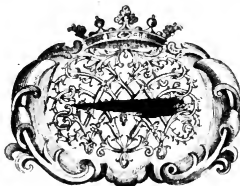

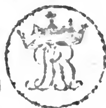

ANACREONTIS TEII
ODÆ
ET
FRAGMENTA,
GRÆCE ET LATINE,

CUM NOTIS

JOANNIS CORNELII DE PAUW.

TRAJECTI AD RHENUM,

Apud GUILIELMUM KROON, Bibliop.

M. D. CC. XXXII.

JOANNI CLERICO

VIRO CL.

S. P. D.

JOANNES CORNELIUS DE PAUW.

Tardius, quam cogitaveram, Anacreontica hæc ad te accedunt; ſed ea minus grata & accepta ideo tibi fore, neutiquam ego puto: Probe enim ſcio, quo erga me meaque ſis animo, ejuſque propenſionem cum ſtatim a primo illo momento, quo tibi innotui, cognoverim, tot documentis poſtea mihi confirmatam ſubinde ſtabilitamque comperi, ut ſi de ea eximia plane ac ſumma nunc vel leviter dubitarem, maximam certe & atrociſſimam tibi injuriam facerem. Neque id mirum:

Amicitiam enim contraximus ſynceram & puram, in qua ambo nihil aliud ſpectavimus, quam amicitiam ipſam, & ejus uſum ſejunctum ab omnibus illis utilitatum illecebris, quibus plerique ita ſe dedunt, ut ſi eorum mores ſequamur, amicitia nihil ſit præter nudum & vanum nomen, quod cupiditatibus quiſque ſuis prætendat. Scis, quam frequens ſit inter Literatos blandum illud adulandi ſtudium, quo non ſemel atque iterum, ſed ſingulis fere pagellis, prolixis Encomiis verbiſque ſplendidis laudant eos, cum quibus amicitiam colunt, & paulo arctius conjuncti ſunt: Ab eo nos abſtinuimus etiam ſedulo, & nihil tale in illis, quæ vel tu edidiſti, vel ego edidi: Recta ratio ſcilicet nos docuit amicitiam veram non cohoneſtari, ſed detur-

turpari istiusmodi inaniis; quæ Hominibus Cordatis stomachum præterea cient, & faciunt, ut boni, qui ita laudando, sese humaniores probare cupiunt, eo ipso pro servis pecoribus ab illis habeantur non immerito: Vir ingenuus, ut parce laudari amat, ita parce etiam laudat, & eo ingenio nisi sint Literati, indigni revera sunt, qui Literas tractent, quarum præcipua dos est, homines ingenuos facere. Ego certe eas ita excolui semper, ut præter animi correctionem, fructum satis insignem ex illis percepisse videar, si temporis calculum mihi computanti subministrent exactum, idque non segniter & ignave, sed diligenter & sedulo a me transactum esse videam; & laudationes adeo tralatitias, neque ab amicis mihi quæro, neque ab aliis, quos inter plerumque multi, a qui-

bus vituperari, quam laudari, tutius ac melius. Utinam diu adhuc amicitia tua, Vir Eximie, frui liceret mihi! Nihil equidem vel prius vel antiquius mihi foret: Sed ætas & vires, quibus ab ipsa pueritia ita usus es in Reipublicæ Literariæ bonum, ut inter eos, qui hodie vivunt, paucissimi reperiantur, qui ea in re tecum conferri possint, ne unus autem, qui te superet, hic minus læta portendunt mihi. Quid restat igitur? Nihil sane, nisi hoc unum; ut dum fata sinunt, vivamus amici, & quemadmodum ego ad extremum vitæ spiritum memor ero Clerici mei, ita tu vicissim memor sis Pauwii tui: Vale Vir Amicissime & probe te cura. Scribebam Trajecti ad Rhenum

Kal. Aug.
MDCCXXXI.

LECTORI BENEVOLO.

SI quæras, quæ mea ſit de Auctore horum Anacreonticorum ſententia, ea non ab uno, ſed a pluribus conſcripta eſſe aio: Tanta enim eſt in illis diverſitas, ſive verba, ſive ſententiam ſpectes, ut ab uno conſcribi non potuerint. Atque hinc non una etiam eorum conditio: Multa enim in illis bona, multa mala: Diximus in Notis, & ea hic repetere non lubet. Quæ mala ſunt, Anacreonti Poëtæ elegantiſſimo tribuerit nemo: Sed quid videtur de bonis? Ea nonne Anacreonti tribuenda ſunt? Dubito & dubito ſummopere: Nam ubi argumentum, ſi non unicum, ſaltem præcipuum, quod Odaria illa Anacreonti vindicare poſſet, nititur auctoritate Librorum MSS, quos Stephanus trivit, & in ipſis illis Libris tot prava Anacreonti adſcribuntur falſo, eorum fides etiam ſatis exigua eſt profecto in illis, quæ bona ſunt: Ut enim prava falſo adſcribi potuerunt Vati Teio, ita & bona. Quid autem? Nonne præter Anacreontem extitiſſe potuerunt plures, qui faventibus Muſis & earum Præſide nati, Odaria Anacreontica pepigerint belle? De eo hercule non dubitandum

dum vel tantillum: Quare ex eo, quod Odaria ſint bona, concludi non poteſt certo, ea ab ipſo Anacreonte profecta eſſe: Potuerunt enim proficiſci ab aliis, qui Anacreonti vel pares erant vel ſecundi, neque unus ille, qui unquam Cantica illa affabre compoſuerit: Hoc indubitatum eſt, & ratione nititur certa. Addamus aliud: Suidas diſerte teſtatur, omnia, quæ Anacreon ſcripſerit, ſcripta eſſe Ιωνικῶς: Jam autem rogo peritos, quotquot ſunt, an in his Odariis reperiant, quæ Idiotiſmum illum exprimant. Et hoc certe dicturus erit eorum nemo: Vix enim Dialectus Jonicæ veſtigia, eaque obſcura, in illis extant. Sume Herodotum, in quo purioris Joniſmi trientem hodie non ſupereſſe, conqueruntur non injuria Viri Eruditi, & pagellas ejus aliquot lege; dein Odaria illa meliora confer; deprehendes ſtatim Idiotiſmum in illis plane diſſimilem, & nihil, quod ad ipſum illum purioris Joniſmi trientem vel leviter accedat: Scilicet neque flexiones, neque Gloſſæ Jonicæ in illis fere ſunt ullæ: Cum tamen duo iſta, ut Eruditiores ſciunt, requirantur, ut Idiotiſmus conſtitui, & aliquid Ιωνικῶς ſcriptum eſſe dici poſſit. Atque hinc eſt, quod ego ambigam

gam maximopere, an inter hæc Anacreontica vel unum ſit hodie, quod pro genuino Anacreontis fætu haberi queat. Inquies: Gellius ex Anacreonte citat Odarium, quod in hac Sylloge reperitur. Fateor: Sed eo nequicquam ego moveor: Vide modo, quæ ad Odarium illud ſcripſi, & argumento adeo infirmo uti erubeſces ipſe: Quid? Ubi tanta eſt non verborum, ſed Verſuum diſcrepantia, & Grammatici in Odario ampliando & mutilando tantum ſibi indulſerunt, poteſtne aliquid ex eo inferri, quod ſtringat? Abſit, abſit: Nam quod ampliarunt illi, fingere primo potuerunt alii, unumque falſum nos ducit ſtatim ad ſuſpicionem alterius falſi: Quare nihil in eo, quod probationis loco haberi poſſit. Regeres: Gellius tamen id invenit inter Anacreontis Carmina. Quid tum? Idne Anacreontem indubitate auctorem probat? Nequaquam, ita ſim felix! Nam ut dicam, quod ſentio, ambigendum non eſt, quin jam ætate Gellii Anacreonticorum Sylloge extiterit, in qua multa reperiebantur, quæ ab aliis compoſita, Anacreonti Teio adſcribebantur falſo: Ipſum autem illud falſum partim ab imperitis, qui Anacreontica perperam habebant

 pro

pro Verſibus ipſius Anacreontis, partim ab improbis, qui ex ſuppoſitis lucrum ſibi captabant propter celebritatem Poëtæ: Ut vere Eruditi ſciunt, ſic multa in Literis ſuppoſita ſunt, & plura forte, quam nunc vel ſcire poſſumus, vel dicere audemus. Ad improborum technas principaliter etiam refero ipſum illud Odarium, quod Anacreonti tribuit Gellius: Id enim in iſta ἐκδόσει, qua uſus eſt Noctium Scriptor, inter alia Bathylli nomine fuit auctum, ut ſic evidentius Anacreontem proderet, & ab eo profectum videretur indubie: Nihil apertum magis, ſi attendas. Et ex eo etiam genere meo judicio ea, quæ in hac Sylloge Noſtra ex Anacreontis perſona conſcripta ſunt, cum tamen ipſius Anacreontis minime videantur. Atque hæc mea eſt de his ſententia, quam ſi ſequi velis, bene eſt; ſin minus, ſentias ipſe, prout lubet: Judicium liberum, quod de his ſimilibuſque mihi requiro, ſi tibi denegarem, riſum mehercule deberem & cachinnos ſolutos. De Verſibus, quibus hæc Odaria conſcripta ſunt, nunc operæ pretium eſt, ut ordine paucis agamus: Inter illos præcipui ſunt Anacreontici Catalectici: Qui cum ſint Jambi dimi-

dimidii, non est dubitandum, quin eadem indole sint, qua Jambi integri, & eosdem proinde pedes easdemque syllabas recipere possint, quas vulgo recipiunt illi, quorum partem dimidiam constituunt. Scimus, quæ sit differentia inter Jambos puros, Tragicos, Comicos & Satyricos, Virique Eruditi ea de re egerunt satis luculente: Eadem Jamborum differentia in his Hemijambis observanda est. Videamus quædam, quæ difficiliora sunt, & ut olim Lectoribus horum Odariorum negotium facessiverunt, ita nunc negotium tibi facessere possent: Versus Anacreonticus a Dactylo incipit: Od. XXVII. V. I.

Τȣ̃ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος.

Od. XXXVII. V. II.

Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.

Od. LII. V. I.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν.

Tribrachyn geminum recipit locus primus & secundus: Od. VI. V. 3.

Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες.

Anapæstus in loco primo & Tribrachys in loco secundo subsistere possunt: Od. XXXVII. V. 6.

Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.

In eodem loco primo & secundo adhibentur Anapæsti duo: Od. V. V. 13.

Παρὰ σοῖς Διόνυσε σακοῖς.

Od. XXXVII. V. 1.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος.

Similiter locus primus & secundus Spondeum admittunt cum Anapæsto: Od. XXIV. V. 8.

Παίξω, γελάσω, χορεύσω.

In loco tertio Spondeus stare potest jure suo: Od. XV. V. 15.

Λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

Od. XVIII. V. 6.

Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.

Od. XXV. V. 9.

Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς.

Od. LVI. V. 5.

Οὔ μιν διώκω, τίς γαρ.

V. 8. Τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ.

Et V. 18. Λύρης γένωμαι λαρῦ.

Paullus Silentiarius in Hemijambis de Thermis nobilissimis:

V. 1.

V. 1. Βούλει μαθεῖν ἄνθρωπε.
V. 14. Αλλ' ὐ δέδεγμαι τῦτο.
V. 20. Πολλῇ τε σὺν κινήσει.
V. 22. Καὶ Λυδία πλυτῦσα.
V. 24. Εν δ' αὖγε Πιθηκῦσαις.
V. 27. Θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα.
V. 35. Οὐ τὴν τυχῦσαν πάσχειν.
V. 40. Τῷ δευτέρῳ σύμφημι.

& aliis plurimis, quos adſcribere nolo: Sunt ſcilicet ibi Verſus Anacreontici centum octoginta octo, quorum dimidium fere Spondeum habet in tertio loco: Studio autem ſumſi eos, qui ſimul in loco primo exhibent Spondeum, ut de uno ſic minus dubitari poſſet, & ex duobus in eodem Verſu adhibitis conſtaret, quo uſque tempora Verſus Anacreontici extendere liceat. Atque hinc eſt, quod duo Anapæſti in loco etiam primo & tertio commorari poſſint: Exemplum habemus Ode LIV. V. 10.

Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης.

quod vitio ſane caret, ſi id quod fieri poteſt, ſpectemus: Nihil certius aut indubitatius. Hæc

autem omnia pendent a Jamborum Trimetrorum modulis, qui pedes ita poſitos promiſcue admittunt, eoſque ſuorum dimidiis proinde non denegant. Illud addendum eſt: In Odariis Hemijambicis quædam a pedibus Diſyllabis, quædam a pedibus Triſyllabis incipiunt: Hoc diſcrimen non ſervandum eſt ita rigide & exacte, ut ſi forte inter Triſyllabos Diſyllabus, aut inter Diſyllabos Triſyllabus reperiatur, propterea ad Criſin convolandum ſit. Ut monuimus ad Oden XXIX, putide errarunt, qui ideo pro *μηρῶν* V. 35. legerunt *μαλερὸν*, præſertim ubi pes Diſyllabus poſtea recurrit. Eadem permutationis exempla etiam Ode VI: Nam Verſus antepenultimus & ultimus pedem Diſyllabum habent in principio, cum alii ibi habeant Triſyllabum. Ode XXII. V. 6. unus pes Diſyllabus inter alios Triſyllabos principium occupat. Et Ode XLII. Verſus 12. ſimiliter Triſyllaborum agmen interrumpit. Quare nemo ſanus ea de cauſa movebit lectionem antiquam. Ode XIII. Μετὰ τῆς ἐμῆς ἑταίρης ſcripſimus pro Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταιρῆς, quod vitii erat manifeſti: Id autem enatum forte ex eorum præpoſtera diligentia, qui in Odario, quod a pedibus Diſyllabis

bis incipit, metuebant unum pedem Trisyllabum: Sic solent nasuti, & ut tales reperiuntur hodie, ita reperiebantur etiam olim. Et hæc de Anacreonticis Catalecticis. Pergamus: Inter Anacreonticos Catalecticos inveniuntur Anacreontici Acatalecti: Od. XVIII. V. 10.

Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον.

Et V. 18. Σύναπτε κȣ́ρȣς εὐπρεπεῖς.

Od. XXV. V. 3.

Τί μοι πόνων, τί μοι γόων;

Et V. 5. Θανεῖν με δεῖ, κᾀν μὴ θέλω.

Od. LVI. V. 16.

Φέρων μέθαν μοι φροντίδων.

V. 59. Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ.

V. 60. Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

Et V. 69. Εμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ.

Atque hi ejusdem sunt generis: Sequuntur nunc alii generis diversi: Quos inter locum primum tribuo Jonicis a minore: Od. V. V. 14.

Μετὰ κȣ́ρης βαθυκόλπȣ.

Et V. 15. Ροδίνοισι στεφανίσκοις.

Od.

Od. VI. V. I.

Στεφάνυς μὲν κροτάφοισι.

V. 5. Καλακίσσοισι βρέμοντας.

V. 8. Αβροχαίτας δ' ἅμα κῦρος.

Et V. 9. Στομάτων ἀδὺ πνέοντων.

Od. XXII. V. 5.

Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει.

Od. XXVIII. V. 3.

Ροδίης κοίρανε τέχνης.

Od. XXIX. V. 43.

Τὸν Απόλλωνα δὲ τῦτον.

Od. XXXVI. V. 8.

Μετὰ χρυσῆς Αφροδίτης.

V. 12. Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις.

Et V. 13. Ο θανὼν ὐκ ἐπιθυμεῖ.

Od. XXXVII. V. 3.

Ιδε πῶς κῦμα θαλάσσης.

V. 5. Ιδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.

Et V. 13. Καλὰ φύλλον, καλὰ κλῶνα.

Od. XXXIX. V. 2.

Τότε μευ ἦτορ ἰανθέν.

V. 13.

V. 13. Στεφάνȣς ἄνθεσι πλέξας.

V. 17. Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας.

V. 19. Κατέχων Κύπριν ἀείδω.

V. 21. Ὑποκύρτοισι κυπέλλοις.

Et V. 24. Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Od. XLI. V. 10.

Δι' ὄν εὐνάζετ' ἀνία.

Od. XLII. V. 1.

Ποθέω μὲν Διονύσȣ.

V. 5. Στεφανίσκȣς δ' ὑακίνθων.

V. 9. Φθόνον ȣ̓κ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ.

V. 10. Φθόνον ȣ̓κ οἶδα δαΐκτην.

V. 14. Πολυκώμȣς κατὰ δαῖτας.

Et V. 15. Νεοθηλέσσ' ἅμα κȣ́ραις.

Od. LI. V. 24.

Επὶ δελφῖσι χορευταῖς.

Od. LII. V. 4.

Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες.

Od. LIII. V. 40.

Επιτέγξας ἀνέτειλεν.

***

Od.

Od. LIV. V. 5.

Περίμεινόν με Κυβήβα.

Et V. 14. Χαρίεντως δὲ μανῆναι.

Od. LVIII. V. 5.

Γλυκερῦ δ' ὐκέτι πολλὸς.

Et V. 11. Κάθοδος· κ̀ γὰρ ἕτοιμον.

Od. LIX. V. 5. posteriori,

Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

Et hi omnes Jonici sunt puri: Quibus nunc addendi alii Jonici mixti: Jonicum cum Ditrochæo habemus Od. 3. V. 9, si cum Libro Vaticano scribas, ut potes,

Καλὰ μῦ σχίζεις ὀνείρυς.

Od. XXXVII. V. 14.

Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

Od. XXXIX. V. 5.

Αποῤῥίπτονται μέριμναι.

Et V. 15. Βιότυ μέλπω γαλήνην.

Od. LII. V. 11.

Ον ὅταν πίνῃ γεραιὸς.

Et Od. LIII. V. 3, si legas,

Συνεταίρει αὖξε μολπήν.

Joni-

Jonicum cum Choriambo Od. III. V. 19.

Παρὰ δ' ἱςίην καθίσας.

Et V. 5. Od. XXXIX, & V. 11. Od. LII, quos inter Jonicos cum Ditrochæo recensuimus statim: Nam μέριμναι & γεραιὸς mediam corripere possunt ambo, ut nemo nescit. Jonicum cum Epitrito primo, vel Antispasto propter syllabæ postremæ naturam ambiguam, Od. XXXIX. V. 23.

Θιάσῳ τέρπομαι κέρων.

Et Od. XLI. V. 9.

Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα.

Jonicum denique cum Pæone quarto Od. LVII. V. 7

Απαλὴν παῖδα κατέχων.

Et hi sunt Jonici a minore. Sequuntur Trochaici: Trochaicus Dimeter Brachycatalectus est, Od. XVIII. V. 11.

Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν.

Et Od. XXXIV. V. 5.

Τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.

Dimeter autem Acatalectus, Od. XXVII. V. 10.

Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Od. XLI. V. 16.

Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.

Od. LIII. V. 16.

Κοσσάϐῳ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν.

Nam ita ſine dubio legendum pro Ωσσοφῷ. Et Od. LXI. V. 2.

Μέλπομαι βρύοντα μίτραις.

Ditrochæus cum Choriambo extat, Od. LIII. V. 2.

Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.

Et Od. V. V. 12.

Στέψον ἐν με κ λυρίσω.

Sed ubi λυρίζων ſcribendum propter ſententiam & Syntaxin; quo modo Verſus Trochaicus fit purus putus. Tandem Ditrochæus cum Epitrito quarto occurrit Od. XXIV. V. 4.

Ον δ' ἔχω δραμεῖν, ἐκ οἶδα.

Veniunt Antiſpaſtici: Antiſpaſtum cum Bacchio habes, Od. V. V. 2.

Μίξωμεν Διονύσῳ.

Od XVIII. V. 19.

Αι μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

Od.

Od. XIX. V. 2, si cum Libro Vaticano scribas,

Πίνει δένδρεα δ' αὐτὴν.

Od. XXIII. V. 16.

Τελεῖν τὰν Αφροδίταν.

Od. XXVII. V. 5.

Διδάσκει με χορεύειν.

Od. XXXIV. V. 6.

Ορα κἂν στεφάνοισιν.

Od XXXVIII. V. 3.

Κἂν δεήσῃ με χορεύειν.

Et Od. LVI. V. 22.

Πόθους κέκλυθι ἀδεῖς.

Antispastum cum Jonico a minore Od. XXIV. V. 1.

Επειδὴ βροτὸς ἐτέχθην.

Et cum Ditrochæo Od LI. V. 26.

Ερως, Ιμερος, γελῶντες.

Videamus Choriambicos: Choriambus cum Bacchio reperitur, Od. XVIII. V 5.

Αργύριον δ' ἁπλώσας.

V. 7. Τῶν τελετῶν παραινῶ.

V. 15. Καὶ Χάριτας γελώσας.

Et V. 17. Εὐβότρυον, κομῶσαν.

Od. XXIII. V. 15.

Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις.

Od. XXXIV. V. 1. 2. 3. 4.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας.

Od. XXXV. V. 8.

Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς.

Od. XXXVIII. V. 4.

Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.

Et V. 10. Ἐγκεράσας φόρησον.

Od. XLVII. V. 3, si Librum Vaticanum sequamur,

Ἂν δ' ὁ γέρων χορεύῃ.

Et Od. LVII. V. 8.

Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

Choriambi autem duo Od. LVII. V. 5.

Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν.

Transeamus ad Pæonas: Quorum usus in his mul-

multiplex: Pæon tertius cum Jonico a minore occurrit, Od. VIII. V. 11.

Εϑέλοντα δὲ φιλῆσαι.

Od. XXIV. V. 2.

Βιότȣ τρίβον ὁδεύειν.

Od. XXXVI. V. 6.

Απαλὸν πόμα Λυαίȣ.

Od. XXXIX. V. 22.

Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας.

Od. XLI. V. 5.

Τὸν ὁμότροπον Ερωτι.

V. 8. Δι' ὅν ἡ Χάρις ἐτέχϑη.

V. 11. Τὸ μὲν ȣ̃ν πόμα κερασϑὲν.

Et V. 15. Τὸ μὲν ȣ̃ν πόμα λάβωμεν.

Od. XLII. V. 3.

Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβȣ.

Od. XLV. V. 6.

Μέλι τὸ γλυκὺ λαβȣ̃σα.

Et V. 14. Υπερμειδιάσε Κύπρις.

Od. L. V. 8.

Πεπεδημένον ὀπώραις.

Od. LI. V. 8.

Μακάρων φύσιος ἀρχάν.

Et V. 10. Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι.

Od. LVII. V. 4.

Αναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην.

Quibus adjungi possunt V. 2. Odæ XXXVII.

Χάριτες ῥόδα βρύουσι.

Et V. 19. Odæ XXXIX.

Καλέχων, Κυπριν ἀείδω.

Quorum prior etiam Anacreonticus esse potest, posterior propter primam in Κύπριν ambiguam antea inter Jonicos recensitus fuit. Idem Pæon tertius cum Choriambo, Od. XXIV. V. 7.

Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος.

Od. XXXVI. V. 9.

Πολιαὶ στέφουσι κάραν.

Od. LI. V. 25.

Δολερὸν νόον μερόπων.

Od. LIV. V. 7.

Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς.

Et Od. VIII. V. 5.

Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν.

ſi penultimam in ἐκτανύειν producere nolis, ut vix ſane potes commode. Idem Pæon tertius cum Epitrito tertio vel Jonico a majore, Od. XXVII. V. 3.

Οταν εἰς φρένας τὰς ἐμάς.

Cui ſimilis Od. LVI. V. 68, ita ſcriptus, ut verborum & ſententiæ exigit tenor,

Δολίοις, ἄπις', ἀνδάνοις.

Pæon ſecundus cum Bacchio, Od. IX. V. II.

Πέπρακέ με Κυθήρη.

ſi vulgatam retinere velis: Et Od. LVI. V. 71.

Αχανδέας ὀρίνοις.

Pro quo nos Αγακλέας eadem menſura ſervata propter ſententiam reſcripſimus. Idem Pæon ſecundus cum Amphimacro, Od. LVI. V. 15.

Προσεῖπεν ὁ δραπέτας.

& cum Choriambo, Od. XVIII. V. 16.

Υπ' ἄμπελον εὐπέταλον.

Pæon quartus cum Bacchio, Od. XVIII. V. 4.

Ρόδα· φέρουσαν ὥρην.

Et V. 13. Υμεναίοις κροτοῦσα.

Cum Amphimacro, Od. XXIV. V. 5.

Μέθετέ με φροντίδες.

Cum Jonico a minore, Od. LVII. V. 1.

Τί καλόν ἐςι βαδίζειν.

& cum Epitrito primo vel Antispasto propter ultimam ancipitem, Od. XXVI. V. 1.

Οταν ὁ Βάκχ☉ εἰσέλθῃ.

si nihil ibi mutandum putes. Sequuntur Epitriti: Epitritus primus cum Ditrochæo est, Od. LVII. V. 2.

Οπȣ λειμῶνες κομῶσιν.

Cum Choriambo eadem Od. LVII. V. 3.

Οπȣ λεπτὴν ἡδυτάτην.

Duo Epitriti primi vel unus cum Antispasto, Od. XXXIX. V. 3.

Αιγαίνειν ἄρχεται Μȣ́σας.

Idem Epitritus primus cum Bacchio, Od. XXV. V. 1.

Οταν πίνω τὸν οἶνον.

si retineas πίνω: Et Od. XXXVIII. V. 5.

O νάρθηξ δ' ȣ̓δέν ἐςιν.

Cui similis vulgata etiam lectio Versus 7.

Παρέςω ᾗ μαχέσθω.

& no-

& noſtra per conjecturam prolata Verſus 12.

Σιληνὸν δ᾽ ἐν νέοισι.

Epitritus ſecundus cum Jonico a minore, Od. XXXIX. V. 9.

Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος.

cui accinit plane noſtrum Λυσιπεάγμων. Epitritus quartus cum Anapæſto, Od. XXVII. V. 4.

Εἰσέλθῃ μεθυδότας.

& cum Ditrochæo, Od. XXIV. V. 6.

Μηδέν μοι καὶ ὔμιν ἔσω.

Verſum porro Dactylicum habemus unum Od. XVIII. V. 12.

Μύσις νάματος ἢ Κύπρις.

Anapæſticos duos; unum Od. XXXVII. V. 12.

Βρομίου σέφεται νᾶμα.

alterum Od. XL. V. 17.

Τί γάρ ἐσιν σοὶ κέρδος.

adjecta litera ἐφελκυσικῆ, quam millies omiſerunt Scribæ. Pedem Proceleusmaticum cum Jonico a minore offendas Od. LVII. V. 6.

Χ᾽ ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι.

Molossum cum Ditrochæo Od. XXXVI. V. 11.

Τὴν ψυχήν μυ κάρωσον.

Tandem in his Versus extant duo, qui ex sex syllabis constant soli, & quorum unus Od. LVI. V. 21.

Πλέον χρυσῦ νευρά.

Bacchium cum Molosso, alter ejusdem Odæ postremus,

Αἴγλαν τε λαμπρῦνοις.

Antibacchium cum Molosso exhibet: Hi autem suspecti nobis fuerunt, non modo propter syllabarum angustias, sed etiam, & quidem præcipue, propter sententiæ & orationis defectum: Quare pro Πλέον χρυσῦ νευρά scripsimus

Πλέον, χρυσὲ, σῦ νευρά.

quod Antispastum cum Molosso; pro Αἴγλαν τε λαμπρύνοις vero

Αἴγλα τε με λαμπρύνοις.

quod Jonicum a minore cum Molosso efficit: Adi Notas nostras. Atque hæc est Metri & pedum in his Anacreonticis diversitas; quæ omnis tamen tollitur, & nulla plane remanet, si tempora & temporum consideres intervalla: Ea enim æqualitatem

tatem inducunt exactam, & faciunt, ut quicquid in his diversum sit, sive Metrum, sive pedes sumas, ad Hemijamborum accedat normam, neque vel longius vel brevius sit, quam Versus Hemijambici esse solent & esse possunt. Quare in ista pedum diversitate nihil revera est, quod mihi displiceat; nec propter eam solam ego certe mutabo quicquam, donec mihi probatum fuerit, Veteres non modo pedes istos diversos non miscuisse, sed etiam Rei Musicæ indolem obstare, quominus eos miscere potuerint: Utroque enim probato, ad corrigendum luxata & male habita alacris accedam, eaque non infelicius forte restituam, quam vel nunc restituta sunt, vel postea fortasse restituentur. Periculum faciant Nasutuli, & videant, quid possint: Bellam hic occasionem nacti sunt ostentandi acuminis sui, eoque se præstandi Viros optimos maximos. Et hæc de Odariis Anacreonticis & eorum mensura. *Illis* ego subjeci omnia Anacreontis fragmenta; quæ Stephanus, & post Stephanum alii Viri Eruditi conquisiverunt sedulo: Idque eo lubentius, quia plura sine dubio sunt in illis, quæ ipsum Anacreontem auctorem habent,

& a lepidiſſimo illo Corculo profecta ſunt: Ea autem poſui, ut apud Scriptores in Libris publicis hodie extant, neque ad Leges Metricas reducere tentavi, probe edoctus ipſo uſu, nihil periculoſius eſſe aut lubricum magis, quam Lyricorum reliquias Metro, cujus tanta eſt varietas, ſive pedes, ſive pedum *συζυγίας* ſpectes, alligare ejuſque vinculis conſtringere: Correxi tamen ea, quæ aperte corrupta erant, & ſententiæ præſtiti, quod Metro præſtare nec volui, nec potui. Si quæras, cur non recenſui ſeptem illa fragmenta,

I. Ὀχλος ἄκρον κακὸν ὄζει.

II. Μουσογενὴς, Μουσοπάτωρ Ὅμηρος.

III. Χέε μοι νέκταρ ἄνυδρον
Μελικόν. ——

IV. Τῇ χρυσοπέπλῳ, Μοῖσα,
Χρυσοῦν ὕμνον ᾆδε χώρᾳ.

V. —— —— — ἀλλ᾽ ἰαίνει
Τἄμ᾽ Ἔρως ὁ γαργαλίζων

Σπλά-

Σπλάχνα, δᾶδ' ἔχων γαλήνην.

VI. Σὺν γέλωτι, σὺν δ' ἔρωτι γῆρας ὄλ-
βον ἄξον
Αντέχων. ——

VII. Εν βότρυσιν Κυθήρη.

quæ ex Scaligero de Re Poëtica recensuit Barnesius: Dicam, id factum, cum quia ignoro, unde Scaliger ea depromserit, tum quia vehementer ego suspicor, illa ab ipso Scaligero conficta esse, ut carminum, quæ Anacreontica vocat, præberet exempla: Attende ad Methodum scribendi, qua utitur Vir Doctus, & fallor, aut eadem suspicio oborietur tibi. Illud autem perquam ridiculum est, quod cum fragmentum tertium adduxerit Scaliger, ut Jonici Trimetri Catalectici; quartum, ut Jambici Tetrametri Catalectici; quintum, ut Jambici Tetrametri Hypercatalecti; sextum, ut Hypercatalecti Trochaici Tetrametri specimen ederet; homo bellus ea non modo disjunxerit, sed & quartum ita interpolaverit, ut formam plane amiserit, eamque ita interpolatum recuperare nequeat unquam:

Sed

Sed ita ſapiebat ille. Idem inter Anacreontis fragmenta refert Verſum iſtum Senarium,

Ἐξαιρε, παῖ, θώρακα, κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

qui ipſius Ariſtophanis eſt, ad quem Scholiaſtes nihil aliud notat, quam eandem vocem θώρακα, eodem ſenſu, quo ibi occurrit, etiam in Anacreontis Carminibus occurrere: Nihil putidius hoc errore. Minus peccat, cum fragmentorum numerum ex Hephæſtione auget Verſiculo iſto,

Διονύσου σαῦλαι Βασσαρίδες.

Peccat tamen, & ſatis etiam craſſe: Nam ubi Hephæſtion exemplum præcedens Jonici Trimetri Acatalecti, & ſequens Jonici Tetrametri Acatalecti nominatim Anacreonti tribuit, facile vident omnes, qui paulo ſunt perſpicaciores, medium illud Jonici Trimetri Catalectici ſine nomine adſcriptum, pro Verſu alterius habendum eſſe. Cum autem ex Scaligero inter fragmenta enumerat Verſiculos,

Σικε-

Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ
Ποτὶ τὰν ματέρ' ἔφα.

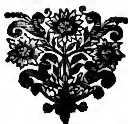
ipſe cæcus ducem ſequitur cæcum: Nam Hephæſtion, ex cujus Enchiridio petiti ſunt, eos diſerte ex Timocreonte, non ex Anacreonte adducit: Vide modo Technicum Pag. 40. Et hæc quidem de fragmentis ſpuriis aut ambiguis, ne decipiantur minus exercitati. Venimus tandem ad Notas noſtras, in quibus ita excuſſimus ſingula, ut nihil ne minimum prætermiſſum ſit, quod moram alicui ſtruere poſſet, locaque ambigua & corrupta ita ſtabilivimus & correximus, ut eorum intellectus nunc ipſis rudioribus pateſcat ſtatim: Id omne autem præſtitimus breviter & ſuccincte: Quod tamen ut commode fieri poſſet, magnam ineptiarum ſtruem, quam commenta Hominum, qui vel Græce parum docti, vel in re Critica parum erant verſati, largiter aggeſſerant, prætervehi & intactam relinquere debui: Ut de aliis non loquar, duo Commentarii duorum Interpretum, Barneſii & Baxteri, tot futiliſſimis nugis ſunt repleti, ut ſi eas ſingulatim refutare inſtituiſſem, plura de illis ſolis conſcriben-

da fuiſſent mihi, quam nunc de Græcis omnibus conſcripſi: Sic autem & tibi non profuiſſem, Lector, & mihi moleſtiam feciſſem longe maximam: Nihil enim ingratius, quam cum nugis conflictari, quas omnes, qui non ſunt inepti, nugas eſſe ſciunt & ſentiunt ſtatim: Quoniam & tempus pretioſiſſimum ſic miſere perdimus, & Rei Literariæ cauſam nequicquam promovemus: Quare eas ſemper attentione noſtra indignas judicavi, & omnes nugari ſtatuo, qui nugantes ſerio refutant, neque unquam a me impetrabo, ut vel temporis momentum in eorum inficetias impendam. Examinavi igitur, quæ alicujus erant momenti, & alia omnia ita neglexi, ac ſi in chartam miſellam nunquam conjecta fuiſſent: Id ſcias, Lector, & ubi de Interpretum commentis non loquor, cauſam ſilentii extitiſſe putes. Unum illud addendum: Oden Quartam in duas Odas ſeparavi, & earum poſteriorem cum primum ad Cupidinem Poëtæ ſervientem quaſi conſcriptam fuiſſe dixeram, dein non male etiam ad Erotem ſervum verum & proprie dictum, referri poſſe ſubjunxi: Id quod nunc unice mihi placet: Nam revera ἑταίρην vocandi miniſterium, ut de aliis nihil

nihil dicam, nimis vile & abjectum eſt, quam ut Cupidini commode injungi poſſit: Quare ſervum Ερωτα dictum, intelligendum eſſe arbitror plane. Prior de Cupidine non injuria accipi poteſt: Nam pocula ita miniſtrare homini amoribus & voluptati dedito, non eſt res Cupidine plane indigna: Et tamen abſque ulla erroris ſuſpicione ibi etiam ſervus intelligi poteſt, cui nomen erat Ερως: Id obſervetur modo, de duobus, qui eodem erant nomine, ſic cogitandum eſſe, non de uno: Hic non modo ſervus, ſed etiam amaſius erat domini; ille ſervus & nihil aliud: Quare eum, qui ſerviebat unice, ἑταίρην vocare jubet, & alia facere, quæ in ipſa perſona ſervi nihil ad voluptatem pertinebant; alterum autem pro pocillatore adhibet, qui non diſſimilis erat Jovis Ganymedi apud Superos: Vides? Sic utriuſque conditio eſt diſtincta, & vel unius ejuſdemque Poëtæ, vel duorum diverſorum Poëtarum potuerunt eſſe Odaria: Quæ, ut dixi, ſeparata optime ſe habent, cum antea nihi eſſet indigleſtius, quam continuatum & unum: Nam quod Baxterus ſcribit in Secunda Editione ſua, quæ mihi, cum ad Oden illam commentabar, forte

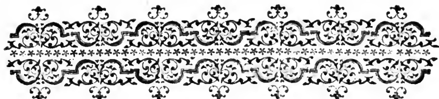
 fortuna

ſortuna non erat in promtu, ad hominem ingenuum & amicum verba fieri, adeo ineptum eſt, ut quemadmodum id in mentem non venit mihi, ita nec Eruditorum cuiquam in mentem venerit: Itane cum amico, cum homine ingenuo agat quiſquam, cui vel ſenſus communis, vel aliqua eſt humanitatis mica? Nugæ, nugæ, quæ uni Baxtero abblandiri potuerunt: Et hæc verbo. Nunc, Lector, tu diutius non morabor, & ad ipſa Anacreontica dimitto lubens: Vale.

ANA-

ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

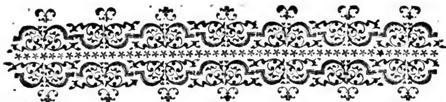
ΜΕΛΗ.

I. Εἰς λύραν.

ΘΕλω λέγειν Ατρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

A

ΜΕΛΗ] MS. Vaticanum, ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΙΑΜΒΑ: Quæ Inſcriptio nimis anguſta eſt: Nam ut de Prima Ode, quæ loco Procemii eſt, nihil dicam, non pauciora in his, quæ ad Veneris, quam ad Bacchi pertinent Orgia. Ita Recentiores, credo, quorum indolem novimus. Nicandri Scholiaſtes ad Poëtæ Theriaca, Anacreontem citat ἐν Ἡμιϊάμβοις ἐν τῷ ἐπιγεγραμμένῳ Ὕπνῳ: Quæ Inſcriptio antiquior eſt & melior: Nam ſic neque pocula excludunt amorem, neque amor excludit pocula. Illud Ἡμιΐαμβα aptum eſt, quanquam in his Odariis non omnia ſunt Hemijambica: Nam ad partem longe maximam reſpicitur, & ab ea deſumta eſt Inſcriptionis materies. Neque aliter accipiendum eſt Scholiaſtæ Nicandri Ἡμιϊάμβοις, ſi Odariorum, quibus Titulus ille præfixus, eadem, quæ horum, fuit conditio: Quod hodie ſcire non poſſumus, inprimis ubi ea, quæ ex iſta Sylloge adducit, in hac Noſtra non extant, & totum illud Odarium, quod Ὕπνος inſcriptum ait, exceptis pauculis abiit ad plura. Quanquam autem ΗΜΙΙΑΜΒΑ ſimpliciter & ἁπλῶς Inſcriptio eſt bona, eâ non deterior certe eſt vulgata ΜΕΛΗ, quæ omnia comprehendit apte, & nihil ne minimum excludit, ſive materiam, ſive Verſuum conſideres ſtructuram: Sciunt, qui vocem Μέλη norunt, quam norunt hodie omnes. Ut dicam, quod ſentio,

ANACREONTIS TEII

CARMINA.

De lyra sua. H. ST.

CAntem libens Atridas,
Cantem libensque Cadmum;

Sed

ſentio, nullus ego dubito, quin totum Opus, quod Anacreontis Lyrica continebat, generaliter dictum ſit Μέλη: Alterum Ἡμιΐαμβα parti tributum autumo, in quam Hemijambica ab aliis Verſuum generibus ſeparata, conjecerant forte Naſuti: Sic utriuſque Inſcriptionis conſtat ratio, & videmus, unde orta ſit diſcrepantia. Eo tamen admiſſo, ſuſpicari liceret, in Antiqua Hemijamborum Collectione non fuiſſe Odaria vel mere Trochaica, vel mere Dactylica, vel mere Σύμμικτα, qualia in hac Noſtra habentur hodie: Nam qui ita ſegregarunt Hemijambica, id anxie & accurate egerunt, ut credere par eſt. Ex quo nunc iterum apparet, quam accommodum ſit illud vulgatum Μέλη; cujus pretium cum perſpiceret etiam Barneſius, eo ſervato Vaticanum Συμποσιακὰ Ἡμιΐαμβα adſcivit una, & in fronte Libelli utrumque copulavit: Perperam certe, & nullo judicio: Nam quod in integro opere ſeparato bonum erat, in parte operis ſola non poteſt non eſſe malum: Hoc vident omnes, qui paulo ſunt oculatiores. Cæterum Anacreontis Lyrica olim Libro non uno fuerunt comprehenſa: Nam Auctor Etymologici M. in V. Μῦθος Anacreontem citat ἐν δευτέρῳ Μελῶν, & Ammonius Περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων in V. Διαζῶντος ſimpliciter ἐν δευτέρῳ, Crinagoras autem non duos, ſed quinque Libros commemo-

A 2

Α βάρβιτ☉ δὲ χορδαῖς
Ερωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ημειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ηρακλέους, λύρη δὲ
Ερωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ηρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

Εἰς

memorat in Epigrammatio Inedito, quod cum hac Inſcriptione extat in Anthologia Palatina: Τοῦ αὐτοῦ (ſcilicet Κριναγόρου, cujus aliud Epigramma præceſſerat) εἰς βίβλον λυρικῶν Ἀνακρέοντος.

Βύβλων ἡ γλυκερὴ λυρικῶν ἐν τεύχεϊ τῷδε
Πέντας, ἀμιμήτων ἔργα φέρει χαρίτων.

Et hoc ſatis novum, quia inter Antiquos nemo eſt, quantum ego ſcio, qui Librum Tertium, nedum Quintum commemorat. An forte Inſcriptio male habet, & non unius Anacreontis Lyrica, ſed aliorum etiam quatuor, continebat Unum illud Volumen? Certe Epigrammatum Inſcriptiones, quæ in Anthologia habentur, a Recentioribus haud dubie profectæ ſunt, & non modo ab illis ſæpe fuerunt male conceptæ, ſed ab Amanuenſibus etiam male deſcriptæ: Si autem ad verba Epigrammatii ſingula attendamus, ita comparata ſunt, ut lubentius quinque Poëtarum Lyricorum Poëmata, quam unius Poëtæ Libros quinque Lyricôn, exprimerent. ἡ γλυκερὴ πέντας βύβλων λυρικῶν: Hoc indicat potius Opuſcula quinque Poëtarum, quam quinque Libros ejuſdem Poëtæ, ubi accedit diſerte ἐν τεύχεϊ τῷδε: Nam unius Poëtæ Libros quinque Lyricôn in eodem Volumine contineri, non novum adeo aut memoratu dignum; Sed quinque Poëtarum Lyrica, id ſatis notabile.

Sed barbiti mihi unum
Nervi ſonant Amorem.
Mutata nuper a me
Chelys fideſque cunctæ:
Jamque Herculis labores
Canebam: at illa contra
Sonabat uſque amores.
Heroes, ergo longum
Mihi valete poſthac:
Nam barbiti mihi unum
Nervi ſonant Amorem.

De

tabile profecto & dignum memoratu. Et quid igitur? Poteſt mutila eſſe Inſcriptio, & poſt nomen Anacreontis fortaſſe ſequi debebant nomina Aliorum quatuor, quæ Scribarum ignavia neglexit, cum primum ſiglis κ. λ. forte notata eſſent ſatis ſegniter: Sic ne literam mutamus, & Crinagoras tot Lyricorum Libros Anacreonti non adſcribit ſolus: Eruditi judicent.

1. ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ] Hæ Inſcriptiunculæ, dicam ſemel, non ſunt ab Auctore, ſed a Grammaticorum gente: Unde eſt, quod ineptiant & diſcrepent ſæpe: Alius enim eas concepit aliter pro lubitu ſuo, neque unius ejuſdemque ſunt ætatis. Illud ἐν Ἡμιϊάμβοις ἐν ἐπιγεγραμμένῳ Ὕπνῳ, quod ex Scholiaſte Nicandri paulo ante adduximus, Odarii unius Inſcriptionem exhibet haud dubie: In Hemijambis ſcilicet erat Ode, quæ Ὕπνος inſcribebatur: Id verba aperte innuunt, & quiſque animadvertit ſtatim. Quid tamen Barneſius? Ex uno illo Odario in Vita Anacreontis pag. 59. integrum Poëma ſibi confinxit ſatis ſtolide pro more ſuo.

6. Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν] *Et Lyram mutavi totam*, id eſt, pro Lyra, quam antea habebam, aliam Lyram ſumſi: ut nervos mutaverat, ita mutaverat etiam Lyram: Qui nervos mutat, alios ſumit pro aliis; & ſic ſimiliter, qui Lyram mutat, aliam ſumit pro alia. Nervos.

De mulieribus. H. ST.

Tauro, ferire cornu,
Equo, ferire calce,
Lepori, valere curſu
Natura dat: leoni
Denteſ hiante rictu;
Piſces docet natare,
Aves docet volare:
Prudentiam viris dat:
At fœminis nequivit.

Quid

7. Φρόνημα] Id eſt, animum excelſum, cui præter prudentiam & conſtantia & robur: Interpretes balbutiunt: Nam ſola prudentia, ſola virtus bellica non ſufficit.

8. Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν] Ἔννοια frigida & inepta: An omnia, quæ excellunt, igitur jam enumerata? Abſit, abſit: Ubi Exempli gratia, eſt aſtutia Vulpibus tributa? Ubi alia data animantibus aliis? Dein pudicitia, modeſtia, aliæque virtutes, nonne inter eximia & præcipua etiam? Inquies; Lyricus voluptati deditus, hic ſeria non curat; & ad corporis, non animi, reſpicit dotes: Sed ut prius illud tibi concedo, ita poſterius negare non poſſum non: Quid enim? Φρόνημα nonne ad animum pertinet, & nihil cum corporis ſtructura habet commune? Id certe non inficiaturus es: Quare eo intuitu concidit ſane defenſio. Addam aliud: Ipſe bonus ſibi contradicit: Nam ubi dixerat, Naturam nihil habuiſſe amplius, quod largiretur fœminis, eodem fere ſpiritu pulchritudinem promit, quæ alia omnia facile vincat: Et hoc eſt eodem ore calidum & frigidum efflare ſimul. Non habebat Natura quicquam, quod fœminis impertiret, poſt ſingula iſta conceſſa ſingulis: Quid igitur dedit, & dedit tamen ſtatim? Pulchritudinem, rem omnium optimam, rem omnium validiſſimam: Qui non ſentit hæc inepta eſſe & male

coagmen-

Quid ergo donat illis?
Decoram habere formam;
Pro parmulisque cunctis,
Pro lanceisque cunctis.
Quin flamma cedat illi,
Ferrumque, si qua pulchra est.

De Cupidine. H. ST.

Nuper silente nocte;
Quum jam rotatur Ursa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos
Fessum labore carpit:

Super-

duuntur singulis, & nulla inducitur donorum communio, sed quisque sua habet & habere debet privatim: Nihil certius aut evidentius. Aliter Davisius, Anglus Eruditus, qui ad Ciceronis Philosophica non Poëtæ, sed Amanuensium culpa factum putat, ut hodie sententiam hic habeamus ineptam, ideoque legendum arbitratur, ut ea iterum evadat apta, Τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα. Γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν; Τί οὖν δίδωσι; κάλλος, Ἀντ' ἀσπίδων &c. Conatu sane laudabili, sed quem non adjuvit fortuna prospera: Nam dicam libere, nihil coactum magis & hiulcum: Quid, quæso, prima interrogatio adeo inexspectata? Quid eam excipiens subaudita responsio? Quid denique ad eam accommodata interrogatio nova? Fateor, hæc adeo dura sunt, ut neque Sermonis, neque Odarii indoles ea admittere possit: Quare ego sane non amplectar, quæ etiamsi vera forent, vel parum vel nihil prodesse possent, & hominem ineptientem hic frui deliciis suis, lubens libensque sinam.

Εἰς Ἔρωτα] Odarium mellitum & vere elegans.

2. Στρέφετ' ὅτ' Ἄρκτος ἤδη] Codex Vaticanus, Στρεφίτην ὅτ' Ἄρκτοι ἤδη:

B Quod

Τότ' Ερως ἐπισαθείς, μευ
Θυρέων ἔκοπ]' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μεῦ σχίσεις ὀνείρους.
Ο. δ' Ερως, Ανοιγε, φησὶ,
Βρέφ☉ εἰμὶ, μὴ φόϐησαι·
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκ]α πεπλάνημαι.
Ελέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ανὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ανέῳξα· ϗ βρέφ☉ μὲν
Εσορῶ, φέρον]α τόξον,
Πτέρυγάς τε, ϗ φαρέτρην·

Παρὰ

Quod nemo probet præ vulgata.

6. ἐπισαθείς μευ] Non convenit Dorismus in his: Lege ſaltem, ἐπισαθείς μου. Idem vitium recurrit Verſu 3. abhinc: Et ibi lege, κατὰ μοῦ.

9. σχίσεις ὀνείρους] Barneſius σχίσσεις pro σχίσεις, quia ſomnia non turbaret, ſed jam turbaverat Amor: Non neceſſe eſt: Nam Futurum pro Præſenti aliquoties adhibent Poëtæ, ut metro morem gerant. Euripides in Hippolyto Coronato Verſ. 353.

Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας.

Ubi λέξεις pro λέγεις poſitum, ut hic σχίσεις pro σχίζεις, in gratiam Verſus Jambici: Alia prætereo ſciens. In Codice Vaticano ipſum σχίζεις totidem literis extat: Quod naturalius utique; ideoque tibi ſumere potes, ſi velis: Sic pro Verſu Anacreontico hic habebimus Verſum Joni-

Supervenit, foreſque
Meas Cupido pulſat.
Quis tundit oſtium, inquam,
Turbatque ſomniantem?
Reclude, clamat ille,
Fores; metumque pone:
Nam ſum puellus, & per
Illunem oberro noctem
Madens ab imbre totus.
Ut audii hæc, miſertus
Accendo lumen, atque
Meos recludo poſtes:
Tunc conſpicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,

Jonicum ἰσοδύναμον.

17. Εσορῶ φέροντα τόξον] Henricus Stephanus, quia Verſu proximo μὲν præcedit, hic legendum cenſet, Εσορῶ, φέρον δὲ τόξον: Nullo jure, ut recte animadvertit Faber, ubi δὲ opportune ſequitur Verſu altero abhinc. Dein ipſum illud ἐσορῶ βρέφος μὲν, φέρον δὲ τόξον, hiulcum eſt & ſcabrum: Nam Participium ad vocem Subſtantivam accedit perquam moleſte, & aliquid debuiſſet interponi, quod ea commodius jungeret: Ipſe Stephanus in Paraphraſi ſua, *Fores tandem meas aperui; & puerulum quidem conſpicio, ſed hujusmodi, qui arcu & pharetra inſtructus eſſet.* Sic etiam Græca condere debuiſſet Auctor, ſi voluiſſet aliquid ſimile. Adhæc πτέρυγας non amat certe eam oppoſitionem, quam Vir Eruditus in his quærit: Nam nihil in alarum geſtamine, quod pueruli conditionem excedat, ubi

Παρὰ δ' ἱςίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτῦ
Ανέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Απέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ο δ', ἐπεὶ κρύ☉ μεθῆκε,
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν·
Τόδε τόξον ἐςί μοι νῦν,
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπ7ει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶςρ☉·
Ανὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐςι;
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Eἰς

Amorculi alati fingebatur vulgo. Quare ista Stephani suspiciuncula peccat non uno, sed omnibus modis.

19. Παρὰ δ' ἱςίην καθίσας] Barnesius καθίσσας, ut sic Versus Anacreonticus exeat: Non obloquor: Mirum tamen, quod ista geminatio in his adeo rara sit: Nam nullibi eam reperio, præterquam in hoc uno Versu Odarii 48.

Φέρε μοὶ νόμως κεράσω.

Idque ambigue: Nam pro κεράσω, miscuero, ipsa sententia mallet κεράσω, miscebo. Dein Jonicum ἱςίην, quod hic secundam corripit, eam producere solet suo jure. Quæ ubi paulo accuratius perpendo, animus inclinat, ut credam nihil mutandum esse, & Poëtam pro Versu Anacreontico iterum adhibuisse alium ἰσοδύναμον ex pede Jonico & Choriambo.

Sed pendulam pharetram.
Foco admovetur a me,
Manibus manus & ejus
Foveo, ut calefcat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, ut receffit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læfus imbre nervus.
Statimque tendit illum,
Ferit & mihi fagitta
Medium jecur, quafi œftrum.
Tunc exilit cachinnans,
Aitque, Gratulare,
O hofpes, ecce, falvus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

De

riambo. In Libro Vaticano pro καθίσας fcriptum eft καθίξας, quod ex affe etiam Doricum, hinc ablegandum eft procul.

20. Παλάμαισι] Codex Vaticanus corrupte Παλάμας π.

24. Φέρε, φησι, πειρήσωμεν· τόδε &c.] Locus depravatus: Cum Stephano diftinguendum & legendum eft,

Φέρε, φησὶ, πειρήσωμεν.
Τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.

Sic nihil facilius aut emaculatius. Baxterus eadem diftinctione abhibita, pro ἐστὶ, *eft*, legebat ἐς τί, *in quantum*: Sed ei non adfentior: Nam εἴ τι fine dubio vulgatius eft & mollius. Neque juvat ἐς τί, quod vix fieri poffe videatur, ut nervus a pluvia maneat illæfus: Nam illud ἀβλαβὴς, & alia, quæ fte-

IV. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις·
Στορέσας θέλω προπίνειν.
Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθεὶς,

Ὀλίγη

sequuntur, id factum aperte probant hic: Et nervus tendebatur bene, & tensus spiculum emittebat bene: Vere ἀβλαβὲς igitur una cum nervo erat τόξον: Hoc certum & perspicuum. Pro πεπεράσμεθα in Libro Vaticano scriptum πεπέρασμαι: Non inepte etiam: Vulgata tamen præstat.

IV. 5. Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ] De Papyro Ægyptia hæc recte accipiunt Interpretes: Sic tamen intelligi nolim funiculum ex Papyro contextum, sed vel recens Papyri folium, vel recentes scapi Papyracei philyras, ita contortas & convolutas, ut affabre pro vinculo esse possint. Eo admisso, elegans quid referre potest ἔννοια Poëtæ, in qua cæteroquin nil nisi rusticum & agreste: Nam quid aliud, amabo, funiculus verus & proprie dictus? Tunica collecta & Papyro ad cervicem constricta, nudum referret Cupidinis stomachum & ventrem; eamque non alia de causa ita constringi volebat Poëta, quam ut spectaculo isto oculos suos pasceret: Ad istam elegantiam & honestam nequitiam quid *funis*? Nugarentur hercule, qui tale quid sibi confingerent. Philyras igitur illas recentes, vel recens potius Papyri folium, volebat Poëta, ut sic urbane nodo constricta esset tunica: Hoc extra dubium videtur mihi. Addam aliud: Ipsa illa Papyri Niloticæ memoria Poëtam requirit; vel natione Ægyptium, vel in Ægypto saltem commorantem:. Nam alius de ea ita

De seipso. H. ST.

Teneris superque myrtis,
Super & virente loto
Recubans, bibam libenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo,
Mihi poculum ministret.
Rota nam velut curusis,
Properat volucris ætas:
Tenuis jacebimusque
Cinis,

ita non cogitasset certe. Jam autem Anacreon neque Ægyptius fuit, neque in Ægyptum unquam pedem intulit, si fidem Historicam sequamur: Et quid igitur? Nonne Odarium habuisse videtur alium parentem, qui si non Ægyptius, saltem in Ægypto, & in ipsa forte Alexandria erat, cum hæc scriberet? Id sequitur sane, & mihi etiam fit perquam probabile. Non abludunt autem ab hac suspicione Versiculi Primi

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
Στορέσας, θέλω προπίνειν.

Nam ποία λωτίνα accipiendum de Loto sativa vel Meliloto, quæ ubique terrarum nascitur, & in Ægypto sine dubio fuit frequens: Vide Plinium Lib. 21. Histor. Natur. Cap. 11. De Myrto autem Ægyptia Athenæus Lib. 15. Conviv διάφορος δὲ γίνεται κατὰ τὴν ὀσμὴν ἡ ἐν Αἰγύπτῳ μυρρίνη παρὰ τὰς ἐν ἄλλαις χώραις, ὡς καὶ Θεόφραστος ἱστορεῖ. Locus est in Lib. 6. Histor. Plant. Cap. ult. Atque hinc paulo ante illa verba coronam Naucratiten cum Polycharmo de corona myrtea explicat Deipnosophista: ὁ μὲν οὖν Πολύχαρμος ταῦτα, οἷς κἀγὼ πείθομαι, ἡγούμενος οὐκ ἄλλον τινὰ εἶναι Ναυκρατίτην στέφανον, ἢ τὸν ἐκ τῆς μυρρίνης, τὸν καὶ μετὰ τῶν ῥοδίνων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος φορεῖσθαι. Ita legendum est: Vulgo μετὰ τῶν ῥόδων legitur male, neque correxit Casaubonus, quanquam eo etiam deceptus fuit Dalecampius, quem castigat.

8. Βίοτος τρέχει κυλισθεὶς] Illud κυλισθεὶς

Ολίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀςέων λυθέντων.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;

κυλισθεὶς non poſitum eſt ſuo loco: Nam ad τροχὸς, non ad βίοτος pertinet, quia a rota circumacta ſumitur comparatio: Eruditiores vident: Alios non curo. βίοτος τρέχει, οἷα τροχὸς ἅρματος κυλισθεὶς: Ita ordinanda erat ſententia, quæ nunc turbata eſt culpa ipſius Poëtæ..

11. Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν] Quem reſpicit σέ? An Poëtam, qui ita alloquitur ſe ipſum? Haud puto: Nam alia eſt cohærentia verborum. An Amorem igitur, quem hic ſibi miniſtrum eligit Poëta? Id bonum prima ſpecie, ſed pravum quoque, ſi animum paulo diligentius advertas: Quid enim? An Cupido λίθον μυρίζειν, & γῇ μάταια χέειν ſolet proprie, & ab iſta opera ſua quotidiana avocandus erat, antequam extra ordinem ad hanc accedere poſſet? Hoc expoſitio iſta ſupponit, & adeo inficetum eſt, ut nihil magis. An locus igitur eſt corruptus, tertium enim non reſtat? Videamus & faciamus periculum: An ſcribendum mutata unica literula?

Τί με δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Εμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.

Ut ſic duo Primi Verſiculi reſpiciant ipſum Poëtam, tres vero ſequentes Cupidinem? Sic ſane incommodum illud ceſſat, quod Amorem inferiis & mortualibus peculiariter addicit, ipſeque Poëta facit, quod omnes certis temporibus facere ſolebant olim. Et quid igitur? An hanc ſcripturam probabimus? Abſit, abſit: Nam ſi ad nexum verborum attendamus, ἐμὲ μᾶλλον ita requirit σέ præcedens, ut abſque eo eſſe non poſſit, & vim omnem amittit ſuam, ſi in ejus locum ſubſtituatur με: Quinque ſcilicet hi Verſiculi non poſſunt duobus tribui, & adeo aperte ſe referunt ad unum, ut & interna & externa vis verborum pereat, ſi diſtinguantur perſonis diverſoſque ſectari debeant: Hoc vident, qui oculos habent & non cæcutiunt. Si poſt Τί με δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; ſcripſiſſet Poëta, σὺ Ερως, ὡς ἔφην, παρέσω, καὶ ἐμὲ μᾶλλον, ὡς &c. aut aliquid ſimile, alia verborum fuiſſet conditio: Nunc ἐμὲ μᾶλλον ſtatim poſt τί σε requirit verba ad unum continuata: Quare ea ſane conditione ego non utar. An ergo legendum?

Τί με δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Εμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,

Μύρισον,

Cinis, ossibus solutis.
Tumulum quid est quod ungas,
Vel humo quod ebibenda

Peri-

Μυρίσω, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πυκάσω, καλῶν ἑταίρην.

Imo sic quinque Versiculi unum Poëtam respiciunt omnes, & Amori etiam tribuunt nihil, quod ad inferias quotidianas pertineat; sed aliud iterum incommodum oritur: Eo nempe admisso, homo delicatus & luxuriæ deditus facit, quod omnes, qui paulo honestiores erant, non fecissent ipsi, sed jussissent ministris & mancipiis suis: *μυρίσω, ῥόδοις κρᾶτα πυκάσω, καλέσω ἑταίρην*: Quid videtur? An ea conveniunt? Itane ageret ille, qui paulo ante non servum aut aliquem ingenuum ex numero mortalium, sed ipsum Cupidinem, ipsum Veneris gnatum legitimum, sibi ceperat pocillatorem? Nugæ, nugæ, quas ego longe ablego. Quid faciemus? Locus hercule est difficilis, & in quamcunque partem me verto, ubique difficultates offendo, quas superare nequeo: Nam ut hoc addam, in vulgata scriptura, quæ ad alium profecto referri non potest, quam ad unum Cupidinem, non modo illud incommodum est, quod Cupidini tribuantur mortualia, ut munia propria & domestica, sed etiam alia incommoda inhærent, quæ orationis respiciunt structuram: Ubi præcedit scilicet,

Ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διηκονείτω.

Dic, quæso, an recte sequitur,

Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

Et cum prius ad Cupidinem verba facta essent in tertia persona, postea recte ad eum verba fiunt in persona secunda? Id tibi sane, ut mihi, non videbitur, credo: Nam nihil est, quod ad personam secundam viam sternat, & facit, ut ipse Cupido compellari possit directo: Pueri vident, & nihil certius. Hoc autem cum coactum & pravum sit, non minus pravum & coactum est, quod statim in Principio Odarii non compelletur Cupido, sed in fine demum & Periodo postrema: *Πρὶν, Ἔρως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν Ὑπὸ νερτέρων* &c. Nam sic ad orationis duritiem orationis ambiguitas accedit, & ex utraque balbuties oritur satis inepta & inficeta. Quin & tertium hoc incommodum subest: Antea Poëta voluerat, ut pocula sibi ministraret Cupido: Hic postea vult, ut cum unguentis adsit, coronis cingat caput, & puellam evocet suaviculam: Quæ sane dissona sunt, & ita commemorata faciunt, ut ipse Poëta sibi sit dissimilis, nec ea-

Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Εμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν, Ερως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν

Υπὸ

dem loquela utatur. Atque hæc cum ita ſint ſingula, quid fiet tandem? An dicemus eum, qui hæc pepigit, non modo alium fuiſſe ab Anacreonte, ſed hominem etiam extitiſſe ineptulum & ingenii parum probati? Si ita velis, per me licet: Attamen ea, quæ notavimus, nimis fere incondita ſunt, quam ut in quemquam alicujus ingenii aut judicii cadere poſſint, & alia, quæ hic habemus; meliorem certe produnt: Hoc certum & perſpicuum. Quid multa? Aliquid nunc mihi in mentem venit, quod extra dubium videtur poſitum, & omnes difficultates profligabit ſtatim: Viſne ſcire? Duo Odaria hic mihi perperam videntur conjuncta ab Amanuenſibus infectis, eaque nunc ſeparanda denuo & Inſcriptionibus diſtinguenda: Prius non male ita inſcribitur vulgo, Εἰς ἑαυτὸν: Poſterius ego ita inſcribo & ordino,

Εἰς Ερωτα δουλεύοντα.
Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Εμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν, Ερως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
Υπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Sic diſtincta ſe recte habent, quæ copulata ſe habebant male: Nam ut alia prætercam, per ſe ſatis perſpicua, illud σέ nunc ſtatim ad Inſcriptionis Cupidinem ſe apte refert, & dein recte ſequitur in ipſo Odario, Πρὶν, Ερως, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν: Hoc omnes & ſinguli ſentiunt ſtatim. Fingit autem Poëta, Cupidinem ſibi ſervire, reſpiciens ad illud ipſum, quod in his Anacreonticis de eo legimus, Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν, Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ. Δουλεύειν δεδίδακται: Ea autem conditione facit, quod cæteroquin non feciſſet; tumulum nempe ungit & coronat fuſo mero: Servus erat, ſed ſervus liberalior, qui in gratiam heri manibus familiæ juſta faciebat libens. Id autem dum facit, & ab eo fieri fingit Poëta, ex abrupto ſatis venuſte ad eum ſic verba dirigit præſens, Τί σε δεῖ λίθον &c. Vides? Sic nihil abſonum, nihil inconditum in his. Plane autem gemellum eſt Epigramma,

Peritura dona fundas?
Potius, manente vita,
Roseas meo corollas
Capiti, ferasque odores:
Mihi & evoces amicam:
Etenim priusquam ad Orci
Rapiar

ma; quod in Anthologia extat Lib. 2. Cap. 47.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνοις στήλαισι χαρίζου,
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι· τέφρην δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

Nisi quod ibi verba fiant ad hominem ingenuum, hic ad ministrum: Nam Inscriptio ibi etiam intercidit, ut aliis locis quam plurimis: Quod sine dubio magnas tenebras magnaque incommoda induxit sæpe. In vulgata distinctione minus etiam recte de inferiis agebatur post *Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα, Βίοτος* &c. Nam quid illæ ad brevitatem vitæ & cursum ejus velocem? Sic de sacrificiis, quæ Plutoni fiebant, ut sero misellos raperet, loquendum fuisset: Nam ea nihil etiam ad vitam prorogandam facere possunt: Quo pertinent notissima illa Horatiana, *Divesne prisco natus ab Inacho*, & *Eheu fugaces Posthume, Posthume:* Quibus hæc debuissent esse gemella. Nunc facta separatione, in principio statim recte commemorantur inferiæ, & nihil etiam eatenus est, quod cuiquam displicere possit. Quare non est dubitandum sane de hac suspicione mea, quam etiam probabilem efficit prona confusionis occasio: Nam ubi Cupido in uno & in altero Odario erat minister, homines inepti vicina nec satis aperte distincta, protinus copularunt una. Illud addam: Erunt, qui per *Ἔρως* in hoc Odario postremo forte intellecturi sunt servum proprie dictum, quia manibus justa facere & puellam arcessere, videntur negotia Cupidinis majestate indigna: Et hos, si ita sentire velint, ego non gravate ita sentire patiar: Nam *Ἔρως* certe nomen servile est satis celebre.

16. *Ἔρως*] Ita recte legitur nunc, ita ante inductum discrimen recte etiam legebatur, ut saltem persona adesset, ad quam referri posset *τί*: Nihil certius, nihil evidentius. Quid tamen Baxterus? Ex nomine fecit verbum, & legendum esse censuit,

Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

V. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
Ῥόδον ἔαρος μέλημα.
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·

Ῥόδα

Πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,

Adeo putide & inepte, ut nihil magis: Nam ut alia præteream, barbarum eſt illud ἐρῶ σε, & dignum ipſa Morbonia. Quare Barneſius, ſi ſapuiſſet, nugas illas debuiſſet proſcribere, nec rationem earum habere ullam: Sed alio ille erat ingenio, & conjecturam iſtam adjuvare maluit hac conjectura ſua,

Πρὶν ἔραζε δεῖν μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,

In qua mehercule nihil etiam eſt, quod cuiquam placere poſſit, & omnibus, qui Linguam callent, diſplicere non debeat ſtatim. Quid enim? An ἔραζε eſt ὑπὸ γῆν, ut ille indubie credidit ita corrigens? Ubi hoc pictum vel ſcriptum? Quis ita locutus unquam? ἔραζε eſt χαμαὶ, & quæ in terræ ſuperficiem cadunt, ἔραζε cadunt & χαμαὶ: Hoc ſciunt omnes, qui Græce ſciunt. Et quid igitur inſulſius, quam ἔραζε & ὑπὸ νερτέρων χορείας cum verbo ἀπελθεῖν ita copulare una? Nihil certe, nihil. Sed apud Heſychium legerat homo, Ἔραζε, εἰς τὴν γῆν: Id ſcilicet rem conficit, & ſic εἰς γῆν fit

ὑπὸ

Rapiar nigri choreas,
Volo dissipare curas.

De rosa. H. ST.

Rosam amoribus dicatam
Sociemus ad Lyæum:
Foliis rosam decoram
Capiti revincientes,
Calices jocemur inter.
Rosa, honor decusque florum:
Rosa, cura amorque veris:
Rosa, cælitum voluptas.
Roseis puer Cytheres.

ὑπὸ γῆν: Di boni! quicquamne stolidius? Quicquamne ineptum magis?

V. 2. Μίξωμεν Διονύσῳ] Versus est Pherecratius, & nihil mutandum. Liber Vaticanus male, Μίξωμεν τῷ Διονύσῳ: Nam sic Versus non est Versus.

5. Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες] Versus Anacreonticus cum Spondeo in loco primo & Tribrachy in loco secundo. Barnesius de mensura Versus narravit aliena, & non uno modo hæc misere torsit: Vide modo ejus ineptias.

6. Ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος] ὦ hic exclamantis est, non vocantis: ὦ, φέριστον ἄνθος ἐστι ῥόδον: Nihil apertius, si ad verborum cohærentiam vel leviter attendas. Barnesius & Baxterus, uterque igitur male in Versione sua, *Rosa, o præstantissime flos.* Moneo in gratiam rudiorum, qui decipi possent.

7. Ῥόδον ἦαρος μέλημα] Non male legunt, Ῥόδον εἴαρος μέλημα, quanquam Tribrachys in loco primo hic etiam non displicet mihi.

Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
Στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζω

Παρὰ

9. Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης] Codex Vaticanus, Ῥόδον ὁ παῖς Κυθήρης: Quod hic probabit nemo.

10. Στέφεται καλοῖς ἰούλοις] Scio, quomodo defendi possit καλοῖς ἰούλοις, sed longe emaculatius esse καλοὺς ἰούλους, id scio etiam: Et cur igitur lectionem nitidiorem aspernamur, quæ se ipsa prodit & ex literis quasi exsilit? Sequitur Χαρίτεσσι: Et hoc casum quartum etiam commendat præ tertio: Nam vicini dissimiles esse malunt, si possunt.

12. Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζω] Quale hoc Metrum? An cum Barnesio λυρίσω scribendum pro λυρίζω, & Versus ita leviter interpolatus, habendus pro Anacreontico, in cujus principio nempe steterit Amphimacer pro Dactylo vel Spondeo? Nihil insulsius, nihil incogitantius hercule. In Versu Hexametro Amphimacer ita usurpatus sit credo, non in Versu Anacreontico vel alio Jambico: Nam, ut uno verbo dicam, quod res est, sic Jambica & Trochaica fuissent confusa, & maxime opposita temere coaluissent una: Quod Metrorum distinctio fieri certe vetat, & nunquam Musarum cohors tulisset æquo animo. Amphimacer statim Trochæum exhibet, eumque occultare potest nullo modo: Jam autem Trochæus non modo inimicissimus est Jambo, sed etiam, si in principio sit positus, Versum Jambicum plane strangulat, & ex Jambico fieri cogit Trochaicum. Periti sciunt, nihilque indubitatius. Cave igitur homini adsentiaris, aut de Versu Anacreontico cogites hic. Aliud est Metrum, alia structura Versus. Videamus: Στέψον οὖν με, καὶ λυρίζω Ditrochæum & Choriambum exhibet: Quorum tempora tempora Versus Anacreontici non excedunt. Et quid igitur? An pro Versu Anacreontico Versum æqualem adhibuit Poëta? Sane alter huic similis Odario 53. est iste,

Μίλπομαι ῥόδον θερεινόν.

Quare ita sentirem, si verba essent intemerata & sana: Quod ego certe non puto: Nam ubi locum integrum considero,

Στέψον οὖν με, καὶ ΛΥΡΙΣΩ
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος ΧΟΡΕΥΣΩ.

λυρίζω,

Caput implicat corollis,
Charitum choros frequentans.
Agedum ergo me corona,
Pater ô Lyæe, templis
Modu-

λυρίσω, χορεύσω post præcedentem copulam, ita ἀσυνδέτως summopere mihi displicent, neque ab Auctore hujus Odarii profecta puto: Orationem enim efficiunt nimis asperam & hiulcam. In Codice Vaticano pro λυρίσω scriptum est λυρίζω: Quod deterius adhuc: Nam sic λυρίζω a χορεύσω tempore etiam dissidet. Aliud requiritur: Legendum est, neque dubito,

Στέψον οὖν με, καὶ ΛΥΡΙΖΩΝ
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
Ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
Πεπυκασμένος, ΧΟΡΕΥΣΩ.

Sic verba apte cohærent, & Versum Trochaicum habemus purum putum: Hoc omnes vident & sentiunt. Nec tamen perpurgatus est locus: Nam aliud adhuc incommodum sese offert statim. Verba cohærent apte & constructio bona est, sed si ipsius sententiæ habeatur ratio, quo pertinet, amabo, στέψον? An eo puerum alloquitur Poëta, qui caput & tempora sua coronaret? Ne ita sentias: Nam nihil est, quod puerum hic nobis sistere possit: Vide, perpende singula. In principio Odarii Lyricus dixerat, non puero, sed sociis & amicis suis,

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ·
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

Ea excipit Rosæ Encomium per modum interjectionis: Tum statim sequuntur hæcce: In quibus proinde, ut in istis superioribus, nullus puero potest esse locus: Hoc certum & perspicuum. Sequitur, Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς: An ut Stephano in Versione Latina placuit, eundem Dionysium hic compellat, & caput sibi coronare jubet? Hoc longe adhuc ineptius, ut quisque animadvertit statim. Et quid igitur dicendum? An balbutiit Poëta, ubi non restat alius, quem compellare potuit? Non equidem puto, & culpam iterum in Amanuenses rejicio, qui male descripserunt, quod ille scripserat recte. Legendum opinor plane,

Στέψω οὖν με, καὶ λυρίζων
Παρὰ σοῖς &c.

ω ante οὖν corripitur ideoque hiat Versus. Nunc locus se recte habet: Quanquam in eo id mihi displicet,

Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
Μετὰ κέρης βαθυκόλπε
Ροδίνοισι ϛεφανίσκοις
Πεπυκασμένος χορεύσω.

VI. Εἰς τὸ αὐτό.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ροδίνους συναρμόσαντες
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
Υπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας

Πλοκά-

plicet, quod ubi Lyricus antea de ſe & ſodalibus ſuis locutus fuerat junctim, hic illis miſſis nunc loquatur ſeparatim de ſe uno: Nam hoc ſane incongruum eſt, & totam Odarii ſtructuram invertit. Sed id imputandum ipſi Poëtæ, quem ſic apparet non fuiſſe ex optimorum numero. Viſne aliud? Ubi ex dictis liquet, Odarium hoc nullum alium in finem ab Auctore fuiſſe ſcriptum, quam ut eo ſe ſocioſque ſuos ad lætitiam provocaret; non inepte, ſed ineptiſſime inſcribitur Εἰς ῥόδον, cujus Encomium tantum interponitur, ut ſit loco Emblematis. Quare eo abjecto, quod mentem Poëtæ exprimat, ſumere debes.

13. Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς] Verſus Anacreonticus cum duobus Anapæſtis in loco primo & ſecundo: Erunt, qui Διο contrahent in unam Syllabam, ut ſic Jambus exeat: Sed illis non adſentiar.

VI. Εἰς τὸ αὐτὸ] Peſſima etiam Inſcriptio: Perbene Eruditi Εἰς κῶμον: Non tamen comiſſationis Deum intellige, ſed comiſſationem ipſam.

3. Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες] Verſus Anacreonticus: Nam Tribrachys in loco primo & ſecundo non peccat. Barneſius de his peſſime: Vident omnes, qui aliquid in his Literis

Modulans tuis ut adſtem:
Roſeis comaſque ſertis
Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,
Choreas & ipſe ducam.

De eadem. H. ST.

Roſeis comas corollis
Redimita turba molles
Sociat jocos Lyæo:
Citharas & ad ſonantes
Teneris puella plantis

Agitat

Literis vident, & Camarinam movere nolo.

5. Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντες Πλοκάμοις &c.] Sine dubio legendum eſt Κατακισσοῖσι una voce. Hæc autem perbene explicuit Tanaquillus Faber: πλόκαμα vel πλόκαμοι κατάκισσοι plexus ſunt hederacei, quibus circumvoluti erant thyrſi: βρέμοντες θύρσους elegans eſt, ſi quid aliud: Fremit enim hedera, ſi vel vento vel manu agitetur, & in iſto πλοκάμων hederaceorum βρόμῳ aliqua etiam tripudii venuſtas: Nihil certius. Sunt, qui βρύοντες reponunt pro βρέμοντες: Quo jure nunc vident omnes. Hæc conjectura tamen non eſt inepta; At longe ineptiſſima illa Barneſii, qua κατασκιόεσσι, ſi per Verſum liceret, libenter mutatum iret in κατασκίοισι: Nam, mihi credas, nihil alienius ab ingenio Poëtæ vel modice eruditi. Κατάσκιος de ſylva dicitur apud Homerum, Pindarum, Alios; Euripides in Phæniſſis de hedera adhibuit, quæ Bacchum recens natum frondibus ſuis obtexit; Omnes de eo uſurparunt, quod vere umbroſum eſt & Solem excludit: Hinc judicent Docti, quam apte Epithetum hic tribuatur thyrſo, cui πλόκαμοι κατάκισσοι & hederarum ramuli adhærent modo. Sed Criticus ille inep-

D tiebat

Πλοκάμοις φέρυσα θύρσους
Χλιδανόσφυρος χορεύει·
Αβροχαίτας δ' ἅμα κῦρος
Στομάτων ἀδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,
Προχέει λίγειαν ὀμφάν.
Ο δ' Ερως ὁ χρυσοχαίτας
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίυ,
Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

Εἰς

ϰiebat plane, nec ullum habebat judicii uſum.

9. Στομάτων ἀδὺ πνεόντων] Verſus hic videtur tranſpoſitus: Nam ubi ςομάτων ἀδὺ πνεόντων certo certius cohæret cum προχέει λίγειαν ὀμφάν, cur iſta ſeparantur Verſu intermedio? An ut ſonus blandior exiret, vel verborum collocatio melior evaderet? Abſit, abſit. Legendum igitur arbitror,

Αβροχαίτας δ' ἅμα κῦρος,
Στομάτων ἀδὺ πνεόντων
Προχέει λίγειαν ὀμφάν,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων.

Sic nihil aptius. Pro ἀθύρων Προχέει in Aliis Libris ſcriptum erat mutato ordine ἀθύρει Προχέων: Non male propter ὁμοιοτέλευτον, quod in lectione vulgata fortaſſe erat nimium. Id autem, ut vides, etiam minus in diſpoſitione noſtra.

14. Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης] Barneſius Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης: Quod non ineptum eſt, ſed auctoritate caret. Vulgata bona eſt, & Verſus poſtremus etiam a Spondeo incipit: In Libro tamen Vaticano, Καὶ τῆς

καλῆς

Agitat choros, ſtrepentem
Hederis geritque thyrſum:
Tenero at puer capillo
Simul ore ſuave olenti
Sonat hic modos canoros,
Simul & fides retentat.
Sed & aurea decorus
Veniens coma Cupido,
Comitante cum Lyæo,
Comitante cum Cythere,
Senibus voluptuoſam
Choream lubens frequentat.

In

καλῆς Κυθηρείας: Quod novum videtur Barneſio, non mihi: Nam Anapæſtus in loco tertio Verſus Anacreontici adeo infrequens non eſt. Quare Legem Pediam non violabis, ſi ita legas: Mihi tamen recepta unice abblanditur.

15. Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς Κῶμον] Ineptum Epithetum: Nam comiſſatio non ſolet vulgo pergrata eſſe ſenibus. Sed an forte non omnis intelligitur comiſſatio, ſed ea, quæ hic deſcribitur, ſola? Dubito, & vix credo, quia ad vulgatas comiſſationis leges hæc accommodata ſunt, & generatim dicuntur. Viſne ſcire, quid mea opinione ſubſit? Dicam: Qui hæc ſcripſit, Anacreontem imitatus fuit, & ad indolem ejus attendens de cunctis ſenibus dixit γενικῶς, quod de eo & paucis ei ſimilibus dicendum fuiſſet εἰδικῶς, ſic ipſa nimietate peccans comiter, & ex uno alterove de omnibus judicans.

16. μέτεισι] Codex Vaticanus μεθίησι, quod longe ablegandum eſt ad ipſos corvos.

VII. Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων
Ἐκέλευσε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
Ξυλόχων τε ᾗ φαράγγων
Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος·
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε· κἂν ἀπέσβην·

Ο δ'

VII. 1. Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ] Haud dubie intelligendus eſt floris Hyacinthi ſcapus: Nam quod de coloris Hyacinthini ſceptro narrant Interpretes, ineptum videtur mihi. Cur, quæſo, ſceptrum Cupidinis eo colore infectum? Cur naturalis ligni color mutatus? Nugæ, nugæ. De bacillo, quod ex more geſtabat Cupido, non cogitandum, ſed de bacillo, quod forte fortuna ſumſerat, cum miſellum hunc circumduceret, & iter cum eo ingrederetur: Hoc certum eſt, & facit, ut quicquid de nativo colore mutato, & inducto colore Hyacinthino Viri Eruditi perhibent, non ſit unius aſſis. Nos recte & vere: Scapus Hyacinthi forte fortuna ſtabat in loco, ubi erat Puer, cum hæc urbana & lepida meditaretur: Hunc ſcapum ſumſit, ut ſibi uſui eſſet, eoque ad ſequendum adegit miſerum: Hoc ſatis appoſitum & naturale. Sed inquies, cur præciſe ſcapum Hyacinthi ſumſit, non ſcapum alterius floris? Hoc, fateor, non adeo apertum, ut ſunt multa id genus alia: Quid tamen? Nonne id factum, ut in ſtimulo, quo amans infelix incitaretur, ipſius amoris infelicis eſſent veſtigia & notæ? Hoc non illepidum profecto, & ſatis probabile: Nota eſt pueri Hyacinthi fabella: Hanc refert flos, & ſuggerit floris Hyacinthini ſcapus: Quid quæris? Sic locus eſt perſpicuus, & nihil appoſitum magis.

2. Χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων Ἐκέλευσε &c.] Daniel Heinſius ad oram Libri

In Amorem. H. ST.

Hyacinthino bacillo
Adigebat ad ſequendum
Celeri Cupido curſu:
Salebroſa ſed fluenta,
Fruticeta valliumque,
Propere perambulantem
Pupugit latenter hydrus:
Mihi jamque ſubſilibat
Cor ad ima naris uſque:

bri correxerat,

Χαλεπῶς Ερως βαδίζοντ'
Εκέλευσε συντροχάζειν.

Quod Barneſius recepit in Contextum. Ego nihil muto: Nam primo Verſus Hypermetri & eliſione truncandi in his Anacreonticis mihi occurrunt nullibi: Dein, βαδίζων longe venuſtius eſt, quam βαδίζοντα. In via difficili progrediens Amor Poëtam jubebat progredi una, & Amorem χαλεπῶς βαδίζοντα debebat ſequi Poëta: Via difficilis hic amorem difficilem notat, qui non ſuccedit ex voto, & ipſe Ερως βαδίζων χαλεπῶς eo pertinet procul omni dubio: Nam Allegoricum eſt, quod hic habemus, ut vel unus Verſiculus poſtremus aperte declarat. Et quid igitur? Nonne ſic ſentis ſtatim, Ερωτα χαλεπῶς βαδίζοντα hic diſerte requiri, ut ratio Allegorica conſtet, & amantem in amore difficili hærentem conſpiciamus? Id ſpero equidem ac confido. Difficultatis nota in Cupidinis greſſu requiritur, ut in amante amor difficilis ſeſe aperiat: Si Ερως non iviſſet χαλεπῶς, & ſolus amans hæſiſſet, in amore facili ſibi ipſe obfuiſſet miſer, & in via plana titubaſſet ultro: Quod certe non voluit Poëta: Ut igitur amorem difficilem & multis laboribus obſeſſum adumbraret, neceſſario ipſum Ερωτα hic χαλεπῶς βαδίζοντα producere debuit: Sic ducem moleſte progredientem ſequebatur moleſte progrediens comes, & Allegoria poterat numeros ſuos habere.

Ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

VIII. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ,
Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων·
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες,

Διὰ

Quare apage, apage nunc illud βαδίζοντα, quod duce relicto, ad unum comitem se applicat male. In Libro Vaticano pro Εκίλευσε scriptum Εκίλευε: non minus bene.

9. μέτωπα σείων Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν] *Caput quassans una cum alis molliculis*, ut facere solent, qui aliquid improbant & sibi displicere innuunt: Nihil frequentius in vita communi. μέτωπα positum est pro κεφαλὴν, pars capitis pro toto capite. Stephanus hic, *Teneris mihi sed alis Agitans Cupido frontem*: Barnesius, *Amor itaque frontem mihi refrigerans mollibus cum alis*: Quæ ab indole utriusque Sermonis desciscunt. Ut hic habemus μέτωπα σείων ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, ita Ode 22. similiter plane,

Ἁπα-

Animamque reddidiſſem;
Teneris mihi ſed alis
Agitans Cupido frontem
Ait, Ergo amare diſce.

De ſuo ſomnio. E. AN.

Tyrio in tapete noctu
Facili fruens ſopore,
Hilaratus ante Baccho,
Mihi cum puellulárum
Grege luſitans videbar
Celeri volare curſu.
Ibi vero molliores
Pueri bono Lyæo
Mihi virgines ob illas

Probra

Ἁπαλὰς ποιεῖ δὲ χαίτας
Μαλακωπίτῳ κλαδίσκῳ.
Alia prætereo: Notiſſima eſt Græcis locutio.

11. *Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι*] Quia ſtatim animi deliquium pateris, & laboribus ferendis impar es, tu, O miſelle, neque amare potes nunc, neque amare poſthac addiſces unquam: Hoc ipſo hoc experimento ſcio. Ita accipiendum eſt Cupidinis dictum, quod totius Odarii ſententiam aperit. Faber aliique Interpretes male. Ex animi deliquio colligit, quid de amante ſentiendum ſit, non objurgat miſerum, aut amori operam dare jubet porro.

VIII. 5. *ἐκτανύειν*] Penultima producitur: Quod ſatis inſolens eſt.

10. Διὰ

Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας·
Εθέλοντα δὲ φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνε με πάντες·
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

IX. Εἰς περιστεράν.

Ερασμίη πέλεια,
Πόθεν πόθεν πέτασαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,

Επ'

10. Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας] Invidia scilicet laborabant pueri, quia puellas nunc ardentius cupiebat Poëta.

11. Εθέλοντα δὲ φιλῆσαι] Versus Anacreontico æqualis ex Pæone tertio & Jonico a minore. Qui δὲ ante φιλῆσαι producunt, splendide nugantur: Nam litera φ nunquam producendi facultatem habuit. Barnesius hic dupliciter errat: Nam & vocalem brevem ante φ producit, & nihilo minus legendum esse censet, Εθέλοντα δ' αὖ φιλῆσαι, ut sic *repetitio quædam notetur*: Quod adeo ineptum, ut nihil magis: Nam ubi basium præcessit, ut basio repetito hic locus esse possit? Adhæc, si Græca ita constituit, ut repetitio adesset, cur ea ita Latine vertit, *Volentem deinde osculari*? An *deinde* repetitionem suggerit, & sic Latina Græcis sunt consona? Vah ineptiæ, quæ stomachum mihi cient. Visne aliud missis illis? Si paulo ante ἐκείνας penultimâ productâ tibi videatur nimis insolens, Versum istum etiam pro Versu ἰσοδύναμον habere potes ex Pæone tertio & Choriambo. Sume, quod placet: In eodem Odario Versus alter alterum adjuvat, & nihil est, quod ita sentire prohibet.

12. Φύγον ἐξ ὕπνε με πάντες] Et pueri & puellæ: Genus honoratius adhibet, quanquam de puellis locutus fuerat περιγυμνάς. In Libro Vaticano alia est verborum structura:

Probra rurſus ingerebant:
Volui ſuaviari: at
Subito excitum relinquunt.
Ita vero deſtitutus
Repeto miſer ſoporem.

De Columba. H. ST.

Amabilis columba,
Unde unde pergis, aut quo?
Tot unde nunc odores,

Huc

ctura: Legitur enim,

Ἐθέλοιμι δ' ἂν φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου μοι πάντες.

Et hoc paulo figuratius eſt & bonum, ſed vulgato minime præferendum: Nam ut nihil aliud dicam, cur pro Jambo in locum tertium inducemus Spondeum?

IX. 1. πέλεια] Liber Vaticanus πιλία: Ita Amanuenſes, ut nemo neſcit, millies.

2. Πόθεν, πόθεν πέτασαι] Hoc leviter corruptum eſt noſtro ſcribendi more: Nam πέτασαι eſt ſecunda perſona verbi πέταμαι, quæ mediam producere non poteſt, ut ſciunt omnes, qui verborum menſuram tenent. Scribendum igitur πιζῦσαι: πιζύομαι idem, quod πέτομαι: Iſtius verbi ſecunda perſona apud Græcos Antiquiores fuit πιπῦσαι pro πιτάῃ & πιτᾷ Recentiorum: Nihil notius. Jones id mutarunt in πιτῆαι, quod ego non commendarem hic, etiamſi paulo accuratioris Jonismi habenda eſſet ratio, quia durius certe ad aures accedit: Elegantiores ſentiunt. Quid autem Barneſius? Miſer ille πέτασαι habens pro eo, quod revera eſt, in gratiam Metri legebat πέτασσαι: Quod ego non magis novi, quam δύνασσαι, ἄρνυσσαι, aliaque iſtius generis: Scilicet σ in iſtis perſonis temporibuſque geminare non ſolent Græci.

3. Πόθεν μύρων τοσούτων] Pro μύρων τοσούτων Jacobus Tollius in Notis

ad

Επ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς ἐσι, σοὶ μέλει δέ;

Ανα-

ad Ausonium legit μύρων τοσῦτον: Quod ego non improbo, quia sic voces illæ ad verbum utrumque, πνέεις καὶ ψεκάζεις. se applicant junctim, sententiamque efficiunt pleniorem: Hoc vident Periti. Locus Plutarchi in Vita Phocionis, quem adducit Vir Doctus, Πάνυ γοῦν, ἔφη, πρέψειεν ἄν σοι, μύρου τοσῦτον ὄζοντι, καὶ χλαμύδα τοιαύτην φοροῦντι, συμβουλεύειν Ἀθηναίοις περὶ φιδιτίων καὶ τὸν Λυκοῦργον ἐπαινεῖν, nihil ad rem facit: Nam alia indole est, & pro μύρου τοσῦτον ibi fortasse emaculatius legeretur μύρον τοσοῦτον, ubi similiter plane sequitur τοιαύτην χλαμύδα: Et sane, ut ex Libello Variarum Lectionum disco, ita Codices quidam Antiqui. Sed hoc leve & nihil etiam ad locum hunc, in quo unum ψεκάζεις suspiciunculæ non ineptæ causam agit.

4. θέουσα] MS. Vatican. corrupte θέασα.

6. Τίς ἐσι, σοὶ μέλει δέ] Versus difficilis, de quo Alii alia: Videamus breviter: Henricus Stephanus legendum suspicabatur,

Τί δ' ἐσί σοι μέλημα;

Quod calculo suo probavit Tanaquillus Faber: Non adsentior: Nam sic ex quovis facere possumus quidvis. Baxterus paulo propius ad literarum vestigia, sed inconcinne,

Τίς ἐσί σοι μελεδών;

Nam Τίς ἐσι absque δὲ vel alia particula copulante hic merum rus olet. Anna Tanaquilli Filia,

Τί δ' ἐσί σοι; μέλει δέ.

Quod longe frugalius certe est, sed mihi etiam lenocinari non potest: Nam quis τί δ' ἐσί σοι pro *quid tibi negotii est*, ita nude dixit unquam? Quam ingratum vero est illud μέλει δέ, ubi τί δὲ jam præcessit? Ego certe adeo contorta & scabra in Odario tam facili & venusto non tolero. Accedit etiam aliud, quod non modo hanc conjecturam Fœminæ Eruditæ, sed duas quoque Baxteri & Stephani præcedentes æqualiter tangit: Id scilicet tres illæ inter se habent commune, quod verba hæc cum præcedentibus connectant, & sic tribuant ei, qui Columbam alloquitur: Quo admisso, mox perquam abrupte sequitur oratio ipsius Columbæ, & illud Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε, quod certe aliquid requirit, quod loco Procemii sit: Attende, hoc perspicuum est, & non modo tres illas suspiciunculas convellit, sed alias etiam omnes, quæ ad eandem amussim factæ sunt. Jacobus Tollius in Notis etiam ad Ausonium, lege-

Huc advolans per auras
Spiraſque depluiſque?
Eho, quid iſtud ad te?

Ana-

legebat hic,

Τίς εἶς; τί σοι μέλει δέ;

Ut nihil dicam de Τίς εἶς, quod nimium ſane ingerit, ubi Ἐρασμίη πέλεια cum aliis ſibi adjunctis præceſſit, illa ſuſpicio prava & incongrua quoque eſt, quia proloquium tollit, quod oratio Columbæ deſiderat, ne jejuna ſit. Et hoc ſine dubio etiam obſervatum Scaligero, qui cum verba hæc in Editione Roberti Stephani ita repperiſſet diſtincta,

Τίς ἐστι; σοὶ μέλει δέ;

ideo Columbæ ea adſcripſit, & ita Latine explicuit, *Cupiſne ſcire, quis ille ſit, a quo miſſa ſum? Si hoc velis, ſcias me ab Anacreonte miſſam:* Satis acute profecto & ingenioſe. An hoc igitur ſequemur, & diſtinctione mutata ne literam mutabimus? Vellem, liceret: Nam corrigere non amo, quæ aliquo modo ſeſe tueri poſſunt: Sed non licet hercule, alioque abducimur vel inviti: Τίς ἐστι; Vir Eruditus explicat, *quis ille, a quo miſſa ſum?* Id Græca non patiuntur: Nam quo reſpicit τίς? Quicquamne præceſſit, quod expoſitionem illam ſtatuminare poteſt? Nihil ſane, nihil: Si δεσπότης, ſi πέμπων, aut ſimile quid præcederet, nihil melius, nihil accommodatius foret: Nam ſic vox ſubaudienda facile haberi poſſet: Nunc nihil durius, nihil coactius: Hoc vident omnes, qui oculis non ſunt capti & verba modo legunt. Et mittamus igitur Criſin quoque hanc, cui ſimilis eſt altera Daviſii, qui ad Ciceronis Philoſophica ſcribendum cenſuit,

Τίς ἐστιν, εἰ μέλει δέ·

ea Columbæ etiam tribuens. Quid autem de Barneſio dicam? qui Verſum ita conſtituit,

Τίς ἐστί σοι; μέλει δέ.

Scaligerum ſecutus fuit Criticus Eximius in eo, quod pravum eſt, reliquit vero in eo, quod bonum: Faceſſant ineptiæ, & dicamus tandem ſententiam noſtram: Locus haud dubie eſt corruptus, & ſcribendum opinor plane,

Τίς εἰμί, σοὶ μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι &c.

Columba loquitur, & rogat ſtatim, *Viſne ſcire, quæ ſim?* Quod adeo concinnum, ut nihil magis: Nam ſic aliquid habemus, quod loco Proœmii eſt, & præcedentibus non modo apte ſubjicitur, ſed ſequentibus etiam apte præponitur: Viſne ſcire, quæ ſim? Anacreon me miſit,

Ανακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα κ̓ τύραννον.
Πέπρακέ με Κυθήρη
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
Εγὼ δ' Ανακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
Επιςολὰς κομίζω·

Καὶ

ſit, Anacreontis ſum miniſtra, quam ſibi comparavit ab ipſa Venere; & reliqua, quæ de vita & vitæ conditione enarrat latius: Attende; nihil convenientius eſt: Adjuvat autem τίς εἰμὶ non modo πρεσωποποιΐαν, quæ in his utramque paginam efficit, ſed etiam verba hominis rogantis & Columbæ reſpondentis ita accurate diſcriminat, ut nulla ne minima ambiguitas reſtet: Quod certe in vulgata ſcriptura & aliorum conjectatiunculis ſecus eſt. Illud uno verbo addam: Verſio Henrici Stephani, *Eho, quid iſtud ad te?* lectionem vulgatam reſpicit, quam ita liberius reddidit in dubio: Nam ipſam ejus conjecturam recte explicuit Faber, *Quæ tibi cura eſt? quid eſt, quod nunc agas?* ut verba aperte declarant, & omnes, qui Græce ſciunt, intelligunt ſtatim: Moneo in gratiam rudiorum, qui cæſpitare poſſent.

11. Πέπρακέ με Κυθήρη] An Verſus conſtat ex Pæone ſecundo & Bacchio? Si ita ſentire velis, per me licet; ego tamen cum Tanaquillo Fabro hic legere malo,

Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,

Ut ſic Verſum habeamus Anacreonticum.

12. Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον] Non Hymnum ἁπλῶς, ſed Emphatice parvum & exiguum Hymnum: Quid tibi videtur? An homo non ineptus ita loquetur de ſe ipſo, & tanti æſtimabit ſua? Vix puto, ipſeque

Anacreon suum me
Huc misit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum, ubique
Qui regnat imperatque.
Me parvulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nunc utitur ministra:
Et en vides ut ejus
Istas fero tabellas,
Brevique pollicetur

Me

que Anacreon cultior & lepidior, quam ut ita insanierit. Quare, dicam libere, Odarium hoc non ab eo, sed alio docto & bellatulo Vate, compositum esse auguror plane.

14. Διακονῶ τοσαῦτα] *Ea & tanta ministro:* Referenda hæc ad præcedentia illa,

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.

Sic enim venuste & apposite sequuntur: In istis non exigui momenti versatur ministerium meum: Mittor ad puerum, & quidem puerum, qui nunc omnium Imperator est & Dominus: Emphasin insignem habet τοσαῦτα, quod relativum est, non demonstrativum, ut loquuntur. Et hoc diligenter observandum, quia in sequentibus cæteroquin hærebit aqua.

15. Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου Ἐπιστολὰς κομίζω] Illud οἵας defendit Tanaquillus Faber cum Filia sua, & δεικτικῶς hic accipiendum esse ait, ut sæpius alibi: Quid dicam? Didici Græca, sed significationem illam non didici: Quare gratias apud me iniviſſet & Pater & Filia, si loco probati Auctoris eam confirmassent: Nunc exemplum enim desidero, & donec illud allatum fuerit mihi, locum de vitio habebo suspectum. Hæc autum penuria momordit etiam Stephanum, qui sine dubio ea, non alia de causa, legendum suspicabatur

Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν·
Ἐγὼ δὲ, κἢν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρὰς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι

Τὸν

tur olim,

Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.

Erudite, ita vivam ac valeam, & ingeniose: Nam simplicissimum est ὁρᾷς, & adeo appositum, ut nihil excogitari posset magis: Quid autem facilius, quam unicam literulam mutare leviter? Sane hæc conjectura ita abblanditur, ut si ipsa lectio vulgata evidenter non probetur mihi, omnes alias præ ea despiciam lubens: Heinsius Pater ad Oram Codicis sui conjecerat,

Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐκείνου
Ἐπιστολὰς κομίζω.

Id longe deterius est, & istis lenociniis hercule caret: Ad Elegantiorum provoco tribunal. Illud notandum: ὁρᾷς demonstratio est & ipsas Literas exhibet: Hoc minus appositum foret, si præcedens τοσαῦτα eadem facultate esset præditum: Nam duplex demonstratio nimium ingereret, & altera obesset alteri. Atque hinc est, quod τοσαῦτα paulo diligentius antea explicuimus: Eo enim ad superiora relato, nihil revera accommodatius aut venustius: *In istis versatur ministerium meum*;

&

Me liberam futuram:
Veruntamen manu me
Ut mittat, ejus uſque
Manere ſerva malo.
Nam quid neceſſe montes
Circumvolare & agros,
Et inſidere ramis,
Baccas edentem agreſtes?
At nunc mihi poteſtas
Raptum ex Anacreontis
Manu comeſſe panem:
Vinum biboque ſolum,

Quod

& nunc Literas, ut vides, ejus porto. Sic ſingula cohærent apte: Cave igitur, cum Tanaquillo Fabro vocem τοσαῦτα ibi explices διχῶς. De Barneſii *qualesquales* non loquor hic: Ineptiſſima eſt & plane commentitia vocis οἵας interpretatio: Id ſentiunt omnes, quibus cor recte ſalit.

21. Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι] Ita Henricus Stephanus: Editores ſecuti πέτασθαι.

23. Καὶ δένδρεσιν καθίζειν] Procul dubio ita legendum eſt, ſi Verſum Anacreonticum habere velis: Stephanus ex Libris perperam edidit δένδρεσι, & de ν ἐφελκυστικῷ notavit, quæ tutius tacuiſſet: Hoc certum & dubii expers. Viſne aliud? δένδρεσιν καθίζειν ſubaudita præpoſitione ſcriptum pro ἐν δένδρεσιν καθίζειν: Quod improbum non eſt, ſed durum. Et quid igitur? Nonne legendum?

Κἀν δένδρεσιν καθίζειν,

Id perquam probabile: κἀν pro καὶ ἐν: Sic Odario 34. κἀν στεφάνοισιν habemus pro καὶ ἐν στεφάνοισιν, ut alia prætercam ſatis nota: Poſſet etiam ſcribi,

Καὶ

Τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·
Πιῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Καὶ δεσπότην Ανακρέοντα

Πτε-

Καὶ 'ν δένδρεσιν καθίζειν,
Sed id paulo inusitatius foret.

30. Πιῦσα δ' ἂν χορεύσω] Barnesius vertit, *Ut vero biberim, forsan saltabo:* Quam insulse, vix dicam tibi: Ubi in Græcis est *forsan*? Quid est, quod illud promittat, quod illud requirat? An absolute *saltabo* dicere non licebat Columbæ? An herus morosus saltantem forte mala mansione mulctaverat, & ideo ita ambigue de saltatione loquebatur misella? Absit, absit. Et mittamus tamen illud *forsan*; quid, quæso, est *saltabo* hic? Nonne Columba narrat, quid facere solebat quotidie, non quid factura erat aliquando? Id singula certe probant. Apage, apage igitur nugas: Dicam tribus verbis, quod verum est, & olfacere non potuit bonus, quia nares habebat obesas: Græca laborant leviter, & scribendum est,

Πιῦσα δ' ἂν χορεύω.

Quod Latine valet, & Latine vertendum est, *Ut vero bibi, libens & alacris salto:* Sic nihil appositum magis, sive verba, sive sententiam spectes: ἂν δυναμικὸν est, & venuste indicat, Columbam tunc demum & saltare velle, & saltare etiam posse, cum vinum sibi a suavissimo Anacreonte porrectum, avide exhauserat: Illud vinum ad saltandum excitabat molliculam: Absque eo vix saltare poterat, aut saltare cupiebat: Nihil suavius. Sequitur altero Versu abhinc,

Πτεροῖσι συγκαλύψω·

Id eodem vitio laborat, & eodem modo corrigendum est: Namquid συγκαλύψω, ubi præcessit χορεύω? Lege, & lege absque mora,

Πτεροῖσι συγκαλύπτω.

Sic amice cohærent, quæ diffidere non possunt. Illud non prætereundum est: Versio Stephani hic habet,

Sin forte pota salto,
Pennis Anacreonta
Herum meis obumbro:

Ad quorum normam si Græca redegisset ille, scribere debuisset,

Πιῦσα δ' ἂν χορεύω,
Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συγκαλύπτω·

ἂν videlicet sic positum fuisset pro ἐὰν, & a conditione pependisset oratio: Quod ut longe melius est tralatitiis nugis, ita nemo sanus præferet lectioni a nobis restitutæ. In Libro Vaticano pro συγκαλύψω erat συσκιάζων: Non male, si demta litera postrema scribas συσκιάζω.

31. Καὶ δεσπότην Ανακρέοντα] Anapæstus in loco tertio Versus Hemijambici consistere potest: Hoc certum

Quod ipsemet propinat.
Sin forte pota salto,
Pennis Anacreonta

Herum.

certum & extra dubitationis aleam positum est: Sed duplex incommodum hic: Primum, quod omnes pedes sint Disyllabi, ne unus Trisyllabus, in toto hoc Odario: Scriptura enim Versus 11. ambigua est, & ut mihi videtur, leviter corrupta. Alterum, quod Anapæstus haberi non possit, nisi facta Synizesi, & Ανακρέον contracto in Ανακρον. Jam autem durum est, in uno Versiculo admittere, quod in nullo alio locum habet, & plus quam durum idipsum in Tetrasyllabo quærere: Hoc certum quoque & perspicuum. Atque hinc est, quod certatim ad hæc tentanda convolaverint Viri Eruditi, etiam illi, qui de Anapæsto hic cogitabant serio: Videamus quædam: Omnia enim referre nolo, quia in illis non pauca sunt, quæ male olent & ipsis naribus officiunt. Henricus Stephanus in Prima Editione sua legendum suspicabatur;

Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συγκαλύψω.

& nomen Ανακρέοντα ex Scholio irrepsisse putabat: Quod multis sane persuasit, sed mihi hactenus persuadere non potuit, aut in posterum persuadebit: Nam ubi indubitatum & evidens est, de Anacreonte hic agi, & quidem uno ac solo, nemo, utut misere diligens, ad vocem δεσπότην interpretationis loco adscribere potuit nomen, inprimis ubi id jam præcesserat toties: Hoc manifestissimum est, & qui ejusmodi Scholia sibi confingit, nullo negotio etiam faculas sibi confingere potest, quæ medio die accendantur Soli: Quare ineptum certe est, quod de Scholio suspicatus fuit Vir Eruditus. Hoc autem posito, rogo omnes, ut mihi dicant, quo modo Ανακρέοντα irrepere potuerit in locum vocis ἐμοῖσι aut alterius similis: Et hoc nemo præstabit, opinor, aut præstare poterit unquam: Ea igitur conditione non utar. Idem Stephanus in Editione Poetarum Lyricorum, quæ post editum Anacreontem prodiit, scribendum conjiciebat,

Πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
Πότην Ανακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύψω.

Quæ lectio ad lectionem illam accedit, quam nos in Notula præcedenti ex Versione ejus Latina elicuimus: Hoc vides. Quid autem? An ea melior est alterâ? Absit, absit: Nam primo mutatio etiam est nimia, neque Πότην pro Καὶ δεσπότην ego arbitrio meo legere velim:

 Dein,

Πτεροῖσι συγκαλύψω·
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Εχεις ἅπαντ', ἄπελθε·

Λαλι-

Dein, prior illa audacia ſententiæ non oberat, hæc vero poſterior ſententiam plane corrumpit: Nam quid πότlω Ανακρέοντα hic, ubi de ſtudio bibendi non agitur in hoc Odario, ſed de ſtudio amandi? Nugæ, nugæ. Joſephus Scaliger ad Oram Libri adſcripſerat,

Καὶ δεσπότlω Αιάκρεγι,

quaſi ὑποκοριστικὸν nominis hic dediſſet Poëta pro ipſo nomine: Lepidum eſt Hominis Eruditi commentum, ut multa alia ſunt ejus: Nam illud Αιάκρεγι plane exemplo caret, & quæ de iſtis ὑποκοριστικοῖς narrantur vulgo, caute & cum mica ſalis accipienda ſunt: Qua de re Nos accuratius & commodius alibi. Gallus mihi ignotus legebat,

Καὶ δεσπότlω γέροντα.

Quod nimis etiam diſtat a ſcriptura vulgata, & occulto præterea laborat vitio: Quid enim? An Anacreon ſenex & decrepitus amavit Bathyllum? Credat Judæus apella, non ego. Notiſſimum eſt illud Horatii,

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Teium:

Qui certe id ſcripſit minime Senex, & quod ego credere nolo, credidiſſet etiam neutiquam: Quare neque illud probare poſſum ullo modo. Alia prætereo lubens: Nam ut antea monui, hircum olent & naſo incommodum creant. Quid faciendum? Dicam: Durum eſt illud vulgatum, Καὶ δεσπότlω Ανακρέοντα, & nimis ſane durum, quam ut commode ſervari poſſit: Hactenus enim a me impetrare etiam non potui, ut in hoc uno Verſiculo admitterem, quod in omnibus aliis tam accurate & tam anxie vitavit Poëta. Quid igitur? Aut Libri alii ſunt exſpectandi, qui lectionem meliorem exhibeant, aut ſcribendum eſt plane,

Καὶ δεσπότlω Κρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύπlω.

Quod ſatis facile profecto & ſatis appoſitum: Κρέων & Ανακρέων haud dubie unum idemque ſonant, & ab antiquo κρέω originem ducunt ambo: Quid igitur? Cum integrum Ανακρέοντα in Verſum ingredi non poſſet, mutilatum Κρέοντα ſumſit Lyricus, ut Metro morem gereret, & ſic ſimul ad nomen heri alluderet regale, in eo elegantiam ſibi quærens blandam: δεσπότης κρέων, dominus

Herum meis obumbro:
In ejus & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: jam valeto.

Tu

minus mihi instar Regis colendus: δεσπότης Κρέων, ipse dominus Anacreon: Acumen est satis venustum, & tales mutilationes Nominum propter Metri necessitatem apud Poëtas occurrunt plures, ut Eruditi sciunt. Quid autem pronius fuit Scribis, quam pro Κρέοντα pingere Ανακρέοντα, ubi de Metro nihil tenebant illi, & acumen jam explicitum non sentiebant boni? Hercule, hoc adeo proclive, ut nihil magis. Sic Scholio etiam, si vis, locus esse potuit, & ex Scholio vitium enasci: Nam vel integrum mutilato, vel proprium adjectivo adscripserit manus non indocta: Vides? Hæc belle quadrant. Quare vel hoc verum est, omnesque in posterum sequi debent, vel ut dixi, exspectandum, donec Libri reperiantur, qui veriora & certiora tradant: Tertium non datur, & horum alterutrum sumendum est. Scimus, Versus Trochaicos aliquando Jambicis fuisse interspersos in his Odis: Quod si hic factum quoque videri posset, facillima mutatione scribere paratus essem,

Δεσπότην τ' Ανακρέοντα
Πτεροῖσι συγκαλύπτω.

Sed unum Trochaicum purissimis Hemijambis interponere, non minus durum foret, quam in uno loco tertio admittere Anapæstum Synizesi quæsitum: Quare sicuti hoc probare non audeo, ita neque illud; & statim ad unum ex istis duobus redire cogor.

33. Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω] Barnesius pro ἐπ' αὐτῷ legebat ἐπ' αὐτῦ, quia apud Stephanum simile quid invenerat in Versione: Homo lepidus est ac comis, inprimis ubi Emphasin, quæ in vulgata scriptura est, deprehendit ipse: Ne irascamur igitur ei. Attende autem ad illud καθεύδω, quod nostrum χορεύω & συγκαλύπτω arctissime amplexatur.

35. Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε] Nescio, an satis conveniens sit illud ἄπελθε: Prætervolat Columba, ut literas Anacreontis ad Bathyllum perferat: Hanc compellat homo mihi ignotus, & in medio itinere detinet: Narrat Columba, quæ sint vitæ studia, & postquam omnia accurate exposuit, ait, Ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε: Rogo, an hoc appositum sit, ubi Columba properare debebat, ut quam celerrime literas perferret,

ferret,

Λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
Ανθρωπε, καὶ κορώνης.

X. Εἰς Ερωτα κήρινον.

Ερωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Εγὼ δέ οἱ παραςὰς,
Πόσȣ θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τευχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ο δ' εἶπε Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν, ὁππόσȣ λῆς·
Ομως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,

Οὐκ

ferret, ipſamque moram commiſſam emendaret, alter autem ille nullis negotiis diſtinebatur, & ubi erat, ocium agebat modo? Neſcio, quid Alii dicturi ſunt, mihi certe ἄπιλθε minus arridet, ubi ad ſingula paulo accuratius attendo: Quid multa? Fallor, aut ipſe Poëta ſuaviculus ſcripſit,

Εχεις ἅπαντ', ἄπιλθω·
Λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
Ανθρωπε, καὶ κορώνης.

Sic nihil accommodatius. Nuncius debebat ἀπιλθεῖν, non homo ocioſus, qui ibi poterat manere, ſi vellet: Convenientiſſimum igitur eſt ἄπιλθω; neque aliter loqui ſolent homines in vita media, quando fabellis tempus peſſime diſperdiderunt: Sciunt Lepiduli, & millies id audivimus ipſi: Quare de hac ſuſpiciuncula vix dubitare poſſumus. Illud addendum uno verbo: Qui Columbam alloquitur, homo eſt mihi ignotus, ut modo dicebam: Amicus fuerit Anacreontis, per me licet: Ita ſentire poſſumus, ut tamen in dubio non excludamus quemvis alium, vel civem, vel hoſpitem, qui Columbam prætervolan-

Tu me loquaciorem
Cornice reddidisti.

De Amore cereo. **E. AN.**

Dum cereus cuidam
Venundatur Cupido,
Amice, dicito, inquam,
Quanti indicas Amorem
Istum mihi, politum
Opus tuum? Ille vero,
Quanti velis habe, inquit:
At rem scias ut ipsam,
Nil cereum ipse fingo,

Sed

volantem videre potuit in loco, ubi hæc agebantur: Nam ipsum indefinitum id aperte requirit. Quid autem Barnesius? Ipsum Anacreontem, sed ignotum, cum Ministra sua confabulari, eamque accuratius de seipso interrogare censet: Quod adeo mirum & novum, ut præter ipsum Barnesium, & paucos oppido, qui Barnesium referunt ingenio suo, nemo extiturus sit, opinor, qui ita sentiat: Hoc certum & perspicuum.

X. 3. Ἐγὼ δέ οἱ παρεγγυὰς] Nota hiatum: Nam vitium non subest: Spiritus tamen asper hunc tolerabiliorem efficit: Alias forte plura.

5. Τὸ τευχθὲν] Liber Vaticanus Τὸ τυχθὲν, quam διπλογραφίαν in suis etiam invenit Stephanus: Utrumque dicitur, ut nemo nescit.

7. Λάβ' αὐτὸν, ὁπποίου λῇς] Mallem ὁπποίω: Nam ad Dorismum hæc redigenda sunt exacte.

8. Ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν] Tanaquillo Fabro placebat,

Ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,

Quæ elegans est lectio: Nam ὅπως perquam accommodum est, & ἂν sic venuste vel δυνητικῶς vel παρα-

 πληρωμ.

Οὐκ εἰμὶ κηεοτέχνης,
Αλλ' ὐ θέλω συνοικεῖν
Ερωτι παντοεέκτη.
Δὸς ὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ερως, σὺ δ' ευθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ

Κατὰ

πληρωματικῶς apponitur: Sciunt omnes, qui in Græcis non ſunt hoſpites. Et hoc igitur unice probarem, ſi aliud non attuliſſet Scaliger: In Libro Vaticano ſcriptum eſt, Ομως δ' ἂν ἐκμάθῃς νῖν: Ex eo elicuit Vir Eruditus,

Ομως δ' ἴν' ἐκμάθῃς νῖν.

Quæ lectio nunc conſideranda venit: Pro πᾶν ille ex Libro Vaticano, ut vides, νῖν: Utrum melius? νῖν Cupidinem reſpicit, πᾶν rem omnem, de qua agitur. Dicam breviter: νῖν longe ineptiſſimum eſt, πᾶν longe aptiſſimum: Quid, quæſo, hic faciat privum νῖν, ubi continuo ſequitur, Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης? Idne Cupidinem reſpicit? Idne præſtat, quod νῖν promittit? Adhæc, alia ſequentia nonne venditorem etiam tangunt propius, quam mercem malam, ubi una vox παντορέκτῃ eam deſcribit tantum? Ineptus ſit hercule, oportet, qui poſthac lectionem arripiat, quam ineptientes Librarii procuderunt ſine dubio. Aptiſſimum eſt πᾶν: Rem omnem tribus verbis exponeret venditor, acciperet emtor: Nihil convenientius, nihil ſimplicius: Hoc igitur primum. Quid de altero dicendum? ὅμως δ' ἴν', an ὅπως δ' ἂν præſtabit? Et hoc certe ambiguum: Appoſitum eſt, quod Faber, appoſitum eſt, quod Scaliger dedit: ὅμως enim mire etiam quadrat, & ἵνα non difficilius ex ἂν producitur, quam ὅπως ex ὅμως. Quid dicam? Hic quiſque eligere debet, quod ſibi maxime placet: Nunc ὅμως facit, ut Scaligero accedam, nunc ὅπως ἂν, ut Tanaquillo: Incerti nempe ſumus, & in vere ambiguis hæremus. Alterutrum certe recipiendum: Nam qui vulgatam ſcripturam ſervant, dicam uno verbo, invito Apolline nati ſunt.

9. Οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης] Recte Barneſius conjicit,

Οὐκ ἔμμὶ καροτέχνας.

Ut

Sed ferre nolo Amorem
Domi, omnium appetentem.
Da vero, da mihi, inquam,
Drachma: cubabit iste
Mecum puer venustus.
At tu statim, Cupido,
Amabo, fac calescam:
Nam si negabis, ipse

Flam-

Ut Idiotismi habeatur ratio.

10. Ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν] Barnesius συνοικῆν: Recte etiam. Mirum, quod pro οὐ θέλω sic eodem impetu non reposuerit οὔ τι λῶ: Nam λῶ apprime Dorismum sapit recteque præcessit, τι autem gemmulam continet, quam Poëtæ, quotquot sunt, loculis suis incluserunt millies: Sciunt Græce docti, neque necesse, ut Pleonasmum elegantissimum exemplis illustrem. Et cur igitur Barnesius ita non correxit? An id nimis venustum pro hominis captu? Ita videtur sane.

11. Ἐρῶτα παντορέκτην] Hic iterum Barnesius perbene παντορέκτα: Ista capiebat scilicet. Præivit tamen Liber Vaticanus, qui hoc uno Dorismo alios commonstravit simul.

13. Καλὸν σύνευνον] Coactum est illud σύνευνον: Nam quid cum cereo Cupidine Poëta faceret in lecto? Præcedit συνοικῆν: Id sequi debuisset Lyricus, & pro σύνευνον hic dare σύσσιτον, ἑταῖρον, aut aliquid simile: Sic fecisset, quod bonum & consentaneum erat.

15. Πύρωσον εἰ δ' &c.] Hoc etiam incongruum est, ubi præcessit Ἐρῶτα παντορέκτα. παντορέκτης est, qui omnia appetit, qui omnia cupit: Quid πύρωσον ad illud Epithetum, ad illum animi morbum? An duo ista cohærent, & unum nos exspectare jubet alterum? Id nemo dixerit. Debuisset igitur Poëta, hic etiam sumere, quæ ad præcedens illud blande accederent, non diversa ingerere. Et sic apparet, in hoc Odario non esse Symmetriam illam, quæ in Poëmatiis bonæ notæ requiritur. Sed verbum: An forte vitium subest, & in superioribus scribendum est?

Ἀλλ' οὔ τι λῶ συνοικῆν
Ἐρῶτα παντοφλίκτα.

Sic sane πύρωσον cum asseclis suis apte sequitur, & putidum illud schema abest, sed alterum adhuc restat,

&

Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

XI. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ανακρέων, γέρων εἶ.
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' ὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
Εγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα· τῦτο δ' οἶδα,
Ως τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Οσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Εἰς

& facit, ut hoc ipſum vix loco ſuo cedere velit. Et legamus tamen παντοφλέκτα: Nonne ſic minus adhuc convenit σύντονον, & quidem καλὸν σύντονον? Certe qui παντοφλέκτης dicitur, non niſi duriſſime dici poteſt σύντονος καλός. Dein, quid etiam πύρωσον, quid minæ graviſſimæ, ubi παντοφλέκτα præcedit? An metuendum erat, ne ureret? An eo adigendus erat minis, qui ſuapte erat παντοφλέκτης? Vides: Hæc male iterum cohærent. Quare ingrata ſunt, quæ hic habemus, ſive hoc, ſive illo legantur modo. Fallor, aut Recentior aliquis. hæc pepigit, qui miſſa aurea ſimplicitate, ad prodigioſa & τερατώδη animum applicuerat Seculi ſui vitio: Nam eo nos ducit, hercule, ipſum Odarii ὑποκείμενον: Quid ſcilicet imaguncula Cupidinis cerea? Eane facere poteſt,

quæ

Flamma ſtatim liqueſces.

De ſeipſo. H. ST.

Dicunt mihi puellæ,
Anacreon, ſenex es;
Speculum cape, intuere
Nullæ ut comæ ſuperſint,
Tibique glabra ſit frons.
At an comæ ſuperſint,
Defluxerint an omnes,
Hoc neſcio, ſed illud
Certo ſcio, decere
Senem, hoc magis vacare
Amoribus jociſque,
Quo mors magis propinquat.

Ad

quæ dicuntur hic? Eine adſcribuntur recte, quæ in Cupidinem vivum & immortalem conveniunt unice? Nugæ, nugæ. Si Ars Magica acceſſiſſet, ſpeciem habuiſſet commentum: Nunc de κηροτέχνῃ & nuda imagunculas cereas fingendi arte ſermo eſt, & τὸ τερατῶδες omni ſpecie caret., nec ſe tueri poteſt, niſi uno Poëtæ τερατολογοῦντος arbitrio.

XI. 9. Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον Πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης] Intricatior conſtructio propter duplicem, quæ in his eſt, Ellypſin: Nam oratio ita adornanda fuiſſet plene, τοῦτο δ' οἶδα, ὡς τῷ γέροντι τοσούτῳ μᾶλλον πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν, ὅσῳ μᾶλλον πέλας τὰ μοίρης: Nunc τοσούτῳ abeſt ab articulo primo, & μᾶλλον ab articulo ſecundo: Quod duriuſculum ſane eſt: Hæc tamen

XII. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
Τί σοι, λάλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς

Ἐκεῖ-

probant Viri Eruditi, & ego non improbo, ſed mallem, aliter ſe haberent in Odario tam facili & venuſto. An forte Amanuenſes loquuntur, non ipſe Poëta? Legi poſſet ſane,

—— —— τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅτῳ πέλας τὰ μοίρης.

ſententia & ordine facili: Vel etiam

—— —— τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅτῳ πέλας τὰ μοίρης.

ὅτῳ pro ᾧτινι, quod vel *cui* vel *cuicunque* ſignificat, & hic ſenſu utroque quadrat. Ita, inquam, legi poſſet non uno modo: At nihil affirmo, & lectionem vulgatam attingere non audeo. Illud τὰ τερπνὰ παίζειν apprime nitet: Nam τὰ τερπνὰ ſunt caſus quarti, qui venuſte a verbo παίζειν pendent & ejus arbitrio reguntur: Similiter παιδίαν παίζειν dicebant terſiores Græci, & πόλεις παίζειν in ſuis Fugitivis dixit Cratinus, ut ſcimus ex Zenobio: Alia prætereo, & Elegantiores hos floſculos ſibi notarunt ſæpe. In Libro Vaticano exaratum eſt, τὸ τερπνὰ παίζειν: Quod longe tritius & humilius.

XII. 2. Τί σοι, λάλη χελιδών] Proclus ad Heſiodi Operas pag. 86. τὴν χελιδόνα κωτίλλειν λέγει, ὡς ἐστι παρὰ Ἀνακρέοντι κωτίλη χελιδών. Hoc κωτίλη χελιδών quia in his Anacreontis reliquiis non extat hodie, Munckerus ad Fulgentium legendum conjicit hoc loco, Τί κωτίλη χελιδών, Doctoſque arbitrari jubet. Conjectura eſt non inelegans, ſed quavis aura levior: Nam ubi pleraque Anacreontis Odaria haud dubie interciderunt, & illorum, quæ nomine ejus circumferebantur, ut ſuſpicari licet, vix pars dimidia reſtat, longe incer-

Ad hirundinem. H. ST.

Quibus, loquax, quibusnam
Te plectam, hirundo, pœnis?
Utrumne vis volucres
Alas tibi recidam?
Imam fecemve linguam,
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?

Nam

certissimum est, hunc locum præ oculis habuerit Proclus, an alium potius quemvis: Adhæc nimius est Munckerus, cum una lectione alteram expellere satagit: Fac, Proclum hunc ipsum locum habuisse præ oculis, & ita legisse, ut Munckerus conjicit; An inde continuo sequitur, abjiciendam esse vulgatam morticinæ instar? Absit, absit: Nihil aliud inde colligas, quam locum fuisse διπλογραφούμενον, & in eo exarando non conspirasse Libros Antiquos. Hoc facile mihi concedent, qui Literas Nostras amant: Hoc, & nihil aliud, dicere debuisset Munckerus, si judicio usus fuisset acri: Nunc enim nimium tribuit conjecturæ suæ: Τί κωτίλη χελιδὼν probum sit; non minus probum hercule est, Τί σοι λάλη χελιδὼν: Imo elegantius vulgatum, quam adscititium: Nam in repetitione voculæ σοι non exigua est venustas, si quid ego in his video: *Quid tibi, vis, faciam, quid tibi, inquam, hirundo garrula?* Si paulo sis oculatior, Emphasin repetitionis deprehendis statim. Et nihil igitur mutes, si sapias, quamvis certissimum foret, Proclum ex hoc ipso Versiculo suum κωτίλη delibasse: Quod, ut nunc vidimus, incertissimum tamen est. Pro λάλη Liber Vaticanus λαλεῦ: Non bene: Nam sic pro eleganti Epitheto verbum habemus minus elegans: Eruditi vident.

4. ψαλίξω] Dorismus, ut & sequens ἐκθερίξω: Qui alios similes hic confirmant. Et quid igitur? An ita Anacreon? Id credant inepti, & cum ineptis credat Barnesius; non credam ego, aut Eruditiores credant Alii: Bathyllum tamen habemus hic diserte, & quod ipse Anacreon dixisset, Anonymus dicit: Scilicet hinc colligo, quædam in his per modum imitationis fuisse

Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων,
Ὑπορθρίαισι φωναῖς,
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

XIII. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν οὔρεσιν βοῶντα
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·

Oἱ

ſcripta ipſius Anacreontis nomine, & ex ipſa Anacreontis perſona. Eo etiam refero elegans Odarium Nonum, ad cujus Verſum 12. vide quæ noto.

XIII. Εἰς ἑαυτόν] Ita vulgo inſcribitur hoc Odarium: In Libro Vaticano legitur Εἰς Ἄττιν: Ineptiſſime & plane inſulſe. ὑποκείμενον hic non eſt Attis, ſed Dogma illud feſtivum; nihil ſuavius eſſe aut jucundius, quam bene potum & bene unguentatum cum puella ſuavicula ludere, & ita χαρίεντως μανῆναι: Hoc præfert Poëta Attinis furori; hoc præfert ἐνθουσιασμῷ Poëtico: Nihil certius aut evidentius. Sic liquet autem procul ablegandam eſſe Codicis Vaticani ψευδεπιγραφὴν, quam Grammaticorum furfur confinxit ſibi. Quod vulgo habemus, generalius eſt, ſed ſatis aptum in his.

2. Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν. Ἐν οὔρεσιν &c.] Richardus Bentlejus in Epiſtola ad Anacreontis Interpretem Gallicum, qui ſe *Poetam ſine fuco* vocat, hos Verſus ita legit,

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν οὔρεσιν βοῶσαν
Λέγουσιν ἐκμανῆναι.

Quia celeberrimus eſt furor Cybeles propter Attinem, non furor Attinis propter Cybelen. Non adſentior: Nam quid hic mulier? Nonne vir erat Poëta? Nonne a ſexu virili debebat exemplum petere?

Nam tu quid ante lucem
Meas ſtrepens ad aures,
E ſomniis beatis
Mihi rapis Bathyllum?

In ſeipſum. E. AN.

Gallus furebat Atys
In montibus Cybelen
Magno ſonans boatu:
Nec non aquam bibentes

Apol-

re? Id factum certe oportuit, & in ſequentibus etiam fecit: Nam viros aquam fatidicam bibentes ibi celebrat, non fæminas. Non diſſimilis argumenti eſt Odarium Trigeſimum Primum; cujus Auctor, ſive idem, ſive diverſus, id obſervavit etiam rite: Nam Alcmæonem, Oreſtem, & Herculem furore percitos ſibi proponit, non mulieres eadem calamitate agitatas: Nihil certius, nihil conveniens magis, ſi vel modice attendas. Neque juvat celeberrimus ille furor Cybeles propter Attinem: Nam aliud hic tetigit Poëta, quod ſine dubio etiam celeberrimum fuit olim: Scilicet Attis Cybelen diu conſtanter amavit, ſed poſtea Nympham deperiens, cum ea conſuevit neglecta Cybele: Quod ægerrime ferens Dea, furorem Attini immiſit, eumque exſectis virilibus ad amorem priſtinum redire fecit: Vide Imperatoris Juliani Orationem in Deorum Matrem, ubi ea de re pluſcula: Breviter & ſuccincte Salluſtius Philoſophus in Libello de Diis & Mundo Cap. 4. Τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν φασὶ τὸν Ἄττιν παρὰ τῷ Γάλλῳ κείμενον ἰδοῦσαν ποταμῷ, ἐρασθῆναί τε, καὶ λαβοῦσαν τὸν ἀστερωτὸν αὐτῷ περιθεῖναι πῖλον, καὶ τὸ λοιπὸν μεθ' ἑαυτῆς ἔχειν. ὁ δὲ Νύμφης ἐρασθεὶς τὴν Θεῶν Μητέρα ἀπολιπὼν, τῇ Νύμφῃ συνῆν. καὶ διὰ τοῦτο ἡ Μήτηρ τῶν Θεῶν ποιεῖ μανῆναι τὸν Ἄττιν, καὶ τὰ γόνιμα ἀποκοψάμενον ἀφεῖναι παρὰ τῇ

Νύμφῃ,

Οἱ δὲ Κλάρε παρ᾽ ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβε
Λάλον πιόντες ὕδωρ,
Μεμηνότες βοῶσιν.
Εγὼ δὲ τε̃ Λυαίου,
Καὶ τε̃ μύρε κορεσθεὶς,
Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,

Θέλω

Νύμφῃ, πάλιν δὲ ἀνελθόντα αὐτῇ συνοικεῖν. Quare Vir Eruditus ita corrigens a veritatis tramite plane deflexit. Pro ὕρισιν Stephanus male ediderat ὕρισι.

5. Οἱ δὲ Κλάρε παρ᾽ ὄχθαις Δαφνηφόροιο &c.] In eadem Epistola hæc ita constituit idem Vir Doctus,

Οἱ δὲ Κλάρε παρ᾽ ὄχθαις
Δαφνηφόροιο Φοίβε
Λάλον πιόντες ὕδωρ
Μεμηνότες βοῶσαι.

Idque quia voculæ οἱ μὲν & οἱ δὲ orationem requirunt æqualem & sibi similem. Quod ego iterum probare non possum: Nam diversa est utriusque dicti conditio: Res Attinis nitebantur sola fide Mythologica, & testes non habebant oculatos, sed auritos: Illa autem Fontis Clari experti fuerant multi, & usu erant comprobata: Quare de his directo, de illis oblique loquitur Poëta, & pro compertis habet, quæ Clari accidebant, pro memoratis vero & traditis, quæ in Phrygia acciderant: Sentisne? Neque obstat, quod sic oratio sibi sit dissimilis: Nam primo, id non est adeo mirum, ubi res ipsæ sibi sunt dissimiles: Dein, id factum culpa ipsius Poëtæ, qui exasciatius loqui vel noluit vel nequivit: Talia in his sunt plura, quæ Poëtæ felicioris ingenii non probassent. Si legamus, πιόντας ὕδωρ Μεμηνότας βοῆσαι, quid videtur? Nonne sic hominis Recentioris est Odarium, qui in dubium vocabat, quæ Antiquiores de Claro tradiderant? Ita autumo, & nemo sane antiquior, qui de rebus divinis cum Vulgo & Poëtis sentiebat, ista scripsisset de Claro: *Narrant Alii, eos, qui ad Clari ripas aquam fatidicam biberant, clamasse furibundos:* Quid? Nonne λέγεσι, nonne βοῆσαι probant, quod dico? De eo non est dubium: Cum Poëtis volebat loqui Homo Recentior, & Christianus potius, quam Ethni-

Apollinis disertam
Ripis Clari, furore
Acti subinde clamant.
Ego simul Lyæi,
Nardi simul fragrantis
Satur, simul puellæ;
Libens libens protervo

Præ-

Ethnicus: Non dixit igitur, Attinem furore percitum in montibus Phrygiæ ululasse; Eos, qui de Fonte Claro aquam fatidicam bibunt, furentes clamare; Sed esse, qui & hoc & illud perhibeant: Sic sane Poëta Ethnicus paulo vetustior non locutus fuisset unquam. Quare mutata scriptura non fit melior Odarii conditio, sed deterior. Nam, ut antea diximus, si vulgatam sequamur, Poëta non incongrue distinguit inter ea, quæ narrabantur solummodo a Mythologis, & ea, quæ usu erant comprobata & sic vulgo persuasa: Attis dicitur in desertis Phrygiæ ululasse furibundus; Qui de Claro bibunt, furentes vociferantur; Ipse vero Lyæo &c. Vides? Hæc distinctio non inepta est, & ab Antiquiore potuit adhiberi. Verba, fateor, minus venuste adornata sunt; Sed id tolerabilius, quam si res ipsæ habeant male: Adhæc in verbis, si Virum Eruditum sequamur, etiam incommodum hæret: Nam si οἱ δὲ sint λίγυρες, putide & incondite profecto sequitur absolute πιόντες ὕδωρ, quia sic saltem ex usu Linguæ Articulus ad πιόντες debuisset accedere, si aliud nomen apponere noluisset Poëta; quod adhuc fuisset convenientius, similiter, ut una cum Articulo ἡμιθήλεω Ἄττιν præcesserat. Attende, attende: Si sis paulo oculatior, videbis facile, vulgatam non mutandam esse, & οἱ δὲ arctissime cum πιόντες cohærere.

11. Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης] Si ita scripsit Poëta, aperte nugas egit, & nescivit, quid sit χαριέντως μεμῆναι: Videamus: κορεσθεὶς τοῦ Λυαίου, κορεσθεὶς τοῦ μύρου, utrumque aptum est: Benignam vini, benignam unguenti copiam requirit, ut digne luderet: κορεσθεὶς scilicet non referendum est ad nimietatem, sed modum, qui hominis lascivioris judicio sufficiebat ad animum exhilaran-

Θέλω θέλω μανῆναι.

XIV. Εἰς Ερωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Επειθ' Ερως φιλεῖν με·
Εγὼ δ' ἔχων νόημα
Αβȣλον, ȣ̓κ ἐπείσθην.
Ο δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με πρȣ̓καλεῖτο.

Κἀγὼ

randum, & corpus odoratius reddendum: Et κορεσθεὶς Λυαίῳ idem hoc loco, quod alio superiori γεγανωμένος Λυαίῳ:. Vini satur, sed ita satur, ut apte jocari & lepide insanire posset. Hoc ipsa ratio exigit & certissimum Poëtæ consilium comprobat. Sed quid est κορεσθεὶς τῆς ἐμῆς ἑταίρης? An luderet Poëta, postquam satis cum Amica sua luserat, & jam puellæ, ut Lyæi & Nardi, erat satur? Fateor, nihil ineptius, nihil a deliciarum foro alienius: Nam sic revera luderet absque puella, & non χαριέντως, sed ἀπρεπῶς insaniret; sic lusibus locus relinqueretur nullus, & ludendi satietas induceretur certa: Hoc quisque videt: Apage, apage nugas, quas sine dubio hic effutierunt homines ludendo inepti, & χαριέντως μανῆναι ne leviter edocti. Ut venuste cum Amica luderet, & unguentum & vinum, uberiori copia, sed quæ modum servaret tamen, desiderat sibi Poëta: Hoc verba non præstant nunc, sed haud dubie præstabant olim: Tu scribas igitur, ut hodie id præstent denuo,

Εγὼ δὲ τῷ Λυαίῳ
Καὶ τῷ μύρῳ κορεσθεὶς,
Μετὰ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
Θέλω, θέλω μανῆναι.

Sic nihil planius aut decentius: Vitium ortum ex literarum compendiis, ut millies: Taceo, quod Versus præcedens ab eadem particula incipiat, & sic facile descriptorem

potue-

Præceps agor furore.

De Cupidine. H. ST.

Libet libet jam amare.
Cupido me monebat
Ut amator esse vellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam;
Mox ergo sumpsit arcum
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.

Ego

potuerit fallere.

XIV. 2. Επειθ' Ερως φιλεῖν με] Liber Vaticanus,

Επειθ' Ερως φιλεῖ με·

Nihil ineptius, ubi sequitur mox οὐκ ἐπείσθην, & tota sententia hic desiderat ἔπειθε: Barnesius hoc recte, sed illud male, quod ἔπειτ' scribendum putet recepto φιλεῖ: Nam quid? An ἔπειθ' pro ἔπειτα ante vocalem, non noverat Vir Græce doctus? Vah, vah ineptiæ.

6. Καὶ χρυσέην φαρέτρην] An eam igitur deposuerat & humeris detraxerat? Non solet ita Cupido, & ἔννοια est minus apta. Cum Poëta de amore verba faciens, arcum ex manibus deposuerit Puer: Id bonum & aptum: Pharetra ab humeris interim manebat suspensa, eamque deponere non habebat necesse, quia gesticulanti non erat impedimento, ut arcus: Res est perspicua. Si Auctor dixisset, Cupidinem arcum tollentem, ex pharetra sumsisse sagittam, qua eum peteret, dixisset, quod debebat: Nunc balbutiit fere, & dicit, quod dicere non debuerat. Quid etiam χρυσέην, ubi de arcus materia nihil præcesserat? Sagittæ, ut notum, differunt plurimum, aureæ sint an plumbeæ: Pharetra ex auro, an ex alia materia sit, parum vel nihil potius refert: Sumsit igitur Poëta vocem, ut Versum oppleret, quæ sententiam onerat: Non ita Eruditiores & feliciore ingenio nati.

H 8. Κἀγὼ

Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι·
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
Μέσος δὲ καρδίης μου
Ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.

Μάτην

8. Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων Θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεὺς, Καὶ &c.] Hæc inepta ſunt & male morata: Nam primo, de Achille hic ita loquitur Auctor, ac ſi ille fuiſſet unus, qui & haſtam, & ſcutum, & thoracem ſumere ſolebat in bello: Quod ſane ridiculum eſt, quia omnes ita armati erant vulgo. Dein, ubi continuo ſequitur, Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον, ipſa comparatio incongrua eſt & inficeta: Quid enim? An ita pugnabat Achilles, & in acie neque gradum inferre, neque in gradu conſiſtere audebat Heros? Ab ſit, abſit. Viri Eruditi huc tamen trahunt Plautina illa, *Nam quum illi pugnabant maxume, ego tum fugiebam maxume*, ac ſi de lata fuga accipienda eſſent Græca: Et hoc lepidum ſane. ἔφευγον hic ſine dubio eſt *ceſſim ibam & pectore adverſo fugiebam*: Nam Stephani, *Vertebam at ipſe terga*, ineptias quoque alit, ut ſequentia apertiſſime probant.

15. Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον] Barneſius vertit, *Projecit in modum teli*: Stephanus hic, *jacit ſe in me, velut ſagittam*: Et ſic Alii omnes etiam intelligunt. Sententia eſt proba, ſed quam ego dubito, an Græca præſtare poſſint: Nam εἰς βέλεμνον eo ſenſu non novi, nec uſum hunc præpoſitionis notiſſimæ teneo: Qui in tela obverſa toto corpore ruit, eleganter dici poteſt, ἑαυτὸν ἀφεῖναι εἰς βέλεμνα, non qui in hoſtes medios

Ego vero ut olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & hasta,
Cum Amore præliabar.
Jaciebat ille tela,
Vertebam at ipse terga;
Tandemque missili omni
Quum destitutus esset,
Ira æstuans jacit se
In me, velut sagittam:
Penetrans & in cor usque
Medium, resolvit artus.

Scutum

dios se projicit, ut ipse sit teli loco: Mihi saltem, ut dixi, plane ignota est locutio, quanquam Græca non tumultuarie didici. Dicam, quod sentio: Scribendum opinor,

Ἀφῆκεν ὡς βέλεμνον·

Quod plane exprimit mentem Poëtæ, quam omnes Interpretes haud dubie assecuti sunt. Et hanc suspicionem sequar, donec vulgata lectio mihi innotuerit: Exempla subministrent Alii, quæ ipse non negligam, si mihi alicubi occurrant.

16. *Μέσος δὲ καρδίης μου Ἔδυνε καὶ μ' ἔλυσε*] Hæc plane inepta sunt: Videamus breviter: *μέσος καρδίης*, *medius cordis*, eum significat, qui in medio corde est, & cor medium occupavit; qui ita in cor penetravit, ut illud dividens, inter utriusque cordis latera sit medius: Nihil certius, nihil evidentius: Et quid igitur hoc posito *ἔδυνε*? An illud convenit, & de eo dici potest, qui jam in medio corde est, & cor medium tenet? Nihil effætius esse aut putidius, statim haud dubie sentis: Nam *τῷ δύνειν* locus est nullus, ubi cor medium jam occupatum est, & alterum aperte alterum excludit. An balbutiit Poëta? Haud puto: Nam nimis inficetus est sermo: Locus est corruptus, & una litera peccat, quam si leviter mutaveris, omnes ineptiæ facessent statim: Scribe, ut ipse Poëta scripserat sine dubio manu sua,

Μέσον δὲ καρδίης μου

Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

Εἰς

Εδυωε ϗ μ' ἔλυσε.

Sic nihil facilius aut accommodatius: *medium cordis penetravit, & sic me solvit :* Amor suaviculum ἔλυσε, simulac ἔδυωε καρδίης μέσον. Ode 3. habuimus, καί με τύπτει μέσον ἧπαρ: Hic μέσον καρδίης habemus non absimiliter. Certa & perspicua est conjectura, quam Eruditissimo Davisio ad Ciceronis Philosophica etiam in mentem venisse video. Addam aliud: Verba nunc apta sunt: Sed quid de ipsa ἔννοια dicendum? Eane apta? Ubi omnes suas sagittas frustra in hunc refractarium miserat Amor, tandem ira æstuans, se velut sagittam in eum projecit, & in cor medium penetrans, hominem resolvit totum: Pervenit igitur Amor cum corpusculo suo quadrato & habitiori, quo pervenire non poterant sagittæ, & quod earum cuspides facere non potuerunt, fecit obtusa corporis massa. Fateor, hæc mira sunt, & naturam non imitantur, sed superant plane: Quare nullus ego dubito, quin inter Recentiorum etiam τέρατα reponenda sint, a quibus sedulo abstinebant Vetustiores, præcipue in his. Simile portentum est in illo Odario Juliani Ægyptii,

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Εν τοῖς ῥόδοις Ερωτα,
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
Εβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

Quare si non ejusdem Auctoris, saltem ejusdem Ætatis mihi videtur hoc Odarium. Pro καρδίης in Libro Vaticano hic male scriptum est κραδίης.

19. 20. Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω, Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης] Hæc difficiliora sunt, quam multi putant. Videamus per partes. Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω, Stephanus vertit, *Nam cur petamur extra :* Male sine dubio: Nam βαλώμεθα παθητικῶς accipi non potest. An igitur cum Tanaquillo Fabro vertendum, *Nam quid tela mittamus extra*? Cave, putes: Nam nihil revera ineptius. Attende: Ubi præcedit Μάτην δ' ἔχω βοείην, *tela mittamus* pessime sequitur: Quid enim scutum ad mittenda tela? An scuto mittuntur? An mitti non possunt absque scuto? Nugæ, nugæ. Si scripsisset Poeta, Μάτην δ' ἔχω βέλεμνα, apposite potuisset sequi, Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω, eo sensu: Nunc nihil inconcinnius: *Scutum ergo nihil me juvat: Nam cur tela mittamus extra, cum pugna nobis sit*

Scutum ergo nil juvat me:
Nam cur petamur extra,
Quum prælium ſit intus?

De

ſit intus? Ut vides, diverſiſſima peſſime copulantur, & hæc mera loquendi eſt ſartago. Gulielmus Canterus in Libris Novarum Lectionum βαλώμεθα exponit περιβαλώμεθα, & hæc ligate vertit, *Cur muniamur extra*, id eſt ſolute, *quid circumjiciamus extra*: Idne probabimus? Nequaquam certe: Nam primo, βαλώμεθα exponere περιβαλώμεθα duriſſimum eſt, ubi nihil, quod illam expoſitionem adjuvet, conſpicio, & verbum hic adeſt ſolum: Simplicia, fateor, aliquando pro compoſitis veniunt, ſed ſic aliquid accedit vulgo, quod loco indicis eſt, & idipſum longe convenientius in Scriptis gravioribus, quam in his ludicris: Eruditiores ſciunt. Dein, ipſum περιβαλώμεθα hic parum conveniens eſt, ubi βοείην diſerte præcedit: Nam id περιβαλώμεθα certe non amat, quia ſcutum non *circumjicitur*, ſed *prætenditur*: περιβάλλεσθαι, ut notum, de veſtibus dicitur, & quæ veſtium inſtar circumjici ſolent: Hoc autem nihil ad ſcutum: Pueri vident & nihil apertius. Aliud latet: Ne multis te morer, trajecta literula ſcribendum opinor plane,

Τί γὰρ λαβώμεθ' ἔξω,

Sic nihil concinnius: *Quid enim ſumamus nobis extra*: Τί, *quid*, indefinite: Et hoc appoſitum, ubi nihil revera poteſt ſumi, quod corpus defendat extra, quando adverſarius jam eſt intus: λαβώμεθα, *ſumamus nobis*, forma, ut loquuntur, media, quam exaſciatum ſit, non ignorant Græce docti: In Libro Vaticano pro βαλώμεθα ſcribitur βάλοιμεν: Quod ſi mutes in λάβοιμεν vel λάβωμεν, bonum quoque eſt, ſed altero minus nitet: Ipſum autem verbum apprime conveniens: Nam & paulo ante habuimus,

Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δόρυ, &c.

Quare non eſt dubitandum de hac ſuſpicione noſtra. Pergamus ad ea, quæ reſtant: Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης. Et hic poſt, Μέσον δὲ καρδίης μευ Ἔδυνε καὶ μ' ἔλυσε, non quadrat certe μάχης: Nam quando adverſarius ita ἐλυθεὶς & ſolutus eſt, vix ac ne vix locus eſſe poteſt pugnæ: Hoc perſpicuum eſt, & Poetæ iterum ingenium prodit. Quid autem μέ pro ἡμᾶς poſt λαβώμεθα? Duriſſima ſane numerorum mutatio, quam vix excuſare poteſt Metri neceſſitas. An forte vitium ſubeſt: Nam ne quid diffitear, in verborum ſtructura ea non fuit hominis ignavia? Videa-

XV. Εἰς ἑαυτόν.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο

Τῦ

mus: In Libro Vaticano, ut diximus, pro βαλώμεθ' ſcriptum eſt βάλοιμεν: An legendum conſulta utraque ſcriptura?

Τί γὰρ λάβω μὲν ἴξω,
Μάχης ἴσω μ' ἐχούσης;

Sic numeri certe conveniunt & verba apte cohærent, ſed ipſa ſententia minus apta eſt: Nam fallor, aut aliquid generalius dicere voluit Auctor, & revera etiam dixit. Quid iterum multa? Scribendum ſuſpicor,

Τί γὰρ λαζώμεθ' ἴξω,
Μάχης ἴσω μὲν οὔσης;

Quod ſane opportunum: Nam ſic non modo illud generale habemus, ſed etiam μάχης minus peccat, & eatenus ſimul opitulamur bono, quem contra jus faſque premere nolo: Adhæc μάχης ἐχούσης με, quicquid obſtrepant Viri Eruditi, minus recte dicitur: Pro eo autem ſic commode adeſt ſimpliciſſimum illud μάχης οὔσης, quod aſpernabitur nemo: Et quid igitur videtur? Nonne probabile eſt, quod dico?

XV. Εἰς ἑαυτόν] Codex Vaticanus, Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν: Utrumque in his ſatis aptum: Pueri vident, & Barneſium non moror.

1. Οὔ μοι μέλει Γύγαο] Ineptum hoc, ubi ſequitur mox,

Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

Quid enim? An Gyges non fuit Tyrannus? An qui Gygem ſpernit, non ſpernit Tyrannos? De eo dubitet nemo. An balbutiit Poëta, bis idem inepte dicens, vel corruptus eſt ab Amanuenſium grege? Poſterius viſum fuit Richardo Bentlejo ad Horatii Odas, ſed propter rationem longe diſſimilem. Anacreontis ſcilicet hanc Oden eſſe putat; & inde colligit primo, Γύγαο in ore Vatis Jonici vitium alere; dein, ipſam ſententiam obſtare, quominus bonum videri poſſit, Οὔ μοι μέλει Γύγαο, quia ſic neceſſe, ut cum iſta ſcriberet Anacreon, in vivis fuerit Gyges; qui tamen ante Poëtam natum jam diu ad plures abierat: Atque his inductus, ſcribendum eſſe credidit,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
Τῦ Σαρδίων ἄνακτος.

Parum provide profecto & vere: Nam unde apparet, hanc Oden eſſe ipſius Anacreontis? An ex eo, quod inter alias Anacreonticas legatur? Sed ut ipſe Vir Eruditus putat, multa in his ſpuria; ut ego autem puto, ſi non omnia, ſaltem pleraque: Et cur igitur Γύγαο aſpernamur, quod alium Auctorem prodit, quam illum Jonicum? Ne nugas agamus, quæſo. Addam alia: Aperte in his habemus imitationem

Archi-

De seipso. H. ST.

Nil curo Sardiani

Regni

Archilochi, & quod ille scripserat prior, hic scripsit posterior: Jam autem rogo, an ea indole fuisse videatur Anacreon, ut alios voluerit imitari, non sua propria inventione uti: Et fallor egregie, aut omnes cordatiores censebunt mecum, ingenium ei fuisse lætius & generosius, quam studium illud servile sibi requirit: In Recentioribus id ego tolero certe, non in Anacreonte. Et quid videtur? Si aliquid simile Archilochicis scribere voluisset ille, nonne pro Gyge sumsisset Crœsum, qui ad tempora sua accedebat propius? Cerritus mehercule sit, qui aliter sentiat: Apage, apage igitur commentum, si Lyrici ingenium spectes, satis sinistrum & contumeliosum: Haud dubie alterius est hoc Odarium, & quidem Recentioris, qui eo Archilochum voluit imitari. Sic autem tota evanescit ratio, quæ ad corrigendum impulit Anglum: Nam quod de methodo scribendi notat, ac si ea requireret Gygem vivum & spirantem, id sane indignum est, quod serio refutem, ubi eadem figura, qua hic de Gyge mortuo loquitur Pceta, quisquis demum fuerit, nos Exempli gratia, loqui solemus quotidie de Auctoribus, qui ante aliquot annorum millia jam fuerunt pulvis & ossa; quando eos vel laudamus vel refutamus calidius paululum: Sunt hæc ipsis pueris nota. Nihil igitur adduxit Vir Eruditus, quod scripturam a se excogitatam statuminare possit: Hoc certum & dubii expers. Sed quid videtur? An quod ille reposuit absque ratione idonea, nos reponere non possumus ea, quam allegavimus, ratione idonea? Certe, si legamus,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος.

omnis illa Tautologia abest, quam antea notavimus: Nam pro Gyge sic habemus res Gygis, divitias Gygis, quæ sane ab ejus tyrannide distant; & proinde absque ullo Tautologiæ nexu haud dubie recte sequitur,

Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

similiter plane, ut apud Archilochum Gygis divitiæ a Regum tyrannide separantur, & duo ista commemorantur distincte: Hactenus nihil convenientius. Et hoc suspicionem illam commendat. Sed moreris paulisper: Quod eatenus bonum est, si alia considercs, mox evadit malum: τὰ Γύγεω sunt opes Gygis, & Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω exprimit Archilochi illa, Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει: Hoc ipse Anglus notat, & nemo in dubium vocare potest;

Τῦ Σάρδεων ἄνακτ⊙,
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
Εμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
Εμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταςέφειν κάρηνα.
Τὸ σήμερον μέλει μοι,
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
Ως οὖν ἔτ' εὐδί' ἐςὶ,

Καὶ

test : Nihil enim apertius. Et sic scire velim, quid tibi videatur de eo, quod sequitur, Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς? Nonne putida est ejusdem rei repetitio? Ita sentias hercule, etiamsi Pyrrhonis Dogma tibi placeat: Nam τὰ Γύγεω sunt ipsum aurum, ipse χρυσὸς; divitiæ & nihil aliud: Hoc certum quoque & perspicuum. Tautologiam igitur, si Viri Eruditi conjecturam sequamur, non abigimus, sed a loco in locum transferimus; & cum Versus Primus & Quartus antea Tautologiam exhiberent, nunc Primus & Tertius eam exhibebunt, revera eo deteriorem, quo sibi vicinior est, & altera ad alteram se propius applicat: Quare absit, absit, ut lectionem arripiamus, quæ omni auctoritate caret, & non modo non prodest, sed etiam nocet. Et quid ergo dicemus tandem de his? Id paucis accipe: Aut balbutiit Homo Recentior, ut sæpe balbutierunt illi, aut locus integer ita constituendus est,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγω,
Τῦ Σάρδεων ἄνακτ⊙,
Οὔθ' αἱρέει με ζῆλ⊙,
Οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

Sic tria habemus distincta, & in Archilochicis distincte commemorata. In Libro Vaticano erat plane ad hanc normam,

Οὔθ' εἷλέ πω με ζῆλ⊙.

Quod sumere etiam potes, si velis: Nam quanquam μέλει & φθονῶ magis amare videantur αἱρέειν, nihil tamen obstat, quominus variare potuerit Auctor. Visne aliam suspicio-

Regni Gygen potentem,
Auri nec appetens ſum,
Nec invidens tyrannis:
Sed curo delibutam
Unguento habere barbam;
Sed implicare curo
Meos roſis capillos.
Hodierna curo tantum:
Quis cras futura novit?
Age ergo, dum favet ſors,

Ludo

cionem? Cum Recentior dediſſet hanc imitationem Archilochi eo modo, quo nunc vulgo effertur in Libris, aliquis Eruditior videtur propter ipſam illam Tautologiam, quam indicavimus, Verſum tertium ex ipſis verbis Archilochi ita emendaſſe, ut Liber Vaticanus habet: Id autem cum nimium videretur alteri, & ad Archilochica nimis tenaciter adhæreret, pro χρυσὸς forte in Verſu tertio ille repoſuit tantum ζῆλος. Sic in Libris diverſis hæc varie expreſſa fuerunt, & cum Recentior dederat primum,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγου,
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος,
Οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς,

Alii pro eo repoſuerunt, quod diximus. Quin & ipſum Γύγαο potuit a Grammaticis proficiſci, qui Tautologiam vicinam metuebant, ut ſic quaſi Gygem a Gygis divitiis diſtinguerent; de Tautologia remotiori minus ſoliciti, quam ea lectione admiſſa Verſus demum ingerit quartus. Hæc certe probabiliter dici poſſunt, ubi ſine dubio in his ſimilibuſque multa pro arbitrio ſuo egerunt Grammatici. In Libris Stephani pro οὐδ' αἱρέει με χρυσὸς legebatur etiam οὐδ' εἷλέ πω με χρυσὸς, & pro Σάρδεων, Σαρδίων; In Vaticano autem pro Γύγαο erat Γύγεω & Γύγου: Quæ lectiones diverſæ originem quoque ducunt ex illa Grammaticorum in his conſtituendis diſcrepantia: Id facile animadvertis nunc.

11. Ὡς ἂν ἔτ' εὐδί' ἐστὶ] Teſte Stephano, omnes Libri excepto uno,

hunc

Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, Σὲ μὴ δεῖ πίνειν.

Εἰς

hunc Versum & quatuor sequentes ignorabant: Non indignor, aut Scribas vitupero: Nam revera inepti sunt, & ad Versus præcedentes inepte accedunt: Videamus breviter: Dixerat homo,

Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην.
Ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταστέφειν κάρηνα.

Quibus cum hæc sequentia debuissent respondere, cum propter sententiam, tum propter particulam ἄν; quæ ex antecedentibus concludit, habemus hic dissone & mutata ipsa persona,

Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ.

Quod certe longe ineptissimum est, & balbutiem inducit meram: Hoc primum: Dein, male moratum & inficetum est σπένδε τῷ Λυαίῳ, ubi præcessit πῖνε: Nam σπένδειν Λυαίῳ hic est ipsum πίνειν, & alterum manifeste alterum excludit. Quid autem νοῦσος? Idne accommodum est? Cave putes: De morbo in his non loquuntur homines lascivi, sed de morte & ultima rerum linea, quia vitam cum vitæ bonis tollit, non ut morbus suspendit: Hoc certum est, & cum indole horum κατ-γείων apprime convenit: Morbum non metuebant strenui, quia post morbum ad voluptates suas redire poterant: De una morte erant soliciti, quia post eam voluptas restabat nulla. Tandem, illud postremum, σε μὴ δεῖ πίνειν, plane incongruum est, non aliter ac primum: Nam quid unum πίνειν, ubi & πῖνε, & κύβευε, & σπένδε τῷ Λυαίῳ præcesserant? Idne sufficit, & sententiam efficere potest absolutam & bonam? Nugæ, nugæ: Nihil inconcinnius, nihil indecentius. Et sic apparet, quo loco ac numero hæc habenda sint: Fallor, aut addita* sunt ab aliquo Nasuto, qui præcedentia finire non existimabat satis belle, ideoque clausulam hanc effætam apposuit. Nisi forte aliquis ineptior totum Odarium ita construxerit, & quia nimis illepidi erant hi quinque Versus, Grammaticus Eruditior eos ex Libris quibusdam expunxerit. Si ita sentire velis, per me licet: Sic fecisset ille in his postremis, quod in Versu tertio vel eundem vel alium Grammaticum fecisse suspicamur, & nequiter adornata redegisset ad meliorem frugem: Nam illis demtis, primisque Versiculis ita scriptis, ut diximus,

non

Ludo vaca & Lyæo:
Ne, ſi quis opprimat te
Morbus repente, dicat,
Ohe, ſatis bibiſti.

De

non invenuſta eſt Odarii ſtructura. Sunt hæc tamen incerta, & tutius de ipſo pretio Odarii ne ſic quidem aliquid ſtatuere: Nam, ut dicam, quod debeo, vix etiam ſatis concoquo illud καταβρέχειν ὑπήνην: Itane ſolebant Veteres? Barbam ungere, non caput, non corollas in capite? Hoc novum. Adhæc, quid καταβρέχειν ὑπήνην & ῥόδοις καταστέφειν κάρηνα? Eane ſufficiunt in his, & pro ſolida voluptate haberi poſſunt? Non equidem puto, & Anacreontis aſſeclæ duo iſta vix tertiam partem voluptatis conſtituere dixiſſent ſine dubio: Quare in his etiam mihi non ſatisfacio, ſi alia abſint. Dicerem, ſi auderem, Monachum laſciviorem, qui barbam curabat probe, in Ergaſtulo ſuo integrum Odarium ita adornaſſe ſibi; ſed non audeo, & rem omnem in medio relinquo: Quamquam ſic certe νό-σος mire conveniret: Id enim ſumſiſſet homo luxurioſus pro morte, ne nimis laſcive luderet, & ut ſibi reſtaret tempus, quo reſipiſcere poſſet, & præteritorum pænitentiam agere: Quin & illud notatu dignum, quod cum in aliis admiſſa noſtra & Codicis Vaticani ſcriptura, Archilochum preſſe ſequatur Poëtaſter, cum in οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα plane relinquat ſibi: Nam id profecto commode etiam Chriſtianum ſubindicare poteſt: Sed Alii videant; Ego ut dixi, rem in medio relinquo. De verborum ſcriptura nunc paucula addenda: εὐδί' ἐστὶ Barneſius mutat in εὔδι' ἐστὶ, quia media, inquit, in εὐδία producitur, & poſtrema etiam producta elidi non poteſt: Utrumque falſum eſt: Nam & media eodem jure corripi poteſt, quo in φιλία, ποία, aliiſque multis; & ſyllaba longa, etiam ante vocalem brevem, apud Poëtas centies eliditur: Pueri ſciunt, qui vix lavantur ære: Cave igitur, quid mutes. Pro Ὡς in principio Verſus Ἕως etiam reponit Homo: Æque perite, & æque bene. Ὡς ἂν idem, quod Ἐπεὶ ἂν; *Quoniam igitur*, *Ubi igitur*: Hoc aptum eſt, & nemo tentabit ſanus: Quid autem Ἕως & ſyllaba ſuperflua? Apage, apage ineptias. Poſtrema, λέγῃ, τί μὴ δεῖ πίνειν, varie interpolarunt Viri Eruditi, ut Spondeum ex loco tertio expellerent. Factum nollem: Nam ſine dubio Spondeus ibi ſtare poteſt perbene. In Libro Vaticano λέγει pro λέγῃ male pinxerat Scriba.

XVI. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ο δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,
Εγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, ὐχὶ νῆες·
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
Απ' ὀμμάτων βαλών με.

XVII. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,

Ηφαι-

XVI. 5. Οὐ πεζὸς, ὐχὶ νῆες] Barnesius,

Οὐ πεζὸς, ὔτε νῆες.

Ne ὐχὶ mensura sua Versum corrumperet: Nihil stultius, nihil inficetius unquam vidi.

7. Απ' ὀμμάτων βαλών με] Liber Vaticanus,

Απ' ὀμμάτων με βάλλων.

Quod ego non aspernor: Floridius tamen vulgatum.

XVII. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν] Tres habemus hodie hujus Odarii ἐκδόσεις: Unam hic ex Libris Stephani & Gelli Noctibus: Alteram ex Epigrammatum Florilegio: Tertiam ex Codice Vaticano.

1. Τὸν ἄργυρον τορεύσας, Ηφαιστε &c.] Hæc Stephanus ita inepte vertit hic, *Torno mihi labora Argentum*, *& inde finge &c.* Nam ut cœlum & tornus, ita τορεύειν & τορνεύειν longe diversissima sunt. Recte Interpretes Prosaici, Barnesius & Baxterus, τορεύσας exponunt *cælans*: Hoc certum & extra dubitationis aleam positum est. Sed quid illud *cælans*, quid illud τορεύσας hic? An Vulcanus cælaret primo argentum, dein ex eo poculum faceret? Id Græca aperte dicunt, & adeo ineptum est hercule, ut nihil ineptius excogitari pos-

De ſeipſo. H. ST.

Thebana bella cantas,
Trojana cantat alter,
Meas at ipſe clades.
Me non eques, pedesve,
Non perdidere naves:
Aliud novum ſed agmen,
Dominæ inſidens ocellis,
Et inde tela mittens.

De poculo argenteo. H. ST.

Torno mihi labora.

Argen-

poſſet: Nam, ut ipſi pueri ſciunt, primo ex metallis conficiuntur vaſa & alia inſtrumenta; dein ea cælantur & imaginibus exornantur; neque cælo locus eſt, antequam materia cælum receptura, ad formam ſuam redacta ſit: Hic autem præpoſtere argentum cælatur, antequam ab Artifice formam accepit, & poculo inſcribuntur imagines, antequam poculum fit factum: Quod plane ridiculum, & contra ipſius Naturæ leges. Quare ſententia manifeſte reſpuit, quod indoles Sermonis manifeſte requirit. An expoſitio Stephani erit admittenda, & pro τορεύσας ſcribendum τορνεύσας? Sic certe abſurdum illud, quod cœlum & cælatura gignit, exulat, ſed aliud iterum ab ipſo torno accedit novum: Quid enim? An πανοπλία? An ſcutum, thorax, & gladius tornantur, & ad illa fabricanda adhibetur tornus? Hoc plane inauditum, & ab ipſa Natura non minus abhorrens, quam cælatura ante inſtrumentum factum inſtituta: Quamobrem ineptias, & quidem ineptias hic habemus meras, utro modo vel legas vel intelligas verba. Et hæc tamen ab omnibus probantur paſſim, neque probantur tan-

Ηφαιςε, μοὶ ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν ἐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Οσον δύνῃ, βάθυνον.

Ποίει

tum, sed etiam impensius laudantur, tanquam politissima & Anacreontis ingenio vere digna: Miror, miror. Sed an homines Lepidi in Vulcano forte probarunt, quod in omnibus aliis Artificibus improbassent? Deus illê, & longe supra sortem humanam evectus, qui proinde neglectis Artium & Naturæ legibus, facere poterat, quod sibi volupe, & ab homine bene poto rogatum forte in media ebrietate: Lepidum commentum, sed nimis profecto lepidûm. Jocari nolo: Dicam, & dicam serio: Eruditi in his cæcutierunt omnes, & cum alter hæc commendaret alteri, ut vere egregia, ita Encomii fascino occæcati sunt, ut videre non potuerint, quod alias videre debuissent statim. In re perspicua te, Lector, non morabor: Aut ineptiit Poëta, hæc ita scribens, aut ineptierunt Amanuenses, hæc ita describentes: Prius credere durum est, ubi error revera est adeo enormis ac fœdus, ut vix ab ullo, cui mens sana est, committi possit: Posterius igitur, ut humanius, ita & credibilius. Quid vero faciendum, ut ineptiæ absint? Dicam: Legendum suspicor,

Τὸν ἄργυρον χωνεύσας,
Ηφαιςε, μοὶ ποίησον,
Πανοπλίαν &c.

Argentum liquefaciens, ut moris est, antequam opus ex eo fiat: Hoc perspicuum est & planum: Sic autem Spondeum habemus in loco tertio, quem metiendi norma ibi nequaquam respuit. Apud Hesychium legimus in Lexico, Χόνος, ποτήελον χαλκεῖον. Ubi χόνος pro χῶνος: Quo exemplo aliquis suspicari posset, pro χωνεύσας hic usurpatum quoque χονεύσας: Sed ambigua res est, & de loco Hesychii Nos alibi accuratius. Illud certum, aliquando ω magnum & ο parvum a Poëtis fuisse commutata propter leges Metricas: Sed eo non necesse, ut confugiamus hic. Quanquam non deerunt forte Nasuti, qui Spondeos in loco tertio probabunt, si in Libris occurrant, rejicient vero, si sint emendando quæsiti: Et horum ἀκρισίαν quanquam ego ridere soleo, nunc comiter observabo non invitus: In promtu enim est, quod istis Magi-

Argentum, & inde finge,
Vulcane, non quidem arma:
Nam quid Gradivus ad me?
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum:

In-

Magiſtellis ſatisfaciet, credo: Scilicet legere etiam poſſumus,

Τὸν ἄργυρον πυρώσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον,
Πανοπλίαν &c.

πυρέω idem, quod χωνεύω, ubi de illis, quæ liqueſcunt, ſermo eſt: Inde χρυσὸς πεπυρωμένος pro χρυσὸς ἄπεφθος: Inde Heſychii illud, Πύρωσις, δοκιμασία: Eruditi ſciunt, neque alia congerere neceſſe. Et hoc igitur ſententiæ æque conveniens eſt. Verſus autem pro Spondeo ſic Jambum habet in loco tertio, ut vides. Elige & ſume, quod potius videatur tibi. Pro τορεύσας in Libris Stephani legebatur etiam τορεύων.

3. Πανοπλίαν] Totam & integram armaturam, quam unusquiſque ſumit, cum ad bellum proficiſcitur: Sententia ſimplex eſt & naturalis: Quare errant lepide, qui de πανοπλίᾳ Homerica hic cogitant. Quid autem Baxterus, & Alii quidam? Per πανοπλίαν intelligunt hominem armatum, quem Vulcanus in poculo cælaret: Et hoc commento nihil revera inſipidius, ubi, ut alia omittam, diſerte ſequitur,

Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βάθυνον.

& ſenſus haud dubie eſt; Ex argento non fac mihi armaturam, ſed ex argento fac mihi poculum: Pueri vident, aut videre ſaltem poſſunt. Sed iſtas nugas miſeris extorſit nugaciſſimum illud τορεύσας.

5. 6. Ποτήριον δὲ κοῖλον, Ὅσον &c.] *Poculum cavum, quantum potes, excavato*: Ingratum eſt κοῖλον βάθυνον, & nimium dicit. An forte ſcripſerat Auctor?

Πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

Hoc certe concinnius & accommodatius foret. In vulgata ſcriptura id etiam incongruum eſt, quod ita loquatur Poëta, ac ſi in uno cavo totius poculi conſiſteret fabrica: Nam poſt ποίησον ſequitur βάθυνον ſuo jure: Hoc vident omnes. Et tamen fors operam perdimus, meliora obtrudentes ei, qui meliora adhibere noluit ipſe: Illud ὅσον δύνῃ, quid videtur? nonne nimium quoque inducit? Ubi ſcilicet ex argen-

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδεσσι κἀμοὶ,
Τί δ' ἄστρασιν Βοώτεω;

Ποίη-

gento, quod integræ armaturæ poterat sufficere, poculum sibi fieri rogat Poëta, periculosissimum certe est dicere; *Id cavum & profundum fac, quantum possibile est tibi:* Nam sic pro poculo prodire poterat amphora, cui evacuandæ impar fuisset ipse Cyclops unoculus: Et hoc igitur in his etiam non placet mihi. Antiquissimæ Florilegii Editiones Versiculos duos,

Πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;

ignorant: Male profecto, si legamus reliqua, ut nunc leguntur vulgo: Sed si istis omissis scribamus,

Τὸν ἄργυρον χορεύσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον
Ποτήριον τε κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

Quid censes? Nonne magis pudica & magis apposita erit sententia? De eo non dubitandum sane. Plus dicam: Si legamus iisdem Versiculis omissis,

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον
Ποτήριον τι κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

sententia adeo exasciata erit & concinna, ut nihil revera sit, quod vel nasutissimo in ea displicere possit: Nam sic recte verba fiunt de uno poculo, quod, ut Artis regula requirit, Vulcanus tornaret primo, dein cælaret; & perquam conveniens est, βαθύνων ὅσον δύνῃ, quia tornus, quo fabricantur pocula, ejus mensuræ est, ut nunquam ab eo prodire possit poculum, quod latius & profundius est, quam Strenuus Bacchi Mysta in Sacris severioribus sibi desideret: Quare Emphatice & absque ullo nimii metu rogatur certe Nobilior Artifex a Corculo festivo, ut torno suo excavet poculum, quantum pote: Nihil certius, nihil evidentius. Et hæc igitur sedulo consideres, Lector; Ego nihil assevero, quia ignota mihi est Poëtæ indoles una cum ipso Poëta.

7. Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ] Editiones Gellii Antiquæ,

Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτὸ,

Quod durum est & invenustum, ubi μὴ mox iterum atque iterum sequi-

Insculpitoque in illo
Non astra, plaustrave ulla;
Tristem nec Orionem;
Nam Pleiades quid ad me,

Quid

sequitur. In Anthologia pro κατ' αὐτὸ legitur κατ' αὐτοῦ: Utrumque dicitur: Illud tamen frequentius, hoc rarius: Ipsi Tyrones sciunt.

8. Μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας] Hæc ita vertunt Interpretes omnes, *Neque astra, neque plaustra:* Adeo inepte, ut nihil magis: Quid enim? An Plaustra non sunt astra, & ita separari possunt ea? Nugæ, & nugarum nugæ: Si Poëta dixisset Græce, quod illi dicunt Latine, puer decennis in Græcia non potuisset turpius & inficetius balbutire: Quis autem ea stupiditate hominem fuisse putet? Aliud delitescit, quod tribus verbis tibi aperiam: Græcis, & quidem Antiquis, ἄστρον absolute dicitur Κύων: Canes autem sunt duo; Unus major, alter minor: Major κύων vocatur, minor προκύων: Res est pueris nota. Hos autem intelligit Poëta sine dubio, & κατ' ἐξοχὴν vocat ἄστρα: Sic nihil convenientius: Nam & Canes ab Orione non absunt longe, & sicuti ἄστρα, ita & ἅμαξαι hic commemorantur πληθυντικῶς: Hoc vident & sentiunt omnes. De voce κύων pro Cane quædam Salmasius ad Solinum, quem adire potes, si velis: Nos ea de re plura etiam alibi.

10. 11. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Τί &c.] In aliis Libris hæc aliter efferuntur: Vaticanus pessime,

Τί Πλειάδων μέλει μοι;
Τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;

Sed Versiculum ibi transpositum, & Libros synceriores istius Commatis exhibuisse suspicor,

Τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
Τί Πλειάδων μέλει μοι;

Nam sic tolerabilis est lectio, nec verba sunt perplexa. Gellii Editiones Antiquæ,

Τί Πλειάδων μέλει μοι;
Τί δ' ἀστέρος Βοώτου;

Recte etiam, si ἀστέρων pro ἀστέρος legas: Nam numerus singulus nimis exilis est, & gignit nescio quid fastidiosi: Stephanus tamen vulgatam præfert, quia similiter præcessit, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί: Sed ratio illa nullius est momenti, neque necesse, ut ista eodem modo sese habeant: Quare sumere potes ex duobus, quod maxime tibi placeat. Sed hoc leve: Addam aliud, quod

K pon-

Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας,

Ομοῦ

ponderosius certe: Attende, quæso: In superioribus post Πανσέληνον μὲν οὐχὶ, recte sequitur Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί: Hoc certum & perspicuum est. Quid autem? An post duos Versus præcedentes recte veniunt hi duo sequentes? Fateor, id ego non puto: Nam cum verba ita comparata sint, ut rationem præcedentium etiam reddere videantur, plane aliud dicunt & præter exspectationem revera ingerunt nova: Canes, Orion & Plaustra, ut vides, sunt in illis; Pleiades & Bootes sunt in his: Id autem inconcinnum, præsertim si ut Stephanus voluit, hæc ipsa superioribus accuratius respondeant, ideoque Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Τί δ' ἀστέρι Βοώτεω; syncerius videatur, quam alterum, Τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί δ' ἀστέρων Βοώτεω; sicuti modo diximus: Nam quo verba sibi sunt similiora, eo majus est incommodum. Quæ etiam ratio est, quare Vaticanum, Τί γὰρ καλοῦ Βοώτεω, etiamsi transpositum, mihi omnium minime probari posset: Nam eo admisso, hæc superioribus sunt plane simillima, ut quisque animadvertit statim. Et hoc est, in quo iterum mihi non satisfacit Lyricus, qui si pudice orationem adornare voluisset, id facere debuisset hoc modo, Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας, μηδ' Ὠρίωνα, ἢ Βοώτην· τί γὰρ ἀστράσι κἀμοί; ποίησον ἀμπέλους &c. Nam sic singula fuissent apta & concinna. Et in eo sane melior est Florilegii ἔκδοσις, quæ hos duos Versus non habet, & absque ulla scabritie orationem commode & decenter nectit: An ab ipso Odarii parente fortasse non profecti sunt? Nescio, quid respondebo, & dubius hæreo.

13. Κατ' αὐτὸ] Præcessit jam κατ' αὐτὸ: Quare hoc nimium & ingratum est.

14. Καὶ χρυσέους πατοῦντας.] Illud πατοῦντας post ἀμπέλους & βότρυας hic ita exspectet nemo paulo humanior: Aliter ἔκδοσις Vaticana, quæ commode præmittit ea, quibus πατοῦντες huc arcessuntur statim: Inter alia enim habet,

Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου.

Quod istos *calcantes* aperte desiderat. Quid dicam? Si ita dedit Poëta, ut hic dedisse creditur, ineptiit iterum satis inficete: Rectius etiam hac in parte Florilegii ἔκδοσις, quæ vinea ridente & pulchro Lyæo est contenta. Scis, quid tandem suspicer de his? Prima Odarii ἔκδοσις est illa Florilegii,

τὸν

Quid lucidus Bootes?
Vitem sed & racemos
Insculpe, cumque Baccho
Uvas

Τὸν ἄργυρον χωνεύσας, vel πυράσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον,
Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κᾀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ,
Μηδ' ἄστρα, μηδ' ἁμάξας,
Μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα,
Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας,
Καὶ βότρυας γελῶντας,
Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ.

Quæ longe melior & nitidior, si ut antea monuimus, neglectis duobus Versiculis, qui in Editionibus Antiquissimis non habentur, principium constituamus vel hoc modo,

Τὸν ἄργυρον χωνεύσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον
Ποτήριον τε κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

vel potius altero illo,

Τὸν ἄργυρον τορνεύσας,
Ἥφαιστε, μοὶ ποίησον
Ποτήριον τε κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνων.

Hanc primam ἐκδόσιν interpolarunt postea Recentiores, & quidem duobus modis, quorum unus apud Gellium & hoc ipso loco, alter in Libro Vaticano extat. Adscribamus ἐκδόσιν Vaticanam ea parte, qua dissidet, ut res apertior sit, & quæ in ea laborant, adjuvemus una:

Ποίησον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
Καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
Καὶ ληνοβάτας πατοῦντας,
Καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,
Καὶ Κυθέρειαν γελῶσαν,
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ.

Versus sextus mendum ingenue profitetur: Barnesius corrigit,

Χρυσέους τε τοὺς Ἔρωτας.

Male: Nam sic uvas calcantes non nominantur, qui hic certe nominari debent. Legendum est sine dubio,

Καὶ ληνοβάτας πατοῦντας
Τοὺς χρυσέους Ἔρωτας.

Mænades racemos decerperent, Cupidines lacum gubernarent & uvas calcarent: Nihil nunc appositum magis: Error natus ex diversitate scripturæ, quam aliquis ad Marginem notaverat: Nam nullus ego dubito, quin Καὶ χρυσέους Ἔρωτας hic scriptum fuerit in Libris quibusdam. χρύσεον dicitur de optimo & eximio quovis, ut Eruditi sciunt: Et eo sensu pulchre Ἔρωτες hic dicuntur χρύσεοι: Aurei & optimi illi Cupidines: Interpretes vulgo pessime vertunt *aureos*, significatione propria & nativa: Nam nihil hic ex auro, sed omnia ex argento. In Versu

15 Ομῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

Eἰς

septimo mihi suspectum est Κυθέρει, quod ego magnopere dubito, an alibi ita extet: Apud Lucianum in Lapithis est, scio, Versus ille Pentameter, Κρέσσων τῆς Κυθέρης τὸ δ' αὖ τῆς Σιλήνης: Sed ibi lepidissimus Auctor ridet miselli Poëtastri stultitiam, illa ipsa recitando: Præterquam quod Κυθέρης ab Amanuensibus manasse videatur, & ipse Lucianus dedisse Κυθήρης: Talia enim præter Σιλήνης in illo Epigrammate plura: Scilicet bonus ille, ut quam benignissime de eo loquar, pro Spondeis vel Dactylis amabat impensius Amphimacros, ideoque τῆς Κυθή non magis metuebat, quam τῆς Σιλή, in uno eodemque Pentametro: Hoc perspicuum est, & facit, ut locus Lucianeus nihil ne minimum probet. Sed bonum sit Κυθέρειν, & apud Alios reperiatur ista forma; Quid eo posito dicendum de Versu? An pro Anacreontico hic habemus ἰσοδύναμον ex Choriambo & Bacchio? Haud puto, ubi de parte agitur, quam Recentior aliquis attexuit: Nam ille sine dubio Anacreonticos Anacreonticis apposuit, & Metrum, ex quo alia constant, non mutavit: Quare admisso Κυθέραν, nihilo minus corruptus est Versus. Et quid igitur faciendum, ut resplendescat? Dicam: Legendum est, vel

Καὶ Κυθέρειαν γελῶσαν·

vel

Καὶ τὴν Κυθέραν γελῶσαν·

si nomen sit probe cusum: Prius Dactylum habet in loco primo, posterius Anapæstum in loco secundo. Olim Κυθέραν pro Κυθέρειαν cum virgula transversa pingebant Scribæ: Inde error facilis ac pronus. Et sic satis emendata est ἐκδόσις Vaticana: Quam ubi comparo nunc cum Gelliana & hac Vulgata, meliorem certe & potiorem esse autumo: Nam ut Mænadum & Cupidinum gnavam solertiam, Veneris autem & Bacchi lætum ac jucundum præsidium mittam; putidissimum illud Schema, quod πατῦντες produnt ita inexspectati, ab ea abest plane, & ejus membra sunt satis apte coagmentata. Inquies: Amanuensium incuria fors unus Versiculus ex Gelliana & hac Vulgata excidit, quam repetere debemus ex Vaticana, ut olim Meliores Libri istius ordinis habuerint,

Ποιήσον ἀμπέλους μοι,
Καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ·
Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας,
Ομῦ καλῷ Λυαίῳ,
Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

Si ita sentire velis, per me licet: Sic Vulgata & Gelliana multum certe lucratur, & de palma fere cum

altera

Uvas ſimul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

De

altera Vaticana certare poteſt: Nam ſatis elegans eſt in his illud, Καὶ χρυσίους πατοῦντας, Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ, Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον, ut quiſque videt: Quanquam, ut nunc ſtatim animadverto, illi ipſi Verſiculi ſic etiam minus apte collocati ſunt: Nam Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ inter duos alios, ambiguum inducit, quod ſatis indecorum eſt; quia ſic ipſe Bacchus una cum Cupidine & Bathyllo uvas calcaſſe videtur, & ex operis præſide fit operis miniſter: Quod ſane abſonum eſt, & iſtam elegantiam minuit, quam in illis deprehendiſſe videbamur. An forte tranſponendus eſt Verſiculus, & Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ pro clauſula habendum? Sic ambiguitas longe quidem minor eſt, ſed longe tamen rectius in ἐκδόσει Vaticana ante Verſiculum iſtum poſtremum adeſt Καὶ Κυθέρειαν γελῶσαν. Uno verbo, Vaticana, quicquid facias, Gellianæ præſtat: Utramque autem vincit prima illa Florilegii, quæ ſimpliciſſima eſt, & eo ipſo ſe commendat omnibus, qui in his paulo acutius cernunt: Et hanc propter ipſam illam ſimplicitatem interpolarunt Homines Recentiores, qui præter flórida & variegata ſcilicet amabant nihil: Inde igitur illa ſententiæ, & illa ſignorum Emblemata, ut genio ſuo ſatisfacerent belli. Hæc tandem mea eſt de his ſuſpicio. Et quid ergo dicendum de Gellio? Quid de Viris Eruditis, qui Gellium volutarunt? Lippierunt, lippierunt, ita vivam, tam hi, quam ille, & ſi unquam, certe tunc, cum iſta ſcriberet, verus fuit Noctium Scriptor. Eane ita egregia, ut nihil apud Latinos extiterit ſimile? Tale judicium ego, hercule, non fero de Gellianis: Ea vero, quæ in Florilegio extant, longe quidem meliora & ſynceriora eſſe puto, ſed nihil tamen etiam in illis, quod laudes meretur adeo inſanas. Utinam Grammaticus ille rectius judicaſſet, vel Viri Eruditi judicium Grammatici cautius lectitaſſent! Nam cum duce cæco nunc a recto tramite aberrarunt miſere. Sed an forte Gellius ipſam Florilegii ἐκδόσει adſcripſit, & ea ex Aliis interpolata fuit ab audaciſſimis Librorum corruptoribus? Si ita ſentire velis, minor fit Gellii culpa, ſed ea Virorum Eruditorum, latiſſima manet: Fac, quod lubet: Ego judicium liberum, non judicium malevolum in his amo, & ad excuſandum non minus ſum propenſus, quam ad accuſandum, ſi modo juſta cauſa ſubſit, aut ſubeſſe ſaltem poſſit.

XVIII. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλὴ τέχνα, τόρευσον
Εαρος κύπελλον ἡδύ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσαν ὥρην·

Αργύ-

XVIII. 1. Καλὴ τέχνα τόρευσον] Versus Anacreonticus: Nam prima in τέχνα anceps est, ut ipsi Pueri sciunt. Sunt, quibus displicet τέχνα: Hi legere possunt τέχνη: Ego Jonismos hic præcise non requiro, aut Dorismos præcise repudio. Barnesius strenue ineptit: Apage illud,

Καλλίτεχνα, μοι τόρευσον.

Apage illud,

Καλλιτέχνης τόρευσον.

Ut de Metro non loquar, quod in his Anacreonticum esse mavult, quam aliud, dic, quæso, an καλλιτέχνα pro καλὴ τέχνα ita allubescit tibi? Non equidem spero: Rem tribus verbis expediam: Cum Emphatice loqui volunt Græci, & inprimis Poëtæ, τοῖς πράγμασι utuntur ἀντὶ τῶν προσώπων: Hoc sciunt Eruditiores; hoc studio Poëta captavit hic: Nam inde est, quod misso Artifice alloquatur ipsam Artem, & pro καλλιτέχνα scripserit καλὴ τέχνα, in quo flosculus est, non vitium scripturæ. Et quid igitur ineptius, quam illud abjicere, ut mercem malam? In Libris quibusdam, fateor, καλλιτέχνα legebatur, sed illi minus synceri, & ad alios reformandi: Scis, unde enata sit lectio diversa? Aliquis diligentior καλὴ τέχνα ad Marginem exposuerat καλλιτέχνα: Ista Notula irrepsit in Contextum, simulac ab Imperitioribus pro varia lectione fuit habita: Nihil pronius: Sic millies erratum.

2. Ἔαρος κύπελλον ἡδὺ] Nostine Veris poculum, κύπελλον Ἔαρος? Vix puto, nec Schema placet. Sed elegans sit; quid eo admisso, erit sequens, Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν Ῥόδα φέρουσαν ὥρην? An τὰ πρῶτα pro πρῶτον scriptum est, & primo loco Anni Tempus Rosam ferens in poculo cælari jubet Lyricus? Hoc volunt Interpretes, sed plane ridiculum est & ineptum: Nam sic aliquid sequi deberet primo, quod ad ordinem pertineret, & illud τὰ πρῶτα commode exciperet: Tale autem, ut vides, nihil hic: Dein ὥρην φέρουσαν ῥόδα haud dubie significat ipsum Ver, ipsam Veris horam: Et quid igitur videtur? Ubi præcesserat, τόρευσον ἔαρος κύπελλον, an

recte

De eodem. E. AN.

Ars bella, delicatum
Scyphum mihi elabora
Argenteum: novum ver
Effinge, veris hora,
Hora rosas ferente,

Ro-

fecte sequitur ista forma, ὥρην φέρουσαν ῥόδα? Et hoc non dixeris sane, si paulo sis humanior: Nam nihil inconditum magis aut inficetum. Apage, apage nugas, quæ ab ipso Poëta non potuerunt proficisci, sed absque ullo dubio ab Amanuensium pessimis profectæ sunt. Locus est corruptus, & legendum mutata unica literula,

Καλὴ τέχνα τόρευσον
Ἔαρ εἰς κύπελλον ἡδὺ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ῥόδα φέρουσαν ὥρην.

Sic nihil facilius aut emaculatius: τόρευσον ἐς κύπελλον ἔαρ, ὥρην φέρουσαν ῥόδα, τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν: In poculo Ver cælato, Tempus Anni rosam ferens, primas illas delicias nostras. Qui hoc non probat, nihil probabit unquam. ἐς κύπελλον scriptum pro ἐν κυπέλλῳ: Ita Græci millies, & inprimis politiores Attici. Tanaquillus Faber, cui ἔαρος κύπελλον etiam displicuit, legendum suspicabatur,

Καλὴ τέχνα τόρευσον
Ἐμοὶ κύπελλον ἡδὺ.
Τὰ πρῶτα &c.

Audacter & inepte, ut nunc omnes & singuli vident. Barnesius ἔαρος non improbavit, sed inserta litera produxit, ut sic Versus Anacreonticus fieret Trochaicus: Quod nonne egregium & vere Barnesianum?

4. Ῥόδα φέρουσαν ὥρην] An Versus est liberior ex Pæone quarto & Bacchio? Hoc verum forte: Alias legendum,

Ῥόδον φέρουσαν ὥρην.

In Codice Vaticano erat ῥόδο, quod ῥόδον promittit: Nihil planius aut facilius. Sic autem τὰ πρῶτα τερπνὰ non minus bonum est, quam si legatur ῥόδα: Nam in numeris ita variant sæpe Poëtæ, & qui Poëtas in scribendo imitantur: Eruditi sciunt, & nota res est. Fors tamen ῥόδον ideo mutatum in ῥόδα a Grammaticorum fungis, quorum consuetudinem nosti. Illud τερπνὰ ἡμῖν hiat, ut in Ode 10. δέ οἱ, & alia quædam in his: Quare nescio, cur tersus ille Barnesius id mutuebat hic. Sed ita forte bonus, ut nullibi sibi esset similis.

Αργύρειον δ' ἁπλώσας,
Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
Τῶν τελετῶν παραινῶ
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱςόρημα.
Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν.

Μύϛις

5. Αργύρειον δ' ἁπλώσας] ἀργύρειον ἁπλῶσαι ſignificat argentum explicare, argentum malleo ducere, argentum in laminam tenuare, ut Plinius loquitur: Hoc certum eſt, & nemo negabit ſanus. Et quid igitur præcedens τόρευσον? An primo Artifex cælaret poculum, dein argentum malleo explicaret, ut poculum ex eo faceret? Nihil iterum ineptius, & eadem hæc ἀτοπία, quam Ode præcedenti caſtigavimus. Si autem alia præter τόρευσον & ἁπλώσας conſideres, in illis nexus etiam eſt nullus: Nam ubi Poëta Ver & Roſam Veris gaudium, in poculo cælari juſſerat, ut ſibi potanti eſſet ſuavius, continuo ſubjicit, ac ſi nihil tale præceſſiſſet,

Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν·
Τῶν τελετῶν παραινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱςόρημα.
Μᾶλλον ποίει &c.

Quod ſane abſurdiſſimum eſt, & ἀσυνταξίαν inducit peſſimam: Quare locus hic eo reſpectu adhuc deterior eſt loco ſimili. Et tamen hæc etiam ita lecta fuerunt hactenus ab omnibus Viris Eruditis: Vix crederem, niſi his oculis meis viderem. Dicam paucis, quod res eſt, & non tantum ſana ratio, ſed etiam loquendi norma poſtulat: Duo fragmenta duorum Odariorum hic peſſime coaluerunt Amanuenſium culpa: Partem unius exhibent quatuor primi Verſiculi,

Καλὴ τέχνα τόρευσον
Εαρ ἐς κύπελλον ἡδὺ,
Τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
Ρόδα φέρουσαν ὥρην.

qui nunc ſoli de toto Odario reſtant: Omnes alii ſequentes ad Odarium pertinent alterum, cujus partem hic ſine dubio habemus longe maximam: Nam pauca tantum a capite abſunt, & non plures forte, quam duo vel tres Verſiculi.

Sic

Rosas quibus nec ulla
Mihi prior voluptas.
Id vero ubi explicaris,
Affinge potionem,
Dulcissimam sed illam.
Nefarium sacrorum
Ritum aufer exterum, nec
Sit tristis ulla imago.

Cæla-

Sic omnes ineptiæ exulant statim, & separata dicunt, quod debent. Erunt, qui pro Ἀργύρεον δ' ἀπλώσας legent Ἀργύρεον ἀπλώσας, ut sic demta particula integrum Odarium ex istis Versiculis exeat: Sed id ego certe non probaverim: Nam ut Odarium præcedens, & quatuor Versiculi Odarii amissi aperte ostendunt, necesse ut in principio Artificem alloquatur Poëta vel nomine proprio vel nomine saltem appellativo: Id autem non factum in his, sed factum in illis, quæ interciderunt. Adhæc δὲ & sententia imperfecta apprime convenit, quia sic occasio confusionis facilius sese prodit. Quare ne literam mutemus, & factam jacturam agnoscamus modo solam.

6. Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν] *Potum redde mihi jucundum:* Fac, ut jucunde potem: Ita hoc legendum & intelligendum est: Qui πότον scribunt mutato accentu, & id *poculum* interpretantur, splendide nugantur: Nam ista significatio inaudita est. In Libro Vaticano legebatur,

Ποτὸν πίοιμι τερπνόν.

Pessime & contra ipsas leges Syntacticas. An tamen in Libris quibusdam ea, quæ amisimus, lectionem illam statuminabant? Hoc sane verum esse posset.

10. Μᾶλλον ποίει &c.] Flaccescit μᾶλλον, nec satis etiam congrua sunt illa,

Τῶν πλιτῶν παρεινῶ,
Μή μοι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·

ubi præcesserat,

Ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.

Nam sic jucunda & læta debuissent unice & principaliter commemorari: Et hoc ipsi Poëtæ imputandum, qui non fuit ex numero Elegantiorum. Alterius fuisse puto Odarium, cujus particula præcedit: Nam alius est verborum Character, & Poëtam meliorem ac faciliorem prodere

viden-

Μύστις νάματος ἡ Κύπρις
Ὑμεναίοις κροτοῦσα.
Χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
Καὶ Χάριτας γελώσας
Ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν.

Σύν-

videntur illa residua. Attende, attende: Videbis, si in his paulo oculatior es.

12. *Μύστις νάματος ἡ Κύπρις Ὑμεναίοις κροτοῦσα*] Hæc dubio procul corrupta sunt : Erudita Tanaquilli Filia legebat,

Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔιον ἡμῖν
Μύστην νάματος, ἢ Κύπριν
Ὑμεναίοις κροτοῦσαν.

Perperam certe: Nam primo, dispertita oratio vitium alit manifestum, quia nec Bacchum sine Venere, nec Venerem sine Baccho hic conspicere volebat Poëta, ut luce meridiana clarius sequentia probant; ideoque si vel Bacchum solum, vel Venerem solam exhibuisset poculum, non nisi voluptatis dimidium propinasset, & una cum Venere Amores inermes ab eo exulare debuissent statim. Dein, inepte Bacchus dicitur *νάματος μύστης*: Nam sic vini Præses fit vini Minister, & ex Deo facimus Dei Sacerdotem. Barnesius, fateor, *μύστην* ita interpretatur, ut nihil hactenus sit accommodatius; Sed Græce docti sero homini adsentientur, credo: Nam quis unquam *μύστην* exposuit *datorem*, aut similem *σημασίαν* voci tribuit? Nemo hercule, nemo: *μύστης* est minister secretior, mysta, sacerdos, ut diximus omnesque sciunt: Hæc autem aliena plane ab hoc loco ita scripto: Quare commentum illud muliebre non uno modo peccat. Aliud mihi suboluit, simulac locum attigi, quod longe acutius longeque exasciatius: Conjectabar scilicet,

Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,
Βάκχον Εὔιον ἡμῖν.
Μύστις νάματος ἡ Κύπρις,
Ὑμεναίοις κροτοῦσα.

Quod ne nunc displicet, & Abbati Fosseo, qui Anacreontem Gallice edidit, etiam in mentem venisse postea didici: Lectio est satis perspicua

&

Cælato vero nobis
Prolem Jovis Lyæum;
Dulcemque temperato
Myſtis Venus liquorem,
Quæ nuptiis amica.
Inſculpe Amorem inermem,
Et Gratias jocantes
Vitis ſacræ ſub umbra,
Pendentibus racemis

Et

& ſatis etiam appoſita pro hujus Poëtæ captu: Baccho vinum miniſtraret ipſa Venus; Baccho bibenti pocula præberet Amorculorum Mater; Liquoris Bacchici ſacerdos eſſet ipſa Cytherea: μόνις ſic accommodum eſt, & ipſa ἴτυια certe non invenuſta. De verborum ſtructura idem judicium ferre non poſſumus: Nam & ἡ iſta forma, ubi ποίει immediate præcedit & χάρισσι immediate ſequitur, orationis cohærentiam exaſperat, & νάματος nimis ſane abruptum eſt, ubi nihil præmittitur, quod vocem ita abſolute exſpectare jubeat: Poëta terſior & orationem melius continuaſſet, & non Euium ἁπλῶς, ſed Euium bibentem ſcyphiſque intentum, nobis dediſſet plenius, ut ſic commode μόνις νάματος ſeſe ſiſteret ſtatim: Elegantiores ita ſentient mecum; Alios non curo. Illud addendum: Ὑμεναίοις κροτοῦσα vertere debes *Hymenæis plaudens*: Ὑμέναιοι ſcilicet hic non ſunt nuptiæ, ſed nuptiarum Dii Minores, qui in poculo etiam adeſſent, & quibus amice plauderet Venus, jucunda illa Bacchi Miniſtra: Ita legendum & intelligendum hoc: In Libro Vaticano ſcriptum erat, Τρυφαίοις κροτοῦσα: Quod minus Emphaticum eſt, & nemo ſanus hic præferet alteri.

14. Χάρισσ' Ἔρωτας ἀνόπλους] Verſus Anacreonticus cum Anapæſto vel Tribrachy in tertia ſede. Barneſius, ut unum Cupidinem conſpiceret, multos haud dubie metuens, legebat, & quidem in ipſo Contextu more ſuo,

Χάρισσ' Ἔρωτ' ἄνοπλον.

Vix riſum contineo.

17. Κομῶντα] Ubi εὐπέταλον præcedit, Tautologum eſt κομῶντα: An forte legendum γανῶντα, id eſt, nitentem & vigore ſuo lætitiam oculis afferentem? Vide & judica: Ego nihil aſſevero, & ipſum Poëtam hic peccaſſe ſuſpicari fere malo.

Σύναπτε κέρας εὐπρεπεῖς,
Αν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

XIX.

Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Η γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν,
Πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
Ο δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Κ' αὐτῷ θέλοντι πίνειν;

Εἰς

18. Σύναπτε] Verbum durum & improprium de cælo & cælatura: Nam nihil in illis, quod τῷ συνάπτειν conveniat: χάραττε præcedit recte, & congruum est Arti. An eo respexit fortasse Faber verbum improbans?

19. Αν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.] Hoc nimis figuratum & παρακεκινδυνευμένον est: Nam Phæbus non poterat adesse, quia Poëta non jusserat Artifici cælare Phæbum cum aliis Cælicolis: Qui adessent, qui abessent, hic ab unius Lyrici arbitrio pendebat, neque alios sculpere poterat Artifex, quam illos ipsos, quorum consortio delectabatur Poëta: Hoc certum & indubitatum est: Nimium igitur sibi indulsit Homo, cum hæc ita adornavit, ac si Phæbus non vocatus hic adesse posset: In vita communi id optime procedit, non in re cælo expressa vel exprimenda: Eruditiores sentiunt statim.

XIX. 2. Πίνει δὲ δένδρε' αὐτὴν] Inepta

Et pampino frequentis.
His insuper venustos,
Ni Phœbus ipse ludat,
Addas velim juvencos.

Bibendum esse. H. ST.

Fœcunda terra potat,
Hanc arboresque potant;
Et potat æquor auras,
Phœbusque potat æquor,
Ipsumque Luna Phœbum.
Quid ergo vos, sodales,
Potare me vetatis?

Inepta locutio: Arbores non bibunt terram, sed humorem in terra occlusum, quo ita delectantur solo, ut etiam extra terram vivere & luxuriari possent, si humor ille larga copia suppeteret: Res est, quam omnes hodie sciunt: Quare neque bonus Poeta, neque bonus fuit Philosophus, qui hæc scripsit. In Libro Vaticano exaratum erat,

Πίνει δένδρεα δ' ἀυτὴν.

Recte, si pro Versu Anacreontico Versum Pherecratium habere velis.

5. Τὸν δ' ἥλιον σελήνη] Hoc etiam, ut præcedens illud, ineptum est: An Luna bibit Solem, quia lucem ab eo mutuatur, & lux pro potu haberi potest? Nugæ, nugæ. Καταπίνεσθαι pro *absorberi* sumtum apud Græcos, notant hic Interpretes, ut duritiem mitigent, credo: Sed quid illud, ubi de potu sermo est, & ad potum collimant singula? Ut breviter dicam, quod res est; ineptiit Poëta hæc ita pangens, & indignus est, cui patrocinetur quisquam.

XX. Εἰς κόρην.

Η Ταντάλυ ποτ᾽ ἔστη
Λίθ@ Φρυγῶν ἐν ὄχθαις·
Καὶ παῖς ποτ᾽ ὄρνις ἔπτη
Πανδίον@ χελιδών.
Εγὼ δ᾽ ἔσοπτρον εἴην,
Οπως ἀεὶ βλέπῃς με.
Εγὼ χιτὼν γενοίμην,
Οπως ἀεὶ φορῇς με.
Υδωρ θέλω γενέσθαι,
Οπως σε χρῶτα λύσω.
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Οπως ἐγώ σ᾽ ἀλείφω.
Καὶ ταινίη δὲ μασῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,

Μόνον

XX. Η Ταντάλυ πότ᾽ ἔστη Λίθ@ Φρυγῶν ἐν ὄχθαις] Non quadrat hic Niobes exemplum: Nam ea formam non mutavit, ſed in lapidem diriguit, & mulier in monte Sipylo ſtetit: Vide Mythologos & Poëtas, quotquot ſunt. Si mentem habuiſſet Odarii Auctor, Proteum & Periclymenum hic debuiſſet commemorare, qui ut notum eſt, in quaslibet formas ſeſe mutare poterant ambo: Nam ſic non modo votorum

De puella. H. ST.

Nioben ſtetiſſe dicunt
Saxum ad fluenta Trojæ:
Pandioniſque fertur
Hirundo facta quondam
Novis volaſſe pennis:
Speculum ſed ipſe fiam,
Ut uſque ſpecter a te.
Veſtis, puella, fiam,
Ut uſque geſter a te.
Liquor eſſe purus optem,
Lavem tuos ut artus.
Unguentum & eſſe molle,
Artus tuos ut ungam.
Aut ſim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me

Sal-

rum ſuorum habuiſſet παράδειγμα, ſed etiam vir a viris duxiſſet exemplum, non a mulierculis, ut nunc ſatis inſulſe facit: Quare hic ſtatim in principio duplex eſt Lyrici minus eruditi peccatum. Illud Φρυγῶν ἐν ὄχθαις Tanaquillus Faber recte vertit *in ſaxis Pkrygum*: Vide eum, ſi volupe: Ego quæ Alii ſcripſerunt, deſcribere nolo.

6. Ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με] Nimium eſt ἀεὶ de ſpeculo: De tunica mox fru-

Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

XXI. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀναστενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·

Στεφά-

frugalius sequitur: Alia autem rectius ignorant vocem: Ita solent, qui venam non habent facilem, & verba quærunt, ut Versus oppleant.

16. *Μόνον ποσὶν πατεῖν με*] Si ad præcedentia & indolem Sermonis attendas, facile videbis mecum, hæc Metri necessitate etiam extorta esse homini pauperioris ingenii: Nam dura certa sunt & coacta.

XXI. 3. 4. *Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη Προποθεὶς ἀναστενάζω*] Interpretes *καύματος* de æstu Solis accipiunt, & *προποθεὶς* de ariditate explicant, quam æstus ille gignit: Male, si quid ego in his video: Nam ubi *προποθεὶς* occurrit pro *prius epotus*, *ante exsiccatus*? Dein, si ita alicubi occurreret, quid hic *προποθεὶς* de homine, qui æstu calet? Nugæ, nugæ. Aliud latet, quod verbo aperiam: In virorum cœtu largius propinatum erat Poëtæ; quod cum æstum excitaret ei, & ebrietatem induceret, inde se proripiens ad mulierculas accedit, ibique dicit & facit, quod hic audimus & videmus: Sic nihil convenientius aut naturalius: Nam *προποθεὶς* a *προπίνομαι* id apud Græcos significat, quod dico, ut nemo nescit: Æstus autem vini hic longe decentior est, quam æstus Solis, quem metuere solent *θερισταὶ* & qui subdio sudant in opere. Jungendum vero *ὑπὸ καύματος ἀναστενάζω*, ut sensus sit bonus, & *προποθεὶς* dicere possit, quod debeat: Hoc apertum. Solent semiebrii & qui ad ebrietatem proxime accedunt, leviori esse ingenio, & ut sitim expellant, idipsum avidius ingerere, quod sitim illis excitavit: Id imitatus est Poeta in hoc Odario, & ab Interpretibus non animadversum, eos induxit in errorem: Nam hominem, cui strenue propinatum erat, non existimarunt

Saltem teraſque planta.

In ſeipſum. E. AN.

Date mi, date, ô puellæ,
Cyathum, ut bibam, Lyæi.
Quia me bibit quoque ipſum
Calor aridus jam, & ægre
Animam trahens anhelo.
Date floſculos Lyæi,

Date

marunt hauſtus largiores ſibi petiturum, ideoque Sermonis uſu neglecto locum explicuerunt ad captum ſuum: Utinam vel vitam communem conſuluiſſent, vel ſi nimium illis videretur iſtud præcedens,

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί.

pro eo ſcripſiſſent,

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν· ἄμυστιν.

ab errore ſic ſe præſtare potuiſſent immunes: Nam ἄμυστιν adjecta literula, omne nimium tollit, & hauſtus Threicios indefinitos ad unum redigit certum: Vident omnes, & ſpecioſa ſane eſt conjectura: Nam verba ſic optime etiam cohærent. Ego tamen vulgatam unice probo, & indefinitum illud non metuo, ſed diligo, quia levitatem hominis ſemiebrii ad vivum exprimit. In Libro Vaticano pro προποθεὶς ſcriptum erat πυρωθεὶς: Scis, unde enata ſit lectio illa? Grammaticus Antiquus vocem προποθεὶς explicuit, ut nunc faciunt Interpretes noſtri: Quæ explicatio cum ad Marginem ſcripta eſſet, irrepſit in Contextum, & vocem explicitam ſedibus ſuis expulit. Illud addendum: Loco nunc rite intellecto, aptum eſt, quod de coronis ſequitur: Nam illæ contra calorem vini, non contra calorem cæli ſumebantur certe: Pueri ſciunt & nihil notius.

5. *Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου*] Quo pertinet ἐκείνου? An ad præcedens Βρομίου? Ita ſentiunt Interpretes, ſed perperam & inſulſe? Nam ut nihil aliud dicam, vox ibi non deſignat Deum, ſed vinum, Metonymia notiſſima. Et quid igitur adeſt, ſi illud demas, quo pertinere poſſit? Nihil certe, nihil. Locus haud dubie eſt corruptus, & veriſſime

M ſcrip-

Στεφάνȣς δ', οἵȣς πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μȣ 'πικαίει·
Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.

Εἰς

ſcripſit Tanaquillus Faber,

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων.

Date mihi de iſtis floribus: Quos digito nempe demonſtrat Poëta, cum ibi forte in cænaculo apud ſuaviculas eſſent.

6. *Στεφάνȣς δ', οἵȣς πυκάζω, Τὰ μέτωπά μȣ 'πικαίει*] Abundat particula, & ſine dubio legendum eſt magis rotunde,

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων·
Στεφάνȣς, οἵȣς πυκάζω,
Τὰ μέτωπά μȣ 'πικαίει.

De Mulierculaum floſculis nunc meliora ſibi promittebat bonus, quam de floſculis ſuis: Heus puellæ, de iſtis floſculis veſtris date mihi: Nam frons vehementer æſtuans omnes meos adurit ſtatim: ἔννοια eſt non illepida. Fuerunt, qui teſte Stephano legebant,

Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνȣ,
Στεφάνȣς ὅπως πυκάζω·
Τὰ μέτωπά μȣ 'πικαίει.

Et ſic etiam, quod Tanaquillus Faber non animadvertit, Elias Andreas hic in Verſione ſua: Lectio eſt inepta, & cum vulgata minime comparanda: Nam Τὰ μέτωπά μȣ 'πικαίει pravum eſt abſolute, quia præceſſit jam,

Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Προποθεὶς ἀνασπάζω.

& iſtis duobus nimium ingeritur, & revera bis idem dicitur. In Libro Vaticano pro 'πικαίει ſcribitur 'πικαίω: Quod aperte corruptum eſt, & dignum ipſa Morbonia. Fateor, legi poſſet,

Στεφάνȣς, οἵοις πυκάζω
Τὰ μέτωπά μȣ, 'πικαίω.

Sed ſic indecenter pro fronte adurente habemus Poëtam adurentem: *Corollas, quibus frontem ſtipo, ego accendo:* Contra æſtum Bacchi coronis cingebat caput: Has coronas non exurebat caput cinctum, ſed Poëta cingens: Qui attendit, videt ſtatim, hoc incongruum eſſe & male moratum. Vulgata lectio corollas, quas ſtipabat Poëta, a capite exuri perbene & peropportune ait: Quare demta particula, optima ſane eſt, & eam mutabit nemo, cui cor recte ſalit.

8. Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων Κραδίῃ τινὶ σκεπάζω.] Sententia peccat, ſive vulgatam hanc ſcripturam ſerves, ſive cum Tanaquillo Fabro legas,

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ ἐνισκεπάζω.

Quid

Date serta queis calentem
Amo frigerare frontem.
Penitissimos amorum
Aliter tego calores,
Alioque condo corde.

In

Quid enim? An amorum æstum poterat in corde suo condere Poëta, & recipiendo amorum æstui sufficiebat cor hominis lascivi? Vini calores sustinere non poterat caput: An amorum calores sustinere poterat pectus? Absit, absit, ut vel ipsum Anacreontem, vel alium quempiam, qui his ludicris vacavit, ita sensisse credam. Qui amores in corde potest condere, amoribus modum ponit, & amores vincit, non ab amoribus vincitur: Ita autem nemo natus fuit unquam inter lascivissimos Græculos, aut nasci voluit. Tot illi amoribus erant dediti, ut vere exclamarent, eorum numerum numero carere, flammasque nullo corde contineri aut recipi posse: Hoc indubitatum est; hoc Lyrico etiam placuit huic. Quare ineptit Faber, ineptiunt Alii, qui locum ita constituunt. Sine dubio pro oratione directa requiritur oratio obliqua, quam sua ætate jam quibusdam placuisse notat Henricus Stephanus: Si scribas enim,

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ ἐνὶ σκεπάζω;

statim omne illud possibile ad impossibile redigitur, & sententia inducitur priori contraria: Interrogatio scilicet millies vim negandi habet, & hic negat revera: *Æstum vero amorum quo corde tego?* id est, corde nullus ego tegere possum. *κραδίῃ ἐνὶ* in oratione directa non injuria displicebat Fabro: Id in oratione obliqua, ut vides, nunc mire quadrat: Cor unum est, sed ejus magnitudo, & ejus robur non unum: His enim angustum, illis amplum; his durum & firmum, illis molle & imbecillum a natura datum est: Eo hæc Phrasis, & aliæ similes de animo & animi viribus pertinent: Hoc exploratum est, & difficultas hactenus nulla. Verumenimvero quid est illud *σκεπάζω καῦμα*? An quis *calorem* recte dici potest *tegere*? An ipse *calor* recte *tegi*? Haud puto: Nam calor non est inter ea, quæ tegi solent, & contra calorem aliquis se recte tegit, non ipsum calorem recte tegit: Attende; hoc senties statim. Fateor, Tanaquillus Faber suum *κραδίῃ ἐνισκεπάζω*, quod ad rem ipsam attinet, non male explicat, *in corde condo*: Quo exemplo aliquis hoc *κραδίῃ ἐνὶ σκεπάζω*, similiter explicare posset, *in quo corde condo*: Sed

si

XXII. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε,
Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον·
Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·

Παρὰ

si ad Sermonis indolem attendamus, errat Vir Eruditus, & erraret, qui vestigia ejus premeret: Nam *σκεπάζω* pro *condo* non dicunt Græci, neque verbum ea notione reperitur. Et quid igitur? An minus exasciate locutus fuit Lyricus? Potest, sed vix credo: Nam non illepidus certe fuit aut invenustus, qui hæc pepigit. Fallor, aut Amanuenses hic fecerunt, quód solent: Videamus: An legendum?

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ τινὶ στεγάζω;

Sic certe incommodum illud, quod *σκεπάζω* gignit, abesset plane, & sententia apta foret & accommoda: Nam *στέγω* & *στεγάζω* pro *contineo*, *patior*, *suffero* usurpant Græci, ut nemo nescit: Auctor Anonymus apud Suidam in V. Στέγε: Τὸν καυσικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγε, ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Apprime ad hunc locum: Alia prætereo sciens. An hoc igitur substituendum? Id ego adseverarem, nisi aliud iterum incommodum ex verbis præcedentibus emergeret, quod non modo nostrum *στεγάζω*, sed etiam vulgatum *σκεπάζω*, quamvis pro *condo* accipi posset, æqualiter premit: Quod scilicet de amoris æstu utroque modo dicitur, non congruit cum eo, quod de vini æstu præcedit: Corollas petit Poëta, ut vini æstum dissipet ac frangat: Amoris æstum se vel in corde suo condere, vel corde continere & sufferre posse negat: Ut vides, *σκεπάζειν* & *στεγάζειν* non præstant in amoris æstu, quod corollæ præstarent in æstu vini: Nam si quod impossibile erat, possibile fieret, in omnem eventum Lyricus ignem amoris vel in corde suo conderet, vel corde contineret & sufferret modo, non dissiparet ac frangeret: Hoc autem inconditum, quia ut caloris, ita remedii requiritur similitudo, & quod de uno dicitur, de altero etiam dicendum est, si verba habebunt numeros suos & nitebunt vere: Elegantiores vident, neque inficias ibunt. Quare aliud requiritur, & in

In Bathyllum. E. AN.

Agedum Bathylli ad umbram
Statue arborem virentem.
Agitet comaſque molles,
Teneræ ſonentque frondes,

Prope

in ſuſpicione mea non magis, quam in lectione vulgivaga acquieſcere poſſum: Ut brevis ſim, ſcribendum opinor plane,

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
Κραδίῃ ἐπὶ σκιδάζω;

Quod certe ſimilitudinem illam inducit, & utrumque incommodum tollit plane: *Æſtum vero amorum quo corde diſſipo?* Κραδίη pro animo & animi efficacia ac robore, ut Eruditi ſciunt, venuſte ſumitur aliquando, & ita hoc loco ſumi debet: Elegans autem eſt σκιδάζειν de calore, quia calor revera evaneſcit, quando particulæ, in quibus calor ineſt, diſſipantur: Nihil naturalius. σκιδάζειν μερίμνας in his, σκιδάζειν ἀέρα, & alia id genus, ſimiliter offendimus apud alios vel magis vel minus figurate. Quare nunc optima eſt ſententia, & verba etiam optime habent: Neque aliter, ut nuper opportune didici, locum conſtituit Abbas Regnerius, qui Anacreontica hæc Gallice vertit: Quod ego lubens ſane moneo, ne quemquam laude ſua defraudaſſe videar. Alius Interpres Gallicus, quem bonus Barneſius ſequitur, locum ita finxerat,

Τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων,
Κραδίη, τίνι σκιπάζω;

Quod adeo ineptum, ut nihil magis: Nam quid κραδίη hic κλητικῶς? Quid τίνι abſolute? Iſtane vel ſententia, vel Linguæ uſus ferre poteſt? Apage, apage nugas, quæ ſtomachum mihi cient, & ipſis pueris ſunt indignæ. In Codice Vaticano σκιπάσω paulo depravatius ſcriptum erat pro σκιπάζω.

XXII. 1. Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάθυλλε] In Libris Stephani legebatur etiam Βάθυλλε: Quo nihil revera ineptius. Andreas Interpres hic in Verſione Latina totam Odarii Scenam invertit: Id vident omnes. An hominem forte fefellit iſtud ſcripturæ vitium? Neſcio, quid dicam, & lectionem ſynceram, vellem ſecutus fuiſſet preſſe.

3. Απαλαῖς σείει δὲ χαίταις] Ita Henricus Stephanus: Alii pro σείει ediderunt

Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
Πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι

Κατα-

runt σείει: Res eodem redit: Nam Diphthongus corripi potest a Diphthongo. Liber Vaticanus scribit,

Ἀπαλὰς δ' ἴσειεσι χαίτας.

Ingrate & perperam.

5. Παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει Πηγὴ &c.] Vertas, *Juxta eam vero irritat fons Suada fluens:* Nam ἐρεθίζειν *irritare* significat, & verbum medium est, quod tam in bonam, quam in malam partem accipi potest. Mala ejus significatio frequens est & usu trita; bona secretior & rarior: Ejus autem exemplum hoc ipso loco. πηγὴ ἐρεθίζει: Qua ratione & quo modo? ῥέουσα πειθοῦς, id est, ipsa sua eundi dulcedine & Suada. Similiter Anacreon, si credamus Athenæo, Musicam vocavit συμποσίων ἐρέθισμα, id est, *conviviorum irritamentum*; quia ejus modulis excitantur convivæ, & animatur ipsum convivium. Neque aliter intelligenda εὐκελάδων χορῶν ἐρεθίσματα, de quibus Comicus in Athenarum Encomio: Nullibi irritabant magis Chori, quam in Urbe Palladis, quia nullibi erant adeo sonori & εὐκέλαδοι. ἐρέθειν ᾠδὰν, quod in Theocriti Piscatoribus offendimus, etiam Characterem habet bonum: qui canunt, ipso cantu irritant cantum, quia numeri primi faciunt, ut alii facilius sequantur, & post cantum inchoatum crescunt vires ipsius cantus: Elegantissima & Emphatica est locutio. Alia prætereo, & hæc ipsa sumo, quia Casaubonus in Animadversionibus ad Athenæum *Lib.* 8. *Cap.* 4. ea una cum hoc loco accepit perperam: Scilicet ἐρεθίζει hic vertit *susurro oblectat*, & alia similiter de numerorum oblectamento explicat: Perperam, ut dixi: Nam *oblectare* ab *irritare* longe distat, & in ἐρεθίζει aliisque commemoratis proprie susurrus vel numeri sunt nulli. Plura alias, quando examinabimus etiam accuratius fragmentum illud Timoclis ex ejus Sapphone,

Ὁ Σμισγόλας ὃ προσιέναι σοι φαίνεται,
Ἀνθοῦσι τοῖς νέοισιν ἠρεθισμένος.

Quod certe de Musicis aut re Musica accipi non potest, si scriptura vulgata maneat: Nunc ista non agimus. ἐρεθίζει igitur hoc loco non recte exposuit Casaubonus. Quid autem Tanaquillus Faber? Ille Casauboni expositionem non improbans, ἐρεθίζει etiam verti posse existimavit, *leni agmine fluit, & veluti in filum quoddam exile aqua tenuatur:* Et hoc commentum longe deterius est, & ego longe minus probo: Nam primo, in eo insignis

Prope fons fluat perennis
Suadæ, ſtrepente lympha.
Quis eo applicare nolit

Ubi

ſignis & procul arceſſita eſt λεπτολογία, quæ etiam ſenſui obeſſe poteſt, quia aqua in filum quoddam exile tenuata, adeo quiete revera fluit, ut vix ſuſurro locus ſit ullus: Dein iſta interpretatio τοῦ ἐρεθίζειν nititur uno Heſychii loco, ubi ἐρεθίζει, μηρύεται exponitur: En verba, Ερεθίζειν, παροξύνει, μηρύεται, λυπεῖ, μηρύεται. Quæ cum aperte depravata ſint, lubricum ſane, ex illis ſignificationem producere, quæ plane inaudita eſt; præſertim ubi aliud accedit, quod expoſitionem ſuſpectam reddere poteſt: ἰελθίζει ſcilicet μηρύεται ſignificat ſine dubio: ἴελον & ἴελθος norunt omnes: Inde ἰελθίζειν, quod ipſum μηρύεσθαι propinat ſtatim. Et ſic ſuſpicio ſuboriri poſſet, ἐρεθίζειν & ἰελθίζειν confuſa fuiſſe, non ab ipſo Heſychio, ſed alio Grammatico Recentiori, qui ſuas ineptias Heſychii interpretamentis ad Marginem attexuit. Quare non modo coacta, ſed etiam ſuſpecta eſt Fabri expoſitio, & vitio laborans gemino non probabitur Cordatiorum cuiquam. Viſne aliud, quod riſum tibi incutiet? Bonus ille Barneſius pro ἐρεθίζει legendum ſuſpicatur ἐλελίζει: Scilicet Pindari φόρμιγγ' ἐλελίζων bellatulam illam conjecturam confirmat; & cum apud Homerum alioſque Poëtas ἐλελίζειν offendas pro rapido volumine torquere & magna velocitate circumagere, id transferes ad hanc πηγὴν ῥέουσαν πειθοῦς, ut ſic cum leni ſuſurro & lento agmine adſit Suada: Adhæc, cum verbum ἐλελίζειν ubique cum comite ſuo modeſte & certo ordine incedat, hic conſortio ejus moleſto liberabitur, & ſibi relictum, vage diſcurret, quo pedes ferant: Fateor, nihil ſuavius & magis Barneſianum excogitari poſſet: Quare pauci, credo, appetituri ſunt, quod ille ſibi intrivit ſoli. Cum αὐτᾷ γ' ἐρεθίζει pro αὐτᾷ ἐρεθίζει ſcribit Criticus, id rectius ſane facit, & in eo plures ſibi habebit aſſeclas: Ego tamen nihil muto, & iſtum quoque hiatum in his non metuo: Unde eſt, quod Fabri κελαδὴν ἀνακεκτάζω in Odario præcedenti ea de cauſa etiam non improbaverim. Illud addendum eſt: Æmylius Portus in Notis ad hunc locum, Caſaubonum pro ἐρεθίζει legiſſe ſcribit πρεθίζει: Quod falſum eſt: Nam ille in Animadverſionibus ad Athenæum loco citato, alios ita legentes refutat ipſe. Memoria lapſus eſt Portus, & qui ita legit, non fuit Caſaubonus, ſed Gulielmus Canterus, ut ex Libro 5. Cap. 7.

No-

Καταγώγιον τοιοῦτον;

XXIII. Εἰς χρυσόν.

Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρουν φυλάττων,
Ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι

Τὸ

Novar. Lection. videre est. Nollem factum: Nam sic satis crasse erravit Vir Græce erudititissimus.

8. τοιοῦτοι] Liber Vaticanus τοιοῦτο: Pueri sciunt, utrumque dici.

XXIII. 1. Ο πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς] Non improbum est πλοῦτος χρυσοῦ, sed coactum: An forte scribendum?

Ο Πλοῦτος εἴγε χρυσῷ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς.

Plutus si auro vitam adduceret mortalibus: Si una cum auro vitam hominibus afferret. Hoc longe melius & signatius: Quare ita legerem, si in hoc Odario elegantiæ litatum esset. παρῆγε Stephanus vertit *prorogaret*: Et sic alii Interpretes quoque intelligunt: Quo jure, ego mehercule nescio: Nam verbum ita ἁπλῶς nondum ea notione reperi. Fuerunt, qui pro παρῆγε scripserunt παρεῖχε: Et his etiam ignota fuit illa significatio τοῦ παράγειν, ideoque vulgatam mutarunt sine dubio: Perperam certe, ubi & sententia bona est, & Sermonis indoli satisfit, si verbum accipias, ut dixi.

4. Ἴν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ, Λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ] Infinitivus pro persona, mori pro ipsa Morte: Hoc adeo inconditum, ut nihil magis: Nam θανεῖν pro τὸ θανεῖν bonum sit, quis quæso, de ipsa persona id adhibuit unquam, & verbum per se ita ἐκπροσωποποιήσει? Nemo, nemo, cui vel minimus fuit elegantiæ gustus: Balbutiit igitur bonus, qui hæc pepigit, & cum spiritum non haberet liberum, brevissimo Versiculorum ambitu interclusus, sordide & inquinate dixit, quod præcise sibi dicere

Ubi viderit viator?

De auro. H. ST.

Si prorogare vitam
Vis ulla poſſet auri,
Addictus uſque & uſque
Auro forem aggerendo:
Ut, quando mors veniret,
Accepto abiret auro.

Sin

cere propoſuerat: Ita ſolent illi, ut ſciunt Eruditi. Quare ineptiunt, & quidem ſtrenue ineptiunt, qui in gratiam hominis balbutientis probant, quod nemo paulo eruditior probabit unquam: Hoc certum & dubii expers. Sed ſunt, qui θανεῖν ἐπέλθῃ habent pro verbo imperſonali cum modo infinito, & ut ſequens λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ non ſit ſine perſona, per Plutum in Verſu Primo intelligunt Plutonem, ipſum Inferorum Deum, qui homines ex hac luce benigna ad tenebras ſuas terrificas abducit: Quid de illis dicemus? Id ipſum, quod de Aliis jam dictum: Nam primo, Plutus nunquam pro Plutone fuit habitus, nec Orci munia unquam adſcripta fuerunt Pluto; ut norunt omnes, qui in his Literis ſunt paulo exercitatiores: Dein, neque ἐπέλθῃ pro verbo imperſonali, neque θανεῖν pro modo infinito haberi poteſt; quia tria illa, παρέλθῃ, λάβῃ, ἐπέλθῃ, arcte cohærent, & ab una perſona pendent, quam linquere nullo modo poſſunt: Attende, attende modo, id ſtatim videbis: Qui ἐπέλθῃ, aliquid λάβῃ, & ſic ἀπέλθῃ: Unus eſt verborum nexus, & qui hæc faceret, etiam unus; neque alius accederet, alius aliquid acciperet & abiret: Nihil apertius, nihil perſpicuum magis. Quare maneat ille unus in τοῦ θανεῖν, & balbutiat Miſellus, ut balbutire voluit ipſe.

6. Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς] Falluntur, qui οὐδέπω legunt pro οὐδὲ τὸ, quia nihil hic præcedit vel ſequitur, cum quo οὐδὲ jungi poſſit: Nam vocula alibi etiam oc-

Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην στενάζω,
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Εμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Εμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Εν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
Τελεῖν τὰν Αφροδίταν.

Εἰς

currit ita absolute, quando ex duobus pluribusve omisso minori refertur id quod majus; quemadmodum hic: Quod nempe pretio non potest obtineri, multo minus obtinebitur precibus, & quod non potest emi, multo minus comparari poterit gratis: Nihil certius aut conveniens magis. Aliud est, quod in hoc loco mihi displicet: Male scilicet habet τὸ ante πρίασθαι, cum quia id sequitur continuo, tum quia Græci ἔνεστι πρίασθαι dicunt, non ἔνεστι τὸ πρίασθαι. An iterum balbutiit bonus, & articulo opplevit rimam? Si ita sentire velis, per me licet: Ego aliter tamen nunc sentire malo: Et quid igitur? An οὐδέπω recipiemus ea de causa? Haud puto: Ambiguum enim est, & pro *nondum* accipi solet, non pro *nequaquam*: Dein, aliud melius & facilius, nisi fallor, mihi in mentem venit: Legendum arbitror plane,

Εἰ δ' οὐδὶ ἔστι πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς·

Si nullo modo, nulla ratione, οὐδὶ κατὰ τρόπον: Id οὐδὶ ἔστι eleganter significat Græce, & perquam appositum est hic.

8. *Τί καὶ μάτην στενάζω; Τί καὶ γόους προπέμπω*] Si ad hæc rite attendas, oratio perplexa est & prava: Nam post

Εἰ δ' οὐδὶ ἔστι πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς·

sequi debuisset,

Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

non

Τί καὶ μάτην στενάζω;

Τί

Sin comparare vitam
Mortalibus nefas eſt,
Quid conquerar, quid autem
Lamenta vana fundam?
Si namque certa morti
Me fata deſtinarunt,
Quis reſtat uſus auri?
Mero volo madere
Inter meos ſodales:
Dulcem volo puellam
Molli ſinu fovere.

Τί καὶ γόους προπέμπω;
quia non de lachrymis & lachrymarum viribus, ſed de auro & auri efficacia erat ſermo: Hoc adeo apertum eſt, ut qui dubitet, ad primos dicendi Magiſtellos amandandus ſit, qui eum Artis elementa doceant. Et quid igitur videtur tibi de Auctore? An ei injuriam facimus, ſi hominem fuiſſe adſeveremus, qui neque Artem Poëticam, neque Artem Dicendi intelligebat, & tamen in Utraque volebat experiri vires ſuas? Non puto equidem. Si aliquid mentis habuiſſet Miſer, ſcripſiſſet ſaltem,

Εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
Θανεῖν δ' ἄρ' εἰ πέπρωται,
Τί καὶ μάτην στενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Ἐμοὶ γένοιτο &c.

Nam ſic ſententia non fuiſſet præpoſtera & impedita: De elegantia non loquor, quæ alium certe circuitum & alium requireret nexum.

13. Πιόντα δ' οἶνον ἡδὺν] Ubi πίνειν præcedit, ſcriberem Πίνοντα, ſi cum Poëta elegantiori hic nobis res eſſet: Nam Πιόντα minus certe venuſtum eſt: Hoc tamen leve, ſi comparetur cum οἶνον ἡδὺν, quod poſt πίνειν abſolute adhibitum, ſententiam miſere onerat: Eruditiores vident.

15. Ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις] Verſus ἰσοδύναμος ex Choriambo & Bacchio.

16. Τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην] Verſus etiam ἰσοδύναμος ex Antiſpaſto & Bacchio.

XXIV. Εἰς ἑαυτόν.

Επειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
Βιότȣ τρίβον ὁδεύειν,
Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον,
Ον δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
Μέθετέ με, φροντίδες,
Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔςω.
Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω,
Μετὰ τȣ̃ καλȣ̃ Λυαίου.

Εἰς

XXIV. 1. Επειδὴ βροτὸς ἐτέχθην] Antiſpaſtus & Jonicus a minore.

2. Βιότȣ τρίβον ὁδεύειν] Pæon tertius cum Jonico.

3. 4. Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον, Ον δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα] Ubi præceſſit, Βιότȣ τρίβον ὁδεύειν, inepte Poëta a via ad tempus tranſit: Nam in viæ Metaphora manere debuiſſet, & dicere, *Quam viæ partem emenſus ſum novi, quæ pars vero reſtet mihi ignoro*: Elegantiores vident, & Interpres Andreas id dixit ipſo ſententiæ ductu. An forte ſcripſit Lyricus?

Επειδὴ βροτὸς ἐτέχθην,
Βιότȣ τρίβον ὁδεύων,
Χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
Ον δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα.

Sic certe ineptum illud abeſt, ſed male adhuc verba παρῆλθον & δραμεῖν, quæ in viam conveniunt, tribuuntur tempori: Quare ego nihil muto, & ex ipſis illis verbis colligo, Auctorem ita ſcripſiſſe, ut nunc præferunt Libri: Scilicet minus terſus, & minus eruditus fuit, qui hæc pepigit, ſi me audire velis, neque Amanuenſium natio hic peccavit, ſed ipſe Poëta. Ad Metrum quod attinet, Verſus prior conſtat ex Jonico & Ditrochæo, poſterior ex Ditrochæo & Epitri-

to

De seipso. E. A N.

Mortalis editus sum
Vitæ ad viam terendam;
Quantumque jam peregi
Cursum scio, at latet me
Quantum viæ supersit.
Tu vero abito, cura,
Mecum tibi nihil sit:
Lætabor ante metam,
Jocabor, atque pulchro
Saltabo cum Lyæo.

In

to quarto.

5. *Μέθετέ με φροντίδες*] Pæon quartus cum Amphimacro: Nam ultima in *μέθετε* produci potest a syllaba sequente. Alias vel eadem mensura legerem;

Μέθετε μ', ὦ φροντίδες·

vel alia paululum diversa,

Μεθῆτε με φροντίδες·

Sic scilicet pro Pæone quarto adesset Pæon secundus: Nunc neutrum requiritur.

6. *Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω*] Leve mendum: Scribe,

Μηδέν μοι καὶ ὔμιν ἔστω.

Sic commode habemus Epitritum quartum cum Ditrochæo: Nam καὶ ante vocalem corripitur. Si legeretur,

Μηδέν ἔστω μοὶ καὶ ὑμῖν.

Versus Trochaicus exiret purus putus: Sed nihil mutandum præter accentum. Davisius ad Ciceronis Philosophica ita legebat hunc & antecedentem Versum,

Μέθετέ με φροντίδες, μηδ-
Εν μοι καὶ ὔμμιν ἔστω.

Perperam & imprudenter: Nam ut nihil aliud dicam, voces ita diremtæ & accisæ in his Anacreonticis, & quæ cum illis connectuntur, extant nullibi.

7. *Πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος*] Pæon tertius cum Pœone primo vel Choriambo.

XXV. Εἰς ἑαυτόν.

Οταν πίνω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Εἰς

XXV. 1. Οταν πίνω τὸν οἶνον] Prima in πίνω producitur: Quare recte Barneſius legit, ut Verſui Anacreontico bene ſit,

Οταν πίω τὸν οἶνον.

In iſta voce ita centies erratum.

6. Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι] τὸν βίον hic ſcriptum pro κατὰ τὸν βίον notiſſima Ellypſi: *Cur ego in vita erro?* Mercator hic loquitur, aut Poëta, qui lucri cauſa per exteras regiones ubique vagatur, & nunquam quieſcit ullibi: Sic ſententia eſt appoſita, & non balbutimus cum Interpretibus. Sed quid ipſum illud Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι poſt Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω? Idne recte ſequitur, & ibi ſtat loco ſuo? Haud puto, ubi ad ſuperiora attendo, quæ ejuſdem ſunt indolis, & vix ac ne vix dirimi poſſunt: Quare Verſiculum ab Amanuenſibus tranſpoſitum, & hæc ita ordinata ab ipſo Poëta ſuſpicor,

Τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
Θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.

Nam ſic apta eſt cohærentia verborum, & poſt μεριμνῶν recte ſequitur vita illa erratica ſpe lucelli.

7. Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον &c.] Hæc amicis

In seipsum. E. AN.

Mihi bibendo vinum
Ærumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?
Quid cura, quidve luctus?
Mors me manet, nolim licet.
Vitæ juvat quid error?
Ergo merum bibamus,
Pulchri merum Lyæi;
Bibendo namque vinum
Ærumna dormit omnis.

amicis suis & sodalibus dicit Poëta: Paulo durius & coactius post antecedentia; inprimis ubi vinum in omnium animis non facit, quod faciebat in animo Poëtæ: In his enim curas & solicitudines sopire, in illis contra excitare solet. Quare ego hæc minus certe probo. De cætero, ubi sodales hic alloquitur Lyricus, vulgata Inscriptio Εἰς ἑαυτὸν peccat & locum tueri non potest: Εἰς τὸ δεῖν πίνειν, quod ante Odarium 19. legitur, non male conveniret hic, si Πρὸς ἑταίρους accederet, quia eos in hoc Odario, ut in illo, diserte non compellat.

9. Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς] Versus Anacreonticus cum Spondeo in tertia sede: Quem ut inde amoveret Stephanus, Versum primum Ὅταν πίω τὸν οἶνον in locum hujus substituit, & Amanuenses alterum pro altero pinxisse credidit: Quod adeo ineptum, ut Viro Erudito id in mentem venisse mirer: Nam quid Ὅταν πίω τὸν οἶνον post Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον? Idne convenit? Itane loquatur quisquam, cui mens & lingua constat? Apage, apage ineptias, quæ ipsis pueris sunt indignæ.

10. Εὕδουσιν αἱ μέριμναι] Error levis, sed qui majorem excludere posset,

XXVI. Εἰς ἑαυτόν.

Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι,
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θέλω καλῶς ἀείδειν.
Κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Οπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

poſſet, & fortaſſe revera jam excluſit: Scribendum procul dubio, Εὕδουσιν αἱ μέριμναι: Sic pulchre cohærent iſta,

Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν δὲ καλὸν Λυαίου·
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Hoc quiſque videt, & ſi vidiſſet Stephanus, ab ineptiſſima ſuſpicione eum forte revocaſſet ſtatim: Nam fallor, aut leviſſimum illud mendum etiam Virum Diligentiſſimum ſeduxit.

XXVI. 1. Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ] An Verſus eſt liberior ex Pæone quarto & Epitrito primo aut Antipaſto, ſi εἰσέλθῃ retineamus; vel ex Pæone quarto & Jonico a minore, ſi reponamus ἐσέλθῃ? Ita ſentire potes, ſi velis: Ego hic ipſe dubito, cum quia alii omnes Verſiculi in hoc Odario ſunt Anacreontici, tum præcipue, quia ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ ita ἁπλῶς, ambiguum eſt & inconcinnum: Quare non invitus certe ſcripſerim,

Οταν μ' ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ.

conjectura facili ac plana.

7. Οπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω] De bello & armis hæc recte explicat Stephanus: Nam ſequentia id aperte deſi-

De seipso. H. ST.

Ut me ſubit Lyæus,
Tunc cura dormit omnis,
Crœſumque ſperno præ me:
Dulcis repente noſtro
Erumpit ore cantus;
Hedera comaſque cingens,
Proculco mente cuncta.
Ad arma curræt alter,
Ad pocula ipſe curram.
Puer, ocyus ſcyphum da;
Nam præſtat ebrium me
Quam mortuum jacere.

De

deſiderant,

Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ.
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

Tu arma capeſſas, ego bibam: Ebrium enim me jacere præſtat, quam mortuum. Cadunt tam qui cratere utuntur & ſcyphis, quam qui utuntur ſcutis & gladiis, ſed non eodem modo: Hi enim cadunt mortui, illi ebrii: Quod poſterius cum longe melius ſit priori, ego libens Bacchi militiam ſequar, dum tu ſequaris militiam Martis: Nihil perſpicuum magis aut appoſitum. Hoc tamen improbant quidam, quia ὅπλιζε hic habemus, non ὁπλίζου: Imperite, ita vivam, ubi centies apud Græcos activa pro paſſivis adhibentur, & contra, ut nemo paulo humanior neſcit. Quare ſtultitiam certe debent boni, inprimis ubi ὅπλιζε ad pocillatorem referunt, & eo incitari putant ad partes ſuas ſtrenue agendas: Nam quid eo admiſſo eſt ἐγὼ δὲ πίνω? Quid Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ? Nonne balbuties & Tautologia mera? De eo nemo ambigat ſanus. Illud addendum eſt: ὅπλιζε ſine dubio reſpicit quendam ex Amicis Poëtæ, qui ad bellum ſe parabat, & arma mox capeſſeret: Sic

XXVII. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, ὁ Λυαῖος,
Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
Εἰσέλθῃ μεθυδότας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
Ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπει μὲ κ' Ἀφροδίτα,
Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

Εἰς

autem Inſcriptio Odarii hic etiam inepta eſt; & longe aliter concepta fuit ab ipſo Poëta, qui Amici & armorum in ea certo certius meminit: Vides? Sic ſententia fuit apertior & facem prætulit ipſa Inſcriptiuncula. Viſne aliud? Ubi ad Sodalem, qui bello ſe accinxerat, ſcriptum fuit Odarium; quid cenſes? nonne minus appoſitum eſt, quod de curis & rerum humanarum contemtu monet Poëta? Ita certe videtur mihi, præſertim ubi id, quod præcipuum eſt in his, leviter modo tangit, & quidem in fine: Quare qui hæc pepigit, non fuit etiam ex Elegantioribus meo judicio.

XXVII. Εἰς Διόνυσον] Prava iterum Inſcriptio: Nam de Baccho non agit Lyricus in hoc Odario, ſed de ſeipſo. Illud Εἰς ἑαυτὸν hic ſatis aptum fuiſſet.

3. Ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς] Pæon tertius cum Epitrito tertio vel Jonico a majore.

4. Εἰσέλθῃ μεθυδότας] Epitritus quartus vel Antiſpaſtus cum Anapæſto: Sunt, qui μεθυδώτας legunt pro μεθυδότας: Quo recepto, Bacchius pro Anapæſto aderit, & Verſus exibit Pherecratius, qualis etiam eſt proxime ſequens.

6. Ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν] Non placet

De Baccho. E. A N.

Bacchus puer Tonantis,
Liber pater, Lyæus,
Dum pectus it ſub imum,
Dulci rigans liquore,
Saltare perdocet me.
Nec vilis ebrioſo
Mea eſt mihi voluptas.
Cum carmine atque plauſu
Delectat alma Cypris:
Poſt illa ſalto rurſus.

cet mihi illud καὶ τὸ περιττὸν hoc loco: Quid enim? An præcedens χορεύειν non erat etiam περιττόν τι? Id certe non negaſſet homo: Quare aliter loqui debuiſſet hic, ne ut nunc facit, ex numero τῶν περιττῶν id male verbis ſuis excluderet: Hoc quiſque videt. An forte locus perperam deſcriptus eſt ab Amanuenſium gente, & ipſe Poëta dedit?

Ἔχω δὲ κ' ἄλλο περιττόν.

Certe illud ἄλλο conveniret hic, ſed neſcio, an tibi ſtudioſius commendare poſſim: Nam & longius a vulgata lectione abit, & eo admiſſo περιττὸν abſque τὸ minus venuſtum eſt: ἄλλο τὸ περιττὸν vere niteret, ſed audacia ſua ad ipſum nimium accederet: Quare dubito, & credere malo ipſum Poëtam hic pinguius & inornatius locutum fuiſſe: Nam eo etiam me ducit ſequens πέρα, quod ſane Auctorem prodit rudioris ingenii: ἔχω καὶ τι περιττὸν, πέρα: Qui paulo elegantior eſt, ita non hærebit in iiſdem vocibus: Hoc certum & perſpicuum.

7. ὦ τᾶς μέθης ἐραστὰς] Verba hominis ſordidi & plebeji: Itane Anacreon? Itane Alii, qui vere lepidi & urbani? Cras credam, non hodie.

10 Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν] Verſus Trochaicus.

XXVIII. Εἰς τὴν ἑαυτῦ ἑταίραν.

Αγε, ζωγράφων ἄριςε,
Γράφε, ζωγράφων ἄριςε,
Ροδέης κοίρανε τέχνης,
Απεῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Απαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ο δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρυ πνεῦσας.
Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
Υπὸ πορφύραισι χαίταις
Ελεφάντινον μέτωπον.

Τὸ

XXVIII. 1. Αγε ζωγράφων ἄριςε] Secunda in ἄγε hic correpta manet ante ζ, & sic etiam Versu sequenti secunda in γράφε: Quod diligenter observandum.

3. Ροδέης κοίρανε τέχνης] Perbene Henricus Stephanus,

Ροδίης κοίρανε τέχνης.

Nam ῥοδέης hic male olet & rosas minime spirat. Versus est Jonicus.

5. Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην] γράφε hic minus belle repetitur, si quid video.

10. Γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς Υπὸ πορφυραῖσι χαίταις Ελεφάντινον μέτωπον] Quid illud ἐξ ὅλης παρειῆς? Si Barnesium & Baxterum audias, tabulæ illæ cereæ ita adornatæ fuerunt, ut hominem non ab antica, sed a latere exhibuerint; ideoque gena illa, quæ una apparebat integra, a Poëta dicta fuit παρειὰ ὅλη: Quod commentum adeo insulsum, ut nihil magis: Nam ut alia præteream, an de intercilio, an de labio oscula pro-

De sua amica. H. ST.

Agedum, perite pictor,
Pinge, ô perite pictor,
Rhodiæ magister artis,
Absentem ut edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge mollicellos
Primum nigrosque crines:
Si fert & ipsa cera,
Unguenta pinge olentes.
Nigroque sub capillo,
Genis abusque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes

Discri-

provocante ita loqui potuit Lyricus, ut nunc loquitur, si vera perhibeant illi? Sola postica in Odario sequenti excludunt ista,

Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

alia omnia a parte antica oculis exposita erant prorsus & omnino: Falsissimum igitur est, quod blaterant miseri. Aliud requiritur, quod tribus verbis tibi exponam: παχεῖα. ὅλη est gena plenior, quam nulla macies obsidet, & quæ ita ab ipsis Gratiis facta est, ut ossa exhibeat nulla, ad quæ alliçat ille, qui oscula ei infigat paulo calidiora: Hoc suave, hoc formam bellatulæ commendat. Cui gena est macilenta, gena non est ὅλη, sed ἰσχνή: Deest enim caro, quæ genam efficiat integram, & ossa extantia ejus absentiam produnt: Nihil naturalius, nihil accommodatius. Numerus autem mi-

nor.

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διακόπτε, μήτε μίσγε·
Εχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,

Τὸ

nos adhibitus hic pro numero majori, & ἐξ ὅλης παρειῆς scriptum pro ἐξ ὅλων παρειῶν: Quod millies factum non modo a Poëtis, sed ab Auctoribus etiam Prosaicis, ut ipsi pueri sciunt. Locum igitur verte, *Pinge vero supra genam pleniorem, & infra comas purpureas, eburneam frontem:* Stephani *genis abusque primis* nihil ponit, & rem omnem in medio relinquit: *genis abusque plenis* fuisset aptum: Nam ἐξ ita recte etiam exponitur hic. Daniel Heinsius ad Oram Libri sui correxerat,

Γράφε δ' ἐξοχῆς ἀραιῆς,
Υπὸ πορφύραισι χαίταις,
Ελεφάντινον μέτωπον.

Non modo absque ulla necessitate, sed etiam absque ullo judicio: Quid enim? An frontis tumor inter formæ dotes? Haud puto equidem. Silenis & Satyris tumebat frons: Id scio: Sed quid illud ad formam puellarem, quæ longe alia, nec ad illam bibaculorum ullo modo exacta? Adhæc quid μέτωπον ἐξοχῆς? Idne apte & concinne dictum? *Frons prominentiæ* pro *frons, quæ prominentiam habet, quæ prominet:* Fateor, hoc durum videtur mihi & pravum. Postremo, si ἐξοχῆς ἀραιῆς scribas pro ἐξ ὅλης παρειῆς, omnis genarum mentio perit, & unius frontis meminit Poëta: Quod nonne inconditum & infacetum? Frons non negligenda in descriptione faciei, sed major tamen ratio habenda utriusque genæ: Hoc certum & nemo sanus inficiabitur. Quare misere erravit Vir Eruditus, & ejus conjectura non modo supervacanea, sed etiam pessima est: De eo non dubitandum. Pro Υπὸ πορφύραισι χαίταις perperam Tanaquillus Faber reposuit Υποπορφύροισι χαίταις: Nam præpositio aperte requiritur, & abesse non potest: ὑπὸ χαίταις πορφύραις, ut ἐξ ὅλης παρειῆς. Lapsus est Vir Doctus nimium properans: Nam quod de Stephano narrat, alium locum respicit in fine hujus Odarii: Quare parum abest, quin firmissime mihi persuadeam, eum aliud scripsisse pro alio, nec locum hunc ita tentasse unquam. Πορφύραισι vesto *purpureis:* Quod proprie non accipiendum, sed figurate. Quicquid splendet & vere nitet, Græce dicitur πορφυρῶν: Ita vox Latina etiam intelligenda. Elegans & florida est locutio, quam non capiunt proletarii nostri & capite censi.

15. Εχέτω δ' ὅπως ἐκείνη, Τὸ λεληθότως σύνοφρυν Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν] Locus ambiguus & difficilis, de quo Alii aliter. Videamus breviter, sed distincte: βλεφάρων ἴτυς

pro-

Discrimina nec arcus,
Confundito nec illos:
Sed junge sic ut anceps

Divor-

proprie palpebrarum cilia videtur designare: Nam βλέφαρα proprie sunt palpebræ. Quo posito, male βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν cum verbis præcedentibus connectitur, & dubio procul inserta particula legendum, Βλεφάρων δ' ἴτυν κελαινὴν, ut sic cilia separentur a superciliis: Hoc certum. Sed quid eo admisso fiet cum τὸ λεληθότως σύνοφρυν? An τὸ σύνοφρυν cohærere potest, & apte dici? Absit, absit: Nihil enim tetrius & ab usu Linguæ alienius, quicquid cum Ineptientibus comminiscaris. An igitur τὸ σύνοφρυ scribendum substantive, & locus integer ita constituendus?

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε,
Εχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
Βλεφάρων δ' ἴτυν κελαινήν.

Non puto: Nam primo, τὸ σύνοφρυ pro συνόφρυον, quod Stephano suspectum erat, plus quam suspectum est mihi. Dein, si id genuinum esset & probum, non tamen conveniret loco ita scripto: Nam τὸ σύνοφρυ substantivum sit, & substantive accipiatur; Nonne adverbium λεληθότως sic inepte interponitur? Nonne Linguæ usus sic saltem desiderasset sibi τὸ σύνοφρυ λεληθός? Ita certe videtur mihi; ita Aliis etiam videbitur, credo, qui Græca callent: Adhæc μεσόφρυον præcedens aperte respuit τὸ σύνοφρυ sequens: Nam quæ hæc loquendi sartago? μὴ διάκοπτε, μήτε μίσγε τὸ μεσόφρυον, ἐχέτω δὲ τὸ σύνοφρυ λεληθότως: Substantivum est μεσόφρυον; substantivum est τὸ σύνοφρυ: Hæc ita copulantur, hæc ita sibi succedunt: Fateor, meo judicio rudis & illepidus fuisset Auctor, si ita balbutiisset. Tertio tandem, loco ita constituto, ipsa sententia peccat: Nam, ut recte animadvertit Stephanus, sic colorem βλεφαρίδων tantum describit Poëta, & de superciliorum colore pessime tacet. Quare in ista lectione nihil est, quod mihi abblandiri potest. Et quid igitur faciendum istis neglectis? An βλέφαρα hic interpretabimur ὄμματα, & per βλεφάρων ἴτυν intelligemus ipsa supercilia? Id perquam appositum, & plane indubitatum videtur mihi: Nam primo, si rem ex vero æstimemus, ἴτυς de superciliis recte dicitur, quæ orbiculata sunt, non de ciliis, quorum orbis est nullus: Dein βλέφαρα pro ὄμματα non magis novum est, quam alia sexcenta, quæ dicuntur eodem modo; inprimis ubi ἴτυς adest, & Metonymiam ita aperte suggerit, ut nihil revera apertius esse possit. Quare.

Τὸ λεληθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τῦ πυρὸς ποίησον,
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.

Γρά-

re difficultas hactenus est nulla, & verba optime ita digeri possunt, ἐχέτω ἢ, ὅπως ἐκείνη, βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν λεληθότως σύνοφρυν, ut sic ipsa supercilia intelligantur, & præter eorum terminos etiam designetur eorum color: Unum est, quod turbas ciet, & quidem satis difficiles ac molestas: Illud nempe τὸ, quod de omnibus, ut vides, restat solum. Quid faciemus? An cum Stephano scribemus conjunctim τολεληθότως, idque ita adverbialiter usurpatum censebimus? Cras credam, non hodie: Nihil enim ab usu Linguæ etiam remotius. Sunt adverbia, quæ τὸ admittunt, sed inter ea referri non potest λεληθότως: In illis scilicet, quæ Articulum admittunt, præpositio subauditur per Ellypsin: Sic τομεταξὺ habemus pro κατὰ τὸ μεταξὺ, τοὔμπαλιν pro κατὰ τὸ ἔμπαλιν, τοὐντεῦθεν pro κατὰ τὸ ἐντεῦθεν, τονῦν pro κατὰ τὸ νῦν, & alia innumera, quæ omnes tenent: Fac autem periculum, & vide, an τὸ λεληθότως præpositionem similiter ferat; Et statim animadvertes, id indolem ejus aversari: Nam κατὰ τὸ λεληθότως Græcum non est magis, quam κατὰ τὸ πρώτως, & quæ gemella sunt alia. Si præpositio subaudienda foret, ipsum τὸ λεληθὸς loco adverbii esset, similiter ut alia adjectiva vel cum vel sine Articulo pro adverbiis esse solent: Hæc certa sunt, & monere pudet, sed monere cogor propter hallucinationem Viri Eruditi; qui inter Articulum cum adverbio conjunctum & ab adverbio separatum distinxit etiam perperam: Nam nullum est in eo discrimen, & si Articulus conveniret, non minus bene τὸ λεληθότως legeretur divisim, quam τολεληθότως conjunctim: Apage, apage ineptias.

Aliud

Divortium relinquas,
Quale esse cernis ipsi.
At ignis instar, ejus
Sit fulgurans ocellus:
Et glaucus, ut Minervæ;
Et pætus, ut Cytheres.
Nasum genasque pinge,
Lacti rosas remiscens.

Pi-

Aliud latet, quod tibi aperiam, & nisi memet egregie fallam, probabis: Mutata unica literula, locum ita scribendum arbitror plane,

Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε,
Εχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὶ λεληθότως σύνοφρυν
Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.

Sic nihil emaculatius: Nam appositissimum est τὶ, & ipsum minimum, quod in λεληθότως est, commode minuit. Ut ad Odam 10. notavimus, apud Græcos elegans est usus istius voculæ, quæ una ita restringit, minuit, temperat, ut nulla alia voce id similiter fieri possit: Et hoc igitur probabis, si sapias. In Codice Vaticano pro λεληθότως depravate scriptum erat λεληθότος.

22. Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς, Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας] Color lactis & rosarum mixtus ad solas genas pertinet, non ad totam faciem: Nam primo, color ille dicatus est genis, & in illis adumbrandis adhiberi solet passim: Dein, facies hic mixtum illum colorem non admittit, quia diserte præcedit μέτωπον ἐλεφάντινον: Jam autem nihil fuisset absurdius, quam frontem eburneam facere, faciem autem reliquam ita colorare, ut lactis & rosarum referret mixturam: Hoc perspicuum est & omnes sentiunt. Certum igitur est, quod de genis dicimus solis: Eo autem posito; quid, quæso, hic facit ῥῖνα? Idne convenit aut convenire potest? Cave, credas: Nam si ῥῖνα καὶ παρειὰς copules, ut verba videntur exigere, eodem colore nasus & genæ imbuuntur pessime, præsertim sub fronte candida; Si autem illa separes contra verborum ductum ipsius rei im-

P perio,

Γράφε χεῖλος οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
Περὶ Λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις.
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.

Τάχα,

perio, γράφε ῥῖνα absque ullo adjuncto adest solum, & nihil habet, quo se commendet; quod hic adeo jejunum & marcidum, ut nihil reperiri possit magis: Sic tamen ipse Auctor sine dubio, neque ulla hic scripturæ depravatæ suspicio: Quod enim in Libro Vaticano scriptum erat, ῥῖνας pro ῥῖνα, leviusculum est, & vulgatam de vitio suspectam reddere non potest: Quare ego nunc ipsum Poëtam accusare non vereor, qui hic certe balbutiit, & non dixit, quod dicere debuisset: Nisi forte unus Versiculus ante hunc primum desit, quo formam nasi descripserat: Quod ego tamen vix ac ne vix puto: Nam γράφε Articulum promittit plane novum, & hic pro capite esse solet: Quamobrem Poëtam sic revera adjuvare non possumus, & mox culpa ejus recurrit certa: Nam, dicam denuo, in lectione recepta nulla ne minima est depravationis suspicio.

30 Ὑπὸπορφύροισι πέπλοις] Hic ὑποπορφύροισι una voce, non ὑπὸ πορφύροισι duabus vocibus, scribendum esse notavit Stephanus, non quod aliquis revera esset, sed quod aliquem forte exiturum metueret, qui ita legeret: Sine dubio autem ὑποπορφύροισι ipsa sententia requirit: Nam color vere purpureus, obscurior est, quam ut corpus eo obductum, aliquatenus ostendere possit, ideoque subpurpureum, qui dilutior est & alios colores transmittere potest,

Pithûs ſit at labellum,
Quod oſculum laceſſat.
Intraque molle mentum,
Per colla lævia omnes
Sint Gratiæ volantes.
Ad ultimum, nitente
Illa induatur oſtro:
Pateat tamen mihi pars
Cutis puſilla, totum
Qua corpus arguatur.
Quid plura? eam ecce cerno.

Lo-

teſt, ſumſit & ſumere debuit Lyricus: Sentisne?

33. *Ἀπέχει· βλέπω γὰρ* &c.] *ἀπέχει* vertunt *ſufficit*: Quod plane novum eſt, & Sermonis Analogia non ſuggerit: *ἔχω*, *habeo*; *ἀπέχω*, *abſtineo*, *ab alio mihi habeo*, *abſum*: Hæc & quæ hiſce gemella ſunt, verbum ſignificat: Nihil autem in illis, quod *ſufficere*, *ſatis eſſe*, vel promat vel ſtabiliat: Hoc apertum & dubii expers. Adducunt tamen Viri Eruditi locum ex Euangelio Marci *Cap.* 14. *Verſ.* 41. ubi verbum ſimiliter accipiatur: Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ, παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν. Fateor, ovum non magis ſimile ovo: Sed id non minus etiam novum. An ita forte Vulgus, & qui loquebantur minus accurate, homines puriori Helleniſmo non aſſueti? Hæreo, & ſi ita ſit, Odarium ſic etiam multum de pretio ſuo amittit. Sed an forte lectio non eſt incontaminata, & Amanuenſes in ea adumbranda fecerunt, quod ſolent? Henricus Stephanus certe in Theſauro *ἀπέχει* hic habebat ſuſpectum, & forte cum *ἄπεχε* commutandum cenſebat: Quæ conjectura probabilis ſane eſt, ſi recte intelligatur: Exponebat ille ſuum *ἄπεχε*, *mercedem cape*, poſt imaginem ſcilicet rite adumbratam: Id ego non probo: Nam duriſſima eſt illa Ellypſis, *ἄπεχε* pro

Τάχα, κηρὲ, ϗ λαλήσεις.

Εἰς

ἄπεχε μισθὸν, & sententiæ etiam minus conveniens, quia sic ipsam imaginem prius probare solemus, quam mercedem pictori solvere. Exponas igitur mecum, *abstine*, scilicet *manus* vel *manum:* Ne lineam ulterius addas, omnibus numeris absoluta est imago: Ἀπέχε· βλέπω γὰρ αὐτήν. Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις. Vides? Ratio, quare ἀπέχειν debebat pictor, sequitur perquam accommode, & id ipsum dicit, quod in laudem artificis opere absoluto dici solet vulgo: Quare hoc appositissimum est, & impensius, hercule, placet. Inquies: Sic restat locus in Euangelio, qui verbum exhibet novum: Sit ita: Quid tum? Nonne in Libris Novi Fœderis etiam alia Accuratioribus minus usitata? Ego sane in illis non improbem, quod in his Anacreonticis probare non possim. At Linguæ Analogia plane obstat, & sic verbum probandum videtur nullibi: Non diffiteor, hoc me urit, & male habet. An ibi forte Amanuenses etiam errarunt? Certe illud ἀπέχει apud Euangelistam jam olim Interpretibus Biblicis negotium facessivit: Nam inde est, quod etiam hodie in uno Libro Laudiano desit, in aliis vero plurimis pro ἀπέχει scriptum sit ἀπέχει τὸ τέλος: Scilicet præter novitatem illud incommodum eo loco est in verbo ἀπέχει, quod cum ejus indolis sit, ut ad præcedentia sese referre debeat, ea præcedant ibi, ad quæ commode sese referre non possit: Quid enim ἀπέχει, sufficiebat? An satis dormiverant? An satis vigilaverant Apostoli: Neutrum, ut quisque videt, convenit: Tertium autem non promunt ipsa verba, & arcessendum est foris: Atque hinc difficultas ibi, non una, sed gemina, quæ Contextui mutando occasionem præbuit. In hoc loco Poëtæ res aliter se habet, & ἀπέχει apte referri potest ad picturam & ultimas ejus lineas, quæ faciebant, ut nihil plane deesset imagini, ad mentem Lyrici efficta: Hoc apertum est. Quid multa? Ubi ad hæc attendo, libens etiam in Marci loco scripserim, καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, ϗ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν ϗ ἀναπαύεσθε· ἀπέχω· ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ &c. Cum tertio ad Apostolos rediret Christus, & eos iterum inveniret somno oppressos, inquit, *Dormite porro & requiescite; per me licet; abstineo, nec vos ulterius excitabo: Venit hora: Ecce traditur filius hominis in manus peccatorum.* Quod, ut mihi videtur, perspicuum est, & si jungas sequentia, Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ὁ παραδιδούς με ἤγγικε, mire etiam appositum: Rem omnem ita concipio: Cum præcedentia illa locutus fuerat Christus, faciem ab Apostolis suis avertit, & sic ad se properantem videt Judam cum militum caterva: Quo conspecto, faciem ad Apostolos mox iterum convertit, & ait,

Loquêre, credo, cera.

ait, Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικε. Cum Improbum nondum viderat, dicebat, Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε, torporem illum in Apostolis suis ægre quodammodo ferens: Simulac eum videt, dicit vero, Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν, dicti prioris pænitentiam quasi agens, & ipso periculo, quod præsens erat, ad pristinam στοργὴν adactus: Attende; sic locus, cujus mandata dissona Interpretes etiam torquent, planissimus est, & omni difficultate caret! Eo autem ita scripto, notionem adulterinam verbi genuini plane eliminamus, & Linguæ honestatem, ut par est, tuemur: Nam illud Ἀπέχει, ἀπέχρη, ἐξαρκεῖ, quod apud Hesychium legimus post Ἀπέχασιν, attentionem nostram non meretur, quia dubio procul ab Homine Recentiori desumtum est ex ipso illo Marci loco, & ibi notatum alicubi ad Marginem absque ullo judicio, ut evidenter apparet ex loco alienissimo, quem male occupat: Ipsi Tyrones vident, neque in eo momentum potest esse ullum. Redeamus ad Lyrici verba: Ἄπεχε non est Tribrachys, sed Anapæstus: Nam ut alia prætercam, quemadmodum in Odario sequenti Μέγα δ' ante πρόσωπον Anapæstum constituit, ita plane hic Ἄπεχε ante βλέπω: Hoc moneo, ne quis propter Anapæstos, a quibus Versiculi in hoc Odario incipiunt, male repudiet Ἄπεχε: Quamquam id certe non displiceret mihi, si Tribrachys maneret: Nam quid vetat, Versum Hemijambicum a Tribrachy incipere? An pedum aliorum pervicacia? Id ego hercule non puto, & præter Nasutulos dicturus est nemo. Visne aliud? Illud Ἄπεχε cum sociis suis aperte demonstrat, Oden hanc ita esse adornatam, ut ipsum pictorem repræsentet nobis operi intentum, idque perficientem ad Poëtæ adstantis mandata: Nam aliàs in illis sensus est nullus. Eo autem pertinent etiam Versiculi illi superiores.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον.

Nam in vocula νῦν ista est ἐνέργεια. Quomodo partes singulæ adumbrandæ essent, Poëta monet particulatim, & post unam absolutam ad alteram ordine transit: Cum igitur comas & supercilia pingi jussérat ad libitum suum, istis ita absolutis, ad oculos pergit, & mox inquit, *Oculos autem NUNC revera ex igne facito*, ubi scilicet alia illa fecisti, & plane absoluta video: Apertum est, quod dico, & ipsum illud νῦν otio difflueret, si istam Emphasin non haberet: Quare non dubitandum est de hac Odarii indole. Sed quid ais? Ubi sic necesse, ut eodem tempore, quo hæc dicuntur, perfecta fuerit imago, eane arridet tibi? Haud credo: Nam operosior est pictura, inprimis ea, quæ olim fiebat cera, quam ut spatiolo

XXIX. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
Ελικας δ' ἐλευθέρους μοι
Πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς,
Αφες ὡς θέλουσι κεῖσθαι.
Απαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνη·
Τὸ μὲν ἐξ Αρηος ἕλκον,

Τὸ

tam brevi potuerit perfici: Quare Auctor hic certe cum pictore suo facit, quod ipsa Natura non patitur, & si eam sequamur, ridiculum plane est, nec Cordatiorum cuiquam probabitur, præsertim in Poëmatio continuo & Rhythmi rapidioris, quod nullas vel verborum vel interlocutorum admittit moras.

XXIX. 4. Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς &c.] Pessime Liber Vaticanus,

Τὰς μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰς δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.

Pueri vident, & nihil apertius.

8. ὡς θέλουσι] in Libris Stephani lege-

De Bathyllo. H. ST.

Meos Bathyllum amores,
Ut te docebo pinge.
Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas ſuperne.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte lege nulla
Cincinnulos vagari.
Teneram piluſque frontem
Supercili coronet
Mage cærulus dracone.
Oculus niger ſit & trux,
Mixtus tamen ſereno:

legebatur etiam ὡς θέλωσι: Non male, ſi ut ipſe notat, ἂν ſubaudias: Vulgata tamen, ut naturalior, ita & melior.

11. Κυανωτέρη δρακόντων] κυανὸς varie accipitur, ut Eruditi ſciunt: Hic de nigro accipiendum eſt ſine dubio: Nam de nigris capillis etiam præceſſit, neque conſentaneum, ut alio colore fuerint ſupercilia, alio capilli. Quare neſcio, cur in his interpretandis titubaverit Stephanus. Addam aliud: Illud κυανωτέρη δρακόντων hic facit, ut κόμας τὰ εἰς ἄκρον ἡλιώσας ibi explicem capillos ſuperne ſplendentes & radiantes quaſi ipſo nigrore

Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
Ινα τὶς τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδ☉ κρεμᾶται.
Ροδίνην δ᾽ ὁποῖα μῆλον
Χνοίην ποίει παρειήν.
Ερύθημα δ᾽ ὡς ἂν αἰδῶς
Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλ☉ ὐκέτ᾽ οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·

Απα-

nigrore suo : Nam in colore Cyaneo nihil revera est, quod solem & aurum referat.

18. Ροδίνlω δ᾽ ὁποῖα μῆλον Χνοίην ποίει παρειήν] Notissima sunt, quæ Stephanus de hoc loco scribit: Haud dubie dicere voluit Poëta, *genæ roseæ, fac, ut lanuginosæ sint instar mali Cydonii* : Hoc autem verba ita ordinata, ut nunc ordinantur vulgo, præstare nequeunt ullo modo: Nam e Diametro contrarium dicunt, & *genas lanuginosas fieri* jubent *roseas instar mali* : Nihil est manifestius, nihil indubitatius. Quid multa? Aut hæc in posterum inepta erunt semper, aut scribendum,

Χνοίην δ᾽, ὁποῖα μῆλον,
Ροδίνlω ποίει παρειήν.

Una vox transposita est, & ab initio unius Versiculi ad initium alterius Versiculi translata : Id genus erroris non est infrequens, ut Eruditi sciunt. Sic sensus est, qualis esse debet, & μῆλον amplexari potest suum χνοίlω.

20. Ερύθημα δ᾽ ὡς ἂν αἰδῶς Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον] ὡς pro ἕως positum esse hic recte notat Stephanus : Sed hoc leviculum : Notabo aliud, quod haud paulo majoris est momenti, & nec Stephanus, nec Alius notavit quisquam. Locus a distinctione laborat, & ineptus est ea, quæ nunc obtinet, retenta : Nam primo, βαλεῖν post δύνασαι pessime sententiam onerat, ubi ποίησον adest, & eo subaudito, ὡς ἂν δύνασαι abunde sufficit, nec aliud quidquam requiritur, aut requiri potest: ποίησον ἐρύθημα αἰδῶς, ὡς ἂν δύνασαι, vel ὡς ἂν δύνασαι ποίειν, bonum est: ποίη-

σον

A Marte quod ſit, illud:
At hoc, quod a Cythere:
Ut hinc timore & hinc ſpe
Suſpenſa mens vacillet.
Roſeum ſit utque pomum
Lanuginoſa mala.
Pudibundi & inſeratur
Quantum poteſt ruboris.
Verum haud ſcio labellis

Quæ

σον ἐρύθημα αἰδῶς, ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν, contra pravum. Si pro ποίησον Poëta ſumſiſſet βάλε, eodem incommodo laboraſſet ποιεῖν, quo nunc laborat βαλεῖν, & verbum unum peſſime etiam obfuiſſet alteri: Hoc certum eſt, & nemo negabit paulo eruditior. Dein, ipſum illud, ποίησον ἐρύθημα αἰδῶς, ὡς ἂν δύνασαι βαλεῖν, nimium eſt, ubi præceſſit, ῥοδίνην ποίει παρειήν: Nam eo genarum ruborem pictori jam indicaverat Poëta; & proinde, ſi vel Tautologiam committere, vel male titubare nollet, hic ita ſimpliciter dicere non poterat, *ruborem verecundiæ illis inducito, quantum potes:* Hoc certum etiam eſt, & quiſque videt, qui animum advertit ſedulo. Et quid igitur? Locum trajecto Commate ego ita diſtinguendum eſſe aio,

Χιονέην δ', ὁποῖα μῆλον,
Ῥοδίνην ποίει παρειήν·
Ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδῶς
Δύνασαι, βαλεῖν ποίησον.

Sic nihil concinnius: βαλεῖν reſpicit præcedens παρειὴν, & verborum ordo eſt, παρειὴν ἐρύθημα αἰδῶς βαλεῖν ποίησον, ὡς ἂν δύνασαι: Fac, ut gena emittat ruborem illum verecundum, qui dicatus eſt ipſi Pudori: Aptiſſima eſt συνέχεια, & nihil nunc in verbis, quod Poëtam vel male Tautologum vel male titubantem prodat: Nam venuſte a pictore ad ipſam genam tranſit, & cum prius dixerat, quid pictor facere deberet, dein dicit, quid facere deberet gena: Genam ſcilicet roſeam eo colore pingeret Artifex, ut ipſa illa gena roſea ſanctiſſimum verecundiæ ruborem emitteret, quantum pote: Sic oratio

Q pul-

Ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω·
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.

Μετα-

pulchre & Poëtice variat. Elegans autem ἐρύθημα βαλεῖν, si quid aliud: βαλεῖν δάκρυ omnes norunt: Illud doloris, hoc ἐρύθημα βαλεῖν pudoris est indicium: Alia gemella sciens prætereo, neque necesse ut cumulem hic.

25. Τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ] Elegans est λαλῶν σιωπῇ, Emphaticum autem & naturale τὸ πᾶν: Id vertas moneo cum primis asseclis suis, *omne, quod mente complecti & verbis exprimere queam, habeat cera:* Ita loquebantur Græculi, cum multis verbis dici non poterat, quod dicebatur hoc uno. Ὅπως δ' ἄν, vel Ὅμως δ' ἵν' ἐνμάθῃς πᾶν, quod Supra Ode 10. habuimus & commendavimus, ejusdem fere indolis est. Interpretes soluti hic pessime balbutiunt, ligati vero dicunt, quod volunt: Vides ex Stephani Versione, cui similis est illa Andreæ.

27. Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω. Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον, Ἐλεφάντινος τράχηλος] Hæc mendum ingenue profitentur: Nam quid illud παρῆλθον hic? An Stephanus audiendus? Fateor, nihil insulsius vidi unquam, & Virum Diligentissimum ita ineptiisse miror. Ab eo tamen deceptus etiam Faber, Homo satis oculatus, qui propter illud παρῆλθον pro ἐλεφάντινος τράχηλος scripsisset ἐλεφάντινον τράχηλον, nisi Ellypsis τοῦ ἔσω eum retinuisset: Apage, apage nugas. Pro verbo παρῆλθον quin participium reponendum sit, nullum revera est dubium: Sed quod? παρελθὸν, an παρελθών? Id certum minus, & nunc breviter videndum. Pro Μέγα δὲ πρόσωπον ἔσω Codex Vaticanus exhibebat Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω: Hoc Barnesius arripuit, & locum integrum ita legit,

Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω,
Τὸν Ἀδώνιδος παρελθών,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.

Quod ego propter ipsum illud μετ' probare non possum: Nam quid præpositio illa hoc loco? An collum est μετὰ πρόσωπον? An vultus stat primo loco, dein altero sequitur

tur

Quæ detur apta forma.
Sint blanda, plena Suadæ:
Ut mixta sit loquaci
Taciturnitate cera.
Sit latus ipse vultus.
Eburna præteribam

Ado-

tur collum? Nihil, hercule, exoletius: Si legeretur μετὰ πρόσωπον γράφε, minus displiceret locutio: Nam post vultum fere pingi solet collum: Nunc pro γράφε habemus ἔστω, quod locutionem efficit plane invisam. Scis, quid obfuit bono? μέγα πρόσωπον non intellexit, & de vultu Giganteo perperam explicuit, cum sine dubio significet vultum paulo majorem, quem in juvene vere juvene omnes requirant, ne pro pusione haberi possit: Positivum scilicet hic, ut centies alibi, comparat, & ad minima, non ad maxima sese refert: Hoc apertum est, & hominem ineptiarum damnat. Daniel Heinsius in Silianis Crepundiis locum ita constituit,

Μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω,
Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρελθόν·
Ἐλεφάντινος τράχηλος.

Salmasius vero ad Tatii Erotica ita,

Μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω.
Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
Ἐλεφάντινος τράχηλος.

Ex istis duobus eligendum est alterutrum. Si roges, quod: Dicam, posterius illud Salmasii: Nam primo, vultus per partes ita jam descriptus fuit, ut Τὸ δ' Ἀδώνιδος παρελθὼν revera supervacaneum sit, & nihil restet præter solam mensuram, quæ indicanda erat breviter post alia: Dein, Ἐλεφάντινος τράχηλος paulo inornatius est ita absolute, & si Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν accedat, non modo verborum numeris fit decentius, sed Adonidis nomine etiam sequentibus, quæ pulchre Auctorem suum cient singula, redditur par & æquale. Quare ego certe ita sentio, liberum tamen tibi relinquens judicium, si forte alterum arrideat magis. Visne aliud? In utraque scriptura asperior est cohærentia verborum: Nam, ut vides, particula abest, quæ utrosque Articulos apte nectat: Et hoc imputandum ipsi Poëtæ, qui propter Metri angustias & brevem ejus circuitum hic dicere non potuit, quod voluit, cum in aliis id satis belle processisset ei. An Grammaticus paulo Vetustior, ut

 Poëtæ

Μεταμάζιον δὲ ποίει
Διδύμας τε χεῖρας Ερμȣ̃,
Πολυδεύκεος δὲ μηρȣ̀ς,
Διονυσίην τὲ νηδύν.
Απαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μηρῶν τὰ πῦρ ἐχόντων,
Αφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλȣσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Οτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.

Τί

Poëtæ adesset, μετὰ, quod in Libro Vaticano extat, ideo reposuit forte pro μέγα, & locum eodem modo, quo nunc Barnesius, constituit porro? Sane qui μετὰ scribit pro μέγα, etiam τὸν Αδώνιδος scribere debet pro τὸ δ' Αδώνιδος, & eo ipso orationem apte ligat: Quare verum esse potest, quod suspicor. Id tamen perperam & imperite factum: Nam lectio, quæ verborum cohærentiam efficit bonam, sententiam plane corrumpit, ut vidimus jam. Aliud mihi in mentem venit, dum hæc postrema pingo, quod celare hercule nolim: An legendum forte?

Μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω·
Τὸν δ' Αδώνιδος παρελθὼν
Ελεφάντινος τράχηλος.

Sic certe verba optime cohærent; sed inter Versus Iambicos stat unus Versus Trochaicus; Quem ego nescio, an in hoc Odario tibi commendare possim: Ex conjectura enim venit, & quem ejicere nollem, si in Libris extaret, inducere vereor absque Libris: Mihi tamen ita conjectanti favet certe unus Versus Jonicus, qui in fine hujus Odarii legitur. Vide, vide, Lector Erudite, & judica.

35. Μη-

Adonidea colla.
Habeat deinde pectus,
Manusque Mercuri ambas:
Femurque quale Pollux,
Ventremque ceu Lyæi.
Femurque molle supra,
Femur quod excit ignes,
Volo simplicem esse pubem,
Jam cogitantem amores.
Sed ars tua est maligna,
Dare quæ vetat videnda
Potiora terga multo.

Quid

35. Μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων] Delicias agebant, qui μαλερὸν legebant pro μηρῶν: Nam quid illud Epithetum hic? Idne convenit & femoribus tribui potest, inprimis si sensu Homerico accipiatur? Absit, absit: Mihi, ne quid diffitear, vix placet ipsum πῦρ hoc loco: Nam quid ignis in femoribus? Illane ignem produnt? Sic necesse, arbitror, ut colore sint rubicundo ignique proximo: Nam aliter ignem prodere non possunt: Jam autem color iste in femoribus displiceret, credo, sicuti in vultu displicere solet. Quare minus ego probo τὸ πῦρ, tantum abest, ut πῦρ μαλερὸν probare velim. Adhæc repetitio elegans est, neque Versus Anapæstum desiderat, ubi ut nihil aliud dicam, mox Spondeus recurrit in principio: Apage, apage ἀκελσίαν pessimam.

37. Παφίην θέλουσαν ἤδη] Gulielmo Cantero *Lib.* 2. *Cap.* 13. *Novar. Lection.* placebat magis,

Παφίην πνέουσαν ἤδη.

quia Ode 57. legerat,

Ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

Quod ego miror certe, ubi nihil naturalius aut venustius est, quam ipsum illud θέλουσαν.

Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ἢν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλυ.

XXX. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι ςεφάνοισι,

Τῷ

41. Τί με δεῖ πόδας διδάσκειν; Λάβε μισθὸν &c.] Quid necesse, ut de pedibus tibi loquar? Quid necesse, ut novam Bathylli effigiem mihi ex cera pingas? Video ibi Apollinem in officina tua: Ex eo fac mihi Bathyllum, & pretium accipe, quantum dixeris. Sententia est perspicua. Sed quid illud καθελὼν Ἀπόλλωνα, quod Interpretum commenta obscurum esse probant? Dicam: Apollo ab artifice pictus erat cum insignibus, quæ Apollini tribuuntur vulgo: Hæc insignia demeret artifex, sic ex Apolline fieret statim Bathyllus, & Apollinis effigies esset effigies ipsius Bathylli: Nihil scilicet in illis dissimile præter ea, quæ Deum & Solem χαρακτηρίζυσι; Et corpore & vultu Bathyllus erat ipse Apollo: Hoc καθελὼν Ἀπόλλωνα dixit Poëta; satis duriter & satis nove, ne quid dissimulem. Et sic sequens, Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλυ, ex adverso significat; Ad effigiem Bathylli in Samo appinge insignia Apollinis, sic versa vice pro Apollinis effigie haberi poterit effigies illa Bathylli, & Bathyllus erit mox Apollo: *Ex Bathyllo pinge Phæbum*, additis insignibus, quæ Phæbo sunt propria & domestica: Hoc longe naturalius & decentius, quam illud prius. Sed ubi tanta erat similitudo Apollinis & Bathylli, ut unius effigies haberi posset pro effigie

Quid opus pedes ut addam?
Pretii quod exiges fer.
Sed Apollinem mihi iſtum
Refingito in Bathyllum.
Sin veneris Samum olim,
Fac Apollinem ex Bathyllo.

De Amore. E. AN.

Muſæ florea vincla
Capto nuper Amori
Inje-

gie alterius, & Apollo revera Bathyllus erat detractis Dei inſignibus; quid neceſſe, quæſo, adire Samum, ut ſicuti hic ex Apolline factus erat Bathyllus, ita ibi ex Bathyllo fieret Apollo? Hoc ego certe non aſſequor, ubi de pictura cerea agitur, quæ ubique haberi poterat, & hic in ipſo Apolline jam extabat. Ut dicam, quod ſentio; Poëta hic ſcripſit, quæ bona videntur, ſed bona non ſunt, & quod multi fecerunt ex iſta gente, non animo, ſed auribus conſuluit ita ſcribens. Ab hoc vitio tamen vere Eruditi, & præſertim Antiquiores, ſibi cavebant ſedulo: Secuti, cum Artem nimis exornare vellent, in id prolapſi ſunt ultro. Ea de re alias plura.

43. Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον] Hic eſt unus ille Verſus Jonicus, qui inter puros Jambicos hoc Odario extat.

XXX. Εἰς Ἔρωτα] Odarium vere elegans, & in quo nihil eſt, quod reprehendi poſſit. Scribit Hephæſtion in Enchiridio, Anacreontem integras Odas compoſuiſſe Metro Dactylico Tetrametro: Si in iſta Collectione Anacreontis Poëmatum, quæ ætate Hephæſtionis circumferebatur, extiterit hæc ipſa Ode, mirum eſt, quod Technicus non ſcripſerit, cum Odas etiam integras compoſuiſſe Dactylico Trimetro: Nam plures ſine dubio fuerunt

Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

XXXI. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τοὺς θεούς σοι
Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·

Θέλω

runt istius generis, quam hæc una & sola, si Metrum placuerit Poëtæ.

XXXI. Pessima & frigidissima est hujus Odarii ἔννοια: Nam quid in furore Alcmæonis & Orestis; quid in furore Herculis & Ajacis, quod ad hunc furorem Anacreonticum appropinquet? Nihil certe, nihil: Illi insaniverunt pœnæ loco, & insaniverunt vere: Hic voluptatis causa insaniret, & insaniret ficte: Fateor, qui talia inter se comparat, meo judicio ineptissimus sit, oportet. Attende, attende adhuc semel: Cur mihi insanire non liceret bene poto animi causa, ubi Alcmæon & Orestes matricidæ; ubi Hercules & Ajax, hic sui ipsius, ille liberorum & uxoris interfector, insaniverunt olim. Pulchra illatio nonne, & pulcher furoris simulati ac lepidi prætextus? Hæc tamen probantur, & adscribuntur Anacreonti Teio: Hercules, tuam fidem, quis credat, quis ferat? Addam aliud: Simile huic Odario est Odarium Tertiumdecimum, ut diximus jam: Et de eo igitur judicium ferendum est simile: Quanquam Auctor, vel idem vel alius, parcius certe ibi ineptit, quam hic: Nam quæ de Fonte Claro scribit, ejus non sunt profecto indolis, ut inter execranda ac tristia referri possint:

Injecere coronas,
Vinctum dantque Decori.
Nunc autem Cytherea
Quærens munera præfert,
Queis absolvat Amorem.
Sed quamvis redimatur,
Hærebit tamen illic,
Jam servire suetus.

De seipso. H. ST.

Sine haustibus Lyæum
Sine hauriam profundis.

Fure-

sint: Attinis furor similis est horum Heroum furori, & in eo eædem plane sunt intemperiæ ac diræ.

1. Ἄφες με τοὺς θεοὺς σοι Πιεῖν &c.] De his Alii aliter: Abbas Regnerius, Interpres Gallicus, Librum vidit Ægidii Menagii, in cujus Ora τοὺς θεοὺς expositum erat *haustus Diis dicatos*, *pocula Diis consecrata*: Nove profecto & inepte: Nam quis unquam ita locutus? Henricus Stephanus legendum suspicabatur,

Ἄφες με τὸν θεὸν σὺ
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί·

Ut πιεῖν τὸν θεὸν sic positum sit pro πιεῖν τὸν οἶνον, qui scilicet Βάκχος & Λύαιος per Metonymiam dicitur plus semel. Non probo suspicionem, quam ipse Auctor non probavit satis: Nihil enim durius aut ingratius. Βάκχος, Λύαιος pro vino aptum est figurate, sed hoc nihil ad πιεῖν τὸν οἶνον, quod plane contraria pessime jungit: Hoc quisque animadvertit statim, & dixisse sufficit hic. Scis, unde ista expositio, cujus meminit Regnerius, originem duxerit? Ex hac ipsa Stephani conjectura procul omni dubio: Nam ejus duritiem sic temperare voluit Homo mihi ignotus: Quo jure, verbo indicavimus. Tanaquillus Faber in Stephani suspicione sensum invenire non poterat: Quod ego sane-

Θέλω θέλω μανῆναι.
Εμαίνετ' Αλκμαίων τε
Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
Τὰς μητέρας κτανόντες.
Εγὼ δὲ μηδένα κτὰς,

Πιὼν

quam miror. Scaligero placebat,

Αφες μοι, πρὸς θεῶν, σοι
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.

Quæ conjectura audacula eſt & inconcinna: Nam quid illud σοι? An παρέλκει? Non puto: Ut enim ponitur hic, ſenſum & Emphaſin habere debet. An igitur σοὶ πιεῖν eſt σοὶ προπίνειν? Abſit, abſit: Nam & inauditum hoc, & a Poëtæ propoſito alienum, qui hic furere volebat ſolus, & ſolus etiam exſiccare ſcyphos capaciores: Nihil apertius ex verbis ſingulis: Quare nihil etiam eſt in iſto commento, quod placet. Æmylius Portus legebat,

Αφες, μὰ τοὺς θεοὺς, με
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.

Quod longe opportunius & longe ſyncerius: Sed notat Tanaquillus Faber voculam μὰ nuſquam cum imperandi modo reperiri: Quod ſi verum ſit, ut verum eſſe poteſt, ubi exemplum mihi non ſuppetit, quo contrarium probem; in illa conjectura etiam vitium eſt latens, quod indolem ejus corrumpat: Quanquam ſic non deerunt certe, qui imperandi modum cum alio commutabunt, & pro Αφες ſcripturi ſunt Αφῆς. Sed quid moramur? Dicamus tandem, quod res eſt: Nihil mutandum hic, & ſine dubio verba ita accipienda, ac ſi plenius ſcriptum eſſet, Αφες με, τοὺς θεοὺς ὀμνύμι σοι, Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί. Ellypſis eſt facilis, & nihil frequentius in Deorum obteſtatione, quam iſta omiſſio verbi: Hoc Faber recte animadvertit; hoc ſciunt omnes, qui ſunt paulo humaniores: Quare miror, in his ita æſtuaſſe Eruditorum ingenia. Illud non prætereundum: Heinſius ad Oram Libri adſcripſerat νὴ, ac ſi Poëta τοὺς θεοὺς pro νὴ τοὺς θεοὺς ſcripſiſſet: Quam Ellypſin ego probare non poſſum: Duriſſima enim eſt, & ſententiæ etiam officit: Nam ſic σοι male abundat, & poſſeſſionem ſuam tueri non poteſt. An Vir Eruditus Scaligerum ſecutus eſt, & mutata diſtinctione σοι πιεῖν conjunxit? Hoc verum forte: Et ſic in eo erravit ille, ut Scaligerum erraſſe diximus. Cæterum, ubi ἄφες reſpicit Amicum Poëtæ, quem hic alloquitur, minus apta eſt Inſcriptio Εἰς ἑαυτόν: Id omnes

&

Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Oreſtes,
Furebat Alcmæonque,
Uterque matricida.
At nemine ipſe cæſo,

Leni

& ſinguli vident.

5. Χ' ὁ λευκόπους Ορέστης] Cur Oreſtes hic dicatur λευκόπους, mihi incompertum eſt: Nam quæ Interpretes narrant, non ſunt unius aſſis. Fallor, aut locus leviter eſt corruptus, & ipſe Poëtaſter ſcripſit manu ſua,

Χ' ὁ λευκόνους Ορέστης

Oreſtes, cui mens fuit aperta & bona; cui pectus fuit candidum; ut eluxit cum in aliis, tum præcipue in amicitia illa fida ac certa, quam cum Pylade ſuo coluit, omneſque uno ore celebrarunt ſemper, ne Scythis quidem exceptis, ut luculente oſtendit Lucianus in Toxari: Eo reſpicit Epithetum, non inelegans certe aut inconcinnum: λευκὸς, ut notum, de re bona dicitur generatim, ſicuti μέλας de re prava: Heſychius in Lexico, Λευκαὶ φρένες, μαινόφρονες, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ, ἥμεροι. Mentes candidæ ſunt mentes bonæ, ſerenæ, placidæ: Nihil appoſitum magis: Sed quid μαινόφρονες? An eædem furentes dici poſſunt? Apage, apage nugas: Legendum eſt ſine dubio ἰαινόφρονες, exhilaratæ: Hoc commode inducit lætitiæ ſignificatum, quem λευκὸς mire etiam amat. φρένες turbatæ, & vel ira vel furore percitæ, dicuntur μέλαιναι & ἀμφιμέλαιναι: Homeri loca notiſſima ſunt ipſis pueris: In illis voces ita accipiendæ cum terſioribus Grammaticis: Errabant enim, qui aliter accipiebant: Heſychius, Μέλαιναι φρένες, αἱ βαθεῖαι καὶ ἀγαθαὶ καὶ πυκναὶ, ἢ αἱ δειναὶ καὶ ἰσχυραὶ καὶ δειλαί. Phraſin Homericam explicat, & Aliorum expoſitiones refert, ea, quæ vera eſt, omiſſa: Sed quid ibi δειλαὶ? An ἰσχυραὶ & δειλαὶ ſunt ſibi gemella, & ita copulari poſſunt? Cave, credas: Nihil enim falſius, nihil a Grammaticorum mente alienius: Delendum eſt δειλαὶ, quod cum in Contextu per errorem ſcriptum eſſet, aliquis correxit ad Marginem τὸ δειναὶ, & ſic una cum eo perperam manſit. Apud eundem Heſychium legitur ſuo loco, Λευκῶν πραπίδων, κακῶν φρενῶν. Ineptiſſimo etiam: Corrigendum abſque dubio, καλῶν φρενῶν: Nam quæ Salmaſius ſcripſit, ut vulgatam defendat, plane inepta ſunt: Quando λευκὸν de corpore adhibe-

Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω θέλω μανῆναι.
Εμαίνεθ' Ηρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ιφίτειον.
Εμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
Τὴν Εκτορος μάχαιραν.
Εγὼ δ' ἔχων κύπελλον
Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω θέλω μανῆναι.

XXXII. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων

Επί-

hibetur, & colorem exprimit faciei, in malam partem accipi potest, & accipi fere debet, quia album in facie, malum portendit potius, quam bonum: Sic ægrotantes, sic timidi pallent, & facies alba in illis morbi & timoris est indicium: Alia non tango: Hæc certa & nota sunt. Quare perbene & peraccommode Hesychius non procul ab ipso illo loco, λευκοὶ, οἱ δειλοί: Timidi, qui pallent, & eo ipso timorem produnt: Similiterque Persius *timorem* figurate dixit *album*, ut qui sine albore in facie vix ac ne vix esse possit. Hæc autem nihil ad mentem, cujus color proprie est nullus, & cui albedo & candor figurate non potest tribui, nisi sensu bono ac læto: Si albet enim, serena & bona; si nigret, perturbata est & prava: Hæc sentiunt omnes, & ipsa ratio. con-

Leni mero sed hausto,
Furere hunc volo furorem.
Olim Hercules furebat,
Quassans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetram.
Olim furebat Ajax,
Ensem Hectoris coruscans,
Septemplicemque parmam.
At poculum ipse gestans
Et has comis corollas,
Non spiculum nec ensem,
Furere hunc volo furorem.

In suos amores. E. AN.

Tu si referre quicquid

In

confirmat: Quare nugas agunt, qui ista temere confundunt, ut Amanuensium tucantur ignaviam. Græcorum Λευκόνεν in muliere notat, quod λευκόνεες in mare: Hoc addo, rie vocem male fictam putent Nasutuli, qui nihil probant, nisi quod tritum & vulgivagum est.

8. Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον] Fallor, aut vinum rubrum hic sumsit homo, ut sic ad sanguinis colorem alluderet, quem Alcmæon & Orestes effuderant: Ille scilicet sanguinem rubrum non effunderet, sed vinum rubrum ingurgitaret. In sequentibus arcui Iphiteo & Hectoris gladio opponit corollam & scyphum, sine vino, quod hic sanguini jam opposuerat nempe: Quam acuta hæc & bella! Quo judicio comparat & variat bonus!

XXXII. Odarium haud dubie

est

Επίςασαι κατειπεῖν,
Εἰ ἠμαθῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιςήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Αθηνῶν
Ερωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλυς.
Επειτα δ' ἐκ Κορίνθυ
Θὲς ὁρμαθὺς ἐρώτων·
Αχαιΐης γάρ ἐςιν,
Οπυ καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίυς μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ιώνων,

Καὶ

est Hominis Recentioris, qui πεϱαπολογίαν amabat, eamque præferebat longe Antiquorum aureæ simplicitati.

3. Εἰ ἠμαθῶδες ἰυρεῖν Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης] Nihil ineptius: Nam quis ἠμαθῶδες τῆς ὅλης θαλάσσης ita dixit unquam, aut dicere potuit? An mare ita fluit & refluit, ut arenas, quæ in fundo ejus sunt, ostendat quotidie, hominesque ad eas numerandas admittat? Haud dubie sentis statim, quam ridiculum hoc, & ab ipsa Natura abhorrens plane. Si τῶ αἰγιαλῶν ἠμαθῶδες dixisset Poëta, id aptum fuisset & bonum: Nam littorum arenæ etiam inter ea, quæ numerari non possunt. Perbene Liber Vaticanus, Amanuenses enim hic peccasse reor, non ipsum Auctorem,

Εἰ κυματῶδες εὑρεῖν
Τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης.

Sic nihil concinnius: Quod arenæ sunt in littore, id undulæ sunt in mari:

In omnibus viretis
Ubique frondis extat,
Aut persequi recensens
Maris vales arenas,
Solus velim meorum
Logista sis amorum.
Primum quidem ex Athenis
Viginti habes amores:
His quindecim sed adde.
Deinde pone amorum
Agmen Corinthiorum:
Achaiæ est Corinthus,
Formosæ ubi puellæ.
Jam Lesbios referto

Nobis,

mari: Pueri vident. Et hanc lectionem etiam Barnesius sibi sumsit, non ut vitium sententiæ tolleret, sed ut Versum hiantem arctius compingeret: Metuebat scilicet bonus illud Εἰ ἠμαθῶδες, & absque Libro Vaticano scripsisset ex ingenio Εἰ τὴ μαθῶδες: Vix memet a cachinnis temperare possum. Davisius in scriptura Vaticana non acquiescens, eam sic interpolat,

Εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
Τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης.

Quo jure, ego mehercule nescio: An κυματῶδες τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης non est idem, quod κύματα τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης? An οἶδας requiritur, ubi ἐπίστασαι proxime præcessit? Fateor, si non deterior, certe non melior lectione Vaticana mihi videtur ista suspicio.

15. Καὶ μίξει τῶν Ἰώνων, Καὶ &c.] Ambiguum est μίξει, quod hic includit, non excludit: Dein articulus

Καὶ Καρίνης, Ρόδου τε,
Δισχιλίους ἔρωτας.
Τί φῇς ἀεὶ κηρωθείς;
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ᾿ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ερως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν

Τοὺς

lus male abest: Nam dicere saltem debuisset suaviculus, τοὺς μέχρι τῶν Ἰώνων, καὶ Καρίνης, καὶ Ρόδου, sicuti τοὺς ἐκτὸς Γαδείρων, & alia gemella sequuntur mox: Id autem eo necesse magis, quia Λεσβίους præcedit: Vident Græce docti, & hac verborum structura nihil revera durius aut ingratius. Hæc tamen tribuuntur Anacreonti: Factum nollem. Ut de Jonibus, quorum unus erat ipse Anacreon, verbum addam; An eorum ita frigide & jejune meminisset Corculum festivum, neque Patriæ Cupidines paulo signatius celebrasset? Credat, credat Judæus apella, non ego.

18. Τί φῇς ἀεὶ κηρωθείς] Locus difficilis & corruptus, de quo Multi multa, quæ ego recensere nolo, quia pleraque sunt longe ineptissima: Ex quo genere haud dubie etiam est illud Stephani,

Τὶ φῇς; ἀεὶ καρωθείς;

Quid enim? An veterno laborat & torpet, qui amat? Nugæ, nugæ: Segnitiem enim expellit amor, & qui ab Arcitenente sauciatur, eo ipso fit alacrior: Hoc certum est, & lepidissimus Ovidius in Libris Amorum notat vere. Longe rectius & longe accommodatius Faber,

Τὶ φῇς, πόσους ἔρωτας;

Sed quis istam corrigendi audaciam ferat? Josephus Scaliger ad Oram Libri adscripserat,

Τὶ φῇς; ἀεὶ γ᾿ ἔρωτας;

Idne probabimus? Haud puto: Nam ubi enumeratio amorum hic ad loca, non ad tempus refertur, primo,

Nobis, Ionas uſque,
Et Cariam Rhodumque:
Bis mille ſunt amores.
Tantumne, ais, amaſti?
Nondum Syros amores,
Nondum tenes Canobi,
Cretæve, cujus urbes
Furens habet Cupido.
Quid vis tibi referri

Omnes

mo, ineptum eſt ἀεὶ, quod unum tempus reſpicit, & a locis plane abhorret: Dein, ἀεὶ ἔρωτες Ellyptice ſcriptum pro ἀεὶ ἔρωτές εἰσιν vel ἀεὶ ἔρωτες ἦσαν, ipſa nive Gallica friget magis: *Semperne amores ſunt? Semperne amores erant?* Quid in eo, quod calet, quod viget? Nihil certe, nihil: Abſit, abſit igitur, ut in hoc ipſo Odario commentum illud admittam. Aliud mihi in mentem venit, quod ab ipſo Auctore profectum puto, & tribus verbis tibi impertiam: Scribendum arbitror,

Τί φῄς, Λέξ᾽ ἔρωτας·
Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω πόθους &c.

Calculator ille amorum numero ſtupefactus ait, Τί φῄς: Huic regerit mox Poëta, ἄεξ᾽ ἔρωτας· οὔπω Σύρους &c. Quid quæris? Hoc adeo aptum & concinnum, ut nihil magis: Nam & ἄεξε ἔρωτας hominis ἔκπληξιν ſtatim peropportune auget, & poſt illa non dure & abrupte, ut antea, ſed molliter & copulate nunc alia ſequuntur: Quare ſi ſapias, Lector, hanc ſuſpicionem meam probabis.

24. Τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν] Hoc ſatis aptum eſt, ut ſciunt Græce docti: Sed ubi aliud exhibet Liber manu exaratus, quod longe aptius & exaſciatius ſit, nemo erit paulo humanior, qui hoc miſſo illud non arripiet. Et legamus igitur hic cum Codice Vaticano,

Τί σοι θέλεις ἀριθμῶ;

Quod Scaligero etiam viſum, ut Liber ejus teſtatur.

Τὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων,
Τῶν Βακτρείων τε κ' Ινδῶν·
Ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

XXXIII. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
Ετησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
Η Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν·
Ερως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
Εν καρδίη καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτερῦται,
Ο δ' ὠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
Ο δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
Βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ

Κεχνυό-

25. Τὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων, Τῶν Βακτρείων τε κ' Ινδῶν] Si Auctor hujus Odarii sit Anacreon, non modo ad Bactrianos & Indos, sed etiam longe extra Gades excucurrit ille, ut sic ab Ortu Solis ad Occasum amores omnigenos experiretur; Homines belli, qui ita sentiunt, sed digni, qui Anticyram navigent, ut ibi vim Hellebori experiantur ipsi. Pro Τὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων. in Libro Vaticano scriptum erat,

Καὶ

Omnes supra Gadiras
Et Bactrios & Indos
Cordis mei calores?

Ad hirundinem. H. ST.

Hirundo, tu quidem annis
Is singulis, redisque:
Tu æstate nidulata,
Bruma soles latere,
Nilum petensve Memphin:
Amor sed usque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit unus, ales.
Hic conditur sub ovo.
Hic semiclusus extat.
Hiantiumque jugis

Pipi-

Καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός. Minus quidem bene, sed non omnino male, ubi Spondeus etiam in tertia sede Versus Hemijambici stare potest.

XXXIII. Εἰς χελιδόνα] Inepta Inscriptio: Præcedens Odarium inscribitur Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἔρωτας: Ita hoc inscriberetur etiam satis bene: Pueri vident.

10. ἡμίλεπτος] Codex Vaticanus ἡμῶν ληπτὸς: Pessime.

Κεχηνότων νεοτ]ῶν.
Ερωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν.
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ερωτας ἐκβοῆσαι.

Εἰς

18. Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους Ερωτας ἐκβοῆσαι] Illud Ερωτας ἐκβοῆσαι sine dubio ab Amanuensibus male descriptum est: Quid enim? An in præcedentibus actum erat de enumerandis amoribus, & omne malum, quo premebatur Poëta, in eo positum erat, quod eos enumerare non posset? Id clausula hæc requirit, sed, ut quisque videt, falsius est ipso falso. Τί μῆχος οὖν γένηται; Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους Ερωτας ἐκβοῆσαι. *Quodnam igitur remedium mihi? Tot enim Amores effari non valeo.* Illud οὐ σθένω ἐκβοῆσαι, illud *effari non valeo*, malum exprimit omne, quo laborabat Poëta, & ubi antecedentia longe aliud dicunt, sententiam putidissimam efficit & plane effœtam: Hoc certo certius est; Et fallitur Stephanus, qui Græca hic ita vertit,

Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta Amorum est,
Ut jam tot una lingua
Non possit explicare.

Id enim dicere non possunt, quia sic scribendum fuisset, τοσοῦτοι γὰρ Ερωτες, ὥστε αὐτοὺς ἐκβοῆσαι οὐ σθένω, non ut nunc scribitur, οὐ γὰρ σθένω Ερωτας τοσούτους ἐκβοῆσαι: Attende, hoc statim videbis, & scripturæ vulgatæ ineptias tibi patefaciet magis: Visne tamen disertius? Si scripsisset Poëta, τοσοῦτοι γὰρ Ερωτες, ὥστε αὐτοὺς ἐκβοῆσαι οὐ σθένω, verba id significassent, quod Stephanus dicit, & sententia non fuisset prava, quia malum, de quo Suaviculus queritur, sic refertur ad Ερωτες τοσοῦτοι: Nunc scripsit, οὐ γὰρ σθένω ἐκβοῆσαι Ερωτας τοσούτους, quæ ipsum illud significant, quod ego dico, & faciunt, ut sententia sit pessima, quia malum sic refertur plane ad ἐκβοῆσαι οὐ σθένω: Hoc longe apertissimum est, & receptæ lectionis nequitiam evidenter declarat. Pro ἐκβοῆσαι Scali-

ger

Pipitus eſt amorum.
Aluntque pipiones
Majuſculi minores:
Hi rurſus educati
Gignunt novos & ipſi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorum eſt,
Ut jam tot una lingua
Non poſſit explicare.*

De

ger ἐκποιῆσαι, Salmaſius vero ἐκπιῆσαι legiſſe dicitur: Quid mirum? Verbum quod mihi diſplicet, & Aliis omnibus, qui paulo acutius cernunt, diſplicere debet, illis etiam diſplicuit. Et examinemus igitur breviter eorum conjecturas: Scaligero placebat,

Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκποιῆσαι.

Quid illud? Sine dubio, *Non enim valeo tot Amores alienare, emancipare:* Nam id ἐκποιεῖν ſignificat apud Græcos, ut notum eſt. Et hoc ſententiam quidem paulo meliorem efficit, ſed ea tamen indole eſt, ut nullo modo recipi poſſit: Nam de alienando & emancipando hic non poterat eſſe ſermo, quia Poëta Amorculos non habebat in dominio & poteſtate ſua, ſed ipſe erat in dominio & poteſtate Amorculorum: Hoc certum eſt, & ſuſpiciunculam illam longe petitam refellit ſtatim. Jam quid Salmaſii ἐκπιῆσαι? Idne melius? Abſit, abſit: Nam primo, ἐκπιῆσαι Græcum non eſt, quia ἐκπιάω, unde venire deberet ἐκπιῆσαι, non dicunt Græci, ſed ἐκπιάζω, quod ἐκπιάσαι promit: Dein, ſi id Græcum eſſet, hic ſenſum non habere poſſet aptum. ἐκπιέζειν vel ἐκπιάζειν aliquando ſignificat *premendo expellere:* An ſimiliter Vir Eruditus Ἔρωτας ἐκπιῆσαι accepit hoc loco? De eo non dubito: Sed quid illud *exprimere*, quid illud *premendo expellere* ad hanc Amorculorum turbam, quæ cor medium & penitiſſimos ejus receſſus tenebat? Eane ita premendo inde expelli poterat, ut alia, de quibus verbum eo ſenſu adhibetur? Nugæ, nugæ, & adeo incongruum hoc, ut nihil excogitari poſſet magis: Quare iſta ſuſpiciuncula improba quoque eſt, & eliminari debet procul, Videamus, quid poſſumus ipſi: An legendum?

XXXIV. Εἰς κόρην.

Μή με φύγης, ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν·
Μηδ᾽, ὅτι σοι πάρεστιν
Ανθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τἀμὰ φίλτρα διώξης.
Ορα κἀν στεφάνοισιν
Οπως πρέπει τὰ λευκὰ

Ρόδοις

Τί μῆχος ἂν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ερωτας ἐκσοβῆσαι.

Non enim valeo tot Amores expellere & foras abigere. Sane hoc apertum eſt, nec iſta difficultate laborat, qua Salmaſii ἐκπιῆσαι eodem modo acceptum, laborare vidimus; & tamen aſſeverantius tibi commendare non audeo; quia neſcio, an ſententiæ ſatis conveniens ſit propter illud τοσούτους, quod certe prohibet fere, ut de Amoribus expellendis potuerit eſſe ſermo? Quid enim? An numerus paulo major efficiebat, ut expelli non poſſent? An pauciores potuiſſet expellere, plures expellere non poterat? Vix ſententia id velle videtur, & aliud deliteſcere auguror. Visne ſuſpicionem aliam, quæ forſan veriſſima eſt? Legendum ſit,

Τί μῆχος ἂν γένηται;
Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ερωτας εὖ φορῆσαι.

Id præſtat plane, quod præcedentia promittunt, & ſententiæ ductus requirit: Omnia, quæ ad corpus quocunque modo pertinent, homines Græce dicuntur φορεῖν: Inde de membris verbum adhibetur ſæpe: γόμφιον φορεῖν notiſſimum eſt ex Ariſtophanis Pluto, κράνιον φορεῖν ex Hephæſtione noſtro, alia ex Aliis: Eodem ſenſu mulier gravida κυοφορεῖν dicitur vulgo, & hic Ερωτας φορεῖν Poëta, qui eos nidificantes in corde geſtat. *Non enim valeo tot Amores recte geſtare:* Tot ſunt Amores, quos ego in corde perpetim geſto, ut tandem oneri ſuccumbam, & illi numero ſuo & mihi & ſibi obfuturi ſint: Quid ais? Nonne hoc aptum? Ita ſane videtur, inprimis

De puella. H. ST.

Ne, conſpicata canos,
Me fugeris, puella.
Nec, quod tibi color ſit
Roſæ prior colore,
Spernas meos amores.
En aſpice, in corollis
Roſis decenter alba

Ut

primis ſi ſenſum Allegoricum redigamus ad ſenſum naturalem: Quare veriſſima eſſe poteſt hæc mea ſuſpicio, eamque confidentius nunc tibi commendare non erubeſco.

XXXIV. 5. Τὰμὰ φίλτρα διώξῃς] Recte vertunt, *amores meos ſpernas, rejicias, a te abigas:* Nam διώκειν verbum medium eſt, quod in bonam & in malam partem accipi poteſt: Qui ſcilicet aliquem perſequitur, id facit vel animo amico, vel animo hoſtili: Prius bonam, poſterius malam ſignificationem verbo tribuit; Cujus exemplum egregium etiam habemus in διώκειν, quando accipitur pro aliquem judicio perſequi, reum agere, accuſare: Nihil notius aut tritius. διώκειν igitur proprie etiam eſt, aliquem ita perſequi, ut eum perſequendo a te abigas; & inde pro ipſo abigere ſumitur minus proprie: Exemplum habemus hic; Cui addo alia duo ex Æliano de Animalibus: Primum extat Lib. 2. Cap. 49. Λέγει Ἀριστοτέλης εἰδέναι τοὺς πέρδικας διαφορὰν γῆς εὐδαίμονός τε καὶ λυπρᾶς· καὶ ἐν μὲν τῇ παμφόρῳ τε καὶ πολυφόρῳ κατά τε ἀγέλας καὶ πλήθη φέρεσθαι· ἐν δὲ τῇ ἀγόνῳ καὶ στερίφῃ κατὰ δύο. Τούς γε μὴν νεοττοὺς τοὺς ἐκτραφέντας διώκουσι, καὶ τῆς ἑαυτῶν ἕκαστος καλιᾶς φυγάδας ἀποφαίνουσιν. Alterum Lib. 3. Cap. 1. Ἀκούω δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν Μαυρουσίων οἱ λέοντες φοιτῶσιν, ὅταν αὐτοῖς ἀπαντήσῃ ἀθηρία, καὶ λιμὸς αὐτοὺς ἰσχυρὸς περιλάβῃ· καὶ ἐὰν μὲν παρῇ ἀνὴρ, ἀνείργει τὸν λέοντα καὶ ἀνασείλλει, διώκων ἀνὰ κράτος· ἐὰν δὲ ὁ μὲν ἀπῇ, μόνη δὲ ἡ γυνὴ καταλειφθῇ, λόγοις αὐτὸν ἐντρεπτικοῖς ἴσχει τοῦ πρόσω, καὶ ῥυθμίζει, σωφρονίζουσα ἑαυτοῦ κρατεῖν, καὶ μὴ φλεγμαίνειν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. Plura ex eo & Auctoribus aliis adſcribere nolo,

Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

XXXV. Εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ο ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα,
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Εξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Επλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ᾽ ἐκεῖνος.

XXXVI. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;

Τί

nolo, & ipse observare potes. Ineptit igitur Faber, qui verbum eo sensu habebat suspectum, ideoque in ejus locum substituebat διώσης.

XXXV. 1. ὦ παῖ] Ad puerum igitur scriptum est hoc Odarium, & tabellam Jovis & Europæ hic puero exponit aliquis senior, tanquam discipulo magister: Decore profecto: Nam res adeo nota non erat exponenda

Ut lilia implicentur.

De Europa. H. ST.

Hunc, ô puella, taurum
Jovem puto eſſe quendam.
Nam vectat ecce dorſo
Sidoniam puellam,
Vaſtumque tranat æquor,
Et findit ungula undas.
At nullus uſpiam grex,
Abactus unde taurus
Tranet, niſi ille, pontum.

Bene vivendum. E. AN.

Quid rhetorum doces me
Scita & neceſſitates?
Orationibus quid

Opus

nenda natu majori & literis paulu-lum imbuto. Stephani *puella* hic non arridet mihi, & alios Interpretes ſequor.

8. Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς] Unus Verſus Choriambicus inter puros Hemijambos.

10. Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος] Hic locus eſt ſolus in his Anacreonticis, qui particulam fulcientem exhibet:

Τί δέ μοι λόγων τοσύτων
Τῶν μηδὲν ὠφελύντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Απαλὸν πόμα Λυαίυ,
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Αφροδίτης.
Πολιαὶ σέφυσι κάραν.
Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
Τὴν ψυχήν μου κάρωσον.

Βρα-

hibet; Quod sane dignum est notatu.

XXXVI. 3. Τί δέ μοι λόγων τοσύτων Τῶν μηδὲν ὠφελύντων] Verba non cohærent, ut debent: Nam unde pendet λόγων τοσύτων? An ab ἀνάγκας vel νόμυς, quæ præcedunt? Absit, absit: Nam, ut nihil aliud dicam, sic διδάσκειν etiam repetendum esset ἀπὸ κοινῦ, & μοι stribliginem induceret meram. Aliud requiritur; quod ego non invenio hic: Nam τί non potest casuum secundorum esse vinculum. An extrinsecus arcessendum est μέλει? τί μέλει μοι λόγων τοσύτων: Ista Ellypsis dura est, & hactenus mihi non observata eo modo. An igitur cum Barnesio & Baxtero subaudiemus ἐκ? τί δέ μοι ἐκ λόγων τοσύτων: Id durum quoque, & præterea pravum, ubi sequitur eodem spiritu, τῶν μηδὲν ὠφελύντων: Nam sic alterum officit alteri. Aliud latet, & locus mihi videtur leviter corruptus: Scribendum suspicor,

Τί δέ μοι λόγων τοσῦτον
Τῶν μηδὲν ὠφελύντων;

Sic casus primus adest, qui secundos apte regit: τοσῦτον λόγων pro τοσῦτοι λόγοι: Nihil convenientius. Erunt, qui sic maluerint,

Τί δέ με λόγων τοσῦτον
Τῶν μηδὲν ὠφελύντων;

ut ita a διδάσκειν hæc quoque pendeant: Et hos ego animo suo morem gerere sinam: Nam non inepta, hercule, est suspicio, recteque post νόμυς & ἀνάγκας ῥητόρων sequuntur λόγοι: Eruditi sciunt, & non ignota res est.

6. Απαλὸν πόμα Λυαίυ] Pæon tertius

Opus mihi tot istis,
Quibus nihil juvamur?
Potare me doceto
Mollis merum Lyæi.
Quin aurea doce me
Ridere cum Cythere.
Cani caput coronant:
Aquam, puer, dato jam,
Profunditoque vinum:
Mentem mihi sopito.

Nam

tius cum Jonico a minore.

9. Πολιαὶ στέφουσι κάρην] Senex ineptus hic loquitur: An ea ætate, quo caput jam vestitum erat canis, bibere & suaviari nondum didicerat bonus, & illa nunc demum discere aggrederetur? Nihil ridiculum magis, inprimis si jungas postrema,

Βραχὺ μοὶ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

Ex quibus constat, eum loqui de illis canis, quos mox tondebit Proserpina: Apage, apage nugas vere seniles. Josephus Scaliger pro κάρην legebat κάρη: Credo, ut Anacreonti hæc assereret: Nam, ut testis est Eustathius, τὸ κάρη Antiquiorum est, ἡ κάρη Recentiorum: Egregie, & miro, ita vivam, acumine: Sic scilicet hæc bella Anacreonti convenient, & Lepidulus ille dixerit, quæ hic dicuntur: Rideo, rideo, & id facias mecum, cordate Lector. Versum quod attinet, constat ex Pæone tertio & Choriambo.

11. Τὴν ψυχήν μου κάρωσον] Molossus cum Ditrochæo, qui pedes sunt ἰσοδύναμοι: Si legeretur,

Τὴν ἐμοῦ ψυχὴν κάρωσον.

Versus Trochaicus esset purus putus: Sed nihil mutare volo. Illud κάρωσον τὴν ψυχὴν perspicuum est, & Andreas aliique Interpretes recte exponunt: Sed cur vino animam sopiret Senex? An ea non erat ipsa senectute satis sopita, ut excitanda, non sopienda esset vino, præsertim ubi non tantum Baccho, sed etiam Veneri volebat operam dare, quæ certe animam sopitam non diligit? Ut vides statim, hæc etiam inepta sunt, & antecedenti-

bus.

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

XXXVII. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει·
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·

Τὰ

bus non respondent: Quare omni dubio procul a Senecione scriptum est hoc Odarium, cui præter corpus tremulum etiam anima erat tremula.

12. Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις] Locus leviter corruptus: Nam præsens aperte peccat hic: Scribendum est,

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύψεις.

Brevi mortuum condes: μὴ ζῶντα pro θανόντα scripsit bonus, quia id Versiculo sequenti destinaverat: Nihil perspicuum magis.

XXXVII. 1. Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος, Χάριτες ῥόδα βρύουσι] Hoc floridius & figuratius dictum est: Supponit Poëta, rosas non terræ, sed ipsarum Charitum esse sobolem, eoque respiciens ait, *Vide, ut Vere ineunte Charites rosas emittant*, id est, vide, ut ineunte Vere floreant rosæ: Nihil planius aut apertius. Hoc tamen displicet Abbati Regnerio, quia Charites rosas emittentes oculis nostris videre non possumus, cum tamen ἴδε eas oculis exponat; ideoque Menagium laudat, qui hæc ita legerit,

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος,

Κέ-

Nam mortuum teges me
Brevi mora. Sepultus
Nil concupiſcit unquam.

De vere. H. ST.

Viden' ut ineunte vere
Charites roſis abundant?
Viden' ut jam æquoris unda
Poſuit ſuum furorem?
Viden' ut jam nat anas, &
Remeare ut incipiat grus?
Pure ut refulgeat ſol?
Nebulæ fugentur atræ?

Homi-

κάλυκες ῥόδα βρύουσιν.
Non adſentior, aut adſentiri poſſum: Quid enim? An ἴδε Charites requirit præſentes & omnium oculis expoſitas? Abſit, abſit: Roſas intueri jubet Poëta, ut qui id faciant, Veris novi admirentur delicias: Earum Matres in publicum non producit, ſed eatenus tantum celebrat, quatenus roſæ adeo venuſtæ & adeo egregiæ ſunt, ut qui eas aſpiciant, dubitare non poſſint, quin ab ipſis Charitibus emittantur in lucem: Hæc eſt mens Poëtæ, hæc eſt locutionis, quam adhibet, indoles: Quare apage, apage illud κάλυκες, quod nomen generale eſt, & nihil in ſe habens eximium, ipſas roſas hic omni venuſtate & pulchritudine privat. Si in vulgata lectione aqua mihi hæreret, non frigidum illud & arbitrarium ſumerem, ſed eleganter & modeſte legerem,

Χάριτας ῥόδα βρύουσιν.

Vide, ut primo Vere gratias ſuas emittant roſæ: Quod in quaque re pulchrum & venuſtum eſt, Græce pariter ac Latine Gratiarum nomine inſignitur, ut nemo paulo humanior neſcit: Hoc accommodum eſt,

&

Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει·
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει·
Βρομίυ σέφεται νᾶμα·
Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
Καθελὼν ἤνθησε καρπός.

XXXVIII. Εἰς ἑαυτόν.

Εγὼ γέρων μέν εἰμι,

Νέων

& nihil habet, quod oculis ſeſe occultet. Nunc ne apicem muto, & vulgatum, ſi non melius, certe non deterius autumo ſuſpicione mea, quia roſarum præſtantiam ſatis lepide ad Poëtarum mentem exaggerat.

10. Καρποῖσι γαῖα προκύπτει] Terra fructibus procumbit quaſi & prominet, quando eos ex ſinu ſuo emittit: προκύπτειν & παρακύπτειν apud Comicum eleganter dicitur de mulierculis, quæ exerto capite ex feneſtris proſpiciunt, ut virum ſibi quærant: Similis hic verbi uſus, & fructibus proſpectat quaſi Terra ex cubiculo ſuo, cum Veris novi ſentit calores: Paulo audacior eſt locutio, ſed non invenuſta certe. Fructus autem hic ſunt herbæ, quas ipſa terræ ſuperficies emittit: Sequentia ad fructus arboreos pertinent, & diſtinctionem commode inducunt: Nihil apertius. Et quid igitur Tanaquillus Faber? Quid Alii hic? Stultitiam hercule debent, & audiendi non ſunt.

12. Βρομίυ σέφεται νᾶμα] Hæc dubio procul corrupta ſunt: νᾶμα Βρομίυ eſt Bacchi liquor, ipſum vinum: An id coronatur primo Vere? An id coronatur in ipſa vite, cum palmites vireſcunt? Nihil ineptius, ita vivam ac valeam. Vitis, palmites Bacchi primo Vere coronantur foliis, non ipſum vinum, non ipſe Bacchi liquor: Pueri ſciunt, qui vix fari poſſunt. Faceſſant, faceſſant nugæ, quæ Amanuenſes perpetuos earum parentes, aperte cient; aliud ipſe Poëta dedit, & ſcribendum eſt certo certius,

Βρομίυ σέφεται κλῆμα.

quod huic loco convenientiſſimum eſt, & dicit plane quod debet: κλῆμα & νᾶμα implicite & compendiario ſcripta, parum a

ſe

Hominum nitent labores:
Tellus parturit herbas:
Termes olivæ exerit ſe:
Bromii redimitur humor:
Fronde ſub omni folioque
Fructus floret opimus.

In ſeipſum. E. AN.

Ego jam ſenex quidem ſum,
Juve-

ſe diſtant: Inde error ſatis proclivis. Metrum quod attinet, Verſus eſt Anapæſticus Anacreontico æqualis.

14. Καθελὼν ἤνθησε καρπός] Illud καθελὼν quid ſignificat hic? An quod Barneſius & Baxterus crepant? Vah ineptiæ. Tanaquillus Faber id explicat *exerens ſe*: Si rogas, quo jure aut quo exemplo: Ipſe fatebitur, nullo, utut quæſierit: Quare expoſitio iſta nititur ſolo ſententiæ ductu, qui certe ad novas vocum σημασίας producendas non valet: Nam ſic actum eſſet de Linguæ Analogia, & omnia facile explicari poſſent, ne teterrimis quidem ſcripturæ mendis exceptis: Res eſt aperta, & quam demonſtrare non neceſſe. Vide autem illud καθαιρεῖν, & judica, an ejus indoles admittat Tanaquilli expoſitionem arbitrariam: Egregie fallor, aut id negabis, ſi in his ſapias. Ego verbum illud hic plane non intelligo, & ne te diutius morer, locum de vitio habeo ſuſpectum: Viſne conjecturam? Legendum forte,

Κατὰ φύλλον, καὶ κλῶνα
Κατέχων ἤνθησε καρπός.

Sic nihil facilius: ὁ λόγος κατέχει Græce eſt *fama tenet*: Similiter καρπὸς κατέχων eſt *fructus tenens*: Fructus ſunt multi, qui primo ortu ſuo non tenent, ſed decidunt: Hinc opportune Poëta loquitur de illis, qui vegetiores, manent: Videmus quotannis, cum fructus apparent primi poſt flores delapſos: Quare appoſitiſſimum hercule eſt, καρπὸς κατέχων ἤνθησε καὶ φύλλον, καὶ κλῶνα, & quod nos ſuſpicamur, manu ſua ſcripſiſſe videtur ipſe Auctor. Verſus prior conſtat ex duobus Jonicis, poſterior ex Jonico & Ditrochæo.

XXXVIII.

Νέων πλέον δὲ πίνω,
Κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
Ο νάρθηξ δ᾽ ὐδὲν ἐςίν.
Ο μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέςω καὶ μαχέσθω.
Εμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Εγκεράσας, φόρησον.
Εγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι

Mι-

XXXVIII. 4. *Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν*] Pro ſcipione mihi eſt vini uter, quem ſtrenue bibendo obtinui.

5. *O νάρθηξ δ᾽ ὐδὲν ἐςίν*] Epitritus primus cum Bacchio vel Amphibrachy.

7. *Παρέςω καὶ μαχέσθω*] Sententia ineptiſſima eſt: *Adſit & pugnet:* An igitur pugnare volebat Poëta, & ſi pugnax aliquis adeſſet, ſtatim manus cum eo confereret? Apage, apage nugas: Nihil alienum magis ab ejus animo: Nam bibere volebat, non pugnare, quod facile permittebat aliis, ut facerent ſtrenue, modo ſibi permitterent illi, ut ſtrenue etiam faceret, quod ipſe vellet. Et hinc apparet, ſine dubio cum Hephæſtione & aliis Grammaticis legendum eſſe,

O μὲν θέλων μάχεσθαι,
Πάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

Nihil manifeſtius eſt: Hoc tamen vitium ſententiæ nemo animadvertit hactenus: Omnes de Metro fuerunt unice ſoliciti, ipſeque Stephanus hic ſcripſit, *Hephæſtion citans hos duos Verſus, legit, Πάρεστι γὰρ, μαχέσθω. Ut habemus, ſenſus eſt facilior, ſed non ſtat Verſus: Ut legit ille, Verſus eſt integer, ſed hærebimus in ſenſu.* Quis credat? Ego de Metro non laboro; nam Verſiculus conſtat ex Epitrito primo & Bacchio vel Amphibrachy, ut Quintus præcedens; & unius ſententiæ in-

Juvenes tamen bibendo
Supero, chorosque ducens:
Baculi loco gero utrem:
Ferulæ nec ullus usus.
Cupiasne dimicare?
Veniasque, dimicesque.
Mihi melle dulciorem,
Puer, affer huc Lyæum.
Ego jam senex quidem sum,
Silenum at inter omnes

Imi-

intuitu ita rescribo: Etiamsi enim aliud Odarium, quam hoc ipsum, in citando ante oculos habuissent Antiqui, & qui hæc pepigit, Poëta fuisset de trivio, nullo tamen modo verisimile est, eum fuisse adeo ineptum, ut scribere potuerit, quod Libri Vulgati promunt, & ejus scopo plane adversum est: Quare ineptientes Scribæ hic sine dubio loquuntur, & eorum ignavia corruptus est locus. De cætero, illud πάρεστι γὰρ facit, ut suspicer Odarium hoc a Poëta conscriptum fuisse eo tempore, quo bellum publice indictum, gerebatur strenue: Nam sic apta erit locutio, & Emphasin habebit justam: *Qui pugnare vult, pugnet; πάρεστι γὰρ, jam licet enim, & bella est occasio:* Attende: Fallor, aut suspicionem meam probabis.

9. Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν Εγκεράσσας φόρησον] Nimium est μελιχρὸν ἡδὺν, & Tautologum: An distinguendum forte?

Εμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν, οἶνον ἡδὺν
Εγκεράσσας φόρησον.

Id paulo melius est, sed sat etiam non arridet mihi: Nam & Epitheta nimis propinqua manent, & verba ad istam distinctionem minus apte collocata sunt. Vitium subesse non puto, & ipsius Poëtæ diligentiam hic suspectam habeo.

12. Σειληνὸν ἐν μέσοισι Μιμήμενος χορεύσω] Locus corruptus: Nam quid

V

Μιμύμενος χορεύσω.

XXXIX. Εἰς ἑαυτόν.

Οτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον;
Τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
Λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.
Οτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Αποῤῥίπτονται μέριμναι
Πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
Ες ἁλικτύπους ἀήτας.
Οτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος

Πο-

quid eſt *ἐν μέσοισι*? Quo pertinet? Id mihi dixerit nemo, qui nugas non amat. Non morabor te, Lector, ſed uno verbo dicam, quod verius eſt ipſo vero: Legendum,

Σεληνὸν ἐν νέοισι
Μεμυρισμένος χορεύσω.

Hoc omnes intelligunt, & longe appoſitiſſimum eſt: *ἐν νέοισι*, *inter juvenes*: Habuimus antea,

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω.

Ut prius illud repetiit, ita poſterius repetere non potuit non: *ἐν νέοισι* igitur faciem obvertit *τῷ νέων*, & hæc apte ſibi reſpondent invicem: Nihil indubitatius. Reſtat adhuc aliud: Scabra & hiulca eſt cohærentia verborum: Nam poſt *μὲν* præcedens ex uſu Linguæ hic requiritur *δὲ* ſequens: An Metrum effecit, ut illud exulet? Si ita ſit, Poëta certe pauperculus fuit, qui ad iſtas anguſtias reduci potuit hic: Baruefius id minime credidit, & patrocinium præſtitit, ſcribens,

Σεληνὸν ἐν μέσοις δὲ
Μεμυρισμένος χορεύσω.

An ejus judicium ſequemur hactenus, & proinde legemus?

Σε-

Imitabor in choreis.

In ſeipſum. E. AN.

Ubi ſuave poto vinum,
Animo repente læto
Celebro novem Camœnas.
Ubi ſuave poto vinum,
Subito moleſta cura &
Operoſa conſili vis
Rapidas eunt in auras.
Ubi ſuave poto vinum,
Subito jocos reſolvens

Roſeas

Σεληνὸν ἐν νέοις δὲ
Μεμυρισμένος χορεύσω.

Ego, hercule, particulam alio loco conſpicere mallem, ſed ibi tamen conſpicio potius, quam nullibi: Quid dicam? Ubi μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν cum his copulo, ſive particula adſit, ſive abſit; de Auctore aliquid plane ſuſpicor, quod minus honorificum eſt. Visne tamen aliud? In Hymnis, qui Orpheo adſcribuntur vulgo, prima in Σεληνὸς corripitur: Quod ſi hic factum quoque putes, legere queas ordine probato & bono,

Σεληνὸν δ' ἐν νέοισι
Μεμυρισμένος χορεύσω.

Sic ſcilicet Verſiculus alius erit ab Anacreontico, & conſtabit etiam ex Epitrito primo & Bacchio vel Amphibrachy: Vide & judica: Ego nihil hic aſſevero, quia neſcio quis & quo ingenio fuit, qui hæc ſcripſerit.

XXXIX. 3. Λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας] Duo Epitriti primi.

5. Ἀποῤῥίπτονται μέριμναι] Jonicus a minore cum Ditrochæo.

9. Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος] Illud λυσιπαίγμων mendum ingenue

Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
Δονέει μέθη γανῶσας.
Οτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Στεφάνȣς ἄνθεσι πλέξας,
Επιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
Βιότȣ μέλπω γαλήνην.
Οτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κȣ́ρην
Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Οτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Υπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις

Τὸν

profitetur: An cum Tanaquillo Fabro legendum?

Φιλοπαίγμων τότε Βάκχος

Non improbo, ſed dubito, quia paulo audacior eſt conjectura: Scis, quid mihi in mentem venerit? Poëtam ſcripſiſſe ſuſpicor,

Λυσιπράγμων τότε Βάκχος

Quod certe aptum eſt, & proxime ad vulgatam ſcripturam accedit: Ut ipſi pueri ſciunt, πράγματα moleſtiæ ſunt Græce: λυσιπράγμων igitur, qui labores & moleſtias ſolvit, ut λυσιμέριμνος, λυσανίας, λυσίπονος, & quæ id genus occurrunt alia: Vides? Hoc accommodum eſt. Verſiculus conſtat ex Epitrito ſecundo & Jonico a minore.

10. Πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις] Vini fragrantiam Lyricus ſatis venuſte vocat αὔρας πολυανθεῖς: *Inter odores Lyæi ſuaviſſimos, & multorum floſculorum odorem imitantes*: Iſtæ auræ & ſpiritus odoriferi ad inducendam ebrietatem non parum etiam faciunt: Quare appoſite ſequitur,

Δονέει μέθη γανῶσας.

Nihil certius aut perſpicuum magis. Sunt, qui legunt,

Πολυανθέσιν μ' ἐν ὤραις

Quod ineptum eſt, & ineptiiſſe probat,

Roſeas me agit per auras
Hilarem ebriumque Bacchus.
Ubi ſuave poto vinum,
Simul indui coronam
Manibus meis paratam,
Varioque flore textam,
Placidam celebro vitam.
Ubi ſuave poto vinum,
Liquido madens odore,
Lepidam & tenens puellam,
Venerem cano jocoſam.
Ubi ſuave poto vinum,
Animum ut meum explicavi

Cyathi

bat, qui ita legerint: ἄρχει πολυανθεῖς nihil ad hunc locum: Nam quovis alio tempore eadem eſt vini virtus: In re clara verbis parco.

15. Βιότου μέλπω γαλήνην]. Ubi dixerat jam,

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μου ἦτορ ἰανθὲν
Μούσας ἄρχεται λιγαίνειν.

hoc nimium ſane videtur mihi: Nam cum Muſas celebrabat, haud dubie celebrabat etiam Vitæ tranquillitatem, ſine qua Muſæ non poſſunt eſſe, quod ſunt: Hoc quiſque ſentit ſtatim. Ut dicam quod res eſt: Poëta hic quatuor Articulis dicit, quod niſi loquacior fuiſſet, dixiſſet duobus: Nam qui ſequuntur duo, idem illud dicunt, quod qui præcedunt duo: Attende modo: Non dubitabis. Hoc autem per ſe ingratum, magis adhuc ingratum eſt propter Verſiculum intercalarem: Eruditi ſciunt, & hinc conjecturam facere poſſunt de Auctore & ejus ingenio. Sequentia melius ſe habent, & magis diſſona ſunt. Metrum quod attinet, Verſiculus hic ſimilis eſt Verſiculo quinto.

21. Ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις] Abſque ullo dubio legendum eſt,

Ὑποκύρτοισι κυπέλλοις.

 23. Θιά-

Τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Οτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος·
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

XL. Εἰς Ερωτα.

Ερως ποτ' ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

Ολω-

23. Θιάσῳ τέρπομαι κούρων] Illud κούρων hic satis puerile est: De voluptate honesta enim agitur, ut non obscure constat ex voce θιάσῳ. Recte & perspicue scripsisset Homo,

Θιάσῳ τέρπομ' ἑταίρων.

Versiculus, uti nunc legitur, constat ex Jonico a minore & Epitrito primo.

25. Τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος] Adsentior Baxtero, qui pro μόνῳ legebat μόνον: Nam id sententia aperte requirit. Quid ? An Poëta bibebat unus, & omnes alii ista felicitate carebant ? An ille solus hoc lucro gaudebat, nec alius quisquam id sibi

Cyathi in modum repandi,
Thiaſo frequente lætor.
Ubi ſuave poto vinum,
Proprium hoc meum eſt lucellum,
Et id auferens abibo:
Siquidem mori ſtat omnes.

De Amore. H. ST.

Inter roſas Cupido
Apiculam jacentem
Non vidit, eſtque punctus.
Manumque ſauciatus,
Mox ejulare cœpit.
Et curſitans volanſque
Ad candidam Cytheren,

Heu,

bi ſperare poterat? Nimis ſuave hoc & lepidum: Scribe igitur *μόνον*, ut conjiciebat ille: Senſum id habet optimum.

26. *Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀπειμι*] Si ad cubitum Poëtæ adſtitiſſem, ei auctor fuiſſem, ut ſcriberet,

Τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος,
Ὁ λαβὼν ἐγὼ ἄπειμι.

Hoc unum mihi eſt lucellum, quod ego auferam: Nunc ita corrigere nec audeo, nec volo: Maneat *τόδε* repetitum, quanquam minus apte hoc loco.

XL. 3. *Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη*] Illud *ἀλλ' ἐτρώθη* poſt *οὐκ εἶδεν* non ſatis-

Ολωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ολωλα, κἀποθνήσκω.
Οφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλῦσι
Μέλιτῖαν οἱ γεωργοί.
Α δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίτῖας,
Πόσον, δοκεῖς, πονῦσιν,
Ερως, ὅσυς σὺ βάλλεις;

XLI. Εἰς συμπόσιον.

Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον,

Ανα-

tis concinne sequitur, & asperius est ipsum ἀλλά.

10. Οφις μ' ἔτυψε μικρὸς, Πτερωτὸς &c.] Ne quid dissimulem, hæc ἀφέλεια mihi videtur nimia, nec ita simplex Cupido, utut parvus & tenellus, præsertim ubi jam arcu valebat, & faciebat, quod partium suarum est: Ab ista autem simplicitate nimia etiam pendet metus & clamor Pueruli, ὄλωλα, ὄλωλα, μᾶτερ, κἀποθνήσκω: Quia scilicet a serpente, qui venenatus esse solet, se existimabat læsum, de vita mox adeo solicitus erat miser. Quid tamen videtur? Nonne illud ὄλωλα, nonne illud ἀποθνήσκω etiam nimium est in ore Pueri immortalis? De eo non dubitabis, credo, si attendas: Quare cum Alii in extollendo sæpe sunt nimii, hic in deprimendo nimius est vitio contrario. Rectius & naturalius Auctor Idyllii similis, quod Theocrito vulgo adscribitur: Nam ita ille de Cupidine,

—— —— ὁ δ' ἄλγει, καὶ χεῖρ' ἐφύσῃ·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο·
τᾷ δ' Αφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι
γε τυτθὸν

Ον-

Heu, occidi, occidi, inquit,
Vitamque, mater, efflo.
En me minuta ſerpens
Pennata vulneravit,
Apem vocant coloni.
Tunc illa, Apis ſi acumen
Tantum facit dolorem,
Quantum dolere credis
Quos tu feris, Cupido?

In convivium. E. AN.

Hilari merum bibentes

Bro-

Θηρίον ἐστὶ μίλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.

In quibus nihil, quod modum excedit. Præceſſerat ibi de ape,

——— ——— ἄκρα ἦ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ———

Id plus etiam dicit, quam rei natura patitur, & melius contra hic expreſſit Lyricus,

Τὸν δάκτυλον ἦ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ———

digitum, & digitum unum unius manus: Hoc apte & concinne dictum: Quanquam non dubito, quin pro χειρῶν Auctor ille ſcripſerit χειρὸς: Sed hoc in tranſitu: Plura alias.

14. Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας] πονεῖ hic novum eſt ἐνεργητικῶς, & ut dicam, quod debeo, minus etiam appoſitum, ubi ſtatim πονοῦσιν ſequitur παθητικῶς: Nam ſic ambiguitas inducitur, & minus belle profecto variatur. πονεῖς de Cupidine fuiſſet longe ſyncerius & accommodatius: εἰ σὺ πονεῖς τοσοῦτον βληθεὶς ὑπὸ τᾶς μελίττας, πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, ὅσως σὺ βάλλεις; Hoc certum & perſpicuum eſt. Et quid ſi igitur ſcripſiſſet Auctor?

Α δ' εἶπεν, Εἰ τὸ κέντρον

 Πο-

Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς·
Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι᾽ ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι᾽ ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι᾽ ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν

Απα-

Ποιεῖς σὺ τὰς μελίττας.
Id certe non deterius visum fuisset mihi. Cæterum in his verbis Matris nihil est, quod metum Filii de serpente venenato vel minuat vel tollat: Et hoc ego minus etiam probo: Nam sententiæ ductus & ipsum κρῖνον meo judicio desiderassent vel hoc, *O bone, pro serpente perperam habes animalculum, quod non veneno, sed melle scatet: Sed si ejus aculeus &c*, vel aliquid simile: Attende, attende, quæso: Suffragaberis mihi.

XLI. 2. Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον] ἀναμέλψομεν pro ἀναμέλψωμεν hic scriptum putant Interpretes in gratiam Metri: Quod durum est, sed in hoc Odario, quod ex melioribus nequaquam est, tolerari potest: Alias ipsum ἀναμέλψωμεν restituendum, ut Versus constet ex Jonico a minore & Ditrochæo, mensura hercule bona.

3. Τὸν ἐφευρετὰν χορείας] Versus hic & septem sequentes Bacchum diserte celebrant, & sunt quasi Hymnus in Bacchum: Et quid igitur his junctum ἀναμέλψωμεν, *celebremus*, ubi actu jam celebrant? Sane hæc non cohærent apte: Rectum fuisset,

Ἱλαροὶ πίνομεν οἶνον,
Ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν &c.

Sed id cum sequentibus non convenisset.

4. Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς] *Cantilenas totas & integras, quæ numeris suis constant, & proferuntur inte-*

Bromium patrem canamus.
Bromius chori repertor:
Bromium juvant canentes,
Bromium juvant jocantes.
Bromius Cupidini par:
Bromio calet Cythere,
Temulentia & per ipsum
Genita est, Charisque pulchra:
Per eum dolor sopitur,
Per eum quiescit angor.
Ubi poculum quietum

Pueri

integre: ὁλαὶ μολπαὶ hic opponuntur ταῖς ἐλλιπέσι, quæ cantantur ab illis, qui ita ebrii sunt, ut vix verbum proferre possint unum: De Baccho, qui ἰραμβος est Veneris, & ὁμότροπος Cupidini, hic agitur? Ille autem ebrios χαρίεντας amat, non brutis similes, & μολπὰς proinde ὅλας, non ἐλλιπεῖς audire cupit: Locutio venusta est & naturalis, quam Tanaquillus Faber non intellexit, ideoque frustra suspectam habuit. Barnesius eam comparat cum Κύπριν ὅλην πνέουσαν, quod Ode 57. extat: Imperite, ut solet: Nam ὅλην ibi jungendum cum participio πνέουσαν, non cum nomine Κύπριν: Hoc quisque videt: Rectissime ὅλην παρειὴν, quam Ode 28. tibi illustravimus, cum his ὅλαις μολπαῖς componere potes, si velis: Nam id necesse non est, quia locutio aperta est, & nihil simile ad illustrationem suam desiderat.

5. Τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι] Pæon tertius cum Jonico a minore.

8. Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη] Hoc probat, μέθη in præcedenti Versiculo de illa ebrietate accipiendum esse, quæ χαρίεσσα dici potest: Et hoc lepidum sane & venustum. Scis, quid suspicer? Ea, quæ in his bona sunt, Auctor ex aliis Anacreonticis desumsit, & ad captum suum perperam composuit. Versiculus mensura similis est Versiculo quinto.

9. Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα] Jonicus a minore cum Epitrito primo.

Απαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ανεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
Τί γάρ ἐστί σοι κέρδος
Οδυρωμένῳ μερίμναις;
Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ο βίος βροτοῖς ἄδηλος.

Με-

14. Ανεμοτρόπῳ θυέλλῃ] Ineptias alit ἀνεμοτρόπῳ: Nam tale Epithetum non convenit θυέλλῃ: Et hoc Amanuensibus imputo, non ipsi Poëtæ, qui sine dubio scripsit manu sua, ut recte monuit Tanaquillus Faber,

Ανεμοστρόφῳ θυέλλῃ.

Nihil accommodatius.

16. Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν] Ubi præcessit,

Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ανεμοστρόφῳ θυέλλῃ.

hoc perquam inepte sequitur: Nam quod πέφευγε, frustra sane rogamur, ut dimittamus post ipsam fugam: Dolor cum ventorum procellis abierat ad ignotas Mundi plagas, & sic ejus reliquum erat nihil: Quid igitur missum facerent boni? Quid hortari poterant, ut dimitterent? Vides? Nihil insulsius: Ejusdem autem Commatis sunt alia omnia, quæ de curis ad finem usque Odarii dicuntur: Ubi dolor & molestia omnis cum procellis plane aufugerat, de una voluptate hic loqui debuisset bonus, si cor & mentem habuisset. Hoc certum est & nemo paulo humanior negabit.

17. Τί γάρ ἐστι σοι κέρδος] Illud σοι aperte demonstrat, ad unum Sodalem hic verba fieri, & numerum pluralem de duobus in his accipiendum esse, ipso nempe Poëta & illo Sodali ejus uno: Nihil indubitatius. Sic autem constat primo, Odarium perperam inscribi εἰς συμπόσιον, quod totum sodalitium requirit, & convivas exhibet plures: Dein, egregie falli Abbatem Regnerium, cum Odarium hoc in

Pueri ferunt venuſti,
Fugit uſque cura mixta
Rapidis Noti procellis.
Oneremur ergo vino,
Cura & levemur omni.
Tibi quid dolore prodeſt
Et confici querelis?
Quis enim futura novit?
Sua cuique vita cæca eſt.
Juvat uvidum Lyæo

Agi-

in ſeptem partes diſtribuit, quas Chori inſtar convivæ nunc junctim, nunc diviſim ceciniſſent: De ipſa diſtributione, quæ ſine dubio male ab eo inſtituta eſt, nunc nihil attinet loqui: Sufficit, quod ipſum commentum ſit ejusmodi, ut in his locus ei potuerit eſſe nullus. Ita igitur intelligendus eſt Verſiculus, cujus ſententia aperta eſt: Sed quid dicendum de ejus menſura? Ea haud dubie laborat, & manus Medicas jam experta eſt: Dicam paucis: Qui legunt,

Τί γάρ ἐςί σοι τὸ κέρδος;

errant: Nam Articulus τὸ non quadrat in illa verborum ſtructura. Barneſius facta tranſpoſitione ſcribit,

Τί σοι γάρ ἐςί κέρδος;

Rectius certe: Non tamen adſentior, quia aliud facilius mihi in mentem venit: Scribendum,

Τί γάρ ἐςιν σοι κέρδος;

Verſus eſt Anapæſticus, qualis extat Ode 37.

18. Ὀδυρωμένῳ μερίμναις] Nihil ineptius: Nam nec ὀδυρόμαι, nec ὀδυρόμαι μερίμναις dicunt Græci: Cum Porto & Barneſio haud dubie legendum eſt;

Ὀδυνωμένῳ μερίμναις;

Vide eos, præſertim Barneſium, qui hic præter morem dixit, quod debuit.

19. Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον] Illud πόθεν οἴδαμεν mihi videtur vile & plebejum: Quod ſupra habuimus, Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδε, longe melius & venuſtius.

20. Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος] Hoc ſordidum & ineptum eſt: Quid enim? An *vita hominibus eſt ignota & incom-*

Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυεισμένος δὲ παίζειν
Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Οσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Αναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

Εἰς

comperta? An nesciunt miseri, vivant nec ne? Nugæ, nugæ: Quod dicere voluit bonus, dicere non potuit: De vitæ termino sensit; de ipsa vita locutus est ambigue & perperam.

21. Μεθύων θέλω χορεύειν] Hic male Socium relinquit, & solus se delectat Homo.

22. Μεμυεισμένος δὲ παίζειν Μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν] Minus apte collocatum est καὶ: Nam oratio ita procedere debet: μεθύων θέλω χορεύειν, μεμυεισμένος δὲ καὶ παίζειν μετὰ καλῶν γυναικῶν. Et sic ipse Poëta, credo, Metri necessitate: Nihil enim muto.

24. Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν Οσον ἐστὶν ἐν μερίμναις] Hæc male Tautologa sunt: Nam ubi de curis jam toties locutus fuerat, de illis ne hiscere debuisset hic.

26. Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον, Αναμέλψομεν δὲ Βάκχον] Ineptissima clausula post quinque præcedentes Versiculos, quibus de se solo egerat Poëta, & Sodalem omnesque alios curis distentos valere etiam jusserat solus: Adhæc, Αναμέλψομεν δὲ Βάκχον hic male repetitur in fine, quia nihil sequitur, quod ad Bacchi laudes pertineat, & mox obmutescit Lyricus: In principio cum ἀναμέλψομεν cohæret Bacchi Encomium, & sic verbum non caret effectu: Hic vento servit, & effectu destituitur plane. Unde apparet tandem, quid de Auctore hujus Odarii sentiendum sit: Homo fuit ineptus & nullius judicii, qui verba rite disponere, & partes Orationis apte jungere non didicerat: Dissoluta enim & luxata in his pleraque. Diximus, eum, quæ bona sunt, forte ab Aliis mutuasse: Hoc quo magis singula considero, eo probabilius autumo: Nam inter prava & male coagmentata video, quæ meliorem certe indolem spirant. Talia autem illa præcipue, quæ in laudem Bacchi dicuntur statim in prin-

Agitare me choreas,
Juvat & fragrantem olivo
Decente cum puella
Hilare vacare ludo.
Quod adeſt moleſtiarum
Sibi qui volent habento.
Hilari merum bibentes
Bromium patrem canamus.

Ad

principio: Nam octo illi Verſiculi non ſunt ſane illepidi: Eos autem rectius proferre potuit Homo, quia nexu carent, & conſtruendi dexteritatem non deſiderant: Singuli enim per ſe ſubſiſtunt, & ad unius Bacchi pertinent Encomium. Qui autem ſequuntur quatuor, etiam non ſunt mali: Quare duodecim certe Verſiculos habemus bonos & apte diſpoſitos, eos ſcilicet, qui duos excipiunt primos. Quod ubi attentius conſidero, in animum meum ſeſe ingerit ſuſpicio, quam non poſſum non tecum communicare, Lector: Fors primi Verſus ita legendi ſunt, ut diximus ſtatim: Et hi quatuordecim,

Ιλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
Αναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπον Ερωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
Δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
Δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
Δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
Δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
Απαλοὶ φέρουσι παῖδες,
Τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ανεμοστρόφῳ θυέλλῃ.

conſtituerint integrum Odarium, aptum ſane & bonum: Alii undecim fuerint pars major alterius Odarii, quod capite, forſan & cauda, carebat: Et hos imperiti Amanuenſes, ut alibi etiam factum, primo cum quatuordecim aliis male copulaverint: Dein Grammatici inficeti, ut nexus eſſet apertior & nihil mutilum appareret; clauſulam illam egregiam iis appinxerint, Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον, Αναμέλψομεν δὲ Βάκχον. Quid cenſes? Sic diſſonum illud, & pleræque ineptiæ ceſſant: Nam ut diximus, primum Odarium plane bonum eſt: Alterius autem pars major, minus quidem bona propter ea, quæ in ipſa elocutione

XLII. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας,
Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω·
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
Φεύγω βέλεμνα κοῦφα.

Στυ-

cutione notavimus, sed tamen non omnino mala: Quare hæc mea suspicio potest esse verissima. Sic autem primum Odarium ad plures συμπότας, alterum ad unum Sodalem scriptum fuisset, & Vulgata Inscriptio locum suum tueri posset.

XLII. 3. Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβου] Pæon tertius cum Jonico a minore.

10. Φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν] Verum est, illud δαϊκτὸν non convenit, quia παθητικὸν est, & sententia hic ἐνεργητικὸν aperte desiderat: Sed eo non adducar, ut hæc ita interpolem,

Φθόνον οὐ δείδια δηΐκτην.

Nam nihil revera durius aut ingratius, sive aurem consulas, sive præcedentia cum his nectas: In re clara verbis parco: Tu legas, moneo,

Φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.

Sic

Ad seipsum. E. AN.

Cupio quidem jocosi
Bromii choros requirens:
Amo vero cum juvencis
Fidibus canens bibensque:
Hyacinthinis corollis
Caput implicatus, ut cum
Teneris jocer puellis,
Amo maxime inter omnes.
Nihil invidere possum,
Neque nosse contigit mî
Livorem adhuc malignum.
Leviora tela linguæ
Fugio timens procacis.
Fugio execrorque semper

Epulis

Sic ἐπεξηγητικὸν habemus opportune: *Cor meum invidiam non novit, invidiam laniatricem nec ipse novi:* De se & corde suo distincte loquitur Poëta: In quo si non αὔξησις, certe ista ἀφέλεια est non illepida, quam in his Lyricis nemo paulo humanior aspernabitur: Et tamen conjecturæ insulsæ parens, cui διάκρισιν etiam in mentem venerat, propter ipsam illam geminationem relicto bono secutus est pravum: Miratcr, nisi ita saperet ubiqi.e.

11. Φιλολοιδόροιο γλώττης] Codex Vaticanus male Φιλολοιδόροισι: Scaliger ad Oram Libri adscripserat,

Φιλολοιδόρου τε γλώττης·

Perperam & inepte, ubi copula rectius abest, quam adest, & Versus ad aures sic durius accedit.

12. Φεύγω βέλεμνα κοῦφα] Codex Vaticanus male iterum Ἔφευγε.

Στυγέω μάχας παροίνυς
Πολυκώμυς κατὰ δαῖτας.
Νεοθηλαῖσιν ἅμα κύραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
Βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Εἰς

13. Στυγίω μάχας παροίνυς] Hic etiam male Codex Vaticanus Στυγίων pro Στυγίω.

15. Νεοθηλαῖσιν ἅμα κύραις] Ita Henricus Stephanus edidit: Aperta Metri jactura: Nam Versus sine dubio est Jonicus ἀπ' ἐλάσσονος. In Editione Moreliana typis excusum est,

Νεοθήλαις ἅμα κύραις

Recte, quod ad mensuram Versus, sed male, quod ad sententiam attinet: Nam κύραι νεόθηλαι sunt puellæ mammis recens admotæ, quas Poëta cum aliis omnibus non insulsis reliquisset earum nutricibus, non expetiisset sibi: Res est nimis aperta: Quare perbene Tanaquillus Faber reposuit,

Νεοθηλέοις' ἅμα κύραις.

κύραι νεοθηλεῖς vel νεοθαλεῖς sunt tales, quales desiderabat Lyricus: Nihil certius aut evidentius.

17. Βίον ἥσυχον φέρωμεν] Hic quædam deesse suspicantur Viri Eruditi: Verissime absque ullo dubio: Nam verba non cohærent, & ipsum φέρωμεν socios abesse clamat. Præcedentia unum Poëtam constanter repræsentant nobis, ut vides. Unde tamen suspicio suboriri posset, φέρωμεν plane ab hoc loco alienum esse, nec unquam ab ipso Poëta fuisse scriptum: Quid si duos Versiculos præcedentes,

Νεοθηλέοις' ἅμα κύραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,

jungamus cum hoc uno, sed ita leviter interpolato,

Βίον ἥσυχον φέρω μὲν?

Sic certe eadem persona manet, & ea desiderantur, quæ post μὲν exhibebant ʒ: *Cum puellis virentibus ad barbiton saltans, vitam lætam & tranquillam agam quidem &c.* φέρω est modus subjungendi, non modus indicandi: Dixerat antea Poëta,

Ποθέω μὲν Διονύσυ
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ' ὅταν ἐφήβυ
Μετὰ συμπότυ λυρίζω·
Στεφανίσκυς δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.

Quibus tria voluptatum genera recen-

Epulis citata festis
Genialibusque bella:
Ubi maxime choreas
Vernante cum puella
Cithara sonante plaudo.
Juvat otium & quies me.

De

censet: Primum, χορείας Διονύσου φιλοπαίγμονος: Alterum, λυρίζειν μετ' ἐφήβου συμπότου: Tertium, ἀθύρειν μετὰ παρθένων: Duo priora æqualis erant conditionis, & eodem loco habebat Lyricus: Tertium illis præferebat longe, & maxime amabat: Eo respiciens hic in fine, sumit, quod sibi potissimum videbatur, idque si non unice, saltem præcipue se in posterum agere velle, declarat partim hisce, partim amissis: Quid ais? Hoc non ineptum est. Visne aliud, quod mihi in mentem venit, dum hæc scribo? Fors ita legendi sunt tres Versiculi,

Νεοθηλέσσ' ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
Βίον ἥσυχον φέροιμι.

Sic pro subjungendi modo habemus optandi modum, qui hic sane quadrat, & nihil Odario deest: Hoc perspicuum est, & vides statim. Eo tamen admisso, ne quid dissimulem, nimis præcise unum illud sibi exoptat Poëta, duobus aliis, quæ odio minime prosequebatur, plane neglectis, & ne verbo quidem vel tacite vel expresse commemoratis: Quod minus conveniens profecto: Quare prius eo respectu melius certe est, aut saltem melius esse potest. Et quid tamen, si rem ex vero æstimemus, ipsa illa repetitio de puellis vernantibus & lusu cum eis? Sane, ubi singula nunc penitius inspicio, ea quocunque modo fiat, mihi videtur minus apposita: Nam Odarium & ejus sententiam revera onerat, ubi præcedentia illa, Μετὰ παρθένων ἀθύρειν Φιλέω μάλιστα πάντων, abunde sufficiunt, & ad mentem Poëtæ quocunque modo declarandam nihil præterea requiritur. Visne igitur tertium, quod ex duobus aliis & accuratiori eorum examine mihi enatum? Fors duo Odaria hic etiam perperam conjuncta sunt: Primum fuerit octo Versuum: Alterum a Φθόνος οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ inchoaverit, & quod Versuum fuerit definiri non potest, quia in fine lacerum est. Certe hoc mihi fit perquam probabile: Nam sic nihil ociosum aut perperam repetitum adest, & sententia utriusque Odarii perspicua est:

XLIII.

Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Οτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ολίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
Οπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,

Ἀπὸ

Versus scilicet postremos nunc etiam ita lego,

Νεοθηλέος ἅμα κούραις
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
Βίον ἥσυχον φέρω μεθ',

& *φέρω* non subjungendi modo accipio, sed indicandi, quem alia itidem servant: Præter sententiam autem suspicioni etiam favet verborum indoles: Nam in Primo Odario omnia vinculis cohærent; in Altero omnia ad Versum postremum usque vinculis carent: Attende, attende: Quod mihi probabile videtur, fallor, aut probabile etiam videbitur tibi. Potuit autem ipsum illud, *Νεοθηλέος ἅμα κούραις* &c, ubi minus accurate distincta erant Odaria, confusionem inducere, & hebetiores argumenti similitudine fallere: Nam ita sæpe erratum est, ut nemo paulo humanior nescit. Illud addendum est uno verbo: *μεθ'* post *βίον ἥσυχον φέρω* minus apte collocatum est, sed id Metri necessitate factum arbitror: Alias, quod vix tamen credibile, mendum gravius delitesceret: Nam *φέρωμεθ'* ab hoc loco plane abhorret, nec ullo modo ad ejus normam adaptari potest: De

co

De cicada. H. ST.

O ter quaterque felix
Cicada, quæ ſupremis
In arborum viretis,
Roris parum ut bibiſti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem.
Quodcunque conſpicaris,
Tuum eſt, quod arva gignunt,
Quod ſylva cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quod ejus in labores
Injurioſa non ſis.

Co-

eo non dubitandum, quicquid Barneſius aliique ineptientes commiſcantur & blaterent.

XLIII. 2. *Οτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων*] Liber Vaticanus male,

Οτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων.

Vident omnes.

4. *Βασιλεὺς ὅπως*] Hoc referendum eſt ad præcedens *Δενδρέων ἐπ' ἄκρων*, & ſequens *Σὰ γάρ ἐστι* &c: Nam qui id jungunt cum *ἀείδεις*, & exponunt, *ὡς πρωτεύων τὶς ἐν τῇ ᾠδῇ*, quod minus Emphaticum & magis coactum eſt, hercule ſumunt.

5. *Σὰ γάρ ἐστι καῖνα πάντα*] Peſſime Liber Vaticanus *καινὰ πάντα.*

7. *Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι*] Verſus recte a Tribrachy incipit: Optimum autem eſt illud *ὧραι*, quod in Libro Vaticano male mutatum in *ὕλαι.*

8. *Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν*] Hic etiam Tribrachyn habemus in principio: Ipſum *φιλία* ne tangas: Ut diximus ſupra ad Oden 18, cum Emphatice loquebantur Græci, *τὸ πρᾶγμα* adhibebant *ἀντὶ τοῦ πράττοντος*: Hoc factum etiam hic: Non colonorum amica, ſed ipſa colonorum amicitia eſt cicada: Nihil dulcius aut

 jucun-

Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε·
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

Εἰς

jucundius. Tanaquillus Faber, id non animadvertens, legebat hic,

Σὺ δὲ φίλος εἶ γεωργοῖς.

Quo jure & quo ſucceſſu, nunc quiſque videt.

9. Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων] Verba trajecta: Ordo eſt, ἀποβλάπτων τὶ μηδενὸς, *nullius quid lædens:* ἀποβλάπτειν idem, quod βλάπτειν, ut ἀποβλέπειν idem, quod βλέπειν, ἀποθεραπεύειν idem, quod θεραπεύειν, & alia id genus ſexcenta: Nihil eſt, quod cujusquam lædas: τὸ μηδενὸς reſpicit γεωργῶν præcedens. Tales trajectiones ſunt ſatis frequentes, & Poëtæ adhibent ſæpe, ut Metro morem gerant. Qui τὶ ἀπὸ μηδενὸς *nullius rem* explicant junctim, idque comparant cum notiſſimis illis Theocriti χαῖται ἀπ' ἀκάνθας, λεπύριον ἀπὸ πρίνοιο, falluntur & fallunt: Nam ἀπὸ ita adhibetur recte, quando de illis ſermo eſt, quorum unum ab altero originem ducit; Sicuti pappi ab acantho, glans & glandis tunica ab ilice: Non autem, cum iſta ratio originis deſit, quemadmodum hic: Fruges enim & ſemina non oriuntur ab agricolis, ſed aliunde orta agricolæ poſſident & ſibi acquirunt: Quare τὸ ἀπὸ μηδενὸς pro τὶ μηδενὸς eo ſenſu ineptum

Colunt, cicada, te omnes,
Divina quod puteris
Æstatis imminentis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligitque Phœbus,
Vocemque dat canoram.
Te non senecta carpit,
Festiva, terræ alumna,
Cantus amica, & omnis
Mali & doloris expers,
Ulla nec aucta carne,
Nec aucta sanguine ullo:
Ipsis abes parum a Diis.

De

tum est, & Sermonis Analogiam temerat: Si μηδενὸς de re accipi posset, figuræ Theocriticæ esset locus: Sed id fieri prohibet verborum indoles, quanquam Barnesius certe ita vertit, *De nihilo quicquam lædens*: Quid mirum? Ab ipsa infantia sua nugari didicerat bonus.

11. Θέρεος γλυκὺς προφήτης] Θέρος hic proprie accipiendum de æstate, quando Sol & cælum maxime calet: *Æstatis nuncia es cicada*: Cum tu canis cicada, ipso cantu tuo æstatem nuncias. Canere incipit cicada exeunte vere, & sic æstatis est Propheta: Nihil planius. Ad naturam animalculi respicit Poeta, quod frigoris impatientissimum est: Ea de re nos nuper aliquid ad Philen, quem pessime intellexerat Bersmannus.

16. Σοφὸ, γηγενὴς, φίλυμνε] Perperam Liber Vaticanus, γηγενὲ, φίλυπνε.

17. Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε] Sine dubio legendum est,

Ἀπαθὴς, ἄναιμ', ἄσαρκε.

Liber Vaticanus depravatius ἀνιμόσαρκε habebat.

XLIV.

XLIV. Εἰς τὸ ἑαυτȣ̃ ὄνειρον.

Εδόκȣν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
Ο δ' Ερως, ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
Εδίωκε, ϗ κίχανεν.
Τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Εν ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
Ενὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Εἰς

XLIV. Odarium lepidum & venuſtum.

9. Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις, Ενὶ τῷδε συνδεθῆναι] Hæc depravata ſunt, & Auctor hujus Odarii ita relinquere non potuit: Nam primo, poſt διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις ſequi debuiſſet συνδεθῆναι δὲ ἑνὶ τῷδε, ut ſic oratio recte procederet, & particulæ collactaneæ ordine ſeſe exciperent: Dein, ἑνὶ τῷδε, *uni huic*, peccat & ineptias alit, quia id una cum ἄλλοις ſe refert ad præcedens ἐν ἔρωσι πολλοῖς, & ſic demonſtrationi locus eſt nullus: Cum ea, quæ hic dicuntur, ſomniabat Poëta, multis amoribus erat implicitus: Ex ſomnio igitur colligit, ſe excepto uno ex omnibus aliis evaſurum: In quo nihil, ut vides, quod τῷδε vel promittat vel ferat. Et corrigamus igitur, quæ corrigenda ſunt, ut una opera & ſententia & ſententiæ reſplendeſcat nexus: Scribo diviſis voculis, quæ male coaluerant, & mutato leviter accentu,

Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Εν ἔρωσί με πλακέντα,

Διο-

De suo somnio. H. ST.

Videbar in quiete
Huc cursitare & illuc,
Humeros amictus alis;
Amor sed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me persequens prehendit.
Sibi somnium quid hoc vult?
Mihi quidem videtur,
Me plurimos amores
Fugisse jam implicatum,
Hærere in hoc sed uno.

In

Διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷ δὲ συνδεθῆναι.

Quid, quæso, facilius? Sic autem nihil revera aptius: τῷ idem, quod τινὶ, ut omnes sciunt: Hoc convenientissimum est, & plane dicit, quod sententia sibi requirit: *Existimo sane ego, me multis amoribus implicitum, elabi quidem ex aliis, uno vero aliquo colligari:* Nesciebat Poëta, quo amore colligaretur ex multis: Hinc ἑνὶ τῷ verissime & perquam opportune dedit: Nihil certius aut evidentius. Illud addendum uno verbo: In Editis quibusdam propter absentiam, ut ego autumo, particulæ δὲ, pessime correctum est,

Διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

Nam, ut nihil aliud dicam, quid διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις, & quidem post πλακέντα ἐν ἔρωσι πολλοῖς? Idne aptum est, & ita dici potest apte? Nugæ, nugæ, quæ nauseam mihi creant, inprimis post veram lectionem restitutam: Quare eo facessant ocyus, quo venerint.

XLV. Εἰς τὰ τῦ Ερωτος βέλη.

Ο ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις
Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων
Εποίει, λαϐὼν σίδηρον.
Ακίδας δ᾽ ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῦσα.
Ο δ᾽ Ερως χολὴν ἔμισγε.
Ο δ᾽ Αρης ποτ᾽ ἐξ αὐτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ᾽ Ερωτος.
Ο δ᾽ Ερως, Τόδ᾽ ἐστιν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ελαβεν βέλεμνον Αρης,

Υπε-

XLV. 4. Εποίει] Liber Vaticanus Επόει: Non necesse, ut sciunt ipsi Pueri.

6. Μέλι τὸ γλυκὺ λαβῦσα] Pæon tertius cum Jonico a minore: Ejusdem mensuræ est Versus Quartusdecimus sequens.

8. Ο δ᾽ Αρης ποτ᾽ ἐξ αὐτῆς] Post ἐποίει, ἔβαπτε, ἔμισγε; minus concinnum est ποτὲ: An forte legendum?

Ο δ᾽ Αρης τότ᾽ ἐξ αὐτῆς,
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ᾽ Ερωτος.

Tunc, cum Vulcanus, Venus & Cupido in illa telorum fabrica erant occupati, supervenit Mars, & ea sprevit: Attende: Sic apta est series orationis & ipsa narratio.

13. Ελαβεν βέλεμνον Αρης] De hoc ἔλαβεν, & aliis, quæ sequuntur, mi-

ris

In Cupidinis ſagittas. H. ST.

Veneris maritus olim
Ad Lemnias caminos
Amoribus ſagittas
Dum cudit ære ſumpto,
Hamosque melle dulci
Dum temperat Cythere,
Miſcetque fel Cupido;
Mars prælio revertens
Quatiebat horridam haſtam,
Tela elevans Amoris.
At Amor, Grave iſtud, inquit:
Fac, ſi libet, periclum.
Mars accipit ſagittam,

Venus-

ra narrant Viri Eruditi: Ut id ſcias, verba Richardi Bentleji ex Epiſtola jam citata ad *Poëtam ſine Fuco* de his adſcribam: *Rogas, utrumne id velint, Amorem ſuum jaculum in manus modo Marti dediſſe, an in Martem contorſiſſe & eum vulneraſſe: Neutra ex his ſententia, ſed alia inter utramque media vera eſt. Quippe Cupido non contorſit jaculum, ſed manu tantum capiendum tradidit: At repente jaculum, ex vivo ſcilicet igne & æthereo fulgure conſtans, in Martis corpus ſe ſponte inſinuavit, & reconditum latuit: Inde eſt illud* ἀναστενάξας, gemitum & ſuſpirium ducens, *ob vulnus ſcilicet: Et* ἆρον αὐτό, tolle, quæſo: *quippe in intitima corporis penetraverat:* ἔχε *vero* αὐτό, tecum ſerva, *ait Cupido irridens,*

Υπεμειδίασε Κύπρις.
Ο δ' Αρης ἀναστενάξας,
Βαρὺ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
Ο δ' Ερως, Εχ' αὐτὸ, φησί.

Eis

ridens, qui ſolus potuit extrahere, ſed noluit. Quæ nonne mira ſunt, ut dixi? Credebas olim, tela Cupidinis mittenda eſſe arcu, ut rupta cute in corpus penetrarent: Id aliter ſe habere, diſcis nunc: Ignis enim vivus & fulgur æthereum, ex quo conſtant tela, faciunt, ut absque arcu in corpus ſeſe inſinuent ſtatim, ibique hæreant ita pertinaciter, ut præter unum Cupidinem non ſit alius, qui ea extrahere poſſit: Mira, mira: Sed nimis hercule mira. Quare ea captum meum longe ſuperant, & aliud requiro, quod naturalius ſit, & mentem Poëtæ rite explanet: Id autem ubi in Aliorum commentis etiam non offendo, paucis quod res eſt, tibi exponam, Lector: Cum Mars telum Cupidinis in manum ſumſit, vis teli occulta ſtatim per poros ſe in manus intima inſinuavit, eamque omni robore & ἐνέργεια ita privavit, ut Deus telum manu neque ſuſtinere, neque emittere potuerit; Similiter fere, ut in torpore fieri ſolet: Manus enim, quæ torpet, & oneri impar eſt, & illud ipſum, quod tenet, abjicere non poteſt, quia movendi facultas deeſt, & pro manu mortua potius haberi debet, quam pro manu viva: Sentisne? Sic omnia hic perſpicua ſunt & plana: Simulac enim vis teli occulta manum perrepſerat, belli Præſes, utut robuſtus, & teli pondus ſenſit, & ingemiſcens Cupidini dixit, *tolle illud*, & quod ego tibi porrigere non poſſum, mihi ex manu ipſe ſume. Telum, quod in manu vegeta leviſſimum erat, in manu torpente videbatur graviſſimum, & Mars nunc tenere debebat invitus, cum cæteroquin id vel Cupidini reddere vel manu emittere potuiſſet facile: Quod probe ſciens Cupido, ſubriſit, ut antea ſubriſerat Mater, & reſpondit, *Id ipſe tene & habe*; ſic ſcilicet vires ejus experieris porro, & ſcies, an id jure contemſeris præ haſta tua: Nihil lepidius, nihil naturalius. In vi autem occulta, quæ Cupidinis telo hic adſcribitur, nihil ſane novum, ubi in aliis ſexcentis vim ſimilem celebrarunt Veteres: Scis, quid de Mercurii Virga ſcripſerint omnes: Quos ea tangebat Deus, vel ſopire vel excitare poterat pro lubitu: Alia vulgo notiſſima prætereo. De vellere Arietis, quo ad Colchos vectus eſt Phrixus.

xus.

Venusque risit: Ille
Vehementer ingemiscens,
Gravis, inquit; aufer illam.
Tibi serva, ait Cupido.

xus, & quod postea inde abstulerunt Argonautæ, Apollonii Scholiastes ad Libr. 3. scribit, id tactu Mercurii factum fuisse aureum: Τὸν ῥα χρύσειον ἔθηκεν Ἑρμείας] λέγεται γὰρ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπαφῇ τὸ δέρος τοῦ κριοῦ γενέσθαι χρυσοῦν. Hoc minus notum est, & hic verbo commemoro, ut videas, quam stolide pro τῇ ἐπαφῇ Vir Doctus ibi rescripserit τῇ βαφῇ. Visne aliud, dum in his sum? Quod Cupido & Jacchus, ut Dii juvenes, tangebant manu, si vetulum esset & decrepitum, statim ipso tactu fiebat vegetum & juvenile: Ita nullo negotio illustrare possum celeberrimum illud Fragmentum Orphicum, quod Græce apud Clementem Alexandrinum, Latine vero apud Arnobium extat, & omnes Viros Eruditos a renatis Literis frustra torsit: Videamus breviter: Græcum ita legendum est,

Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο, δεῖξε δὲ πάντα
Σώματος οὐδὲ πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦν Ἴακχος,
Χειρί τέ μιν ῥίπτασκε γελῶν αὔως ὑπὸ κόλπυς.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν εἴδησε θεὰ, μείδησ' ἐνὶ θυμῷ,
Δέξατο δ' αἰόλον ἄγγος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Sic locuta, vestem attraxit, & ostendit omnem corporis figuram minime venustam: Puer vero Jacchus aderat, manuque eam succutiebat ridens sub aridos & emaceratos sinus: Quod ubi vidit Dea, ex animo risit, & accepit varium vas, in quo erat Cyceon. Attracta veste apparuit pars illa corporis, qua mulier erat Baubo, non venusta & decora, ut in virgine juvencula, sed horrida & deformis, ut in anu decrepita esse solet: Hanc tamen blande tetigit Jacchus adstans, & anum sub sinu palmula succussit: Quod cum videret Dea, mirata est in juvene, & levato dolore risum ei extorsit: Hæc simplicissima est verborum sententia; Quam Enarratores ad mentem Orphicorum mox interpretamentis suis exornarunt paululum: Illam scilicet contrectationem & succussionem Jacchi, qui in Theologia Orphica non erat alius ab ipso Cupidine, ita explicuerunt, ac si pars Vetulæ ea formam mutasset statim, & ex decrepita facta fuisset juvenilis: Tangebat & succutiebat Jacchus partes illas aniles & defor-

XLVI. Εἰς Ἐρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ ϗ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος, οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος, πατεῖται.

Μόνον

mes; quæ sic repente ipso tactu & succussione factæ sunt juvenculæ & venustæ: Id autem risit Dea, & risit non immerito: Nihil enim revera ridiculum magis, quam in anu emaciata & rugosa unum illud juvenile & pubescens. Hoc facile & perspicuum est. Eo autem pertinet Antiqua Versio Latina, quam Arnobius non fecit, sed ab ipsis Orphicis factam, ut major esset ejus auctoritas, studio sibi sumsit; ita, ut nunc mihi videtur, legendam,

Sic effata, simul vestem contraxit ab imo,
Objecitque oculis formatas inguinibus res:
Quas cava concutiens Jacchus manu; nam puerilis
Ollis vultus erat, plaudit, contrectat amice.
Tum Dea defigens augusti luminis orbes,
Tristitias animi paulum mollita repouit:
Inde manu poclum sumit, risuque sequenti
Perducit totum Cyceonis læta liquorem.

Cum Baubo monstrasset res formatas inguinibus, Jacchus eas cava manu concussit primum; dein plausit & amice contrectavit, quia illis vultus erat juvenilis. Vultum juvenilem assumserant, simulac manu Jacchi concussæ erant: Inde cum plausu statim exiliit Puer, & eas sic transformatas amice tetigit. Illud, *nam puerilis ollis vultus erat*, rationem continet, quare post succussionem partes mox amice contrectaverit Jacchus, & ita interponitur, ut ad ipsum *plaudit, contrectat amice* respiciat unice: Sic sententia illa Enarratorum & Interpretis satis aperta est. Quid autem ipse Arnobius? Ille Jacchi & Deorum ministeria ridens, rem naturaliter intellexit, & ut magis ridicula esset & obscœna, de notissima depilatione

expli-

In Amorem. H. ST.

Et non amare, durum eſt,
Et eſt amare, durum:
Duriſſima omnium res
Amare, nec potiri.
In Amore negliguntur
Imagines avorum:

Mores

explicuit: Vides? Sic omnia pulchre concinunt, & nihil eſt, quod moleſtiam alicui præbere poteſt: Leviſſima autem eſt medela, quam ego in his reſtituendis adhibeo: Nam pro Βαυβῶς, quod in tertio Verſu Fragminis Græci peſſime extat, αὔως minima mutatione elegantiſſime lego: κόλποι enim vetularum tales: Legi etiam venuſte poſſet Βαιὸς, ut exile illud contrarium denotaret τ̃ βαθυκόλπου: Sed alterum malo. Hoc in Græco: In Verſione autem Latina pro *Baubo* in Verſu etiam tertio repono *Jacchus*; quod facile profecto irrepere potuit ex Græcis perperam ſcriptis, nec longe petitum eſt: Id vero ſi Diſyllabum ſit, Spondeum, ſi Triſyllabum, Amphimacrum cum ſyllaba præcedenti efficit: Niſi forte *Bacchus* pro *Jacchus* ſcribere velis, quæ nomina ſunt ἰσοδύναμα, ut ſic menſura Verſus ſit certior, & literarum mutatio paulo minor: Fac, quod velis. Alterutrum certe nomen loco neceſſarium eſt, & ipſe ſententiæ ductus requirit: Quis enim manu propria corpuſculum ſuum tangens, illud ita *contrectare*, & quidem ita *contrectare amice* poſt *plauſum & ſucceſſionem*, dicitur unquam? Nugæ, nugæ: Ea in omnium oculos apertiſſime ingerunt contrectationem & factum alterius, de quo verba ita commode fieri poſſunt: Is autem fuit, & eſſe debuit unus ille Jacchus adſtans: Nihil certius. Sed hoc in tranſitu præter noſtrum in his inſtitutum, ut data occaſione explicarem, quæ nemo Eruditorum hactenus explicare potuit, & Salmaſius ad Solinum ita explicuit poſtremus, ut ſi eum ſequaris, bonus Arnobius, quem Verſionis Auctorem perperam cenſet, in Græcis fuerit puer, & vix ſanum habuerit ſinciput.

X L V I. Εἰς Ἔρωτα] Hoc Odarium

Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Απόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
Ο τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

XLVII. Αλλο ᾠδάριον.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτάν.
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μέν ἐστι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

XLVIII. Αλλο.

Δότε μοι λύρην Ομήρου,

Φονίης

rium in Libro Vaticano pessime jungitur cum Odario præcedenti: Quod certe suspiciones meas de aliis Odariis in his perperam junctis

Mores jacent & artes:
Solum intuentur aurum.
Pereat male expetendi
Qui primus auctor auri.
Hinc cura nulla fratris,
Spernuntur hinc parentes:
Hinc & cruenta bella.
Quod maximum malorum est,
Quicunque amamus, omnes
Per hoc perimus unum.

Aliud Odarium. H. ST.

Juvenis senisque festas
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Juvenis sed usque mente est.

Aliud. E. AN.

Age da lyram mî Homeri,

Ubi

ctis, elucidat & confirmat.

XLVII. 3. Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ] Liber Vaticanus satis dissone, Αν δ' ὁ γέρων χορεύῃ.

Sic

Φωνῆς ἄνευθε χορδῆς·
Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους κεράσσω,
Μεθύων ὅπως χορεύσω,
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παροίνιον βοήσω.

XLIX. Αλλο.

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,

Λυρι-

Sic Versus est Choriambicus, ut recte Barnesius monuit.

XLVIII. 3. *Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν, Φέρε μοι νόμους κεράσσω*] Locus a distinctione laborat: Nam quid *νόμους κεράσσω*, *leges misceam?* Nugæ, & nugæ meræ: Tu ocyus distingue mecum,

Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
Φέρε μοι νόμους, κεράσσω,
Μεθύων ὅπως &c.

Sic *κεράσσω* recte per se subsistit, & utrumque *φέρε* habet voces suas. Diximus supra ad Oden Tertiam, *κεράσω*, *miscebo*, loci sententiæ magis convenire, quam *κεράσσω*, *misceero*: Id dicimus etiam hic, & ipse vides statim, si attendas. De cætero, ubi *θεσμοὶ* & *νόμοι* sine dubio sunt *ἰσοδύναμα*, in illis hic perperam variat Auctor: Nam repetitio vocis certe Veneres habuisset suas: *φέρε μοι κύπελλα νόμων, φέρε μοι αὐτοὺς τοὺς νόμους, κεράσω, μεθύων* &c. Hoc, aut aliquid simile, fuisset longe venustius: Affer mihi legum pocula; Affer mihi ipsas leges; lætus nunc & alacer miscebo, ut &c. Non fuit Anacreon, aut alius elegantior, qui hæc pepigit.

7. *Μετὰ βαρβίτων ἀείδων*] Ingratum est *βαρβίτων* in numero plurium, ubi *λύρῃ* in numero singulo præcedit, & de se uno ad Citharam unam, quam ipse pulsaret, cantante loquitur Homo. Inquies, ita alibi etiam Poëtæ: Fateor; Sed in locis, ubi id factum, aut alia verborum conditio,

Ubi chorda abeſt cruenta.
Age, da ſcyphos ſacrarum,
Volo temperare, legum:
Ut humum ebrius laceſſam,
Pede verberans ſoluto:
Citharaque concinente,
Rabie furens modeſta
Temulenta verba fundam.

Aliud. E. AN.

Age, pictor optime, audi
Lyri-

ditio, aut eadem etiam eſt inconcinnitas. An ſcribendum βαρβίτα, ut hiatum non metuerit, quem profecto ſpernere poterat? Fac, quod velis: Ego nihil hic affirmo, quia de Auctore minus honorifice ſentio. Ut id verbo addam: Cur etiam in principio numeros mutavit? Δότε μοι λύρην Ομήρου: Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν, Φέρε μοι νόμους: An una Lyra non poterat afferri, niſi a pluribus, pocula autem & poculorum decreta, ab uno ſingula? Sentis ſtatim, quam frivolum hoc & ineptum: In numeris igitur ibi vacillavit bonus, ut Metro morem gereret, & Verſus cudere poſſet: Quod ſane Poëtam pauperculum & invenuſtum prodit.

8. τὸ παροίνιον βόησω] Poſt hunc Verſum Codex Vaticanus repetit duos Verſus primos,

Δότε μοι λύρην Ομήρου,
Φονίης ἄνευθε χορδῆς.

Quæ repetitio inepta eſt, & ab ineptientibus haud dubie profecta. Scis, Lector, quid de clauſula Odarii 41. ſuſpicer: Id commode etiam hinc ſtabilimentum accipit.

XLIX. 1. Αγε, ζωγράφων &c.] Hæc Ode procul omni dubio mutila eſt & maxima ſui parte truncata: Nam cum Libro Vaticano ita legamus & ordinemus quatuor Verſus priores,

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον

 Ιλα-

Λυρικῆς ἄκȣε Μȣ́σης·
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
Ετεροπνόȣς ἐναύλȣς·
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ιλαράς τε ϗ γελώσας·
Ο δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,

Γρά-

Ιλαράς τε ϗ γελώσας·

an ſic quatuor reliqui Oden abſolvere poſſunt, & ea exhibent, quæ poſt τὸ πρῶτον recte ſuccedunt? Id nemo dixerit hercule, qui ſapiat. Dein, quid illa?

Ο δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
Γράφε ϗ νόμȣς φιλȣ́ντων.

An apte cohærent, ſive φιλȣ́ντων retineas, ſive id mutes in πινόντων? Abſit, abſit: Nam Leges amantium & bibentium, ut atramento vel minio ſcribi, ita cera facile adumbrari poſſunt: Quare de illis certe ita non locutus fuit Lyricus, ſed de re longe alia, quæ penicilli & picturæ ſuperat vires. Habuimus Supra Ode 28.

Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Απαλάς τε ϗ μελαίνας·
Ο δ' ὁ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε ϗ μύρȣ πνεȣ́σας.

Aliquid ſi non magis, ſaltem non minus difficile, hic ſibi requirit Verſiculus ſimilis: Hoc certum & dubii expers. Nugantur igitur, & ſtrenue quidem, omnes Interpretes & Viri Eruditi, qui hæc ita jungunt, & jungi poſſe exiſtimant: Separanda enim ſunt, quæ homines inſulſi peſſime copularunt, & tota Ode abſque dubio ita repræſentari debet,

Αγε, ζωγράφων ἄριστε,
Λυρικῆς ἄκουε Μȣ́σης·
* * * * * * * *
Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
Ιλαράς τε καὶ γελώσας·
* * * * * * * *
Φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
* * * * * * * *
Ετεροπνόους ἐναύλȣς
* * * * * * * *
Ο δ' ὁ κηρὸς ἂν δύναιτο,
* * * * * * * *
Γράφε καὶ νόμȣς φιλȣ́ντων
* * * * * * * *

Sic de jactura conſtat, & a conjectu-

Lyricæ modos Camœnæ.
Berecynthiasque vento
Minime ſuo ſonantes,
Age, tibias jocoſis
Penitus relinque Bacchis.
Age, pinge civitates
Hilaras, nec abſque riſu.
Modo vero cera poſſit,

Etiam

jecturis futiliſſimis abſtinebunt, ſpero, Naſutuli. Quot autem Verſus inter incolumes exciderint, una cum ignariſſimis ſcio, ideoque non niſi ſingulos notavi: Id moneo, ne ſtellulas male accipias.

4. Ετεροπνόους ἐναύλους] Duo Epitheta, quorum vox ſubſtantialis cum aliis interiit: Duriſſime Faber,

Ετεροπνόοις ἐν αὐλοῖς.

Nam Βάκχαι ἐν αὐλοῖς vix ac ne vix ita dici poteſt Græce: Si quid mutandum eſſet, legerem ego,

Ετεροπνόους μὲν αὐλούς.

Quod mutilatis convenit, & tibias etiam opportune promit: αὐλοὶ ἑτεροπνόοι ſunt tibiæ diverſa ſonantes; tibiæ dextræ & ſiniſtræ, quæ diſcrepabant ſono: Pueri ſciunt hodie, & qui aliter legunt vel intelligunt illud tibiarum Epithetum, riſum mehercule debent.

5. Γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον] Verſiculus hic non potuit commode ſequi ſtatim poſt Verſum ſecundum: Nam Procemiolum ſine dubio fuit paulo majus, & in eo γράφε, ποίει, aut verbum ſimile præceſſit: Vide modo Odas ſimiles. Fallor etiam, aut ante πόλεις in ipſo Procemiolo totum Odarii ὑποκείμενον breviter expoſuit Poëta, idque non urbes forte ſolas, ſed regionem etiam complexum fuit univerſam, in qua urbes illæ cum aliis adjunctis: Delicias enim agunt, qui de Urbibus Homericis hic cogitant, ac ſi in toto terrarum orbe non fuiſſent urbes, quarum meminiſſe poterant Poëtæ, præter illas Homeri: Quo nihil, ita vivam ac valeam, ſtultius & ridiculum magis. Si Anacreon Auctor fuiſſet hujus Odarii, eum Joniæ urbes & delicias hic laudaſſe dicerem: Nunc nihil affirmo, quia de Auctore plus quam dubito: Quanquam certe Alius Anacreontem imitatus, id facere potuit ex ejus perſona, vel ipſe Patriæ itidem ſuæ felicitatem ita Verſibus celebrare: Eo ſane vi-

Γράφε ϗ νόμους φιλούντων.

L. Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθε·
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

Πότον

dentur verba pertinere, & prolixior fuit Ode, si quid ego conjector.

8. Γράφε ϗ νόμους φιλούντων] Non necesse, ut νόμους φιλούντων pependerit a γράφε: Nam alia potuerunt vel præcedere vel sequi, a quibus id pendebat: Ex. Gr. aut Venerem, aut Cupidinem, aut Gratias, &c, pinge, Amantium leges vel ferentes, vel interpretantes, vel recitantes &c: In gratiam Rudiorum hoc moneo.

L. Εἰς Διόνυσον] Non male quidem Odarium ita inscribitur, sed rectius tamen Josephus Scaliger id inscripsit Εἰς σταφυλὴν τρώξιμον: Nam de uva secta hic proprie agitur.

1. Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ, Νέον &c.] Alii Codices aliter, & quidem ita,

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ,
Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν.
Τελέων θεὸς κατῆλθε·

Utrum melius? Si me audias, vulgatum: Nam elegans est earundem vocum repetitio, & cum Charactere hujus Odarii mire convenit, ubi habemus etiam in fine,

Ἵν᾽ ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητόν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν.

Eædem scilicet voces in iisdem sedibus Rhythmum adjuvant, & faciunt ut moduli in his dulcius sonent: Ut autem repetitum ἄνοσοι ibi, ita repetitum ἐν πότοις hic, ea sibi adjuncta habet, quorum non eadem, sed diversa est indoles: Nam primum ἀτειρῆ ad corpus & musculorum vires referendum est: Alterum ἀταρβῆ ad animum & pectoris

Etiam ſuas amantum
Mihi pinge ſanctiones.

In Bacchum. E. AN.

Juvenem in ſcyphis valentem,
Minime in ſcyphis paventem,
Lepidum in ſcyphis choreuten
Faciens Deus revenit,
Homini meros amores,

Hila-

ris liberioris vigorem: Tertium καλὸν χορευτὴν ad pedes agiles & lætitiæ tripudiantis Veneres. Hæc perſpicua ſunt, & lectionem illam commendant ſane. Jam ſi alteram conſideres; quid in ea, quod adeo ablandiri poſſit? Id ego, hercule, non video: Nam ut modulorum ſuavitatem mittam, quid πόνοι hic? An ærumnæ? An labores proprie dicti? Ambigua vox eſt, & neutrum ſatis convenit: Nam ſi ærumnas eligas, de junioribus perperam dicitur, quod de ſenioribus dicendum fuiſſet: Illi enim in ætate provectiori magis ærumnis ſunt obſtricti, quam juvenes, qui in ætate prima vix ærumnas norunt: Si autem labores proprie dictos ſumas, vix ſane eſt, ut de illis hic potuerit eſſe ſermo: Nam qui laborant, & in laboribus occupati ſunt, de vino parum cogitant, quod ocio conſecratum eſt: Et hinc eſt, quod ἐν πόνοις mihi certe arrideat minus. Quid autem ἐν πόθοις, quod ſequitur? Quales intelliguntur πόθοι? Quæ deſideria? Amores, inquies, & luſus amatorii: Concedo: Sed quid adeſt hic, quo latiſſima vocis ſignificatio ad iſtas anguſtias redigitur? Nihil certe, nihil: Et ſic ſentis, quam ambiguum hoc & lubricum. Tandem id etiam mihi diſplicet, quod eaſdem voces non repetens Lyricus, adhibuiſſet tamen ſimiles & plane gemellas: Nam id ambiguitatem inducit, quam vix expedire poſſunt aures: Ut πόνοις mittam, quam ambiguum, quæſo, eſt illud ἐν πόθοις ἀταρβῆ, ἐν πότοις χορευτὴν? Meo certe indicio, ſi eaſdem

Πότον ἄσονον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλυ τὸν οἶνον.
Πεπεδημένον ὀπώραις,
Επὶ κλημάτων φυλάτ]ειν.
Ιν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
Ανοσοι μένωσι πάντες,
Ανοσοι δέμας θεητόν,
Ανοσοι γλυκὺν τε θυμὸν,
Εσέτυς φανένἸ☉ ἄλλυ.

Εἰς

dem voces non repetiisset Poëta, hisce non fuisset usus, sed alias sumsisset, ut apte & perspicue loqueretur. Quare ego ita sentio, ut dixi, & lectionem dissonam a Nasutis Grammaticis profectam esse suspicor plane.

6. Πότον ἄσονον κομίζων] Recte πότον, vel ut scribendum potius, ποτὸν: πόθον, cujus Stephanus hic meminit, non est unius assis: Pueri vident.

8. Πεπεδημένον ὀπώραις] *In fructibus inclusum*: Vinum nondum pressum aut expressum; quod uvæ adhuc continent, & in earum folliculis, tanquam in carcere, adhuc detinetur: Nihil apertius: Et quid igitur blaterat Faber? An in illis sensus est nullus? Hercule, nihil insulsius aut inconsideratius. Versiculus constat ex Pæone tertio & Jonico a minore, recteque etiam hic inter Anacreonticos commoratur.

9. Επὶ κλημάτων φυλάτ]ειν] Menda levicula: Verissime corrigunt,

Επὶ κλημάτων φυλάτ]ων.

Sic nihil perspicuum magis: κομίζων, φυλάτ]ων, sine copula: Quod mire convenit cum indole hujus Odarii. Faber hic etiam nugas agit.

14. Εσέτυς φανέντ☉ ἄλλυ] Locus corruptus: Nam ἐσέτυς nihil significat Græce: An cum Viris Eruditis legendum,

Ες ἔτυς φανέντ☉ ἄλλυ!

id est, ut supplent & explicant illi, ἐς ἔτυς φανέντ☉ ἄλλυ χρόνον, *in anni alterius apparentis tempus*? Haud puto: Nam inaudita est Ellypsis, & cujus exemplum, credo, extat nullibi: εἰς ᾅδυ pro εἰς ᾅδυ οἶκον, εἰς

Ασκλη-

Hilarum ferens temetum,
Genitrice vite natum,
Acinis in ebriosis
Cohibens adhuc revinctum.
Ut ubi sit uva secta,
Vigeamus absque morbo,
Vigeamus usque membra
Vigeamus usque mentem:
Redeunte donec anno
Redeat novus Lyæus.

De

Ασκληπίυ pro *εἰς Ασκληπίυ ἱερὸν*, & alia id genus sexcenta, novi, & Alii norunt mecum: Sed ea nihil huc faciunt: De loco enim dicuntur, non de tempore, quod ita Ellyptice apud Græcos designatum non memini. Aliud latet: Videamus: An legendum?

Ιν' ὅπιν τέμωσι βότρυς,
Ανοσοι μεθύωσι πάντες,
Ανοσοι δέμας θεητὸν,
Ανοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ες τὺς φανέντας ἄλλυς.

βότρυς pro *βότρυας* contracte dicitur: Istam vocem hic palmariam & præcipuam, respicit *φανέντας ἄλλυς*: *ad alios racemos apparentes*; usque dum alii iterum appareant: Hoc satis aptum & perspicuum est. Inquies; Sic Spondeus pro Anapæsto est in loco primo, qui tamen ubique hic Anapæstum habet. Ita est: Et quid indecorum in eo? Non video hercule; quin gratias id habere potuit singulares in ipsa clausula: Multa in his, quæ ex ignoratione Antiquæ Rei Musicæ minus hodie intelligimus. Sane scripturam, quæ alias commoda & apposita est, ideo ego aspernari nolim: Et visne tamen Anapæstum? Eum habebis, si scribas,

Ες ἔτυς φανέντας ἄλλυ.

ad alterius anni apparentis racemos; ad racemos, qui apparebunt anno altero: Vides? Sic eadem sententia manet, & una fit pedum mutatio: Sume igitur, quod potius tibi videatur: Mihi, ut dicam, quod sentio, posterius minus allubescit, quia paulo inornatius est propter vocum trajectionem & *φανέντας* absque

LI. Εἰς δίσκον ἔχοντα Αφροδίτην.

Αρα τις τόρευσε πόντον,
Αρα τις μανεῖσα τέχνα
Ανέχευε κῦμα δίσκῳ
Επὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
Αρα τις ὕπερθε λευκὰν

Απα-

que articulo. Visne tertium, quod nunc inter scribendum mihi in mentem venit, & fortasse optimum est, aliisque duobus præstat? Dicam: Legendum sit,

Ες ἔτυς τερπνόντος ἄλλον,

ad anni vertentis alium racemum: Apte profecto & apposite: In locutione Ellyptica & utraque conjectura nostra φανέντος & φανέντας minus convenit, quia si rem ex vero æstimemus, sic primum anni initium & primam racemorum apparitionem habemus potius, quam annum ad Autumnum provectum & racemos ad maturitatem perductos; quæ duo tamen hic desiderantur, ut terminus sit plenus, & a sectione ad sectionem currat: Ea vero opportune præstat ipsum illud ἔτυς τερπνόντος, quod una cum anno vertente Autumnum uvasque Autumnales nobis repræsentat: Hoc apertum est, & animadvertis statim. Sic annum & βότρυν manet in Versu illo,

Ιν᾽ ὅταν τέμωσι βότρυν,

neque necesse ut numeri mutentur: Quare, ut dixi, hæc suspicio verissima forte est, & ipsam lectionem exhibet πρωτότυπον.

LI. Odarium futile & ineptum.

1. Αρα τις τόρευσε πόντον, Αρα τις &c] Hæc jure displicent Fabro: Nam quid in his adeo mirum ac novum? Nugæ, nugæ.

3. Ανέχευε κῦμα δίσκῳ Επὶ νῶτα τῆς θαλάσσης] Hos duos Versiculos Editores vulgo jungunt: Ita insulse profecto ac inficete, ut eorum socordiam satis mirari nequeam: Nam quid, quæso, est, ἀνέχευε δίσκῳ κῦμα ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης? Nonne Tautologia, nonne stribligo mera? Apage, apage ineptias, quæ ab ipso hoc Ineptulo non potuerunt proficisci: Locus haud dubie perperam distinctus est, & post Ανέχευε κῦμα δίσκῳ collocari debet punctum, ut sic cohæreant illa,

Επὶ

De disco habente Venerem. H. ST.

Mare sensit ergo cælum,
Aliquo artis & furore
Coalescit unda disco,
Pelagi super profunda.
Alicujus ad Deos mens
Penetravit ergo, sculpens
Tene-

Ἐπὶ νώτῳ τῆς θαλάσσης
Ἆρα τις ὕπερθε λευκὰν
Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν.

Res est perspicua. Illud ὕπερθε pertinet ad ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης, & post Ἆρα τίς minus idonee comparet vitio ipsius Poëtastri, qui verba apte disponere non potuit: Id apparet etiam ex ipso Ἐπὶ νώτῳ τῆς θαλάσσης, quod ante Ἆρα τίς perperam incedit: Nam si eruditior fuisset Homo, Ἆρα τίς repetiisset statim post Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ. Et quid tamen tres illæ repetitiones, Ἆρα τίς τόρευσε, Ἆρα τίς ἀνέχευε, Ἆρα τίς χάραξε? Dicam: Admiratio inficeta eas extorsit bono, & ipsis illis repetitionibus eam augere voluit belle. Illud non prætereundum est: Pro ὕπερθε λευκὰν teste Stephano legebant quidam servata distinctione vulgari ὑπὲρ θάλασσαν: Nimis sane arbitrarie, & ut nunc apparet, nimis etiam inepte: Nam sic Ἐπὶ νώτῳ τῆς θαλάσσης, quod recte a κῦμα separavimus, pessime cum ὑπὲρ θάλασσαν coalesceret, & verba plus quam inepta forent: Quare restituta distinctione commentum illud nunc procul ablegandum est ad ipsos corvos. Quid tamen Dacierius? Ille conjecturam istam audaculam arripuit, eique adjunxit suam longe adhuc audaciorem: Scilicet post δίσκῳ plene etiam distinguens, scripsit Ἆρα τίς ὑπὲρ θάλασσαν, & totum Versiculum Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης delevit, tanquam Glossema, quod Grammaticus aliquis ad ὑπὲρ θάλασσαν adscripserat: Rem lepidam, Cato, & jocosam! ὑπὲρ θάλασσαν nempe locutio est, quæ interpretationem desiderat, eamque non naturalem & simplicem, sed Poëticam & figuratam; Versum Anacreonticum integrum, Versum Anacreonticum venustum: Docti Grammatici, qui ita commentabantur, sed nimis hercule docti: Nam sic perspicua obduxerunt elegantiarum involucris, & ipsa doctrina

Απαλὰν χάραξε Κύπριν
Νόος ἐς θεὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων φύσιος ἀρχάν;
Ο δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
Αλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν

Απα-

ſua fecerunt, quod in Proverbio eſt, ἄνω ποταμῶν χωρῦσι πηγαί: Nihil ridiculum magis aut ineptum.

8. Μακάρων φύσιος ἀρχὰν] Inter hunc Verſum, & Verſum iſtum Απαλὰν χάραξε Κύπριν, male Poëta interpoſuit tertium Νόος ἐς θεὺς ἀερθεὶς: Nam ſic ſocianda ſeparantur, & naturalis verborum ordo, qui in his Anacreonticis ſervari debet, male temeratur. Inquies, Verſus forte eſt tranſpoſitus, & ſcribendum mutato ordine,

Απαλὰν χάραξε Κύπριν,
Μακάρων φύσιος ἀρχὰν,
Νόος ἐς θεὺς ἀερθεὶς;

Sit ita, per me licet: Sed ſic Νόος ἐς θεὺς ἀερθεὶς iterum a ſuo ἐς exulat nimis longe. Ut dixi, verba apte componere non potuit bonus, qui hæc pepigit, Poëta non natus, ſed factus. Illud Μακάρων φύσιος ἀρχὰν Pæon tertius eſt cum Jonico a minore.

11. Μόνα κῦμα συγκαλύπτει] Interpretes μόνα referunt ad ὅσα: *Quæque nefas conſpici, ea ſola fluctus contegit*: Male & incondite: Nam ea, in quibus fatum eſt, non modo tegebat unda, ſed alia etiam minus ſancta: In ſalo ſcilicet hic ita adumbrata erat Dea, ut corpus a capite ad pubem fere ſupra ſalum extaret, & alia in ipſo ſalo latitarent: Quare non ſolum pars illa, qua Venus erat, aqua erat cooperta, ſed & femora & pedes præter eam: Hoc certum eſt & quiſque ſentit, qui animum advertit ad ſculpturæ hic commemoratæ normam. Quid igitur? μόνα hic ſine dubio poſitum eſt pro μόνον: Adjectivum pro adverbio: *Aqua tegit ſola*, non veſtis & purpura, ſed una unda: Sic ſententia ſatis bona eſt: Sed quid tibi videtur de verbis? An ipſum illud μόνα hic aptum eſt? Haud puto: Nam ubi κῦμα in numero

Teneramque candidamque
Venerem, Deûm parentem.
Oculis sed ille nostris
Sine veste dat videndam:
Tegit unda, nilque prorsus
Nisi quod nefas videri.
Vagabunda jamque littus,
Superextat alga tanquam
Maris in serenitate,

Dea

mero singulo sequitur, & ὅσα in numero plurium præcedit, id certe ipsa ambiguitate sua non leviter peccat, & ita ab Eruditiori Poëta non fuisset usurpatum. Scis, quid accidit Ineptulo? Non potuit Versiculum complere, nec Anapæstum sistere in principio, nisi μόνα sumeret pro μόνον: Euge, Euge! Pro Μόνα κῦμα συγκαλύπτει in Libro Vaticano scriptum erat,

Μόνα κύμασιν καλύπτει.

Dure, & inepte etiam post τόρευσε, ἀνέχευε, χάραξε.

12. Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὖτα] Codex Vaticanus ἐπ' αὐτῇ: Res eodem redit: Nam hoc Doricum est, illud commune. Et hæc digna sunt Homuncionis ingenio: Nam quid αὐτῇ vel αὖτα hic? Quid ἐπὶ post participium suum eo loco? Itane aliquis, cui favebant Musæ Anacreonticæ? Cras credam, non hodie. Stephanus sensum nullum ex his eruere poterat, ideoque legebat,

Ἀλαλημένη δ' ἐπ' ἀκτῇ.

Dictum & factum nollem: Nam nihil stolidius & inficetius: Pueri vident & in re aperta taceo. Sunt, qui αὖτα habent pro casu quarto in numero plurium, & sic ἐπ' αὖτα junctim referunt ad νῶτα τῆς θαλάσσης, quæ in his palmaria quasi sunt: Illorum commentum sequi potes, si velis; quanquam ea longius sane distant: Nam id spernere potuit Auctor, qui sua, non vulgari scribebat Methodo.

13. Βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν Ἀπαλοχρόους γαλήνας, Δέμας εἰς &c] Locus hic, ut scribitur & intelligitur vulgo, mihi non satisfacit: Videamus: βρύον λευκὸν Viri Eruditi jungunt: Quo jure? An alga candida olim celeberrima? Cave, putes: Nam contrarium verissimum est, & de ea nihil apud Antiquos Botanicos reperio, præter illud Dios-

 cori-

Απαλοχρόυς γαλήνας,
Δέμας εἰς πλόον φέρυσα,
Ρόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ροδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Απαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.

Μέσον

coridis Lib. 4. Cap. 100. Φῦκος θαλάσσιον, γίνεται τὸ μὲν τοι αὐτοῦ πλατὺ, τὸ δὲ ὑπόμηκες καὶ φοινίσσον, τὸ δὲ λευκὸν, φυόμενον δὲ ἐν Κρήτῃ πρὸς τῇ γῇ, εὐανθὲς ἄγαν καὶ ἄσηπτον. Ibi autem Libri meliores & meliores Interpretes pro τὸ δὲ λευκὸν uno consensu scribunt τὸ δὲ ὅλον. Sed non minus nota & minus celebris extiterit, quam alia vel viridis vel punicea; Cur eam præcise sumsit Auctor hoc loco? An quia supernatabat levius? An quia ad colorem Veneris accedebat propius? Utrumque longe ineptissimum est, & hoc ipso Poëta indignum: Id sentis statim: Quare junctum illud βρύον λευκὸν mihi certe displicet, & tibi etiam, si sapias, displicebit: Hoc primum. Jam quid ἁπαλοχρόυς γαλήνας? Unde pendet? An ab ὕπερθε? Nihil stultius: Nam qui voces ita trajiceret, non loqueretur, sed lallaret. An igitur subaudiendum διὰ? Absit, absit: Nam Ellypsis est inaudita. At tertium non restat: Et sic ista misere pendent, & nihil plane significant: Hoc vides, & certo certius est. Facessant, facessant nugæ: Aliud latet, & haud dubie verba aliter accipienda & interpungenda sunt. An scribendum?

Αλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε, λευκὸν
Απαλοχρόυ γαλήνας
Δέμας εἰς πλόον φέρυσα,
Ρόθιον πάροιθεν ἕλκει.

Hoc vulgato certe melius est, sed minus tamen arridet, quia δέμας λευκὸν ἁπαλοχρόυ γαλήνας, *corpus candidum, cujus cutis tenella serenitatem una cum candore exprimit*, nimis quæsitum est, & minus etiam appositum, ubi de maris, non de corporis γαλήνῃ, hic omnes aliquid exspectant. Quid igitur? Plane ego legendum autumo transposito Versiculo,

Αλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
Βρύον ὡς ὕπερθε, λευκὸν
Δέμας εἰς πλόον φέρυσα,
Απαλοχρόυ γαλήνας

Ῥόθιον

Dea nuda sic pererrat.
Super & natare quum vult,
Trahit ante corpus undam:
Secat inde fluctus ingens
Roseis Deæ quod unum
Supereminet papillis,
Tenero subestque collo.

Medio

Ῥέθιον πάροιθεν ἕλκει.
Sic nihil facilius aut perspicuum magis. Ut paulo ante ὕπερθε abundabat post ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης, ita abundat hic post ἀλαλημένη ἐπὶ vel ἀλαλημένη ἐπ' αὐτῷ: Et hoc mire convenit cum indole & vena hujus Poëtastri, qui easdem voces amabat, & quidem in iisdem Versiculorum sedibus, ne alias necesse haberet ad Metri normam sibi conquirere: Ut vides, ipsum illud ὕπερθε & hic & ibi stat eodem loco, & eodem etiam loco sequuntur voces λευκὰν & λευκὸν: Sicuti autem ibi Venerem dixerat λευκὰν, ita Veneris corpus hic dicit λευκὸν; eodem plane modo, quo ἁπαλὰν, quod primo de Venere adhibuerat, dein de Veneris adhibet cervice: Ἁπαλὰν χέρεξε Κύπριν, Ἁπαλῆς ὕπερθε δειρῆς: Eadem vox in eadem iterum sede. Quid ais? Hæc lepida sunt, & sic absque ullo negotio Versiculi conscribillari possunt. Ista duo, Δέμας εἰς πλόον φέρουσα, & Ῥέθιον πάροιθεν ἕλκει, satis venuste exprimunt ea, quæ nataturi facere solent: Primo scilicet corpus inclinant, ut sese immergentes, sic ipso pondere corporis inclinati propellantur mox: Dein, ubi corpus inclinarunt, antequam se immergant, palmis primum aquam ad se attrahunt, ut sic viam quasi sibi aperiant: Prius vocat Homo δέμας εἰς πλόον φέρειν, posterius ἕλκειν πάροιθεν ῥέθιον: Utrumque millies in vita communi vidimus, omnesque norunt: Ita igitur intellige, & verte, *Corpus in natationem inclinans, undulas ab antica ad se trahit.* Cæterum illud ἀπαλοχρόου ego a Stephano sumsi, qui ἀπαλοχρόης in Libris sibi repertum, ita recte emendavit.

17. Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν] Hic tertio ὕπερθε occurrit in eadem carminis sede.

19. Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει] Illud μέγα κῦμα non quadrat, ubi ἀπαλόχροον γαλήνας præcessit, & mare erat tranquillum plane & pacatum:

An

Μέσον αὔλακ⊛ δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Υπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῦνται
Επὶ δελφῖσι χορευταῖς
Δολερὸν νόον μερόπων
Ερως, Ιμερ⊛, γελῶντες.

Χορὸς

An forte θαλάσσαν vocavit μέγα κῦμα? Poteſt: Id tamen nimis ambiguum. Sed quid etiam πρῶτα? An id ſenſum vel Emphaſin habet hic? Non video, ubi certum erat, Venerem natantem eo modo, quo hic natare fingitur, & omnes vulgo natare ſolent, aquam ſulcare primo cervice & pectore. Adhibuit igitur bonus vocem nullius uſus, ut ea compleret Verſum: Id certum & perſpicuum.

20. Μέσον αὔλακ⊛ δὲ Κύπρις] Ubi κῦμα eſt μέγα, vix ac ne vix ſulcus apparere poteſt, quia fluctus impetu ſtatim oppletur & confunditur: Quare μέσον αὔλακ⊛ non convenit certe poſt μέγα κῦμα. Dein Κύπρις hic non ſtat ſuo loco: Nam in præcedentibus debuiſſet poni, & hic θεὰ vel aliquid ſimile demonſtrationis vice adhiberi.

22. Διαφαίνεται γαλήνας] γαλήνας in fine Verſus, ut paulo ante in illo, Απαλοχρόου γαλήνας: Id Hominis indolem iterum exprimit: Et eo perſpicue etiam tendit ipſum Απαλοχρόου, ſi cum Απαλῆς & Απαλὰν in aliorum Verſuum principiis id jungas, ut facere profecto debes: Moneo hic, quia monere omiſi ſuo loco.

23. Υπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχεῦνται] Quid illud ἀργύρῳ? An ex argento erat diſcus, & id monuit Auctor? Ea de re ne γρὺ, ne hilum in toto hoc Odario, ut vides. Sed ex argento fuerit diſcus, & id monuerit Auctor; Ideone Amor & Himerus, qui in ipſo argento cælati erant, dici potuerunt ſuper argento vehi? Nugæ, nugæ, quæ nauſeam mihi creant, & inficetiores ſunt, quam ut huic Suaviculo tribui poſſint. Dicamus uno verbo, quod certius eſt ipſo certo: Corruptus eſt locus, & ipſe Auctor ſua manu ſcripſit olim,

Υπὲρ ἁλμυρῷ δ' ὀχεῦνται
Επὶ δελφῖσι &c.

Quod longe appoſitiſſimum eſt, & omni-

Medio deinde sulco,
Quasi lilium implicatum
Violis, renidet illa
Placidum maris per æquor.
Choreis frequensque delphin
Ibi marmor est fatigans,
Humeris vehens Amorem
Pariter Cupidinemque,

Qua-

omnibus se commendat statim. Pro ὀχεῖται in Codice Vaticano perperam exaratum erat ὀρχεῖται.

25. Δολερὸν νόον μερόπων Ερως, Ιμερος, γελῶντες] Quid de hoc loco sentiam, breviter, sed dilucide, tibi dicam: De Metro utriusque Versiculi non laboro: Nam Pæon tertius cum Choriambo, ex quibus prior, & Antispastus cum Ditrochæo, ex quibus posterior constat, mensuram Anacreonticam satis exacte servant. Ipsa sententia est, in qua aqua mihi hæret: Nam γελῶντες δολερὸν νόον μερόπων de Cupidine & Himero falsum & ineptum est; quia Fraterculi illi dolosos non rident, sed simplices, & ipsos dolos ita amant, ut omnes, qui in illis non sunt eruditi, a sacris suis repellant. In eo posita est una & sola hujus loci difficultas, quam tollere debemus, ne in Auctorem simus injurii, eique per calumniam adscribamus, quæ ipsis pueris sunt indigna. Id autem fieri potest hisce duobus modis: Si scilicet primo advocemus Stephani δολεροὶ, & ne litera præterea mutata legamus,

Υπὲρ ἁλμυρῷ δ᾽ ὀχεῖται
Επὶ δελφῖσι χορευταῖς
Δολεροὶ, νόον μερόπων
Ερως, Ιμερος, γελῶντες.

Dein, si δολερὸν retento, γελῶντες leviter mutemus, & scribamus,

Δολερὸν νόον μερόπων
Ερως, Ιμερος, πλέοντες.

Utrumque tollit ineptias, quibus vulgata lectio laborat: Nam si prius sumas, dolosus Cupido & dolosus Himerus ex more rident νόον μερόπων, quos dolis suis quotidie fallunt, quique id patienter ferunt, nec sapiunt post dolorum experimenta crebra: Si posterius, Himerus & Cupido dicuntur hominum mentem dolosam reddere & fallaciis suis imbuere, ut faciunt revera: De Baccho habuimus supra,

Ο τὸν ἐν πότοις ἀπειρῆ,

Νέον

Χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
Επὶ κυμάτων κυβιςῶν
Παφίης τε σῶμα παίζει,
Ινα νήχεται γελῶσα.

Εἰς

Νέον ἐν πότοις ἀπαρβῦ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευνὸ
Τελέων θεὸς κατῆλθε.

Δολερὸν νόον μερόπων πλανῶντες similiter de Cupidine & Himero habemus hic: Nihil facilius. Et sic igitur locus satis recte se habet pro indole hujus Poëtæ, qui longe a venustate Anacreontica abfuit, & cum quo non male agitur, si sublatis ineptiis ei impertiamus ea, quæ sunt medii generis, id est, neque venusta neque invenusta. Si cum meliore Poëta mihi res esset, fateor, illis non contentus forem, sed aliquid requirerem, quod in re præsenti se exereret, & hanc ipsam Scenam exornaret: Quale non est illud, quod utraque conjectura promit: Nam quod Himerus & Cupido vel dolosi rideant hominum animos, vel dolosos hominum animos efficiant, pertinet ad unam indolem Cupidinis & Himeri, nec quicquam continet, quod hic oculis sese exhibeat: γελῶντες absolute id præstat, & alia, quæ in ipsa facie apparent, id præstare possunt: Hoc certum est. Heinsius Pater conjiciebat,

Δολεροὶ νέον μέτωπον,
Ερως, Ιμερος γελῶντες.

Quod idem illud præstitisset, si lectio apta foret: Quod ego sero hercule credam: Quid enim? An frons aperit dolos? An ibi habitant doli? Inauditum hoc & plane novum. De animo res est nota: De oculis, de toto vultu etiam: De una fronte quis unquam id dixit? Nemo sane, nemo: Pudoris sedes est frons: Hoc aliud, & nihil ad dolorum laqueos: Quare erravit Vir Doctus, sententiam, quæ de toto vultu fuisset bona, ad solam frontem verbis male restringens: Nisi ipsum Ineptulum ita balbutiisse credas: Quod ego vix ac ne vix puto, quia si id dicere voluisset, statim vocem πρόσωπον habuisset in promptu, eamque adhibuisset sine dubio: Hoc vides & sentis. Inquies: Id sumamus pro Heinsii μέτωπον: Per me licet: Sic locus est vere elegans, & habemus, quæ Toreuma pulchre exornant, sed longius a scriptura depravata recedimus: Quod hic certe necesse non est propter rationem jam dictam: Alias præter istam conjecturam alia adhuc mihi suppeteret, non deterior.

Quatientem utrumque risu
Juvenile cor doloso.
Salit ipse piscium grex
Ibi cærulas per undas,
Paphiæque lusitando
Lateri natantis hæret.

De

terior sane: Legerem enim,

Δολεροὶ νόον τε κ' ὄψιν,
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες.

Dolosi & mente & vultu: Eleganter profecto, nec magis arbitrarie, quam si Heinsii conjecturam altera conjectura adjuves: Nunc nihil affirmo, & Auctorum loca pro modulo uniuscujusque ingenii corrigenda esse autumans, alia minus venusta non invitus præfero. Scaliger, id verbo addam, ad Marginem Libri correxerat,

Δολερὸν νόημ' Ἐρώτων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες.

Quo nihil inficetius, si Syllabarum mensuram excipias.

29. Παφίης τε σῶμα παίζει] Hæc aperte corrupta sunt: Longus-Petrus, Interpres Gallicus, legit,

Παφίης ἐς ὄμμα παίζει·

Quod mihi non displicet: Quanquam ἐπ' ὄμμα eo sensu placeret magis, quam ἐς ὄμμα. Visne aliud, quod mihi cogitanti in mentem venit? Legendum forte,

Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίῃ τὸ σῶμ' ἐπαίρει·

Super fluctibus Veneri corpus attollit in caput saltans: Elegans est Παφίῃ, ut sciunt Græce docti, & ἐπαίρει σῶμα κυβιστῶν etiam illepidum non est: Vide igitur, & sume, quod placet.

30. Ἵνα νήχεται γελῶσα] ἵνα νήχεται mihi non videtur apte dici: Legendum puto,

Ἵνα νήχηται γελῶσα.

Sic Versus constabit ex Jonico & Ditrochæo. Illud γελῶσα, si γελῶντες paulo ante de Cupidine & Himero maneat, egregie etiam spirat Homuncionis indolem: Quæ qualis extitit in verbis, talis etiam extitit in rebus ipsis: De admiratione egregia quid sentiam, dixi in principio: Sed hoc leve: Aliud gravius subnectam: Una Venus nobis in hoc Poëmatio tribus modis conspicienda datur: Primo, in æquore, ad umbilicum fere undis tecta, stat corpore erecto, ita tamen, ut non quiescat, sed una cum æquore moveatur huc atque illuc: Eo pertinent ista,

Ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
Μόνα κῦμα συγκαλύπτει.

Quibus ipsum illud

Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Βρύον ὡς ὕπερθε,

LII. Εἰς οἶνον.

Τὸν μελανοχρῶτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες
Μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι
Σταφυλήν, λύοντες οἶνον,

Μέγα

jungendum eſt, ut ſtantis in æquore conſpiciamus motum. Altero, Venus inclinat corpus, ut mox undis ſeſe immergat, & ex ſtante fiat natans: Quo ſpectant ea,

——— ——— λευκὸν
Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
Ἁπαλόχροα γαλήνας
Ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.

Tertio & poſtremo, Dea immerſa natat, caput modo æquore exerens, eamque comitantur mox ſuaviſſimi Sodales: Et huc pertinent reliqua omnia, quæ ſequuntur. Hæc aperta ſunt & dubio carent: Jam autem te rogo, Lector, an ea pictura vel cælaturæ conveniant, & ita diverſimode adumbrari poſſint? Et te dicturum eſſe ſcio, quod ego dico; id Artis ſcilicet indolem non pati, quæ unum modum admittit in re una, non plures: Cum ipſa Vita aliter res ſeſe habet, quia in ea eſt progreſſus & motus, quibus Ars Vitæ imitatrix plane deſtituitur: Quare bonus de cælatura hic ſcripſit, quæ cæli vires longe ſuperant, & eo aperte nobis oſtendit ſuam in rebus ipſis infantiam. De cætero, nugæ & nugæ meræ ſunt, quas Barneſius Barneſiique ſimiles hic crepant de Venere ἀναδυομένῃ: Nam nihil in toto Odario eſt, quod eam vel leviter repræſentet: Dea voluptatis cauſa hic natat, & in eo collocata eſt rei ſumma. Hoc verbo moneo in gratiam Rudiorum: Nam qui paulo ſunt exercitatiores, id ipſi vident ſtatim.

LII. Ὑποκείμενον hujus Odarii eſt, quale ipſius Auctoris fuit ingenium; ineptum ſcilicet & perplexum: Nam cum in parte prima agatur de uva preſſa & vino novo, in parte altera ſequun-

De vino. E. AN.

Calathis nigros racemos
Juvenes viri resectos
Humero super valente
Lepidæ & ferunt puellæ,
Sed ubi in lacum dederunt,
Referunt pedem puellæ,
Maribus premuntur uvæ.
Pedibus merum resolvunt
Bromium viri canentes:

Lacus

sequuntur ea, quæ in vinum vetus æque conveniunt, ac in vinum novum: Partem primam constituunt decem Versus, partem alteram Versus quatuordecim; & sic plures sunt, qui de vino loquuntur γεροντικῶς, quam qui de vino novo loquuntur ειδικῶς: Atque hinc est, quod revera Odarii Inscriptio recte concipi non possit: Nam si vulgatam Εἰς οἶνον sumas, pars prima perperam negligitur: Si eam vero ita locupletes Εἰς οἶνον νέον, perperam contra negligitur postrema: Hoc apertum est. Barnesius Inscriptionem præfixit novam, Ἐπιλήνιος ὕμνος: Quo nihil stultius, ubi in ipso Odario legimus diserte,

Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις.

& omnia hic sunt διηγηματικά: Sed quid διηγηματικὰ & quæ illis opponuntur, δραματικὰ curabat ille, omnia eodem loco ac numero habens pro captu suo?

2. Ταλάροις φέροντες ἄνδρες] Cum Stephano malo φέρουσιν: Si φέροντες maneat, nimis impedita est oratio: Vide modo.

5. Μόνον ἄρσενες πατοῦσι] Flaccescit μόνον: Sed an scribendum forte

Μόνοι ἄρσενες πατοῦσι?

Diphthongus ante vocalem corripitur.

6. Σταφυλὴν, λύοντες οἶνον] Ita distinguunt omnes, & recte: Nam σταφυλὴν alio referri non potest, quam ad βαλόντες πατοῦσι præcedens: Pueri vident. Sed quid σταφυλὴν, ubi τὸν μελανοχρῶτα βότρυν præmittitur? Nonne sententiam pessime onerat, & ocio plane diffluit? Id nemo in dubium vocabit: Et hoc igitur Auctorem suum etiam ciet. An tamen legendum forte?

Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες·
Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.
Ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
Ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς

Ἀπα-

——— ἄρσενες πατοῦσι,
Σταφυλὴν λύοντες οἴνου.

Non placet: Nam & λύοντες σταφυλὴν pro *frangentes uvam* durum est, & οἴνου σταφυλὴν nimium quoque ingerit. Rectius esset,

——— ἄρσενες πατοῦσι,
Σταφυλῆς λύοντες οἶνον.

Solventes vinum ex uva, in qua continetur, tanquam in carcere, ut superius πεπεδημένον ὀπώραις innuit: Sed Ellypsis præpositionis in σταφυλῆς pro ἐκ σταφυλῆς vix etiam arridet, & sic nimis ambiguum revera est σταφυλῆς οἶνον: Quare maneat vulgata, quam Auctor amavit, quia ad indolem suam adaptata erat.

7. Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες] Nihil aridius & ingratius, quam perpetua illa & continua participiorum series: Itane Poëta paulo venustior & eruditior? Ne credas, ne dicas, si irrideri nolis.

9. Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες Νέον ἐς ζέοντα Βάκχον] Insipidum est ἐρατὸν πίθοις, *doliis amabilem:* An dolia exultant magis, si vino, quam si alio liquore, sint repleta? Nugæ, nugæ. Dein ζέοντα de vino vix expresso, ineptum est: Nam id certe non fervet. Bellus homo, qua ista scripsit! Sed an legendum forte?

Ἐρατὸν πίθους ὁρῶντες
Νέον εἰσιόντα Βάκχον.

Novum & amabilem Bacchum videntes dolia ingredientem: Id longe melius certe & accommodatius: Nihil tamen affirmo: Ineptire enim potuit

Lacus & repletur hymnis.
Juvat hos videre dulcem
Doliis novum Lyæum,
Ubi fervet ille, apertis.
Simul hunc ſenes biberunt,
Tremulis choros celebrant
Pedibus, vibrantque canos.
Speculatus at puellam
Juvenis decens venuſtam,
Petit abditus ſub umbra
Tenerum in latus jacentem,

Gra-

potuit Miſer, & etiamſi ita legamus, hoc ipſo loco nihilominus ineptiit revera: Nam quid eſt, amabo, Βάκχον poſt τὸν θεὸν? An Metonymia convenit, & ubi præceſſit θεὸν, recte ſequitur Βάκχον, pro appellativo & ipſo vino hic habendum? Nihil putidius hercule, nec ita loquatur quiſquam, qui didicit apte loqui: Hoc autem facit, ut minus etiam conveniens ſit noſtrum εἰσιόντα, quod de perſona naturaliter, de re figuratius dicitur, ut Eruditi ſciunt: Quare vulgatam ego potius non tangam, & hominem ſuis ſe deliciis oblectare ſinam. Scis, cur Βάκχον ſumſit pro οἶνον, quod recte veniſſet poſt θεὸν, & recte etiam præceſſiſſet Οἱ ὅταν, quod ſequitur? Sic Verſiculus, Νέον ἐς ζέοντα οἶνον, turpius hiaſſet; ideoque Metro obtemperare maluit, quam apte loqui: Ita ſapiebat bonus. Illud ἐς ζέοντα ſuſpectum erat Tanaquillo Fabro, qui propterea legebat ἐκζέοντα: Perperam & nullo jure: Nam ἐσῶντες ἐς ζέοντα Βάκχον pro ἐσορῶντες ζέοντα Βάκχον ſatis bonum eſt, & ego improbare nolo: Alia diſplicent, & diſplicent jure: De quibus tamen nihil Oculatus ille Faber.

11. Οἱ ὅταν πίῃ γεραιὸς] Jonicus a minore cum Ditrochæo: Si πίῃ pro πίνῃ legere velis, ut Verſus Anacreonticus exeat, per me licet: Nam de re minima contendere nolo.

15. Ἐρατὸν νέος ἐλυσθεὶς] Verſus non ægrotat: Nam Pæonem tertium

Απαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
Ο δ' Ερως ἄωρα θέλγων

Προ-

tium cum Jonico a minore inter Hemijambos jam offendimus ſæpe: Ipſa ſententia male habet: Nam quid ἐλυθεὶς hic? Nihil plane, nihil. Haud dubie cum Henrico Stephano ſcribendum eſt,

Ερατὸς νέος μεθυσθεὶς·

Nam ἐλύσας, quod Dacierius attulit, etiam non eſt unius aſſis.

17. Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων] Epithetum ineptum: Nam folia delapſa non poſſunt dici σκιερὰ: An tamen ita ſcripſit bonus? Crederem, niſi aliud accederet, quod nimis certe ridiculum eſt: Quid enim? An ſub dio recubare ſolent puellæ molliculæ, cum folia deciderunt, & hyems jam apparet? Apage, apage nugas, quæ Scribas ineptientes aperte cient, & ab ineptiente Poëta non potuerunt proficiſci: Legendum eſt,

Απαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ἔνερθε φύλλων.

Hoc dicit, quod dicendum erat: *Sub foliis umbroſis*: ἔνερθε contrarium eſt τῷ ὕπερθε: In Ode præcedenti habuimus,

Ροδέων ὕπερθε μαζῶν
Απαλῆς ἔνερθε δειρῆς
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.

Alia prætereo.

19. Ο δ' ἔρως ἄωρα θέλγων Προδότιν γάμων φυλάττει] Locus difficilis: Videamus per partes: Illud προδότιν γάμων de uxore non poteſt accipi: Nam præcedentia expreſſe virginem oſtendunt; neque intercidiſſe potuerunt ea, quæ uxorem exhibuerint: Ea quippe horum eſt conditio, ut nullam perſonarum mutationem admittant prorſus: Quare Barneſium & Baxterum laudo, qui hæc ita explicuerunt, ut maritatæ locus ſit nullus, & quod illi dixerunt ambigue & obſcure, ego dicam perſpicue & diſtincte: προδότις γάμων vel nuptiarum proditrix eſt, vel ea, quæ noctem dat, antequam eam dare debuerat: προδιδόναι & prodere ſignificat, & ante vel prius dare: γάμοι vel nuptiæ ſunt, vel ipſum opus, quod primo nuptiarum tempore ardentius agitur: Utrumque igitur verba ferunt; Utrumque hic locum habere poteſt: De virgine nempe agitur, quam juvenis ambit, & ducere ſpondet: Hæc ſi juveni ſponſo det ante nuptias, quod ei dare non debuiſſet, niſi poſt nuptias, γάμων προ-

Graviterque conſopitam.
Ibi eam Cupido mulcens,
Suadet facem malignus
Violare nuptialem.
Juvenem tamen repellit

Mu-

προδότις eſt utroque ſenſu : Nam & ante tempus ſe præbet, & nuptiarum futurarum ſpem ipſaſque nuptias futuras prodit, quia facile contingere poteſt, & centies contingere videmus, ut poſt raptam voluptatem juvenes amorem mutent, & ſic puellæ valedicentes faciant, ut conditionem aliam invenire nequeant deceptæ: Hoc primum. Quid jam ἄωρα? Tanaquillus Faber id mulierem explicat: Perperam & nullo judicio: Nam primo, de ipſa voce dubito: ὄαρ Græce eſt γυνή: Pro eo per tranſpoſitionem dictum ἄορ cum o parvo, non ἄωρ cum ω magno: In Gloſſis Labbæi legitur, ſcio, *Mulier*, γυνή, ἄωρ: Sed male, & ibi ἄορ, ut alibi, ſcribendum puto: Plura ſuo loco. Dein, ſi vox eſſet proba, ea ſane vel aperte, vel latenter peccaret hic: Aperte, ſi uxorem ſignificaret, ut ſignificare ſolet; Ei enim in his locus eſt nullus: Latenter, ſi mulierem γυναικῶς: Præcedit enim παρθένον, & nihil interponitur, quod repetitionem vocis ἰσοδυνάμως colorare poſſit: Quare expoſitio illa plane inepta eſt. Abſque ullo dubio ἄωρα ab ἄωρον eſt, & adverbii vicem gerit: ἄωρον, intempeſtivum, ἄωρα, intempeſtive: Hoc omnes norunt, & pulchre ſe refert ad προδότιν γάμων, quæ intempeſtive & ante tempus dat, quod opportune & in tempore dediſſet, ſi ſapuiſſet: Hæc belle conveniunt, & loci ſententiam efficiunt ſatis claram & perſpicuam. Sed quid ὁ δ' ἔρως? Quid oratio abſque verbo, quod partes ejus apte liget? Poſterius expediemus facile: Ad manum enim eſt θέλγε pro θέλγων, omnibuſque locum modo inſpicientibus ſeſe offert ſtatim: Prius difficilius ſane: An cum Barneſio legemus

Ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγε?

Haud puto: Nam primo, εἰς ἔρωτα ſtatim poſt εἰς ὕπνον peſſime ſonat, & auribus vim infert: Dein, ſententia id etiam reſpuit: Nam ubi προδότιν γάμων γυναῖκα ſequitur, male profecto abundat εἰς ἔρωτα, & ſententiam non juvat, ſed implicat. Aliud requiritur ſine dubio: Dicere poſſem, legendum eſſe,

Κατ' ἔρωτ' ἄωρα θέλγε·

Sed quia aliud melius & ſignatius mihi eſt in promptu, id ipſe mitto,

Προδότιν γάμων γενέσθαι·
Ο δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος,
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

LIII. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
Μέλπομαι ῥόδον θερινόν.

Συνε-

& locum integrum ita constituendum esse aio,

> Ο δὲ παρθένον λοχήσας
> Ερατὴς νέος μεθυσθεὶς,
> Απαλὸν δέμας χυθεῖσαν
> Σκιερῶν ἔνερθε φύλλων,
> Βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
> Οἱ ἐρῶντ' ἄφαρ θέλγει
> Προδότιν γάμων γενέσθαι.

Sibi eam amanti noctem & nuptiarum gaudia extemplo præbere flagitat: Οἱ ἐρῶντι γενέσθαι προδότιν γάμων: Hoc pulchre exprimit, quod fieri solet vulgo: Amoris synceri prætextu, & nuptiarum spe certa puellæ simpliciores decipiuntur: Nihil naturalius hac scriptura: Sic autem a literis etiam minimum recedimus: Ut οἱ ante vocalem corripi posset, hiatus data opera relictus est: Id loco forte corrumpendo fuit: Nihil pronius.

22. Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει] Totum hoc petulantiæ juvenilis exemplum hic nimis singulare est: De sene dixerat bonus γραικῶς,

> Ος ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
> Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
> Πολιὰς τρίχας τινάσσων.

Ita γραικῶς etiam de juvene & lascivia juvenis in vino loqui debuisset, si τὸ πρέπον intellexisset, & Attici salis habuisset micam: Perspicaciores vident: Alios non curo.

23 Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος Μεθύων ἄτακτα παίζει] Illud μεθύων ingrate jungitur cum Βάκχος, & ipsi juvenes ebrii Epitheto carent: Sed an legen-

Mulier, nec audit illum.
At ubi nihil valere
Sua ſentit ille verba,
Subigit pati miſellam.
Siquidem ebrius Lyæus
Petulante cum juventâ
Ita ludit inſolenter.

De roſa. H. ST.

Cum vere patre florum
Socianda laus roſarum.

Roſa,

legendum forte?

Μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
Μεθύσων ἄτακτα παίζει.

Sane hoc longe melius & decentius: Nihil tamen affirmo, quia hic agimus cum Poëta minus erudito & minus venuſto.

LIII. 1. Στεφανηφόρου μετ' ἦρος Μέλπομαι ῥόδον θερινόν] Quid, amabo, hic Στεφανηφόρου μετ' ἦρος, ubi in toto Odario nihil de Vere? Id ego non video, niſi Odarium præceſſerit, in quo Ver laudaverat Auctor: Nam ſic eo abſoluto ſequens hoc ita inchoare potuit. Sed quid etiam θερινόν? An id convenit poſt στεφανηφόρου μετ' ἦρος, & recte inquit Poëta, *ſe CUM coronigero VERE celebraturum roſam ÆSTIVAM*? Non equidem puto: Nam cum Vere jungere debuiſſet roſam vernam, non roſam æſtivam: Et hoc vitium eſt ipſius Auctoris: Nam ſcriptura ſe recte habet, & gravioris mendæ ſuſpicionem non admittit. Rectius Stephanus hic in Verſione Latina,

Cum vere patre florum
Socianda laus roſarum.

& diſertius adhuc Andreas,

Variæ ferax coronæ
Cano ver roſamque vernam.

Non dixerunt, quod Poëta dixit, ſed quod dixiſſe debuerat. Verſiculus poſterior conſtat ex Ditrochæo & Choriambo: Barneſius θέρειον ſcribit pro θερινόν: Quo admiſſo Ditrochæi aderunt duo, & Verſiculus erit Trochaicus purus putus.

Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν.
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα·
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
Πολυανθέων Ἐρώτων·
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν

Ἐν

3. Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν] Nescio, cur Stephano & Fabro Versus hic visus fuit adeo difficilis: Nam si cum aliis Viris Eruditis legas, vel

Συνέταιρ' ἄεξε μολπήν.

vel

Σὺν, ἑταῖρ', ἄεξε μολπήν.

nihil certe planius aut facilius: Visne aliud? Ipsum Συνεταιρεῖ potest esse bonum, si scribas,

Συνεταίρει' αὖξε μολπήν.

Sodalitium pro sodalibus, συνεταίρεια pro συνέταιροι: Figura est frequens apud Auctores Utriusque Linguæ: Sume igitur, quod placet. Sodalem certe vel Sodales hic alloquitur Poëta, qui una cum eo canerent, & cantum ejus adjuvarent cantu suo: Nihil apertius. Dacierius, qui ex eo colligit, Odarium per modum Dialogi fuisse scriptum, lepide nugatur: Nam nihil in eo, quod Dialogi formam præ se ferat: Id vident omnes, qui oculis non sunt capti. De ipsa Poësi nunc loqui nolo, quæ ego sane dubito, an in his Lyricis, quando canitur ἀμοιβαίως, istam ἀσυστασίαν & Periodorum inæqualitatem admittat: Ea de re opportunius suo loco. Nostrum

Συνεταίρει' αὖξε μολπήν.

mensuræ est ancipitis propter Diphthongum ante Diphthongum, & vel pro Versu Jambico vel pro Versu æquali ex Jonico a minore & Ditrochæo haberi potest: Id verbo monendum.

4. Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα] Hoc ambiguum est & duobus modis accipi potest: Nam θεῶν ἄημα vel spiritus est, quem ipsi Dii emittunt, vel spi-

Roſa, flos odorque divum:
Hominum roſa eſt voluptas.
Decus illa Gratiarum
Florente Amoris hora.
Roſa ſuavium Diones,
Roſa, opus laborque vatum,
Et amica planta Muſis.
Eſt grata colligenti,
Licet ante ſpina pungat
Mordacibus rubetis.

ſpiritus, quem Diis emittit roſa: Poſterius cum ſequentibus videtur melius convenire: Utrumque Dithyrambicum eſt.

6. Χαρίεντ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων Ερώτων] De Deabus hic & in ſequentibus minus apte loquitur Homo, ubi poſt Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα interpoſuerat, Τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα: Si πρέπον intellexiſſet, primo de Diis immortalibus, dein de hominibus loqui debuiſſet ordine certo. Illud ἐν ὥραις πολυανθέων Ερώτων accipiendum de Vere & Æſtate, quibus & flores & amores maxime vigent: Et hoc neque cum Στεφανηφόρου μετ' ἦρος, neque cum ῥόδον θερινόν convenit, ut vides: Bonus, qui hæc pepigit, non conſtitit ſibi.

9. Τόδε καὶ μέλημα μύθοις] Tanaquillus Faber ad hunc locum: *Neceſſario legendum eſt* Νυμφῶν: *Dixerat antehac roſam eſſe* ἄγαλμα Χαρίτων, θεῶν ἄημα, Αφροδίτης ἄθυρμα, *nunc* μέλημα Νυμφῶν, *& mox* φυτὸν Μουσῶν. Quæ illa neceſſitas? An ſingula ſubſtantiva ſibi requirunt nomina ſingula? Id credidit ille, ſed ego non credo: Nam primo, non Αφροδίτης ἄθυρμα, ut poſuit, ſed Αφροδίσιον ἄθυρμα præceſſit, & ſic ordinem certum interrupit ipſe Auctor: Dein, ſequitur χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν, quod cum hoc Verſiculo cohærens, ipſum nomen diſerte addit, & ordinem primum iterum ſervat: Quare neceſſitas eſt nulla, niſi de ſumma elegantia hic cogitandum eſſet: Quod nemo paulo perſpicacior certe dixerit.

11. Γλυκὺ καὶ ποιεῦντα πεῖραν Εν ἀκανθίναις ἀταρποῖς, Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα &c]

Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κοῦφαις
Προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
Ὡς σοφῶ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν,

Θα-

&c] Hic iterum de hominibus incipit loqui: Minus etiam apte: Nam ad βροτῶν χάρμα hæc pertinent vere, & cum illis debuissent ordine necti. De ipsis verbis, quæ Alii aliter corrigunt & accipiunt, ita sentio: Casus quarti, ποιῶντα, λαβόντα, haud dubie peccant: Nam nihil in his, a quo pendere possint. Dein, προσάγοντ' cum λαβόντα cohærere nequit: Nam particula non adest, quæ ista liget: Jam autem participium ita relictum sibi, sententiam implicat & pessumdat: Hæc vident, qui linguam callent: Alios plorare jubeo sub ferulæ ictu. Locus ita legendus & distinguendus est,

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
Μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις·
Προσάγον τ' Ἔρωτας ἄνθος.

Sic verba satis perspicua & satis apta sunt: Illud ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς inter γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν & γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν stat medium, & ad utrumque jure communi pertinet: Dulcis est rosa in spinosis semitis, si quis eam tentet; dulcis est quoque, si quis eam decerpat: Sunt, qui flores non decerpunt, sed contrectant, & ubi illis admoverunt nares, abeunt solo odore & intuitu contenti: Hos respicit ποιοῦντι πεῖραν: Alii contra sibi satisfacere non possunt, nisi flores decerpant, ut eos decerptos sic manu digitisque tractent: Istos designat λαβόντι θάλπειν: Utrique illud ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς sibi requirunt æquis partibus. Postremum, Προσάγον τ' Ἔρωτας ἄνθος, figuratius & floridius dictum est: Quia scilicet rosa viget maxime ἐν ὥραις Ἐρώτων πολυανθέων, & ἄθυρμα est Ἀφροδίσιον, non potest non Cupidines adducere, & omnes ad amorem impellere, qui eam vel vident, vel fovent: Hoc Poëticum est, & ex illis Poëticis, quæ præcesserant, fluit sponte sua: Ubi rosa est, ibi sunt Cupidines: Qui enim aliter potest, ubi & floret Cupidinum Horis, & Veneris est oblectamentum? Vides? Nihil apertius

Est grata eam foventi
Manu subinde molli.
Eadem decens coronis,
Et expetita mensis,
Solennibusque Bacchi.
Rosis quid absque fiat?

Au-

tius aut facilius. Quare apage, apage Dacierii ineptias, qui Ἔρωτας προσάγοντα perperam legens, id de notissimo τηλεφίλῳ explicabat pessime: Dicam tribus verbis: Falsum est primo, rosam unquam usum præstitisse τοῦ τηλεφίλου: Nam qui de eo agunt, & quidem ex professo, de rosa ne mutiunt: Lilium, papaver, & anemonen commemorant: De aliis floribus altissime silent: Dein, ipsum τηλέφιλον ab hoc loco alienissimum est: Nam eo frangebantur flosculorum folia per allisionem: Hic autem de rosa manibus mollicuIis leniter tractanda agitur diserte: Pueri vident, & plane inficetum est Viri Eruditi commentum: Hoc tamen superstructum est alterum ejus commentum de Versu sequenti, ut in proxima Notula videbimus.

16. Ὡσσοφῷ τόδ᾽ αὐτὸ τερπνὸν] Locus difficilis & corruptus, de quo nunc breviter etiam agendum est more nostro.: Qui pro Ὡσσοφῷ legunt Τῷ σοφῷ, idque exponunt vel *sapienti viro*, vel *Poëtæ*, misere ineptiunt: Nam utrumque ab indole loci alienissimum est, & posterius aperte etiam respuunt præcedentia illa,

Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·

quibus de Poëtis & re Poëtica jam actum est. In Libro Vaticano Ὡς σοφῷ scriptum erat divisim: Quo nihil pejus: Nam quid ὡς ad σοφῷ accedens? Ineptiæ & ineptiæ meræ, quas Grammatici inficeti absque ullo dubio excogitarunt sibi. Dacierius Ὡσσοφῷ mutat in Τῷ ψόφῳ; & voces istas ad suum προσάγοντ᾽ Ἔρωτας primo adscriptas fuisse putat interpretationis loco: Quæ cum in Contextum postea admissæ essent ab imperitis Notariis, duas alias inde expulsas suspicatur, quas ipse Poëta calamo suo pinxerat: Eas autem fuisse censet τὸ ῥόδον, & proinde ejecto Glossemate scribit,

Τὸ ῥόδον τόδ᾽ αὐτὸ τερπνὸν
Θαλίαις τε καὶ &c.

Quo commento nihil audacius, dicam & ineptius: Nam unde illud Glossema Grammatici Antiqui, ubi

ut

Θαλίαις τε ϗ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
Τί δ' ἄνευ ῥόδȣ γένοιτ' ἄν;
Ροδοδάκτυλος μὲν Ηώς,
Ροδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
Ροδόχρȣς δὲ κ' Αφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε ϗ νοσȣ̃σιν ἀρκεῖ,

Τόδε

ut antea vidimus, de rosa pro τηλεφίλῳ adhibita nihil occurrit in tota Antiquitate? Dein, quid τὸ ῥόδον ante τόδ' αὐτὸ? Idne placuerit Poëtæ? Idne convenit scribendi Methodo, quam in his tenuit? Nugæ, nugæ, quæ cum pessima corrigendi audacia facessant ad ipsos Corvos. Henricus Stephanus in Prima Editione sua Ωσοφῶ mutabat in Ορόφῳ: Dein Lyricos edens pro Ορόφῳ malebat Στεφάνῳ: Quorum neutrum etiam arridet mihi: Nam quid ὀρόφῳ, sive pro *tecto*, sive pro *tota domo* hoc loco? Nihil sane, nihil: Alterum στεφάνῳ rectius, sed a scriptura depravata nimis longe remotum. Aliud requiritur: Quod cum ab Aliis nondum præstitum sit, ego nunc tandem præstabo, nisi fallat me augurium meum: Scribendum opinor plane, missis aliis suspicionibus, quæ mihi hic in mentem venerunt plures,

Κοττάζω τόδ' αὐτὸ περπνὸν,
Θαλίαις τε ϗ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.

Sic nihil facilius, nihil decentius: De Cottabo notissima res est ex Athenæi Libro 15. in principio: Adferam tamen locum ex Libro ejus Undecimo, ut videas, quo studio agitatus sit Lusus: Ηγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς ἐν ὑπομνήμασιν, ὧν ἀρχὴ ἐν τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ, φησὶν· ὁ καλȣ́μενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὥς φησι Δικαίαρχος, πρώτων εἰσαγαγόντων. τοσαύτη δ' ἐγένετο σπȣδὴ περὶ τὸ ἐπιτήδευμα, ὥς τε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα κοττάβια καλȣ́μενα. εἶτα κύλικες, αἱ πρὸς τὸ πρᾶγμα χρήσιμαι μάλιστα εἶναι δοκȣ̃σαι, κατεσκευάζοντο καλȣ́μεναι κοτταβίδες. πρὸς δὲ τȣ́τοις οἶκοι κατεσκευάζοντο κυκλοτερεῖς, ἵνα πάντες εἰς τὸ μέσον τȣ̃ κοττάβȣ τεθέντος, ἐξ ἀποθέματος ϗ τόπων ὁμοίων ἀγωνίζοιντο περὶ τῆς νίκης. ȣ̓ γὰρ μόνον ἐφιλοτιμȣ̃ντο βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν,

Aurora nonne fertur
Roſea manu decora?
Roſeiſque nonne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Roſicolor ipſa Cypris
Vocitata nonne doctis?
Quid plura? nonne multis
Medicina certa morbis?
Defendit hæc ſepultos,

Hæc

πὸν, ἀλλὰ καὶ καλῶς ἕκαστα αὐτῶν. ἔδει γὰρ εἰς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κύλικος ὑγρόν. ὥς τε ἔνιοι μεῖζον ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ καλῶς κοτταβίζειν τῶν ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν μέγα φρονούντων. Egregie profecto ad hunc ipſum locum: Nam ubi tanta fuit Cottabi celebritas in conviviis & feſtis, pulcherrime ita vivam, θαλίαι τε καὶ τερπίζεσθαι, Διονυσίαι θ' ἱεραὶ commemorantur una cum κοσσάβῳ. Et ſic ſimiliter Comicus in Pace Verſ. 337. & ſequentibus, ubi bonus Trygæus ait, quid facere poſſent Cives Attici liberata & ex vinculis ſoluta Dea,

Ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦ-
τα χαίρετε,
Καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτε·
Ἤδη δ' ἐξέσται τόθ' ὑμῖν
Πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
Ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
Ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
Συβαρίζειν,
Ἰοὺ ἰοὺ κεκραγέναι.

Vides? ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν, iiſque junctum Συβαρίζειν. Sententia igitur optima eſt: Talis autem ipſa etiam ſcribendi ratio: Scis, quid literis Verſuum primis acciderit millies: Hic κ neglecto, οσσαβῳ implicite exaratum, nullo negotio tranſiit in ὀστοφῳ, præſertim ubi κοσσάβος minus tritum erat uſu, & notiſſima vocis ſcriptura ab errore non poterat retrahi Amanuenſis imperitus: Nihil pronius aut paratius: Quare omnibus perpenſis, ego hercule non dubito, quin veriſſima ſit hæc mea ſuſpicio.

19. Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν; Ῥοδοδάκτυλος &c.] In his judicium Auctoris requiro: Quid enim? An quia Aurora ῥοδοδάκτυλος, Venus ῥοδόχρους, Nymphæ ῥοδοπήχεες dicuntur a Poëtis; recte rogat, τί δ' ἄνευ

ῥόδου

Τόδε ϗ νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε ϗ χρόνον βιᾶται.
Χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν.
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ελόχευε πόντος ἀφρῷ,
Πολεμοκλόνον τ' Αθήνην
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
Τότε ϗ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
Πολυδαίδαλον λόχευμα.

Μα-

ῥόδου φύοιτ' ἄν, & post interrogationem adeo generalem sufficit enumeratio adeo pusilla & levis? Haud puto equidem: Aliter & parcius rogare debuisset bonus. In libro Vaticano perperam & frigide scriptum erat,

Τί δὲ δίχα τοῦ φύοιτ' ἄν;

28. Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν] Illud ἔσχεν durum & ingratum est post ἀμύνει & βιᾶ[ται].

29. Φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν] Verbum λέγωμεν respicit sodalem vel sodales, & non obscure probat, hæc non divisim, sed conjunctim fuisse cantata: Id tamen perspicacissimus Dacierius non vidit, qui formam Dialogi in his deprehendere poterat.

33. Πολεμόκλονον τ' Αθήνην] Quid Minervæ πολεμοκλόνου nativitas ad rosæ nativitatem? Nihil certe, nihil: Nativitas Veneris commemoratur Poëtice & opportune: Id certum: Huic nativitatem Bacchi ex Jovis femore apponere debuisset Auctor, si mentem habuisset lepidulam: Nam

Hæc tempori reſiſtit:
Hujus ſenecta ſuavem
Servat juventæ odorem.
Sed quæ roſis origo?
Quum cærulis ab undis
Sale roſidam Cytheren
Spuma edidit profundi,
Joviſque quum Minerva
E vertice exilivit
Armata ſcuto & haſta:
Tunc nobilis roſarum
Stirps edita eſt beato
Terræ ſinu, venuſtus
Miræque fœtus artis.

Supe-

Nam ille non minus delectatur roſa, quam ipſa Venus: Sic etiam ſignatius fuiſſet illud poſtremum, Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίῳ. Argumentum exornare voluit bonus, ſed digne exornare non potuit ingenii melioris inopia: Perſpicaciores vident.

34. Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς] Liber Vaticanus,

Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεὺς·

Quod in ſuis etiam invenit Stephanus: Vulgatum non muto. In eodem Libro Vaticano poſt hunc Verſum ſcriptus erat Verſus alius,

Φοβερὸν θέαν Ὀλύμπῳ.

Quem ego non repudio, ſed an ab ipſo Auctore profectus ſit, neſcio.

36. Νέον ἔρνος ἤνθισε χθὼν] Id eſt, eo uſque produxit roſarum germen novellum, ut calyculi primi & prima floſculorum apparerent initia: Hoc vides, & ἤνθισε aperte requiſit. Sed an eo poſito, recte ſequitur de Deorum Senatu, ἀνέτειλεν ἐξ ἀκάνθης? Haud puto: Nam ſic ἐκ καλύκος ibi ſcribere debuiſſet Homo, quia

Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλ☉,
Ρόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
Επιτέγξας, ἀνέτειλεν
Αγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίȣ.

LIV. Εἰς ἑαυτόν.

Οτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλȣν
Εσορῶν, πάρεςιν ἧκα,
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
Ο γέρων ἐγὼ πτερȣ̃μαι.
Περίμεινόν με, Κυβήβα.

Πα-

non ex ſpina, ſed ex calyce exurgit flos: Et hæc etiam eſt ἀκυρολογία ejus.

LIV. 1. Οτ' ἐγὼ νέοις ὁμίλȣν Εσορῶν &c] Hæc mendum ingenue profitentur: Scribendum eſt cum Henrico Stephano,

Οτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
Εσορῶ, πάρεςιν ἥβα.

Nihil certius aut perſpicuum magis.

5. Περίμεινόν με, Κυβήβα] *Expecta me, Cybele, ad choreas tecum properare volo.* Cybele hic puella ingenua eſt Poëtæ non ignota, quæ ad choreas juveniles ferebatur alato pede, & cum qua ibi ludere volebat ſenex repubeſcens: Qui de ancilla Poëtæ cogitant, ineptiunt: Nam ea non vocata fuiſſet ad ingenuorum choreas, multo minus eo accedere auſa fuiſſet ultro: Hi tamen minus peccant, quam qui ipſam Deorum Matrem intelligunt: Illa enim inſaniebat vere, non ficte, & longe exulare debebat ab eorum thiaſo, qui ridentes & ludentes volebant χαρίεντας μανῆναι: Pueri vident & nihil ineptius. Henricus Stephanus in Prima Editione ſua hic ne literam mutavit: Dein Lyricos junctim

Superumque turba divum,
Rosa ut esset, irrigantes
Nectar suum, e rubeto
Insigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

De seipso. H. ST.

Juvenum frequens ut agmen
Tueor, repuberasco.
Ego tum, licet senex sim,
Alacer volo ad choreas.
Juvenesce quæso mecum,

junctim in publicum edens, sibi legendum videri scripsit,

Περί μοι νέῳ συνῆβα.

idque in Versione sua, ut vides, ita Latine reddidit,

Juvenesce quæso mecum:

Unde ista corrigendi audacia? An a Cybele Dea, quam hic etiam adesse sibi persuaserat? An vero a Metri Enallage? Nescio. Illud scio, ineptissimam esse lectionem, & Stephano plane indignam: Nam quid μοι νέῳ? Quid συνῆβα hic? Nugæ, & nugæ meræ. Ab eo autem decepta sine dubio Mulier Erudita: Quæ hic misere etiam cæcutivit, & ea scripsit, quæ fusum potius redolent, quam doctas Librorum chartas: Apage illud, Περίμεινον, καὶ σὺ ἥβα: Apage alterum, Περίμεινόν με, κυβήβα, a κυβηβᾶν modo imperandi: Apage, apage etiam tertium, Περίμεινον, καὶ συνήβα: Nihil horum vel cassa nuce dignum est: Unum in vulgus vulgatum, si recte intelligatur, ut facile a quovis intelligi potest, stat talo suo & syncerissimum est. Cæterum illud Κυβήβα ostendit, præcedens νέων & sequens νέοις de pueris & puellis accipienda esse:

Παράδος, θέλω στέφεσθαι.
Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκὰς.
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,

Ιν'

θηλυκῶς scilicet loquitur Poëta, & mares, ut solet, hic comprehendunt fœmellas: Id certum & perspicuum: Verbo tamen moneo, quia Interpretes ad genus masculum tam stricte adhærent.

6. Παράδος, θέλω στέφεσθαι] Vitium hic sine dubio delitescit: Eleganter Henricus Stephanus,

Ῥόδα δὸς, θέλω στέφεσθαι.

Et visne tamen aliud, quod nunc opportune mihi in mentem venit? Legendum forte;

Περιμενόν με, Κυβήβα·
Παρ' ὁδὸν θέλω στέφεσθαι.

Ad choreas currebat Cybele: Hanc sequitur Lyricus, sed tardius, quia inter currendum corollas adaptabat capiti: Quare exclamat hic, ne sociam amitteret, Περιμενόν με, Κυβήβα, *in ipsa via me coronare volo, ut vides:* παρὰ δεῖπνον, παρ' ὁδοιπορίαν, in ipsa cæna, in ipso itinere: Similiter παρ' ὁδὸν in ipsa via, dum curro: Nihil notius Græce doctis: Quid censes? Nonne sententia appositissima est, & sic minimum quoque a lectione tralatitia recedimus? In Stephani conjectura ῥόδα δὸς statim post περίμενον paulo coactius est uno spiritu: Nihil autem tale in conjectura nostra: Quæ sicuti περιμενόν με, Κυβήβα, puellam currentem, ita Poëtam corollas nectentem commode etiam habet in recessu suo, & eo intuitu plane adaptata est ad hujus Odarii indolem, quo plura ostenduntur, quam dicuntur: Attende, attende, quæso, & judica: Ego rem omnem hic arbitrio tuo relinquo.

7. Πολιὸν δὲ γῆρας ἑκάς] Pæon tertius cum Choriambo: *Cana vero senectus sit longe:* ἑκάς pro ἑκάς ἔστω: Nihil syncerius aut accommodatius: Baxterus suo more perperam & inepte,

Πολιὸν δὲ γῆρας ἥκας,
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.

Ubi participium illud ἥκας extat? Quis eo utitur?

9. Διονυσίης δέ μοι τὶς Φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης] Hoc de malo Punico non accipiendum est cum Tanaquillo Fabro, sed de Bacchi liquore cum Henrico Stephano: Nam

id

Fer & huc roſas: corollis
Caput implicem libenter.
Procul at procul ſenectus.
Juvenes apud, jocoſis
Juvenabor in choreis.
Propere mihi Lyæi

Ades

id requirit primo ὀπώρη Διονυσίη, quod procul dubio ipſas uvas denotat, & de fructuum omnigenorum faſciculo, quem Baccho olim conſecraverint, intelligi non poteſt, niſi perquam improprie, & perquam etiam inepte, ubi de publica Bacchi feſtivitate hic non agitur, ſed de choreis privatis & puerorum puellarumque ludentium thiaſo: Dein, eo perſpicue pertinent ſequentia,

ΙΝ' ΙΔΗΙ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως δὲ μανῆναι.

Vinum ſcilicet oſtenderet, quæ vires eſſent ſenecionis in potando & ludendo, non malum Punicum: Nihil apertius. Intelligitur ergo Bacchi liquor, & quidem largiori copia, ut largius bibere poſſet aridior Senex: Quo ſpectat ipſum ῥοιὰν: Non vinum, ſed vini flumen: Emphaticum hoc, & Metaphora non ignota. ῥοιὰ utrumque denotat, & malum Punicum & flumen: Nam pro ῥοὰ uſurpatum etiam ῥοιὰ, ut ex compoſitis notiſſimum eſt: Vulgatius tamen ῥοὰ, quam ῥοιὰ, & in voce ſimplici litera vix interjecta, niſi ob Verſum: Qui cum hic ῥοὰν æque amat, ac ῥοιὰν, non improbem, ſi pro ῥοιὰν legas ῥοὰν, ut ſic ambiguum vitetur, & ſignificatio vocis apertior ſit. Sed de Verſu tamen diſtinctius: Poteſt Anacreonticus ex Anapæſto, Jambo, Anapæſto & ſyllaba conſtrui: Hoc certum: Et tamen, non diffitebor, hic ipſe Verſus durius ſonat: An vitium igitur hæret, & cum Baxtero ſcribendum

Φερέτω ῥοὰν ὀπώρης?

Sic Verſus certe eſt mollior, nec a ſcriptura vulgata propter literarum affinitatem nimis longe receditur, ſed elegantia iſta perit, quæ eſt in ipſo ῥοὰν ἀπ' ὀπώρης Διονυσίης: Hic enim habemus venuſtum illud ſchema Theocriticum, quod adeo concinnum & naturale, ut locus abſque eo vix ac ne vix eſſe poſſit: Quare mens eſt in bivio: An Verſiculi nitor cedet ſententiæ nitori, vel potius ſententiæ nitor nitori Verſiculi? Vix ſcio, quid eligam:

Et

Ἰν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαριέντως δὲ μανῆναι.

LV. Εἰς τοὺς ἐρῶντας.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις.
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.

Ἐχουσι

Et tamen dicenda eſt ſententia, & aliquid affirmandum. Sed bene, bene eſt, quod tertium mihi in mentem veniat, quo ex duobus neutrum eligens, memet, niſi fallor, ſatis gnaviter expediam: Aliter ſcilicet Verſui peropportune ſuccurri poteſt, & verborum venuſtas nihilominus integra ſervari: Legendum, vel

Φερέτω ῥεῦμ' ἀπ' ὀπώρης·

vel

Φερέτω ῥοῦν ἀπ' ὀπώρης·

Utrumque eodem pertinet, & idem dicit, quod ῥοιὰν vulgatum: Sic autem habemus Verſum Jonicum ἀπ' ἐλάσσονος, & Metrum Rhythmi blanditiis non caret: Hæc vides & ſentis: Sume igitur ex duobus gemellis, quod placet. Illud addendum eſt: φερέτω τις haud dubie ingenuum aliquem denotat, qui vinum illud largius de ſuo præberet ſeni: Nam id aperte requirit ſequens ἵν' ἴδῃ: Si quis videre velit vires ſenecionis in cantu & potu, afferat vini flumen de cella ſua: Hoc indefinite dicit Poëta, & ad iſtam largitionem provocat quoſcunque: Ita ſolent ſæpe ſtrenui Potatores & Corcula

Ades afferens liquorem.
Validum ſenemque cerne
Lepideque conjocantem,
Lepideque combibentem,
Lepideque confurentem.

De amatoribus. H. ST.

Equi ſolent inuſtum,
Coxis habere ſignum,
Parthique de tiaris
Plerunque noſcitantur:
At intuente amantes
Mox noſcitantur a me.
Nam neſcio quod omnes

Si-

cula laſciviora. Sed an id Viri eſt paulo generoſioris, & qui ipſe habet, unde libidini ſuæ ſatisfacere poteſt? Haud puto: Quare ego non dubito, quin hæc ipſa verba ſenecionem pauperculum nobis depingant, cui ut evenire ſolet, ex re anguſta animus erat abjectior.

LV. 5. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας Ἰδὼν &c] Ineptiſſima ἔννοια & ineptiſſima comparatio: An λεπτὸν illud χάραγμα in Amantium ψυχῇ ita conſpici poterat, ut πυρὸς χάραγμα in Equorum coxis, & tiara in Parthorum capitibus? An ex eo Amantes dignoſci poterant eodem modo; quo ex tiara Parthi, ex ſigno inuſto Equi? Nihil ſtultius, nihil ab ipſa Natura alienius: Attamen bonus id diſerte affirmat hic:

Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ΙΔΩΝ ΕΠΙΣΤΑΜ' ΕΥΘΥΣ·
ΕΧουσι ΓΑΡ τι ΛΕΠΤΟΝ
ΨΥΧΗΣ ἔσω ΧΑΡΑΓΜΑ.

Simulac videbat Amantes, notam illam tenuem in anima eorum videre poterat, & ipſum amorem ex ea ilico dignoſcere: Ineptiæ & ineptiæ meræ, quæ ſtomachum mihi cient. Quid ais? Si eas jungas cum

Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

LVI. Εἰς χρυσόν.

Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
Διηνέμοις τε ταρσοῖς,
Ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει,
Οὔ μιν διώκω· τίς γὰρ
Μισῶν θέλει τι θηρᾷν;
Ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς

Τῶ

Parthorum conditione obſcura florente Imperio Perſico, nonne ſic vides tandem, Odarium hoc conſcriptum eſſe ab aliquo, qui diu poſt meliores Lyricos vixit, & miſſa ἀφιλίᾳ eorum diſerta, in περιττολογίαις miſere balbutiens hæſit? Id ſpero equidem ac confido, ſi ſapias.

LVI. De Odis ſequentibus ita Stephanus in Editione ſua: Τῶν ἑξῆς μελῶν τὰ μὲν ἐστιν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' οὔ· καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὕρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγάγομεν. ἐκείνοις δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ προσγέγραπται, ἃ σαφῶς οἴδαμεν αὐτοῦ ὄντα, ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες. *Sequentium Carminum alia ſunt Anacreontis, alia nequaquam: et nonnulla in noſtris Exemplaribus cum cæteris invenimus, reliqua autem undique collegimus. Sed illis duntaxat nomen ejus adſcriptum eſt, quæ ejus eſſe nobis conſtat, ut qui ex iis, quæ Veteres Auctores citant, teſtimoniis, id compertum habuerimus.* Tres priores, quas in hac Editione noſtra ad duas redegimus, invenit in Libris ſuis manu ſcriptis, ut apparet ex Libro Vaticano, in quo etiam extabant: Alias unde ſumſerit, indicabimus ſuis locis.

1. Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς] Haud dubie

Signum ſolent minutum
Inuſtum habere cordi.

De auro.

Fugitivum aurum
Quum fugit me velocibus,
Ventoſque æquantibus plantis,
Semper autem, ſemper me fugit,
Non ipſum perſequor: quis enim
Odio perſequens aliquid vult venari illud?
Ego vero ſtatim ſummotus

A fu-

dubie legendum,

Ο δραπέτας ὁ χρυσὸς

Nam με ſequitur mox: Et ſic recte etiam Barneſius.

2. Οταν φύγῃ με κραιπνοῖς] Liber Vaticanus male,

Οταν μὲ φεύγῃ κραιπνῶς

Non quod Spondeum exhibeat in loco tertio, ſed quod κραιπνῶς legat pro κραιπνοῖς, quod ſequentia aperte deſiderant.

4. Ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει] Male iterum Liber Vaticanus,

Ἀεὶ, ἀεί με φεύγει·

Nam ſic verba non cohærent apte, & oratio eſt hiulca.

5. τίς γὰρ Μισῶν θέλει τι θηρᾶν] Sunt, qui μισῶν legunt pro μισῶν: Recte meo judicio: Nam Chryſus odio proſequebatur Poëtam, non Poëta Chryſum, quem ſtatim amplexari & recipere paratus erat, ſi ſe præberet modo & non aufugeret.

7. Εγὼ δ' ἄφαρ λιπασθεὶς Τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ] λιπασθεὶς τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ hic poſitum eſt pro λιπασθεὶς ὑπὸ τοῦ δραπέτου τοῦ χρυσοῦ: relictus ab auro, deſertus a Chryſo: Nihil notius Græce doctis. Barneſius peſſime ſuo more legit,

Εγὼ δ' ἄφαρ λιπασθεὶς
Τοῦ δραπέταο χρυσοῦ,

idque illuſtrat notiſſimis illis Homeri-

Τῷ θεράποντι τῷ χρυσῷ,
Εμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
Φέρειν ἔδωκα λύπας,
Λύρην δ' ἑλὼν, ἀείδω
Ερωτικὰς ἀοιδάς.
Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Υπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσεῖπεν ὁ θεράπετας.
Φέρων μέθαν δ' οἱ φροντίδων,

Ελών

mericis, Δακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς: ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε ἐπιτέλλετο: et ἔνθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε. Nam sic Poëta a Chryso secessisset ipse, non Chrysus a Poëta: Pueri vident, & Hominis ineptias sentiunt statim.

15. Προσεῖπεν ὁ θεράπετας] Pæon secundus vel Dijambus cum Amphimacro.

16. Φέρων μέθαν δ' οἱ φροντίδων, Ελών μιν ὡς μεθ' ἡμῶν Λύρης γένωμαι λαρόν] Locus difficilis & corruptus, quem ego missis Aliorum commentis, paucis tibi expediam: Legendum est,

Φέρων μέθαν μοι φροντίδων,
Θέλων μιν ὡς μεθήμων
Λυρης γένωμαι λαρῦ.

μέθαν φροντίδων, *curarum ebrietatem*, curarum molem, curas permultas: μεθύειν ἐρωτικῶν ἡδονῶν, μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πικραγμάτων, notissima sunt ipsis Tyronibus: Similiter hic accipiendum φροντίδων μέθα: Curas intelligit Poëta, quibus laborant pauperes & egeni: Has afferebat, has ob oculos ponebat Chrysus citharam pulsanti: Quem in finem, & quo animo? θέλων μιν ὡς μεθήμων λύρης γένωμαι λαρῦ, *ut eum cupiens dulcis Lyræ fiam negligens.* Curarum angore volebat Poëtam ad sui desiderium perducere, & eo ipso a Citharæ cantu avellere: Desiderium scilicet animum desiderantis ad se trahit, & quidem ita, ut ab eo, cui prius erat intentus, eum abstrahat prorsus: Sui igitur desiderio Poëtam a Lyræ desiderio abducere volebat Chrysus: Nihil naturalius & accommodatius. θέλων μιν, ut Αφιλεῖ.

A fugitivo auro,
Meæ quidem mentis ventis
Ferendos trado mœrores:
Lyram autem ſumens, cano
Amatorias cantilenas.
Rurſum autem, ubi me animus
Contemnere docuerit,
Compellavit fugitivum,
Ferens ebrietatem curarum,

Cu-

λῦ ποίκιλον αἰδῶ, Παφίην θέλουσαν ᾄδειν, habuimus Ode 29. Elegans eſt locutio, & mutatio nulla: Nam litera, quam appingimus, eſt Verſiculi prima. Vulgatum ἰλὼν peſſimum eſt, & ſententiam totius Odarii pervertit & ſubvertit: Nunquam enim Chryſus ita ſe offerebat Poëtæ, ut eum capere poſſet: Adſtabat Poëtæ; loquebatur cum Poëta; ſui deſiderium in animum Poëtæ immittere tentabat omnibus modis: Sed ubi manus extendebat bonus, ut Chryſum arriperet, ſtatim vento citius aufugiebat improbus, nec ſe unquam dabat, aut dare volebat ei: Hoc conſtat ex toto Poëmatio, & aperte indicant illa ſuperiora,

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσὸς
Ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
Διηνέμοις τε ταρσοῖς,
Ἀεὶ δ', ἀεί με φεύγει,
Οὔ μιν &c.

Ludebat igitur Poëtam, & quoties miſellus paupertatis moleſtias levabat Lyra, doloſe adſtabat ei, ut unico illo ſolatio eum privaret, & ſic paupertatis incommodis obrueret plane: Hic unicus Chryſi ſcopus, & ſola ratio, cur ſe offerret pauperculo: Pueri vident, & nihil apertum magis. λαρῆ Lyræ Epithetum eſt accommodum, præſertim hic: Aut ὁ καὶ ἡ λαρὸς dicitur, aut λύρης λαρῆς ſimiliter uſurpatum, ut Ἱπποδάμεια κλυτὸς: Norunt omnes. Locus nunc perſpicuus eſt & ſanus: Unum tamen adjiciam: Erunt, quibus εἶλων iſta forma diſplicebit poſt φέρων, ideoque legendum videbitur,

Πάλιν

Ελών μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
Λύρης γένωμαι λαρόν.
Απις', ἄπιςε χρυσὲ,
Ες' ἂν δόλοις με θέλγης,
Πλέον χρυσῦ νευρά.
Πόθυς κέκλυθι ἀδεῖς.

Ανὰ βάρβιτον δονήσω,
Αεθλ☉ μὲν ὖ πρόκειται,
Μελέτη δ' ἔπεσι παντὶ
Σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
Ελεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
Λιγυρὸν μέλ☉ κροαίνων,

Φρυ-

Πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
Υπερφρονεῖν διδάξῃ,
Προσειπὼν ὁ δραπέτης
Φέρει μέθαν μοι φροντίδων,
Θέλων μιν ὡς μεθῆμαι
Λύρης γένωμαι λαρῦ.

Et horum diligentia quanquam nimia forte est, negligi tamen non debet: Sic Προσειπὼν ὁ δραπέτας constaret ex Antispasto & Amphimacro, qui ad mensuram Anacreonticam commode etiam accedunt: Attende, & fac, quod volupe est tibi.

19. Απις', ἄπιςε χρυσὲ, Ες' ἂν δόλοις με θέλγης, Πλέον χρυσῦ νευρά] Ubi Chrysum alloquitur, & cum Chryso verba facit Poëta, ineptum est illud χρυσῦ: ἄπις', ἄπιςε χρυσὲ νευρὰ πλέον χρυσῦ: Ita loquitur nemo, qui paulo humanior est: Scribendum autumo,

Απις', ἄπιςε χρυσὲ,
Ες' ἂν δόλοις με θέλγης,
Πλέον, χρυσὲ, σῦ νευρά.

Infide, infide Chryse, quamdiu dolis me lactabis, te plus est, Chryse, ner-

Cupiens eum ut negligens
Lyræ fiam dulcis.
Infidum, infidum aurum,
Quandiu dolis me demulcebis,
Plus eſt fides lyræ quam aurum.
Amores audi jucundos.

Ciebo barbitum.
Certamen quidem propoſitum non eſt,
Sed commentatio adeſt omni,
Qui ſapientiæ ſortitus eſt florem.
Eburneo autem plectro
Argutum carmen ſtrepens
Phry-

nervus: ſi dolis abſtineret, & bono animo ſe præberet, eodem loco ac numero cum haberet Poëta, quo Lyram & modos ſuos: Sententia appoſita eſt, & verba nunc apte cohærent. Hæc autem commode ſtabiliunt illud μισῶν in Verſu Sexto, ut quiſque videt. Verſiculus, quem correximus, ex Antiſpaſto & Moloſſo conſtat: Et hæc menſura melior etiam videtur vulgata, quæ juſto brevior fortaſſe eſt. In Libro Vaticano pro Ἐσ' ἂν δόλοις με θέλγῃς ſcriptum erat Μήτ' ἂν δόλοις με θέλγῃς: Quod minus venuſtum & minus accommodum eſt.

23. Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω· Ἀέθλος &c] Hæc ſine dubio cum præcedentibus cohærent, & ſunt ipſi illi πόθοι ἀδεῖς, quos Chryſum audire jubet Poëta: Quare Titulum εἰς Ἀπόλλωνα, quem imperiti Grammatici his præfixerant, ac ſi Odarium conſtituerent novum, delevimus, relicto tamen, ut vides, intervallo exiguo, quod ἐπεισόδιον ab ipſa Ode diſtin-

Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
Ατε τὶς κύκνος Καΰςρου
Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
Ανέμου σύναυλον ἠχήν.
Σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχόρευε,
Ιερὸν γάρ ἐςι Φοίβου
Κιθάρη, δάφνη, τρίπους τε.
Λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
Ανεμώλιον τὸν οἶςρον·
Σαόφρων γάρ ἐςι κούρα·
Τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
Φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν·
Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηχεῖ.
Ο δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,

Κρα-

distinguat: Et hunc nexum ante nos etiam animadvertit Dacierius.

30. Ατε τὶς κύκνος Καΰςρου Πολιοῖς πτεροῖσι] Hæc arcte copulanda sunt: *Sicuti cygnus aliquis Caystri cum alis candidis*: Præpositio subauditur, ut millies.

32. Ανέμου σύναυλον ἠχήν] *Modulatum spiritus sonum*: ἀνέμου hic idem, quod πνεύματος, & ἠχὴ ἀνέμου opposita ἠχῇ φωνῆς proprie dictæ: Tibiæ sunt Organa πνευματικὰ, quæ flatu sonant, & ἠχὴν ἀνέμου edunt σύναυλον: Similis vox cygni, quæ per collum procerum & sinuosum modulate exit, tanquam per tibiæ canalem: Ita verba accipienda sunt: Interpretes ineptiunt.

33. συγχόρευε] Hoc de cantu intelligendum est, non de saltatione,

Phrygiis numeris ſonabo,
Velut aliquis cygnus Cayſtri
Candidis alis modulans
Sonantem una cum vento vocem.
Tu autem, Muſa, ſimul choros duc,
Eſt enim res ſacra Phœbo
Cithara, laurus, & tripus.
Eloquor autem amorem Phœbi,
Vanum ardorem:
Caſta enim eſt puella.
Effugit quidem aculeum;
Naturalem autem mutavit formam,
Arborque pulchre florens reſonat.
At Phœbus, ibat Phœbus,

Potiri

ne, quæ hic nulla: *una cantato*: Quia choreas agentes cantabant ſimul, χορεύειν aliquando ſumtum pro ſimplici ᾄδειν: Optimus Grammaticorum Heſychius, Χορεύει, μελῳδεῖ, βακχεύει, ὀρχεῖται. Interpretes iterum male.

41. Φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηχεῖ] Barneſius ἐπήχει: Utrumque bonum eſt: Hoc ἐπηχεῖ reſpicit ſuperius ἐστι, illud ἐπήχει præcedens ἄμειψε & ſequens ἦε: Sume, quod placet.

42. Ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος] *Phœbus vero erat Phœbus*: Phœbus manebat Phœbus, & non mutabat formam, ut Virgo pudica: Nihil accommodatius & opportunius. Faceſſant igitur, qui ἦε Φοῖβος ſcribunt: Nam quid *ibat* hic? Nugæ, nugæ.

43. Κεχ-

Κρατέειν κόρην νομίζων,
Χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
Εδόκει τελεῖν Κυθήρην.

Αγε, θυμὲ, πῆ μέμηνας,
Μανίην μανεὶς ἀρίστην;
Τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθης.
Τὸ δὲ τόξον Αφροδίτης

Αφες,

43. Κρατέειν κόρην νομίζων] Hæc arcte cohærent cum ἦε Φοῖβος: Phœbus erat Phœbus, cum ſe puellam tenere exiſtimabat tandem; Phœbus non deſinebat eſſe Phœbus, puella ſe potiri putans, non arbore: Et hoc aperte etiam abigit ineptiſſimum illud ἦε: Non *ibat* Phœbus ad puellam, non *perſequebatur* ulterius puellam, ſed eam videbatur jam tenere & amplecti brachiis ſuis: Pueri vident, ſi attendant.

44. Χλοερὸν δρέπων δ' φύλλον, Εδόκει τελεῖν Κυθήρην] Nihil hiſce ineptius: Nam primo, an Phœbus folium decerpens ex ipſa Daphne, exiſtimare poterat, ſe puellam tenere, non arborem? Dein, an folium decerpens, eo ipſo ſibi agitare videbatur Venerem? Nugæ, & nugarum nugæ: Locus ſine dubio eſt corruptus, & Poëta non dicit nunc, quod dixerat olim: Legendum arbitror plane,

Ο δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
Κρατέειν κόρην νομίζων,
Χλοερὸν δρέπων δὲ φλοιὸν,
Εδόκει τελεῖν Κυθήρην.

δρέπων eſt vox honeſta in re minus honeſta: δρέπειν de frugibus dicitur, & idem, quod τρυγᾶν, θερίζειν, ἀπολαύειν: Id ad voluptatem iſtam & meſſem ſatis lætam transfertur pudice: Vindemiabat corticem; fruebatur cortice: Vides? Hoc exquiſitius & ſecretius eſt, ut ſunt multa in his. Sic tamen Alii etiam ſine dubio plus ſemel: Nam inde eſt, quod genus quoddam oſculationis δρεπτὸν vocatum ſit: Heſychius, Δρεπτὸν, εἶδος φιλήματος, ὡς Τηλεκλείδης. Non dubito, quin oſculum vere oſculum ita appellaverint: Sic

locus

Potiri ſe puella putans:
Et viride folium carpens
Putabat ſe agitare Venerem.

Age, anime, cur furore captus es,
Furore furens optimo?
Telum fer vires admovens
Scopo ut tacto diſcedas.
Arcum autem Veneris
Relin-

locus eſt egregius, & huic plane gemellus. χλωρὸν hic figurate opponitur τῷ αὔῳ, & corticem denotat vegetum & ſucci plenum: De viridi & propria ſignificatione vocis non cogitandum, quia nec lauri, nec aliarum arborum cortices eo ſunt colore: Et hæc Metaphora non animadverſa ab Indoctis, effecit, credo, ut φλοιὸν mutaverint in φύλλον: Ita ſolent Corcula iſta. Viſne tamen aliud, quod nunc mihi in mentem venit, & illepidum hercule non eſt? Eleganter etiam & Emphatice ſcribere potuiſſet Poëta,

Χλιαρὸν δρέπων δὲ φλοιὸν,
Ἐδόκει πάλιν Κυθήρην.

Corticem tepidum & ſubcalidum: Quia ſcilicet ex homine factus erat vivo, & ex carne & cute vix in corticem tranſierat: Attende: Hoc vulgatum non poteſt falſi convincere, ſed mire tamen accommodum eſt.

46. Ἄγε θυμὲ] Hic ipſam Oden redorditur Poëta: Quare poſt ἐπῳδίον intervallum iterum reliqui, ut vides.

47. Μανίην μανεὶς ἀρίστην] Ita vocat furorem Poëticum, quo amores Phœbi cecinerat Deo plenus.

48. Τὸ βέλος φέρε κρατύνων, Σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς] Scopum intellige, quem ſibi propoſuerat Lyricus hæc pangens: Ad finem propera, & ſcopum tandem feri, quo hæc tua collimant: Propter Epiſodium hoc dicit, quod eum a ſcopo paululum abduxerat. Illud βέλος φέρε κρατύνων Emphaticum eſt: Chryſo ſcilicet ictum præſentiſſimum parabat tandem.

50. Τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης Ἄφες, ὡς θεὸς ἐνίκα] Haud dubie legendum, ὦ θεὸς ἐνίκα: Hoc longe apertiſſimum eſt: Mitte amores Phœbi, mitte

Αφες, ὡς θεὺς ἐνίκα.
Τὸν Ανακρέοντα μιμȣ̃
Τὸν ἀοίδιμον μελιςήν.
Φιάλην πρόπινε παισὶν,
Φιάλην λόγων ἐραννὴν,
Απὸ νέκταρος ποτοῖο.
Παραμύθιον λαβόντες,
Φλογερὸν φυγόντες ἄςρον.
Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

Λύρην

mitte amores aliorum Deorum: De humanis agendum eſt tibi, & illis, quæ vitæ moleſtias & paupertatis incommoda lenire poſſunt: Eo pertinent ſequentia, ut videbimus.

52. Τὸν Ανακρέοντα μιμȣ̃ Τὸν ἀοίδιμον μελιςὴν] Si ita ſcripſiſſent omnes, tot Odaria Anacreonti non tribuerentur nunc. Anacreontem imitare, qui vitæ humanæ gaudia cecinit, iiſque homines ad gaudium & lætitiam provocavit.

54. Φιάλην πρόπινε παισὶν, Φιάλην —— —— Φλογερὸν φυγόντες ἄςρον] Hæc corrupta ſunt, & diligentiam noſtram requirunt: Nam primo παισὶν ineptias alit, ubi Chryſum hic adoriretur, & contra fugam Chryſi remedium parabat derelictis: Dein, λαβόντες, φυγόντες cum ſuis adjunctis, arena ſunt ſine calce, & nihil plane ſignificant hoc loco: Scribendum eſt,

Φιάλην πρόπινε πᾶσιν,
Φιάλην λόγων ἐραννὴν
Απὸ νέκταρος ποτοῖο,
Παραμύθιον λαβόντι
Φλογερȣ̃ φυγόντος ἄςρου.

Sic nihil accommodatius: *Phialam propina omnibus, phialam canticorum amabilem ex nectare, quæ ſolatium præbeat ſumenti, quando aſtrum ſplendidum aufugit:* Sententia aperta eſt: παραμύθιον λαβόντι ad φιάλην λόγων ἐραννὴν apponitur, & apponitur ſatis venuſte: ἄςρου φλογερȣ̃

Relinque, quo Deos superabat.
Anacreontem imitare
Celeberrimum lyricum.
Phialam propina pueris,
Phialam sermonum amabilem,
E nectaris potu
Recreatione sumpta,
Igneo astro evitato.
Tu enim dolo, tu invidia
Amorem posuisti hominibus.

Lyram

γυρὸν est ipse Chrysus, qui cum auro suo splendet & scintillat instar astri: Locutio est equestris.

59. Σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι] Legendum est, aut

Σὺ γὰρ δόλυ, σύ τοι φθόνυ
Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

aut

Σὺ γὰρ δόλω, σύ τοι φθόνω·
Ερωτ' ἔθηκας ἀνδράσι.

si nempe in his Dorismi ratio habenda sit exacte: Sume, quod potius tibi videatur: Posterius placuit Dacierio, qui de gignendi casu recte etiam cogitavit. Et hic Chrysum opportune iterum compellat Poëta, ut sic βίλει κραζειῷ σκόπον βαλὼν abiret tandem, nec quicquam deest, sive sententiam, sive verba spectes: Nam ubi φλογερὸν ἄστρον de Chryso perbene explicuimus, & totum hoc Odarium in unum Chrysum conscriptum est, omisso Chrysi nomine hic satis commode scribebere potuit Lyricus, Σὺ γὰρ δόλω, σύ &c: Præsertim ubi alia præcedunt, & sequuntur mox, quæ sunt nominis instar: Accedit, quod hic Poëtæ adstet Chrysus, & sic præsentem compellet præsens: Nam ante Episodium habuimus diserte, ut alia omittam, quæ eo pertineant; Πόθυς κέκλυθι ἀδεῖς· Quare hic sane orationem ita ad Chrysum adstantem convertit satis apte, neque dif-

Λύρην δ' ἀλίπαστον εὖ *
Φιλαμάτων τε κεδνῶν,
Πόθων κύπελλα κεῖνη.
Οταν θέλης δὲ φεύγης.
Λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὰν
Οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
Ξείνοισι δ' ἄγχι Μουσῶν
Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
Εμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ

Μούσας

ficultas supereſt ulla vel minima.

61. *Λύρην δ' ἀλίπαστον εὖ Φιλαμάτων τε κεδνῶν, Πόθων κύπελλα κεῖνη*] Hæc nemo intelligit: Faciamus, ut omnes ea intelligant: Transponendus eſt Verſiculus unus, & adjicienda ſyllaba etiam una, ut ita legantur in poſterum,

Λύρην δ' ἀλίπαστον εὐχαῖς,
Πόθων κύπελλα κεῖνει
Φιλαμάτων τε κεδνῶν.

Sic nihil facilius aut appoſitum magis: *Lyram autem votis ſalitam, amorum & oſculorum ſuaviſſimorum pocula ſeligunt ſibique ſecernunt:* εὐχαῖς, amantium ſcilicet, quæ ſunt ſal Lyræ, & ejus modos efficiunt lepidos & ſalitos: κύπελλα πόθων φιλαμάτων τε κεδνῶν amores & pocula apte jungunt: κεῖνει idem, quod ἐπιλέγει: Hæc aperta ſunt, & ad indolem hujus Poëtæ mire accommodata: Sic autem oppoſitio eſt evidens inter hæc & præcedentia, Σὺ γὰρ δόλου &c: Tu, Chryſe, doli & invidiæ es parens: Quid autem Lyra? Eam diligunt ſibique ſecernunt amores & pocula oſculis probe temperata: Nihil ſuavius.

67. *Ξείνοισι δ' ἄγχι Μουσῶν Δολίοις ἀπίστοις ἀνδάνεις*] Locus etiam corruptus: Qui pro Μουσῶν legunt Μυσῶν, & hæc explicant de Phrygum perfidia, ineptiunt ſtrenue, & riſum mehercule debent: Scribe minima mutatione & ſenſu optimo,

Ξείνοισι δ' ἀντὶ Μουσῶν
Δολίοις, ἄπιστ', ἀνδάνεις.

Barbaris vero doloſis placeas, o infide, Muſarum loco: Nihil perſpicuum magis: Verſiculus poſterior conſtat ex Pæone tertio & Epitrito tertio.

69. Εμοὶ

Lyram autem ſalitam votis,
Amorum pocula ſeligunt
Et oſculorum ſuaviſſimorum.
Cum volueris vero fugias:
Lyræ autem meæ cantum
Non linquam vel minimum.
Barbaris vero Muſarum loco
Doloſis, o infide, placeas:
Mihi autem Cithariſtæ
Muſas

69. Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ Μούσας φέρουσιν ἀπλήκτους ἀχανδέας ὀρίνεις] Ineptias alit vox ἀχανδέας: Nam quid ea hoc loco? ἀχανδέας eſt nihil capientes, nihil recipientes, ut πολυχανδέας multum capientes, multum recipientes ſignificatione contraria: Heſychius, Πολυχανδέα, πολλὰ χωροῦσαν. Theocritus Idyll. 13. de Hyla,

Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν.

Nonnus Dionyſiac. Lib. 15. initio de Indis vino madidis,

—— —— —— ἀνθεβίων δὲ
Οἶνον ἐρευγομένων πολυχανδέος ἀνθερεῶνος,
Ὄμμασι δερκομένοισιν ἐδιπλώθησαν ἐρίπναι.

Viri Eruditi perperam ἀχανδέας & πολυχανδέας derivant a χαίνω, & pro ἀχανέας & πολυχανέας inſerta litera uſurpata cenſent: Alia enim eſt ratio derivationis: A χάω eſt χάζω, χαίδω & χανδάνω: A χαίδω autem ἀχανδὴς & πολυχανδής: Nihil certius. χανδὸν aliud eſt, & adverbium a χάω & χαίνω deductum, ſimiliter ut a βομβέω βομβηδὸν, ab ἐγκλίνω ἐγκλιδὸν, ab αἰκφαίνω αἰκφανδὸν, & alia id genus multa: Heſychius, Χανδὸν, πολὺν, καὶ ὅσον δυνατὸν, καὶ ἀθρόως, ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ. Ubi Vir Doctus veriſſime reſcribit, Χανδὸν, πολύ: χανδὸς non dicitur, ſed χανδὸν, & adverbialiter vox uſurpatur, non aliter: Sciunt Periti, & apparet ex ſequenti Notula, Χανδὸν πιεῖν. κεχηνότας καὶ ἀθρόως πιεῖν ὅλῳ στόματι: Quæ eodem ſine dubio pertinet, quo altera præcedens: Quare apertum eſt mendum leviculum, & in omnium oculos.

Μȣ́σας φρεσὶν ἀποίκȣς
Ἀχανδέας ὀρίνοις,
Αἴγλαν τε λαμπεύνοις.

LVII. Εἰς τὸ ἔαρ.

Τί καλόν ἐςι βαδίζειν

Οπȣ

oculos incurrit: Id tamen Casaubonum decepit ad Athenæum, & fecit, ut in Epigrammate sepulchrali, quod in Arcadionem strenuum potatorem conscriptum est, χανδῆς pro μεγάλης probaverit: Miror, miror. Corrigamus breviter Distichum posterius: Scribendum,

——— ——— ——— ἔςεῃ δ᾽ ὠνήρ,
Αἰθρωπ᾽, εὐχανδῆς ζωροπολῶν κύλικος.

ex valde capaci calice meracum bibens: εὐχανδὴς, ut ἀχανδὴς & πολυχανδὴς: Hoc omnes probabunt statim: Erunt forte, qui pro εὐχανδὴς etiam εὔχανδος dictum censebunt, & sic scripturi sunt εὐχάνδης ζωροποτῶν κύλικος: Hos genio indulgere sinam, si velint. Sed hæc obiter præter nostrum in his institutum. Quid igitur ἀχανδέας hic pro *nihil capientes*? Plauti sane pili, nec aliud quicquam: Sed inquies, α hic forte non privat, sed auget, & *multa capientes* vox significat: Sit ita, per me licet: Quid etiam contrarium illud hoc loco? *Musas multa capientes*: Hoccine placet? Hoccine denotat aliquid certum? Nugæ, nugæ, quibus se oblectent ἀπειρόκαλοι & insiceti: Dicam, quod res est: Vox in mendo cubat, & correctione eget: An scribendum

Ἀγανέας ὀρίνοις?

Id sententiæ convenit, sed dubito, an Versus admittat, qui sic justo brevior fortasse est: Adferam igitur aliud, quod Metri conditionem non mutabit, & sententiæ etiam erit convenientissimum: Totum locum ita scribe,

Ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
Μȣ́σας φρεσὶν ἐποίκȣς
Ἀγακλέας ὀρίνοις·

Mihi vero Citharistæ Musas in animo meo colonas valde gloriosas excites: Nihil opportunius aut elegantius: ἐποίκȣς, colonas, quæ in mentem & pectus Poëtæ, tanquam in colo-

Musas in animo colonas
Valde gloriosas excites,
Splendoreque me illustres.

De Vere.

Quam pulchrum est ambulare

Ubi

coloniam, immigrant, & alium locum habent originis, aliamque patriam: Efficacissima est locutio: Mordax autem illud ἐγείροις, & tota hæc sententia: Ad me accedas, Chryse, ut soles: Id precor & obsecro te: Nam eo ipso Musas in animo meo excitabis, & facies, ut Citharam ardentius pulsem. Sentis? Quod Chrysus machinabatur, ut Poëtam a Cithara avelleret, effectum haberet plane oppositum, & eum arctius cum Cithara sociaret: Id Poëta declarat Chryso, & sic omnes ejus dolos ridet ac spernit: Nihil dentatum magis. Et eo etiam pertinet Versiculus postremus, quem cum non uno modo emendare possem, nunc hocce emendandum auguror solo,

Αἴγλα τε με λαμπρύνοις.

& splendore me illustres, excitando scilicet Musas in pectore meo, easque dolis & fallaciis tuis ibi suaviter exhilarando: Nihil convenientius: Literarum similitudo voculam absorpsit, & Versum plane corrupit: Nam ut nunc legitur, sensum habet nullum. Ubi autem αἴγλα hic sequitur, venuste profecto ἀγακλίας præcedit, & eo intuitu Epithetum illud accommodatius est, quam alterum ἀγανίας: Id perspicuum est, & Elegantiores facile sentiunt. Metrum quod attinet, Versiculus primus constat ex quatuor Jambis, secundus ex Jonico a majore & Bacchio, tertius ex Pæone secundo & Bacchio, quartus vero seu postremus ex Jonico a majore & Molosso.

LVII. 1. Τί καλόν ἐστι βαδίζειν] *Aliquid pulchrum est:* τί hic pro substantivo est: χρῆμα καλόν ἐστι, res est pulchra: Et hoc flaccescit, ut totum Odarium, quod sane perquam jejunum est. Versus constat ex Pæone quarto & Jonico a minore: Si primam in καλὸν producere velis, potest tamen esse Anacreonticus cum Anapæsto in tertia sede.

Οπυ λειμῶνες κομῶσιν,
Οπυ λεπτὴν ἡδυτάτην
Αναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Απαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπειν ὅλην πνέυσαν.

LVIII. Ανακρέοντος.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
Κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν·

Χαρίεσ-

2. Οπυ λειμῶνες κομῶσιν] Epitritus primus & Dijambus.

3. Οπυ λεπτὴν ἡδυτάτην] Epitritus primus cum Choriambo.

4. Αναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην] Pæon tertius, vel Antispastus cum Jonico a minore.

5. Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν] Duo Choriambi.

6. Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι] Proceleusmaticus & Jonicus a minore.

7. Απαλὴν παῖδα κατέχων] Codex Vaticanus κατέχειν pro κατέχων: Recte sine dubio: Nam casus primus cum infinitivo hic vitium alit, quia adest καλὸν ἐςι, quod aliam orationis structuram desiderat, & casum quartum pro casu primo: Quare perbene hactenus Libri Vaticani Scriba. Sed eo admisso, quid dicendum de cohærentia verborum? An ea est, qualis esse debet? Nequaquam certe: Nam ubi copula infinitivos clausit, Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι, pessime iterum alius infinitivus sequitur, Απαλὴν παῖδα κατέχειν: Hoc quisque videt, qui loquendi regulas intelligit: Quid multa? Lectio Vaticana non potest admitti, nisi scribas,

Κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
Υπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
Χ' ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν
Κύπειν ὅλην πνέυσαν.

Sic

Ubi prata luxuriant,
Ubi tenuem jucundissimam
Exhalat Zephyrus auram;
Palmitem Bacchicum intueri,
Et pampinos subire,
Teneram & puellam tenere,
Quæ tota spiret Venerem.

Anacreontis.

Cana nobis jam
Tempora, caputque album;

Sic ordo verborum est satis aptus, sed ipsa sententia minus apta: Nam ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν eo recepto separatur ab aliis infinitivis, & si verborum ductum sequamur, est ac si Poëta solus, non cum amica bellatula, voluisset ambulare per vineas & prata: Quod tamen non videtur fuisse ejus propositum, & Voluptatis Decreta etiam non sinunt. κατέχειν ad infinitivos sese referens, ambulantem Poëtam jungebat cum ambulante amica, & eo intuitu longe erat melius: Sed ratio Syntactica id ferre non potest, ut certius est certo. Et hic ipse Auctor accusandus, qui mentem exprimere non potuit apte Metro adstrictus: Si ante βαδίζειν & ambulationis illecebras collocasset ἁπαλὴν παῖδα κατέχειν & amicæ desideratæ gaudia, absque ullo negotio quod dicere volebat, dicere potuisset commode: Et hinc etiam apparet, quid de Odario sentiendum. Versus constat ex Jonico a minore & Pæone quarto.

8. Κύπριν ὅλην πνέουσαν] Choriambus cum Bacchio.

LVIII. Ex Florilegio Stobæi Sermone 117.

1. Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη] Sunt, qui ἧμιν legunt, ut sic Jambus pro Spondeo sit in loco tertio: Non obloquor.

2. Κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν] Recte

Χαρίεσσα δ' ȣ̓κ ἔθ' ἥβη
Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόν]ες.
Γλυκερȣ̃ δ' ȣ̓κέτι πολλὸς
Βιότȣ χρόνος λέλειπ]αι.
Διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω
Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
Αΐδεω γάρ ἐςι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· κ̀ γὰρ ἕτοιμον
Κα]αβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Τȣ̃

κάρα: Nam ſecunda in iſta voce ſine dubio producitur: Sophocles in Ajace Maſtigoph. Verſ. 309.

Παίσας κάρα, θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
Νεκρῶν &c.

Ariſtophanes in Acharnenſib. Verſ. 1216.

Ιλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος.

Alia prætereo, quæ conquirere poſſem: Barneſius tamen legebat κάρη, ut Verſui bene eſſet: Quam gnaviter & perite!

7. Διὰ ταῦτ' ἀνασαλύζω] Ita ſcribitur in Libris & ſcribendum eſt: Heſychii Νεοσάλυγις, ut veriſſime monuit Tanaquillus Faber, ad eandem familiam pertinet: Nam σάλυγις certe a σαλύζω: Apud eundem Heſychium legitur, Ασαλύχειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν: Quod aliam originem habet: ἀσαλύχω vel ἀσαλύζω: Niſi ἀσαλύζω uſurpatum fuerit κατὰ πλεονασμὸν vel κατ' ἐπίτασιν pro σαλύζω, ut ἀσκαρίζω pro σκαρίζω, ἀλαπάζω pro λαπάζω, & alia id genus ſexcenta: Quod ſane non diſplicet mihi. Dein idem Grammaticus habet loco ſuo, Ἀσυλάζει, λυπεῖ μετὰ κλαυθμȣ̃: Aut literæ ſunt tranſpoſitæ, ut in ἀμιθρῆσαι pro ἀριθμῆσαι, ἐκπαγλεὶς pro ἐκπλαγεὶς, ſimilibusque infinitis, aut aliam etiam originem habet verbum iſtud. Barneſius legebat ibi Ασαλύζει: Quod ego facere non audeo, ubi Literarum ordo obſtat, & tot nobis ignota in Lexico occurrunt: Alterutrum illud longe probabilius.

11. Καὶ.

Venuſtaque non amplius pubes
Adeſt, ſeneſque ſunt dentes:
Et dulcis non amplius multum
Vitæ tempus relictum eſt.
Propterea ingemiſco
Frequenter, Tartarum metuens.
Orci enim eſt horrendus
Specus, & gravis in ipſum
Deſcenſus. nam patet
Ei, qui deſcendit, nullus aſcenſus.

Ejus-

11. καὶ γὰρ ἕτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι] Hyperbaton putidum & ineptum: Nam negatio ita adhibetur, ut ſententiam non modo ambiguam, ſed etiam contrariam fere efficiat ei, quam hic requirimus: *Paratum eſt deſcendenti non aſcendere*; ἕτοιμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι: Eſt, ac ſi in arbitrio deſcendentis poſitum eſſet, aſcendere vel non aſcendere; & ſicuti paratum eſt ei aſcendere, ita & paratum non aſcendere: Attende, attende modo: Videbis ſtatim: Et hoc igitur longe indigniſſimum eſt Anacreontis ingenio, quod eruditum erat & nativum. An Amanuenſes errarunt? Ita viſum Tanaquillo Fabro, qui Odarium hoc, ſi aliud ullum, Anacreontis putabat, ideoque ſcribebat confidenter,

—— ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
Κάθοδος· οὐ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι καὶ ἀναβῆναι.

An recte? Imo peſſime, ſi ipſum Fabrum ſequamur, qui Verſus ſimiles habebat pro Verſibus Politicis: Sed ab eo Nos certe abimus plane, & proinde ob Metrum conjecturam illam non improbabimus, præſertim ubi Verſum gemellum habuimus in principio præcedentis Odarii,

Τὶ καλὸν ἐστι βαδίζειν.

Alia ſunt, quæ in iſta ſcriptura mihi diſplicent, duo: Primum eſt ipſa corrigendi licentia, quæ revera major, quam par eſt: Alterum uſus

LIX. Τȣ̃ αὐτȣ̃.

Αγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
Προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνȣ
Κυάθȣς, ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν

Ανα-

incongruus particulæ καὶ, quæ hic prorsus abundat & ocium agit indecore: οὐκ ἕτοιμον καταβάντι ἀναβῆναι rectum est & bonum: Quid οὐκ ἕτοιμον καταβάντι καὶ ἀναβῆναι? Curvum & pravum: Nam vocula usum habere potest nullum, ut vides. Et quid igitur dissimulare necesse? Puto verissimam esse scripturam vulgatam, cujus ea etiam est indoles, ut ex altera illa Fabri vix ac ne vix oriri potuerit: Nam οὐ γὰρ ἕτοιμον adeo perspicuum fuisset & naturale, ut mutationem in καὶ γὰρ ἕτοιμον respuisset omnibus modis: Suspicor autem, Odarium non Anacreontis, sed alterius esse Poëtæ, qui cum venam haberet minus facilem & benignam, Metri necessitate balbutire coactus est, & brevissimis duobus Versiculis ea dicere non potuit ante, quæ hic dicere volebat, & dicere etiam debebat sententiæ ductu: Talia jam habuimus plura, & contingere solent ejusmodi Poëtastris. Ita sentio, neque Fabrum moror, qui in his videre potuit, quæ ego hercule videre non possum: Nam ut postrema mittam; quid, quæso, in hoc Odario adeo lepidum & venustum, ut si ullum, certe hoc, ipsius sit Anacreontis Teii? Fateor, hic ego oculis sum hebetior: Et ne quid dissimulem, ubi præcessit Τάρταρον δεδοικὼς, minus etiam placet illud Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχὸς: Nam cur Orci specum post Tartarum commemoravit, & alterum alteri attexuit? Fallor, fallor, aut hoc venæ etiam inopiam prodit, quæ ἰσοδύναμα & geminata captat, ut verbis suppleat, quod sibi desit. Adhæc, quid χαρίεσσα οὐκ ἔθ' ἥβη πάρεστι, ubi πολιοὶ κρόταφοι & κάρη λευκὸν præcedunt, ὀδόντες vero γηραλέοι sequuntur? An sic corporis juventæ locus est ullus, & de ea vel cogitari potest? Haud puto: Nam cana tempora & caput calvum eam excludunt plane: Quare deli-

Ejusdem.

Agedum affer nobis, puer,
Celeben, ut amystin
Propinem. decem quidem infunde
Aquæ, quinque autem vini
Cyathos, ut *absque contumelia*

In

delicias egit Poëta ista jungens. Inquies: Ode 54. habuimus,

Οτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
Εσορῶ, πάρεστιν ἥβα,
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείαν
Ο γέρων ἐγὼ πτερῶμαι.

Ita est: Sed ibi de animi, non de corporis juventa agitur, & sententia plane est alia: Senex non videbat juvenum choreas, quin animo statim repuberasceret, & cum cano capite ad eas convolaret; Sic corpore, non animo senex: Hoc bonum est, & sic ἥβα recte adest. Hic de corpore sermo, ut dixi, cui juventa non potest tribui ullo modo, quando decrepitum & senio confectum est: Nihil certius aut evidentius.

LIX. Ex Athenæi Libro 10. Pag. 427. & Libro 11. Pag. 475.

1. Αγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ] Et hic φέρ' ἦμιν non male legunt quidam.

3. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει Υδατος] Ita ex loco Libri 11. legendum est: Loco altero pessime legitur τὰ μὲν δύ' pro τὰ μὲν δέκ': Ubi tamen adsunt ea, quæ vitium apertissime produnt, & corrigere etiam jubent: Nam quæ præmittit Deipnosophista, παρὰ δὲ Ανακρέοντι εἷς οἴνου πρὸς δύ' ὕδατος, statim inculcant τὰ μὲν δέκ', ut quisque videt: Quare Casaubonum ibi in lectione adeo inepta & prava acquievisse miror.

5. Κυάθυς] Illud Κυάθυς vitium ingenue profitetur: Nam unde pendet aut pendere potest? An ab ἔγχει, quod hic ea facultate adest solum? Absit, absit: Nam τὰ μὲν δέκ' ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου verbum ita sibi vindicant, ut a voce κυάθυς plane alienum sit: Pueri vident. Quid igitur? Scribendum sine dubio Κυάθοις: Et ita etiam scribit Casaubonus, sed qui Κυάθοις cum verbis sequentibus perperam jungit: Nam, ut nihil aliud dicam, ipse Athenæus loco Libri Undecimi, quo partem

modo

Αναδευβασσαρήσω. *

και μετ' ὀλίγα.

Αγε δῶτε, μηκέθ' ὕτω
Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Υποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

LX. Τῦ αὐτῦ

Ερωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις ἀείδων.
Ο δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,

O

modo fragminis adducit, Κυάθυς cum præcedentibus connectit, & in eo sententiam finit aliis omissis.

5. 6. ὡς ἂν ὑβριστιῶσαν Αναδευβασσαρήσω] Locus difficilis & corruptus: Quæ Viri Eruditi comminiscuntur, ut eum corrigant & expediant, cras probabo, non hodie: Accipe paucis, quid videatur mihi: βασσαρήσω haud dubie numero peccat: Id luce meridiana clarius apparet ex φέρ' ἡμιν, & parte altera loci: Plures nempe hic aderant, cum quibus biberet Poëta, & sese oblectaret in vino: Hos omnes propinaturus suo exemplo adigit ad vinum bene temperatum, ut sic jucunde ac lepide insanirent una: Nihil certius: Quare pro numero singulo requiritur numerus plurium, & plane alia adhibenda est orationis structura, quam ullus sibi persuasit hactenus: Hoc, spero, posthac videbunt omnes: Eo autem posito, scri-

In epulis bacchemur.

Et paulo post.

Agite date, ne amplius ita
Strepitu & fremitu
Scythicam potationem inter vina
Exerceamus, sed pulchros
Potantes inter hymnos.

Ejusdem.

Amorem enim tenerum
Celebro, abundantem redimiculis
Varios habentibus flores decantans.
Ille & Deorum dominator,

scribendum auguror,

——— ὡς ἀνυβρίστως
Ἀνὰ δαῖτα βασταρῶμεν.

Ut absque injuria & contumelia in epulis bacchemur. Sententia est perspicua, & perspicua etiam sunt verba: Mutatio autem paulo quidem major est, sed modum tamen non excedit: Id vides, si attendas, & in re Critica non sis puer. Ut a Κορύβας est κορυβαντιᾶν, a Κυβήβη κυβηβᾶν, ita a Βαστάρη est βασταρεῖν, verbum elegans profecto & appositum.

1. Ἄγε δῶτε] Ita Stephanus edidit pro Ἄγε δότε, quod apud Athenæum extat: Credo, ut Versus non a Tribrachy, sed ab Anapæsto inciperet: Quod cum necesse non sit, Ἄγε δότε absque ullo periculo servari potest.

LX. Ex Clemente Alexandrino Stromat. Lib. 6.

1. Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν] Barnesius addi-

Ο δὲ καὶ βρότους δαμάζει.

LXI. Τοῦ αὐτοῦ.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε
Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
Ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνησι, θρεσκαρδίων
Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

LXII. Τοῦ αὐτοῦ.

Πῶλε Θρηϊκίη, τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα

Nη-

addito articulo,

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν.

Quod ego non improbo.

LXI. Ex Hephæstionis Enchiridio Pag. 69. & 73.

5. θρεσκαρδίων Ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν] Locus διπλογραφούμενος: Nam pro θρεσκαρδίων apud Hephæstionem etiam legitur θρασυκαρδίων: Utrum rectius, non dicam, quia nescio, qua occasione conscriptæ sint hæ preces, & quos præcise respiciant. θρασυκαρδίων respuit fere sequens ἀνημέρους, & si de sacro horrore, quem ipsa religio incutit, accipiatur θρεσκαρδίων, id sane illepidum non est:

Non

Ille mortales etiam domat.

Ejusdem.

Supplico tibi, cervorum jaculatrix
Flava filia Jovis, agreſtium
Domina Diana ferarum,
Veni nunc ad Lethæi
Gurgites, trepidantium corde
Virorum aſpice civitatem
Gaudens. non enim immites
Alis cives.

Ejusdem.

Equulea Threicia, cur me
Limis oculis intuens

Cru-

Non alis brutos & feros, quibus nullus eſt religionis ſenſus, ſed mites & humanos, quibus religio horrorem incutit ſacrum: Sentisne? Nihil tamen definio: Nam in his Davus ſum, non Ædipus. Illud ſatis probabile; ſi θρεοκαρδίων de corde trepidantibus accipiendum ſit, ſcribendum potius eſſe τρεοκαρδίων cum litera ſimplici, quam θρεοκαρδίων cum litera duplici: Nam θρέειν pro trepidare non ita dicitur, ut τρέειν: Vide modo Lexicographos, quorum loca adſcribere non neceſſe.

LXII. Ex Heraclide Pontico de Allegoriis Homeri.

Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
Μηδὲν εἰδέναι σοφόν;
Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ηνίας δ' ἔχων, ϛρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις.
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

4. Μηδὲν εἰδέναι σοφόν] Apud Heraclidem vulgo eſt,

Μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

An aliter igitur exaratum in Libris repperit Stephanus? Sit ita, per me licet: Sed utrum præſtat? Dicam uno verbo: Ubi præceſſit τί δή με νηλεῶς φεύγεις, non multum indigemus με repetito, & oratio abſque eo rotundior fere eſt: Attende: Id tute videbis ſtatim, ſi oculis non ſis lippientibus. Metrum quod attinet, Verſiculus hic una ſyllaba brevior eſt præcedentibus tribus, qui Trochaici ſunt Acatalecti, cum hic Trochaicus ſit Catalecticus: Tales autem habemus tres in hac Ode, quartum nempe hunc, octavum, & duo-

ANA-

Crudeliter fugis, putasque
Nihil novisse scitum?
Scias, belle tibi
Frænum imponere possim,
Habenasque tenens, versare queam
Circum metas curriculi.
At nunc prata depasceris,
Et agiliter exiliens ludis.
Habilem enim equestris rei peritum
Non habes sessorem.

duodecimum, qui ordine tres longiores excipiunt singuli, & faciunt, ut Odarium hoc sit Tristrophum, unaquaque Stropha constante ex quatuor Versiculis, quorum clausula est Catalecticus: Nihil apertius: Hoc tamen bonus Barnesius non vidit, qui Versus tres stolidissime tribus syllabis auxit, ut ejusdem essent cum aliis mensuræ: Cautior & perspicacior hac in parte Baxterus, qui Metrum dispar in Strophis singulis recte animadvertit.

12. Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην] Ita recte Stephanus pro Οὐκ ἴσχεις, quod male & cum aperta Versus Trochaici jactura apud Heraclidem extat.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Μ Ε Λ Η

ΚΑΙ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΑΛΛΑ.

I.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'. ȣ̓ γὰρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' ȣ̓δαμὰ τῶνδε.

II.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων, δίζημαί σε,
Σὺ δ' ȣ̓κ ἀΐεις, ȣ̓κ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς ψυ-
χῆς ἡνιοχεύεις.

III.

Ἐγὼ τ' ἂν ȣ̓τ' Ἀμαλθίης βȣλοίμην κέρας,

Οὔτε

I. Hephæstion in Enchiridio Pag. 40.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ'. ȣ̓ γάρ ἂν ἄλλη
Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ', ȣ̓δ' ἅμα τῶνδε.

Viri Eruditi recte corrigunt, ut posuimus.

II. Athenæus Lib. 13. Pag. 564. ubi ista Aristotelis, τȣ̀ς ἐραστὰς εἰς ȣ̓δὲν ἄλλο τȣ̃ σώματος τῶν ἐρωμένων ἀποβλέπειν, ἢ τȣ̀ς ὀφθαλμȣ̀ς, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν, Poëtarum testimoniis illustrat.

Σὺ δ' ȣ̓κ ἀΐεις] Vulgo vertunt, *At tu non audis*? Malo propter δί-

ζημαι

ANACREONTIS
CARMINA
ET
FRAGMENTA ALIA.

I.

Mori mihi contingat: non enim alia
Liberatio ab ærumnis fuerit ullo pacto iſtis.

II.

O puer virgineum quid tuens, quæro te:
At tu non audis, neſciens te animi mei eſſe
aurigam.

III.

Ego nec Amaltheæ optem cornu,

Neque

ζημιαι præcedens, *At tu non ſentis:* Notiſſima ſunt illa Heſychii, Αἴει, ἀκούει, αἰσθάνεται. Ἀΐοντες, αἰσθανόμενοι.

III. Strabo Lib. 3. Pag. 151. de Hiſpania & Tarteſſo agens: Ὑπολάβοι δ᾽ ἄν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραίωνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας· καὶ διὰ τοῦτο Ἀνακρέοντα μὲν οὕτως εἰπεῖν· Ἐγὼ τ᾽ ἂν οὔτ᾽ Ἀμαλθίης βουλοίμην κέρας, οὔτε τὰ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι. Ἡρόδοτον δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως καταγράψαι, καλέσαντα Ἀργανθώνιον. ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ᾽ ἄν τις, ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἢ κοινότερον, οὔτε Ταρτησσοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι.

Οὔτε τὰ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρ-
τησσοῦ βασιλεῦσαι.

IV.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσειδηΐων ἕστηκε,
Νεφέλαι δ' ὕδατι βαρύνονται,
Ἄγριοι δὲ χειμῶνες παταγοῦσι.

V.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυ-
κρό-

ται. Recte faciunt, qui pro οὔτε τὰ πεντήκοντα scribunt οὔτ' ἔπεα vel οὔτ' ἔτη πεντήκοντα: Audacter & inepte autem Barnesius inter ἑκατὸν & Ταρτησσοῦ intrudit tres integras voces Ἀργανθώνιος ὡς ἄναξ: Nam nomen Regis in hoc fragmento nunquam apparuit: Id aperte constat ex ipso Strabonis loco, qui Lyricum ambigue exponit, & nomen Arganthonii ex Herodoto accersit. Atque hinc est, quod mihi summopere suspecta sit diligentia Plinii & Luciani, qui Arganthonii ætatem longævam nominatim ex Anacreonte adstruunt: Si enim Arganthonii alicubi meminisset Anacreon in Poëmatiis suis, inde, non ex Herodoto ejus nomen protulisset Geographus Eruditus. Scis, quid suspicer? Strabo per conjecturam locum Anacreontis de Arganthonio explicuit, & ista explicatio ejus multis Grammaticis ita arrisit, ut eam pro certa & indubitata habuerint: Unde factum, ut vulgo ita intellectus fuerit locus, eoque Arganthonii ætatem centum & quinquaginta annorum adstruxerint plurimi; inter quos etiam Plinius & Lucianus: Sentisne? Nihil proclivius. Alii fuerunt sine dubio, qui alteram Geographi expositionem secuti sunt, & misso Arganthonio ἔτη πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι generaliter pro diu & longo tempore Tartesso regnare existimarunt dictum: Et his ego facile profecto adsentior: Nam nemo est, qui vitam, nedum imperium centum & quinquaginta annorum, Arganthonio tribuit: Quare explicatio ambigua ætatem Regis longævi nimium protendit, & a recepta opinione longius recedit, quam par est. Tartessus ora Hispaniæ beatissima: Huic summo imperio præesse, & quidem diu numeroque annorum

Neque annos quinquaginta & centum Tartessi regnare.

IV.

Mensis Posideon adest,
Nubesque aqua gravantur,
Horridæque tempestates perstrepunt.

V.

Nec ut fluctus marinus freme clamosa cum Gastro-

norum centum & quinquaginta plane insolito, composuit Lyricus cum insperata cornu Amaltheæ felicitate, & sic plus quam humana cogitavit: Hic sensus est illorum, nisi omnia me fallant, verus & genuinus; quem si Geographus dedisset solum, de Arganthonii ætate centum & quinquaginta annorum, credo, non mussitasset quisquam. Sed de ipso loco Strabonis verbum: Corruptus haud dubie est in illis, ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ' ἄν τις, ἢ ἴσον τούτῳ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἢ κοινότερον, ὅτι Ταρτησσοῦ πολὺν χρόνον βασιλεῦσαι, sed leviter: Scribe repetitis duabus literis gemellis, ἢ γὰρ οὕτω δέξαιτ' ἄν τις, ἢ ἴσον τούτῳ τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἢ κοινότερον &c. *hoc vel simili modo:* οὕτω ἢ ἴσον τούτῳ: De Arganthonio aut alio Rege simili: Et hoc perspicue etiam probat expositionis incertum: Arganthonius erat fama celeberrimus: Hunc ideo Geographus sumit, sed ita, ut alios haud absimiles; quorum Veteres forte meminerint, non excludat in loco, qui nullum nominis vel regis Tartessiorum certi præbebat indicium: Præcessit statim ab initio, ὑπολάβοι δ' ἄν τις ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακραιώνας ὀνομασθῆναι τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τοὺς ἡγεμόνας: Eo pertinet ἴσον τούτῳ, & inter Tartessiorum reges plures longævi: Nihil apertius.

IV. Eustathius ad Iliad. ο. Pag. 1011. in fin. Ποσειδῶν δὲ, τὸ συνέχον αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πόσεως αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσιν· ἀφ' ἧς καὶ οἱ ὑετοὶ πόλεμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες, ἀνάμμα ἔχουσι. διὸ καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα, Ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς Ἀνακρέων, Μεὶς μὲν &c.

V. Athenæus Lib. 10. Pag. 446. πῖε δὲ δισυλλάβως Μένανδρος ἐν Ἐγχειριδίῳ,

κρότη σὺν Γαστροδώρῃ καλαχύδην πίνουσα
τὴν ἐπίστιον.

VI.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἔασον δέ με διψῶντα
πιεῖν.

VII.

Εγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ερξίωνι τῷ λευκολόφῳ μεστὸν ἐξέπινον.

VIII.

Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς.

IX.

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,

Τοὺς

Πιεῖν ἀναγκάσω τὴν ἱερόσυλον πρῶτα. καὶ, τῇ πῖε καὶ πῖνε. καὶ σὺ δὴ ὦ ἑταῖρε κατὰ τὸν Αλεξιν, ὅς ἐν Διδύμοις φησὶ, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ, καὶ γένηται ἡ παρ' Ανακρέοντι καλυμβὴ ἐπίστιος. φησὶ γὰρ ὁ μελοποιὸς, μηδ' ὥστε —— ——, τὴν ἐπίστιον. τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν. In loco Deipnosophistæ corrigamus & explicemus hac occasione obiter quædam: τῇ πίε notissimum illud Homericum, a convivarum uno exempli loco prolatum, alteri occasionem præbuit dicendi per jocum, καὶ πῖνε καὶ σὺ δὴ, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Αλεξιν, ὅς ἐν Διδύμοις φησὶ, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ: Verba Alexidis sunt illa, τούτῳ πρόπιθι, ἵνα καὶ αὐτὸς ἄλλῳ: Scilicet προπίῃ: Sic commodè sequitur, καὶ γένηται ἡ παρ' Ανακρέοντι καλυμβὴ ἐπίστιος. Illud, τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνα φαμέν, de vitio suspectum est mihi: Legendum forte, τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνισώμα vel ἀνισῶσαι φαμέν. ἡ ἐπίστιος poculum est, quod unus conviva propinat alteri convivæ, & sic omnes æqualiter bibunt ordine suo: Eo pertinet ἀνίσωμα, & ἀνισῶσαι, quod ex-

Gaſtrodora affatim bibens calicem epheſtion.

VI.

Amica enim es hoſpitibus: ſine autem me ſitientem bibere.

VII.

Ego vero habens ſcyphum Herxioni album geſtanti galeæ conum, plenum ebibi.

VIII.

Pulchricomæ filiæ Jovis ſaltaverunt agiliter.

IX.

Coronas autem tres unuſquiſque vir habebat, Duas

exæquare ſignificat, ut nemo neſcit. Si vocem ἐπίςιον reſpiciat interpretatio, ἀνίσωμα legendum eſt; ſi rem & modum, quo ἄλλος προπίνει ἄλλῳ, ἀνισῶσαι: Et hoc propter articulum τοῦτο fere malo. Attende: Sic loci difficultates præcipuæ ſunt ſublatæ. De aliis Nos opportunius alias.

VI. Ex Athenæi Libro 10. Pag. 433. in fin.

διψῶντα πιεῖν] Ineptiſſima lectio: Nam exempla adducit Athenæus τοῦ διψᾷν pro τοῦ ἐπιθυμεῖν: Nihil evidentius, ſi locum vel leviter inſpicias: Et ita tamen legerunt hactenus omnes ſtupore profecto incredibili: Scribe convenienter & vere, διψῶντ' ἀπιέναι: *Erga hoſpites comis es: Sine autem me cupientem abire.* Pueri vident.

VII. Athenæus Libro 11. Pag. 498. ubi de voce σκύπφος pro σκύφος agit: Junge autem Euſtathium ad Il. M. Pag. 900.

VIII. Athenæus libro 1. Pag. 21. & Euſtathius Pag. 1942.

IX. Ex Athenæi Lib. 15. Pag. 671.

 x. Ex

Τὰς μὲν, ῥοδίνας, τὸν δὲ, Ναυκρατίτην.

X.

Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες,
ἐπειδὴ στεφανοῦται τῇ λύγῳ, καὶ τρύγα
πίνει μελινδέα.

XI.

Τί μὴν πέτεαι, συρίγγων κοιλότερα στήθεα
χρισάμενος μύρῳ;

XII.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς·
Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδδον· νῦν δ' ἁβρῶς
ἐρόεσσαν
Ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ κωμάζων παι-
δὶ ἁβρῇ.

Ψάλ-

x. Ex eodem Athenæi loco, qui ἐκ τοῦ δευτέρου τῶν μελῶν ista profert.

xi. Athenæus Lib. 15. Pag. 687. Τὶ μλὼ πέτεαι] Τί μὴ πίπεαι scribendum sine dubio cum Casaubono, qui cum ad illustrationem verborum sequentium subjungit, *banc formam probarunt in suis deliciis veteres nequitiæ magistri; ut eminentibus hinc inde mammis, cavitas esset in medio*, nescio, an verum perhibeat: Ambiguum enim est, de pectore senis decrepiti, an pueri delicati sit sermo, & ubi ista senum vulgo fossis & canalibus solent esse depressa, si non magis, certe non minus accommode pectus senile, quam juvenile intelligi potest: Hoc certum est, & quisque videt. Fors de ipso pectore suo loquitur Poëta, & unguentum hic ipsa voce πίνεαι calidius expeti ut eo cor suum senile refocillar

cit-

Duas quidem roſeas, unam autem Naucratitem.

X.

Megiſtes benignus decem elapſi ſunt menſes
ex quo coronatur vitice, & vinum bibit,
quod melleam ſuavitatem habet.

XI.

Cur quidem advolas, fiſtulis magis cava pe-
ctora oblinens unguento?

XII.

Pranſus ſum ex itrio tenui paululum defringens,
Vinique ebibi cadum: nunc vero molliter
amabilem.
Pulſo citharam charæ comiſſans puellæ ſua-
viculæ.

Pſallo

cito: Attende ad locum Alcæi præcedentem, καδδ' ἐχεύατο μύρον ἀδὺ κατὰ τῶ στήθεος ἄμμι: Et iſta Athenæi, τὰ στήθη παρακελευόμενος μυροῦν, ἐν οἷς ἐστὶ ἡ καρδία, ὡς καὶ ταύτης δηλονότι παρηγορουμένης τοῖς εὐώδεσι: Quæ ſane ſuffragari videntur ſuſpiciunculæ meæ.

XII. Hephæſtion Pag. 34. Athenæus Libro 11. Pag. 472. & Libro 14. Pag. 646. Pollux Libr. 10. Onomaſt. Segm. 70.

Οἶνον δ' ἐξέπιον κάδδον] In Notis meis ad Hephæſtionem pro κάδδον ſcripſi κάδον, ut pes ſecundus Verſus Priapeji eſſet Dijambus: Et ſic etiam, ut alios omittam, Voſſius ad Catullum Pag. 344.

κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ] Idem Voſſius loco citato ſcribit, κωμάζων παίδ' ἁβρῇ, ut pes penultimus ſit Antiſpaſtus: Non obloquor: Fors tamen nihil mutandum: Nam exem-

 plum.

XIII.

Ψάλλω δ' εἴκοσι χορδαῖσι μαγάδιν ἔχων,
ὦ Λεύκασπι· σὺ δ' ἡβᾷς.

XIV.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς τ'
ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μη-
τρὸς ἐπτοήθη.

XV.

Δακρυόεσσαν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν.

XVI.

Αναπέτομαι δὴ πρὸς Ολυμπον πτερύγεσσι
κούφαις

Διὰ

plum etiam in eo potuit esse πολυσχημάτιστον: Vide Hephæstionem Pag. 60. ubi Versus Priapejus,

Κἀγὼ δ' ἐξ εὐεργεσίης ὀργιασμέ-
νος ἥκω.

& Versus Glyconius,

Καὶ πεντηκόνθ' ὁ ὑψιβίας.

similiter pro Antispasto habent Dispondæum in principio. Visne aliud? Sic κάλλον pro κάλον fors etiam bonum est: Nam ut in pede tertio Versus tertii, ita in pede secundo Versus secundi liberior esse potuit Lyricus: Plura de his alias.

XIII. Athenæus Libro 14. Pag. 634. & 635.

σὺ δ' ἡβᾷς] *tu vero pubescens juvenaris:* Ita non male Dalecampius: Alii incongrue vertunt, *tu vero pubertate frueris:* Apud Hesychium in Lexico legimus, Ἡβᾷν, ἀκμάζειν, νάζειν, οἰνωχεῖσθαι, μεθύσκεσθαι: Quorum postremum fortasse est hujus loci: *tu vero te inebrias.*

XIV. Athenæus Lib. 9. Pag. 396. Ælianus Histor. Animal. Lib. 7. Cap. 39. Pindari Scholiastes ad Olymp. 3. Vers. 52. Eustathius ad Ho-

XIII.

Psallo autem viginti chordis Magadin tenens,
o Leucaspi: tu vero pubescens juvenaris.

XIV.

Veluti hinnuleum recens natum, lactentem,
qui in sylva derelictus a matre cornigera
pavitat.

XV.

Lachrymosamque amavit hastam.

XVI.

Subvolo ad Cælum alis velocibus

Ob

Homerum Pag. 711.

Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα] Unus Pindari Scholiastes χρῆσιν inchoat ab Αγαν ὡς: Quid illud? An cum Barnesio legendum Αγανῶς, idque connectendum revera cum verbis Poëtæ? Nihil ineptius, ita vivam ac valeam: Nam voci ἀγανῶς in his locus est nullus: Id vident ipsi Pueri, si attendant. Verum tamen perhibuit bonus; sed judicii inops ipso vero non potuit uti: Absque dubio enim apud Scholiastam scribendum est, πίπαιχ) ἢ καὶ παρὰ Ανακρέοντι ἀγανῶς, Οἷά τε νεβρὸν &c. πίπαιχ) ἀγανῶς, *adhibitum est blande:* Non absimiliter. ἐπιμελῶς εἰσάγουσι præcedit: Blandum autem illud in eo, quod pro ἐλάφου Lyricus scripserit μητρὸς: Nihil accommodatius aut apertius.

ἐν ὕλῃ] Pindari Scholiastes ἐν ὕλαις: Quod grandius; an melius, nescio.

ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς] Ita legendum est: Libri & Grammatici variant.

XV. Hephæstion Pag. 30.

XVI. Hephæstion ead. Pag. & Scholiastes Aristophanis ad Aves Vers.

Διὰ τὸν ἔρωτ'. ἐ γὰρ ἐμοὶ θέλει συνηβᾷν.

XVII.

Ἐκ ποταμῦ 'πανέρχομαι
Πάντα φέρυσα λαμπρά.

XVIII.

Μεγάλῳ δ' ἦυτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν, ὥστε
χαλκεὺς,
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλυσεν ἐν χαράδρῃ.

XIX.

Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος
Ἀρτέμων.

***

Verſ. 1372.

Διὰ τὸν ἔρωτ'. ἐ &c] Verſus eſt mutilus: Nam abſque dubio inter ἐμοὶ & θέλε aliquid intercidit: Si calidior eſſem, dicerem legi poſſe;

Διὰ τὸν ἔρωτ'. ἐ γὰρ ἐμοὶ νῦν ἐθέλει συνηβᾷν.

Nunc ſedatior iſtiusmodi ineptias rideo: Mutila igitur maneant mutila, donec Libri reperiantur, qui ſuppleant & inſtaurent ea. Scholiaſtes ad Comici locum, ταῦτα ᾗ παρὰ τὰ Ἀνακρέοντος. διὸ καὶ τὸ χ. ἔχυσι δύο σίχοι. Quid iſta ſignificant? An vitio verſum fuit Ariſtophani, quod ſuaviſſimum Poëtam ita Parodice induxerit in Scenam: Benignius enim & honorifice magis agendum videbatur cum lepidiſſimo illo Corculo? Hoc verum forte: Nihil tamen aſſevero: Ambigua enim eſt nota, & de qua Nos alibi plura. Cæterum non eſt dubitandum, quin hic ſermo ſit de ipſo Cupidine aut Deorum immortalium aliquo, qui cum puero vel puella amabili non poterat ludere hic in terra, & ideo triſtis ad Cælum revertebatur, unde amoris cauſa deſcenderat: Sic eximia & venuſta eſt ἔννοια, quæ alias non poteſt non inepta eſſe & prava.

Ob amorem: non enim mecum vult ludere.

XVII.

Ex fluvio iterum aſcendo
Omnia ferens ſplendida.

XVIII.

Magna quando me Amor percuſſit, tanquam faber,
Securi, hybernoque lavit in torrente.

XIX.

Flavæ autem Eurypylæ curæ eſt circumvectitius Artemon.

***

XVII. Hephæſtion Pag. 30.
Πάντα φέρουσα λαμπρά] Si σοὶ accederet, Verſus hic gemellus eſſet alteri: Vacillans dixi ad Hephæſtionem, & hic vacillans repeto.

XVIII. Hephæſtion Pag. 40.

XIX. Athenæus Libro 12. Pag. 533. Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τό, ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης. καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν, ἐν τούτοις· Πρὶν μὲν ἔχων &c.

ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων] De Artemone male diſſentiebant Veteres: Plutarchus in Pericle, Ἔφορος δὲ καὶ μηχαναῖς χρήσασθαι τὸν Περικλέα τὴν καινότητα θαυμάσαντα, Ἀρτέμωνος τοῦ μηχανικοῦ παρόντος, ὃν χωλὸν ὄντα, καὶ φορείῳ πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον, ὀνομασθῆναι περιφόρητον. τοῦτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου, καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. τὸν δ' Ἀρτέμωνά φησι τρυφερὸν μέν τινα τῷ βίῳ, καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ καταπλῆγα, τὰ πολλὰ μὲν οἴκοι καθέζεσθαι, χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς

* * * * * * * * * * * *

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρινα καλύμματα
Εσφηκωμένα ϰ ξυλίνυς ἀςραγάλυς ἐν ὠσὶ
Καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλυτον

Εἴλυ-

αὐτοῦ δυοῖν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν· εἰ δὲ βιασθείη προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστῷ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι, ϰ διὰ τοῦτο κληθῆναι περιφόρητον. Nam duo haud dubie Artemones in Historia Prisca: Unus tempore Anacreontis vixit, homo mollis & delicatus; alter tempore Periclis, Mechanicus insignis & vir militaris: Uterque autem dictus περιφόρητος a lectica, qua vectabatur, hic propter vitium corporis, ille propter mollitiem animi: Atque hinc Parœmiacum illud, ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, originis quodammodo dubiæ, dum a quibusdam ad Anacreontis Artemonem, ab aliis ad Artemonem Periclis referebatur. Scholiastes Aristophanis pessime ad illa Acharnensium,

> Οὐδ᾽ ἐντυχὼν ἐν τῇ ἀγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
> Κρατῖνος, ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν, μιᾷ μαχαίρᾳ·
> Οὐδ᾽ ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων.

si legatur, ut nunc legitur vulgo: Οὕτως ἔλεγεν, ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων· ἀπὸ τῆς παροιμίας, ἧς μέμνηται ϰ Ανακρέων, ἐχθείσης ἐπὶ καλοῦ ϰ ἁρπαζομένυ πρὸς πάλαι παιδός. παρ᾽ ὑπόνοιαν δὲ ἔφη, τὸ Ἀρτέμων· οὐ περὶ τούτου, ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλῶσαι. συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ Ἀριστείδῃ οὗτος ὁ Ἀρτέμων, ὃς ἦν ἄριστος μηχανητής· διὰ δὲ τὸ χωλὸν αὐτὸν εἶναι, ὅπου ἂν κατειλήφει πόλεμος, ϰ χρεία μηχανῆς ἦν ἐπὶ τὸ τεῖχος καταβληθῆναι, ἢ τὸ τοιοῦτον, μετεπέμποντο αὐτὸν φερόμενον. ἀπὸ τούτου οὖν ἡ παροιμία. ϰ πάντες οἱ σοφοὶ περιφόρητοι καλοῦνται. Nam sic duorum Artemonum ætates & instituta plane diversa putidissime confunduntur. Si ista autem separes, & inter Κρατῖνον βούλεται δηλῶσαι & συνεχρόνισε δὲ τῷ δικαίῳ interponas voculam Ἄλλως, nihil accommodatius & syncerius: Nam sic duorum Grammaticorum apparent Scholia, & in illis duo Artemones diversi se commode sistunt pro utriusque opinione diversa: Vides? Sed hoc in transitu: Alibi distinctius adhuc ea de re.

βερβέρινα καλύμματα Εσφηκωμένα] In his mire æstuant Viri Eruditi: Dicam, quod verum est, nisi me egregie fallam: Lectio antiqua Librorum Impressorum fuit, βερβέριον κάλυμμα τ᾽ ἐσφηκωμένα: Quæ ad veram proxime accedit: Legendum enim βερβέριον κάλυμμα vel κάλυμμα τ᾽ ἐσφηκωμένον: Capitis tegmen in

acu

* * * * * * * * * * * *

Prius quidem habens berberina tegumenta
Adſtricta, & ligneos talos in auribus,
Et depilatum circa latera bovis nuper ablutum
corium,

Ve-

acutum deſinens: κάλυμμα idem, quod καλύπτρα, & vox tegumentum in genere denotans, de capitis tegumento uſurpata perbene: Talia habemus infinita: Oculorum palpebræ, ut notum, etiam peculiariter dictæ καλύμματα: Et quod plane eſt hujus loci, inter ornamenta muliebria κάλυμμα pro καλύπτρα diſerte recenſitum ab Ariſtophane in fragmento egregio, cujus meminit Pollux Lib. 10. Onomaſt. Segm. 95. βέρβερι concha eſt, in qua margaritæ creſcunt & reperiuntur: Inde βερβέρειον. Quid autem? Homo ineptus ex conchis, quæ hic margaritarum dicuntur conchæ, conſtruxerat pileum acuminatum, quo lepidum ſuum caput tegeret atque ornaret: Quod adeo ridiculum hercule, ut nihil excogitari poſſet magis: Rogabis; unde illæ conchæ in Græcia? Dicam tribus verbis: Omnis iſta appellatio mordax & Satyrica: Conchæ ſcilicet per jocum a Poëta dicuntur margaritiferæ, quia ab homine pauperculo ita dicebantur ſerio, cum viliſſimæ eſſent & indigenæ: Sic nihil etiam ſalſius: Id ſentis ſtatim. A βέρβερι nunc fecimus βερβέρειον: Si velis βερβέριον, nihil obſtat: Et ſic multi etiam ſine dubio Libri: Ex quibus βερβέρινα petitum: Sunt hæc ex genere τῶν ἀδιαφόρων.

καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσί] Ita legendum cum Libris MSS. & Editis. Conchis tegebat caput; talis autem ligneis ornabat aurium par: Hoc iterum ridiculum, & ſtudio dictum ab Anacreonte hominis ineptiſſimi flagello: Ligneas habebat inaures forma ἀστραγάλου, illiſque ſe exornatum cenſebat ſplendide. Viri Eruditi non intelligentes bona, pro illis ſubſtituerunt mala: Quid ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσί? An miſer pro talis oſſeis a Natura ligneos acceperat? Sic facile credo, eum non propter luxuriam, ſed pedum debilitatem debuiſſe lectica circumferri. Sed calones ſunt, inquiunt, ἀστράγαλοι: Mirum: Ubi vox ita accepta? Quo Auctore ſignificatio adeo nova ſtabilita? Quæris? Iſta Heſychii, Ἀστράγαλον, τὸν σφόνδυλον καὶ τὸ ὑποκάτω τοῦ σκέλους, rem omnem conficiunt ſtatim: Vah ineptiæ, quæ ipſis Pueris ſunt indignæ, & nauſeam mihi creant.

Καὶ ψιλὸν ἀμφὶ πλευρῇσι βοὸς νέπλυτον &c] Hæc demum pertinent ad tegu-

Εἴλημα κακῆς ἀσπίδος,
Αρτοπώλησιν ϗ ἐθελοπόρνοισιν
Ομιλέων ὁ πονηρὸς Αρτέμων
Κίβδηλον εὑρίσκων βίον,
Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα,
Πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ,
Πολλὰ δ᾽ ἐν νώτῳ σκυτίνα
Μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
Πώγωνά τ᾽ ἐκτετιλμένος·
Νῦν δ᾽ ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα
Φορέων καθέρματα παῖς Κύκης,

Καὶ

tegumentum corporis: Id omne autem clypei cariosi pellis bubula, non ita diu ab eo detracta, & nunc primum abluta: Quæ pellis totum corpus amicire non poterat, sed sola latera tegebat, & partem ventris cum pube: Nihil mordacius: Sic Irum conspicimus & paupercule & ridicule: Quid ais'? Nonne omnes nebulæ ab his & præcedentibus sic dispulsæ sunt prorsus?

Κίβδηλον εὑρίσκων βίον] Cum Barnesio legendum est, κίβδηλον εὑρίσκειν βίον, ut verborum cohærentia aperte desiderat.

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα, Πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ] De furca & rota pænali hæc sine dubio accipienda sunt cum Eruditis Interpretibus: Quid tamen? An collum in rota ponebatur solum? Id certe negabunt omnes, qui de rota scripserunt: Nam totum corpus in ea positum, ut torqueretur & distenderetur probe: Pueri sciunt, & nemo, qui in rebus antiquis vel leviter versatus est, id ignorare potest. Et tamen de solo collo rotæ imposito vel imponendo hic loquuntur verba, ut vident omnes, qui Græce sciunt: Unde illud? An aliam rotam, an aliud supplicium intellexit Anacreon, quam alii vel describunt vel intelligunt? Haud puto, & neutiquam

Velamen carioſi clypei,
Cum piſtoribus & voluntariis proſtibulis
Verſatus improbus ille Artemon
Victum inveniebat ſibi ſpurcum ac tenuem,
Sæpe quidem in ligno cervicem ponens,
Sæpe vero in rota,
Sæpe etiam in tergo coriaceo
Flagro cæſus, comam
Barbamque evulſus:
Nunc vero adſcendit Currus, aureas
Geſtans inaures filius Cycæ,

Et

quam verifimile eſt: Quid igitur dicemus, ut rotæ ſupplicium rotæ ſupplicium maneat, & ipſa rota formam non adſciſcat inauditam & novam? Neſcio, & hic aqua mihi plane hæret: Si legeretur,

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ δεθεὶς αὐχένα,
Πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ δέμας,
Πολλὰ &c.

nihil facilius foret aut accommodatius: Sed calidior eſt conjectura, quam ego proinde adhibere nolo: Alia autem modeſtior non ſuppetit: Quare videant illi, quibus oculi ſunt Lyncei, an hic detegere poſſint, quod nobis detegere non licet. Sed verbum, verbum: Quid ſi legamus?

Πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεὶς αὐχένα,
Πολλὰ δ᾽ ἔντροχος,
Πολλὰ &c.

Sæpe vero rotæ impoſitus: ἔντροχος idem, quod τροχισθεὶς, ἐν τροχῷ ὤν: Vox eadem forma & eadem indole eſt, qua ἔμβοθρος, ἔμπετρος, ἔμπονος, ἔναρος, ἔνεργος, ἔνευνος, ἔνυδρος, & aliæ id genus ſexcentæ: Hoc ſubito mihi, dum poſtrema pingo, in mentem venit, & appoſitum hercule eſt: Attende, Lector, & judica.

παῖς Κύκης] Nomen ancillæ putat Caſaubonus, ut Manes nomen ſervi: Sit ita, per me licet: Id tamen nullibi ita repertum mihi: Viden-

Καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην
Φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

XX.

Ω ἄναξ, ὦ δαμάλης Ερως, καὶ Νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Αφροδίτη συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεται δὲ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε, σὺ δ' εὐμενὴς ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν, Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γένου σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δὲ ἔρωτα ὦ δ' οὐ νῦν σε δέχεσθαι·

Σφέρ'

dendum. Fuerunt Eruditi, qui pro κύκης legebant ἄκικυς: Male & improvide, ut recte vidit Animadversor. Si quid mutandum esset, scriberem Παῖς κάκης, *ignaviæ & improbitatis filius*: κάκη idem, quod κακία: Et hoc egregium foret & Emphaticum: Sed nihil affirmo, & de nomine videndum, ut dixi.

XX. Dion Chrysostomus Orat. 2. de Regno, & Ælianus Histor. Animal. Libr. 4. Cap. 2.

ὦ δαμάλης Ερως] Elegans Epithetum a δαμάω: Inde lux Hesychio, apud quem nunc scribitur male, Δαμᾶλ, τὸ ἔρωτα ἤτοι τὸν δαμάζοντα, ἢ ἀγέρωχον: Scribendum enim, Δαμαλῆ, τὸν Ερωτα, ἤτοι δαμάζοντα, ἢ ἀγέρωχον. Barnesius minus dextre.

καὶ Νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Αφροδίτη συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεται δὲ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε] Hæc male cohærent & vitium ingenue profitentur: Sunt, qui reponunt, Ω ἄναξ, ὦ δαμάλης Ερως, ᾧ Νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Αφροδίτη συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεαι δὲ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε, σὺ &c. Partim bene, partim male: Nam ᾧ συμπαίζουσιν bonum est, sed sequens ἐπιστρέφεαι δὲ malum; quia personæ sic perperam mutantur, & nihil accedit, quod ἐπιστρέφεαι ductu suo ab ᾧ συμπαίζουσιν apte separet: Vident omnes,

Et umbellam eburneam
Gerit muliercularum.

XX.

O Rex, o domitor Cupido, cum quo Nymphæ cæruleis oculis & purpurea Venus ludunt, pervolitantque altorum montium cacumina, te supplex oro, tu vero propitius venias nobis, & gratas preces exaudias, Cleobulo autem bonus esto consultor, & amorem meum fac ut nunc bene accipiat.

Pila

omnes, qui oculis non sunt capti: Quare hanc scripturam ego probare non possum. Alii legunt, Ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Ερως, σοὶ Νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφεαι δ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε, σὺ &c. Et hoc longe adhuc deterius· Nam γουνοῦμαί σε cum ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Ερως haud dubie cohæret, & alia non sunt nisi interjecta: Eo autem posito, tota orationis structura dissolvitur, si legas, ut legunt illi: Id certo certius est. Aliud requiritur: Scribendum opinor plane, Ὦ ἄναξ, ὦ δαμάλης Ερως, ᾧ Νύμφαι κυανώπιδες, πορφυρέη τε Ἀφροδίτη συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφονται δ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, γουνοῦμαί σε, σὺ &c. Sic nihil decentius, & singula cohærent apte.

κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν] Illud κεχαρισμένης dicitur cum respectu ad ipsum precantem: Vota mihi accepta; preces mihi expetitas: Pro ἐπακούειν legendum est ἐπάκουε.

τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτα ὦδ' ὦ νῦν σε δέχεσθαι] Hæc aperte etiam depravata sunt: Alii aliter: Sed vel audacter, vel inepte: Quare eorum commentis immorari nolo: Scribendum arbitror, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτα δὸς νῦν γε δέχεσθαι. *Sis bonus consultor Cleobulo, & fac, ut amorem meum nunc benigne*

XXI.

Σφέρ' αἴρει με ποςφύς' ἐνιβάλλων χρυσοκό-
μης Ερως νυνὶ ποικίλως λαμβάνω συμ-
παί-

nigne excipiat & suscipiat. δέχεσθαι ἔρωτα de amato dicitur, qui amanti morem gerit, & amorem ejus in pectore, tanquam in hospitio, excipit: Hoc certum: Et sic apparet, quam misere errant, qui hæc ad ipsum Cupidinem referunt: Perspicua & facilis est conjectura. In mentem quoque veniebat mihi, τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτα δὸς εὔνουν γε δέχεσθαι: Quod celare hercule nolo, quia minime ineptum est: *benevolum & bono animo suscipere:* Vide, & sume, quod placet. De Metro hic non laboro, sententiam unice curans in dubio: Id constat ex illis; quæ corrigo & substituo: Barnesius, qui cum Morelio hæc ad Versus Glyconios redigere tentavit, post illum Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη, alterum intrusit hunc ex Æliano, Χρυσῷ δὲ εἰκασμένη: Improvide profecto & imperite: De eo non dubitabis, spero, ubi locum Æliani ab Amanuensibus male habitum, hic data nunc occasione breviter tibi emendavero & explicuero: Scribendum est sine dubio, Διελθουσῶν δὲ ἡμερῶν ἐννέα, μίαν μὲν διαπρεπῆ τὴν ὤραν, ἔκ γε τοῦ πελάγους τοῦ κομιζόντος ἐκ τῆς Λιβύης ὁρᾶσθαι εἰσπετομένην, οὐ χροιὰν κατὰ τὰς ἀγελαίας πελειάδας τὰς λοιπὰς οὖσαν, πορφυρᾶν δὲ, ὥσπερ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Τήϊος ἡμῖν Ἀνακρέων ᾄδει, πορφυρῆν που λέγων· καὶ χρυσῷ δὲ εἰκασμένη φανείη ἄν· καὶ τοῦτό γε κατὰ τὴν Ὁμήρου θεὸν τὴν αὐτὴν, ἣν ἐκεῖνος ἀναμέλπει χρυσῆν. ἕπεται δὲ αὐτῇ τῶν πελειάδων τὰ νέφη τῶν λοιπῶν. Unum πορφυρῆν ex Anacreonte accersit Ælianus: Sequentia ab eo profecta, ipsam columbam respiciunt, & similitudinem exhibent alteram, quæ inter columbam illam antesignanam & Deam Paphiam est: Ita scilicet purpurascit columba, ut simul auri splendorem referat, & sic Homeri etiam χρυσῆν Ἀφροδίτην adumbret: Colore purpureo est, cujus splendor splendorem exhibet auri: Vides? Sic sententia apta est, & Ælianus dicit, quod dicere voluit: Duo Epitheta Deæ, quæ duos colores elucidant columbæ, ex duobus Poëtis illustrat: Hoc perspicuum & evidens est. Illud addendum adhuc: Si præter πορφυρῆν alia ibi ex Anacreonte adducta essent, distinguendum foret, πορφυρῆ, που λέγων, καὶ χρυσῷ δὲ εἰκασμένη φανείη ἄν, & non ista sola χρυσῷ δὲ εἰκασμένη, sed reliqua etiam Anacreonti adscribenda essent: Quod, ut quisque animadvertit statim, insulsum Barnesii commentum evertit prorsus. De οὐ χροιὰν κατὰ τὰς ἀγελαίας πελειάδας τὰς λοι-

XXI.

Pila me purpurea feriens auricomus Cupido
mente versutus, prehendens colludere provocat

λοιπὰς ὥραν non necesse est, ut loquar: Qui Græca callent, sciunt id nitere, cum vulgatum non modo sordeat, sed etiam aperte Solœcum sit.

XXI. Athenæus Lib. 13. Pag. 599. Σφίρ' αἴρει με &c] Difficillimum fragmentum: Legendum suspicor: Σφαίρῃ με πορφυρέῃ βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως νῦν ποικίλος, λαμβάνων συμπαίζειν προκαλεῖτ' αἴτῃ· ἡ δ', ἔστι γὰρ ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γάρ, καταμέμφεται, πρὸς δ' ἄλλον ἴδιά χάσκει. Sic singula sunt satis apta: Malis petere amantes dicuntur sæpe amasios: Vide Theocritum Idyll. 5. & Idyll. 6. Suidam in Μήλῳ βληθῆναι, & Alios: Hic σφαίρῃ πορφυρέῃ Anacreontem petierat ipse Arcitenens: In quo Allegoria inesse potest non minus venusta, quam altera, quæ in malis: Imo hoc Poëticum sine dubio & lascivum: Ex σφίρ correcto enatum est αἰρ: Nihil frequentius in Libris. λαμβάνων, *prehendens manusque injiciens mibi:* Senior Anacreon, diffidens sibi, ad lusum cum præstantissima illa non properabat, sed accedebat timidus: Hinc primo ictus pilæ purpureæ, & dein ipsa manus injectio, qua renitentem præ verecundia ad lusum adigebat Amor, postquam sphæra purpurea eum petierat & assecutus fuerat primum: Vides? Hoc appositum est, & pluchre ad repulsam secutam viam aperit. αἴτῃ, *cum amorem inspirante*, cum bellatula, quæ omnes, qui eam vident, ad amorem pellicere potest statim: ὁ καὶ ἡ αἴτης, qui vel quæ inspirat ἐρωτικῶς, ab ἄω inspiro: Id de amorem inspirante dictum ειδικῶς, quia amoris inspiratio omnium potissima sine dubio est: Vox mascula frequens est, fœminea rarior: Ut Eruditi sciunt, Alcman ἀίτας dixit τὰς ἱμερόεντας κόρας: Et sic similiter Poëta hic: Nihil accommodatius, & ad scripturam receptam propius accedens, quam illud ipsum, quod hæc conjectura nostra tibi promit. ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου: Ita cum Barnesio rescripsimus: Εὐκτικοῦ ineptias alit: *ab illa delicata & venusta Lesbo.* ἄλλον ἴδιά, *alium quendam*, lego, quia sermo institutus de viro, virum sibi poscit ἄλλον, ipso nexu & indole sua: Si ἄλλην retineas, id referendum, ut ratio Syntactica sibi constet, ad τὴν κόμην præcedens: Quod sententiam marcidam efficit & effætam: Quare lubens literam muto cum Dalecampio & aliis Eruditis. Illud addendum uno verbo: Pro Σφίρ' αἴρει με apud

παίζειν προκαλεῖται· ἡ δ', ἐστι γὰρ ἀπ' Εὐκτικοῦ Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην, λευκὴ γὰρ, καταμέμφεται, πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει.

XXII.

Καὶ μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

XXIII.

Καὶ θάλαμος, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν,
ἀλλ' ἐγήματο.

XXIV.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι,
θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

XXV.

Πλεκτὰς δ' ὑποθυμιάδας περὶ στήθεσι λωτίνας.

apud Athenæum vulgo est Σφαίρῃ δεῦτέ με: Quod ex diversa lectione enatum suspicor: Nam in Libris quibusdam pro Σφαίρῃ με πορφυρέῃ fortasse scriptum Σφαίρῃ δεῦτ' ἐμὲ πορφυρέῃ.

XXII. Ammonius Περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, in V. Διαβόητος: Διαβόητος καὶ ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγνωσμένος, ἐπιβόητος δ' ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν Δευτέρῳ, Καὶ μ' &c. Eustathius ad Odyss. τ. Pag. 1856. eadem scribens, ἐπίβωτον pro ἐπιβόητον ex Anacreonte adducit: Vide locum.

XXIII. Ammonius Περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, in V. Γῆμαι: Γῆμαι τοῦ γήμασθαι, διαφέρει. ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν

vocat cum amorem inſpirante: Illa vero, eſt enim ab eleganter condita Lesbo, meam quidem comam, cana enim ea, ſpernit, alii autem alicui inhiat.

XXII.

Et me infamem apud vicinos facies.

XXIII.

Et thalamus, in quo ille non duxit, ſed nupſit.

XXIV.

Superciliis apii corollas imponentes, lætum feſtum agamus Baccho.

XXV.

Plexas vero corollas Hypothymiadas circa pecto-

τὴν διαφορὰν πεποίηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ γήμασθαι εἰπὼν, γαμηθεῖσα σῷ υἱῷ· οὐδ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας, γῆμεν. καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι, Καὶ θαλάμους, ἐν οἷς &c. Pro θαλάμους, vel ut in quibuſdam legitur, θαλάμοις, ſcripſi θάλαμος: Euſtathius ad Odyſſ. Λ. Pag. 1678. eundem locum citans, habet, θάλαμον, ἐν ᾧ οὐκ ἔγημεν, ἀλλ᾽ ἐγήματο.

XXIV. Athenæus Libro 15. Pag. 674. Euſtathius ad Odyſſ. Φ. Pag. 1908. Οἱ δὲ καὶ διὰ τὸ πήμιον ἄγνη ἑορτὴ, καὶ θάλεια λέγεται), ὡς τοῖς θύουσιν αἰτία τοῦ θάλλειν, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν. ἐν ᾗ δηλαδὴ ἔθαλλον, ὑπερβάλλοντές φασι τὰ εἰωθότα.

XXV. Athenæus Libro etiam 15. Pag. 674.

τίνας ἔθενλο.

XXVI.

Ωινοχόει δ' ἀμφίπολ☉ μελιχρὸν οἶνον,
τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

XXVII.

Αλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς, ὦ φίλε, μηρούς.

XXVIII.

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
Λαλέειν τὶς εἰ θελήσοι.

XXIX.

Ερῶ τε δῆτα, κ' οὐκ ἐρῶ·
Καὶ μαίνομαι, κ' οὐ μαίνομαι.

XXX.

Εραμαί τοι συνηβᾶν· χαρίεν γὰρ ἔχεις
ἦθ☉·

Καλὸν

XXVI. Athenæus Lib. 11. Pag. 475.

XXVII. Scholiastes Pindari Olymp. Od. 7. V. 5.

XXVIII. Corinthus de Jonibus in Libello de Dialectis: Τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ τοῖς παρατατικοῖς καὶ τοῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ὀνπλῶς κέχρηνται, ὡς ἐν τοῖς Ανακρεοντείοις, Δορίει &c.

XXIX. Hephæstion Pag. 15. & 16. Turnebus Versus separavit, cumque

pectora ex loto posuerunt.

XXVI.

Ministrabat autem ancilla vinum mellitum, tres cyathos capientem celeben habens.

XXVII.

Sed præbe tenella, o amice, femora.

XXVIII.

Videtur enim audire hæc,
Loqui si quis velit.

XXIX.

Amoque scilicet, & non amo;
Et insanio & non insanio.

XXX.

Volo tecum deliciari: venustam enim habes indolem.

Pul-

que secuti sumus in Editione Nostra.

XXX. Maximus Tyrius Dissertat. 8. ubi de Socratis amore: ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη, τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου. καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. ἀλλὰ κἂν τούτοις τὴν σωφροσύνην ὁρᾷ· ἔραμαί τοι συνηβᾶν, φησί· χαρίεν γὰρ ἔχεις ἦθος.

XXXI.

Καλὸν τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια.

XXXII.

Εμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν· χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

XXXIII.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν πόλεως στέφανος ὄλωλεν.

XXXIV.

Ασήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι.

XXXV.

Τράπεζαι κατηρεφέες παντοίων ἀγαθῶν.

XXXVI.

Οὐκ ἔτι Θρηϊκίης ἐπιστρέφομαι.

Μελαμ-

XXXI. Idem Maximus post adscripta: Καὶ αὖθις, καλὸν εἶναί τῷ ἔρωτι τὰ δίκαια φησί. Illud εἶναι non est Lyrici, sed Philosophi vox: Nihil apertius.

XXXII. Sequitur apud Maximum: ἤδη δέ που καὶ τὴν τέχνην ἀπεκαλύψατο· ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα &c.

XXXIII. Scholiastes Pindari ad Olymp. Od. 8. Vers. 42. Ιλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι] μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. στέφανοι γὰρ ὥσπερ τῶν πόλεων τὰ τείχη. καὶ Ανακρέων· Νῦν δ' ἀπὸ &c.

XXXIV. Hesychius in V. Ερμα: Ερμα, ἔρεισμα, νύργμα, ἢ τὸν πετρώδη καὶ ἐπικυματιζόμενον, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπον

XXXI.

Pulchrum in amore, quod justum.

XXXII.

Me enim sermonum causa pueri diligant:
Nam venusta quidem do, venusta autem dicere possum.

XXXIII.

Nunc quidem urbis corona periit.

XXXIV.

Latentibus super scopulis feror.

XXXV.

Mensæ onustæ omnifariis bonis.

XXXVI.

Non amplius Threïssam curo.

Nigra

πον τῆς θαλάσσης. ἐκ Ανακρέων, ἀσήμων ὑπὲρ &c. Pro νέργμα Viri Eruditi recte scribunt ἕρεγμα.

XXXV. Athenæus Lib. I. Pag. 11. ubi de convivio, quo Mentem excipit Telemachus, παρ' ὅλην δὲ τὴν συνουσίαν παρέκειντο αἱ τράπεζαι πλήρεις, ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστὶ, κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν κατὰ Ανακρέοντα. κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν sine dubio est ab Anacreonte: Pro τράπεζαι vox alia apud eum extare potuit: Nihil evidentius, si locum consideres, ut debes.

XXXVI. Longinus de Sublimitate Sect. 31.

XXXVII..

XXXVII.

Μελαμφύλλῳ δάφνᾳ, χλωρᾷ τ' ἐλαίᾳ ταντα λίζει.

XXXVIII.

Τὰ Ταντάλου ταλαντίζεται.

XXXIX.

Ερσε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες.

XL.

Παρὰ δ' ἦυτε πυθόμαν δὲ κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

Κλυ-

XXXVII. Scholiastes Sophoclis ad Antigonen Verſ. 136. Ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾶν πέσε τανταλωθεὶς] —— ὅτι δὲ τανταλωθεὶς σημαίνει τὸ διασεισθεὶς, μαρτυρεῖ καὶ Ἀνακρέων. Μελαμφύλλῳ &c. Erunt, qui caſus tertios mutabunt in caſus quartos, quos ipſum verbum ταντα λίζει regat: Ego nihil moveo.

XXXVIII. Suidas in Lexico: Τὰ Ταντάλου ταλαντίζεται. διεβεβόητο δὲ ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. οὗτος γὰρ πλούσιος Φρὺξ ἐπὶ ταλάντοις διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος. κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τρίτῳ. Proverbium non uno modo prolatum: Hi Ταντάλου τάλαντα, Illi Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται, Alii integro Senario τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντα λίζεται dicebant: Vide Parœmiographos. Quid præciſe ex tribus adhibuerit Anacreon, incertum eſt, & ex Suidæ verbis definiri non poteſt: Fors Ταντάλου vel Ταντάλοιο τάλαντα caſu, quem orationis ſtructura deſiderabat, apud Lyricum extiterit tantum. Illud Ἀνακρέων ἐν τρίτῳ notes: Nam ſic Librum Tertium Poëſeos Anacreonticæ habemus, quem Alii non commemorant: Et hoc notare ad Libelli Inſcriptionem neglexi, cum forte ad hunc Suidæ locum id ſeparatim obſervaveram mihi.

XXXIX.

XXXVII.

Nigra folia habente lauro viridique oliva concutit.

XXXVIII.

Tantali talenta accumulat.

XXXIX.

Eſtis hoſpitibus blandis ſimiles.

XL.

Cum vero attentius te audieram, amorem fugiens ſubmerſus ſum amore.

Audi

XXXIX. Hephæſtion Pag. 16. Dubitari tamen poteſt, an Anacreontis ſit Verſus: Nam Hephæſtion id certe perſpicue non dicit.

XL. Hephæſtion Pag. 40. In Notis pro Παρὰ δ' ἦντι πυθόμαν δὲ Barneſium ſecutus ſcripſi Παρὰ δ' ἦντι πυθομένω σὲ, idque cum eo verti, ut hic poſitum vides: Non male: Nunc tamen magis fere abblanditur mihi, *cum curioſius de te percontatus fueram:* Id enim πυνθάνεσθαι apud Græcos venuſte denotat cum caſu quarto: Ariſtophanes in Acharn. Verſ. 203.

Τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
Τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων.

& in Theſmophor. Verſ. 625.

—— —— Κλ. Εἰπέ μοι,
Τίς ἔστ' ἀνήρ σοι; Μν. Τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
Τὸν δεῖνα γιγνώσκεις τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

Scholiaſtes ad locum priorem, Καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου] ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦ ἀνδρός. Cui junge Suidam in V. Πυνθάνομαι. Pro πυθόμαν δὲ in aliis Apographis Enchiridii legebatur Πυθόμαν δ' ἐγὼ: Quod ſumere potes, ſi velis: Mihi propter majorem Verſus Gallijambici licentiam ne nunc diſplicet alterum.

XLI. He-

XLI.

Κλῦθί μευ γέροντος, εὐέθειρα, χρυσόπεπλε κούρα.

XLII.

Απέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος.

XLIII.

Εγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυσμοὺς καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασιν, ὡς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων.

XLIV.

Θρηϊκίην σιόντα χαίτην.

XLV.

Κνίζη τὶς ἤδη καὶ πέπειρα γενομένη

Σὴν

XLI. Hephæſtion Pag. 19.

XLII. Stobæus Serm. 64. ex Phavorino: Η φύσις, ἣ ἰσῶσα σώζεται, ἢ φθειρομένη· ἡ ἰσῶσα μὲν, ἐξ ἀθανασίας φθειρομένη δὲ, ἐξ ἐπιστομῆς. πρὸς ταῦτα γελοῖος ἂν φανείη ὁ Ανακρέων καὶ μικρολόγος, τῷ παιδὶ μεμφόμενος, ὅτι τῆς κόμης ἀπεκείρατο, λέγων ταῦτα· ἀπέκειρας δ' ἀπαλῆς κόμης ἄμωμον ἄνθος. ἀλλ', ὦ Ανακρέον, μικρὸν ἐπίμεινον, καὶ ὄψει πάντα ἀποκεκαρμένα· ἀποκεκαρμένην μὲν τὴν τῶν ὀμμάτων αὐτὴν, ἀποκεκαρμένην δὲ τὴν μετώπου χάριν ἀπηχοῦς κατὰ τὸν Ομηρον. Illud ἐξ ἐπιστομῆς depravatum eſt: Non male, ſed paulo liberius, corrigunt ἐκ διαδοχῆς: Maluerim ἐξ ἐπιπολῆς: Quod recte opponitur præcedenti ἐξ ἀθανασίας: Pro τὴν τῶν ὀμμάτων αὐτὴν haud dubie ſcribendum τὴν τῶν ὀμμάτων αὐγὴν, ut monent.

XLIII. Auctor Etymologici Magni in V. Αβακὴς: Αβακὴς, ἀπὸ τοῦ βάζω τὸ λέγω. οἷον, οἱ μὴ βάζουσι, κακῶς.

XLI.

Audi me ſenem, bene comata, aureo peplo induta puella.

XLII.

Detondiſti autem teneræ comæ inculpatum florem.

XLIII.

Ego vero odi omnes, qui ſordidos habent modos & moleſtos didicerunt, nam maxima tacentium.

XLIV.

Threïſſam quaſſantem comam.

XLV.

Urtica quædam jam & matura facta

Tuam

πῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. —— παρὰ τὸ ἀβακὴς ὢν γίνεται ἀβακῶ, ὥσπερ εὐσεβὴς εὐσεβῶ. ἐκ τούτου δὲ γίνεται ἀβακίζω. φησὶν Ἀνακρέων, Ἐγὼ δὲ —— τῶν ἀβακιζομένων. ἀντὶ τοῦ, τῶν ἡσυχίαν καὶ μὴ θορυβούντων. Locus Poëtæ vel mutilus eſt vel corruptus: An legendum? Ἐγὼ δὲ μισέω πάντας, οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμοὺς καὶ χαλεποὺς μεμαθήκασι. δοὺς μεγίστη τῶν ἀβακιζομένων. *Ego autem odi omnes, qui graves & moleſtos verborum rhythmos didicerunt: donum maximum eſt tacentium.* Hoc perquam probabile profectò: Sic ſingula apte conſpirant, & ῥυθμοὺς de verbis & verborum numeris commode dicitur.

XLIV. Auctor Etym. M. in V. Σῖτος.

XLV. Auctor Etym. M. in V. Κνιζηθμὸς, & Euſtathius ad Odyſſ. N. Pag. 1746.

Κνίζη τις &c] Verba ſunt ambigua, & non uno modo accipi poſſunt:

Σὴν διὰ μαργοσύνην.

XLVI.

Μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ.

XLVII.

Πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον.

XLVIII.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον, οὔτε καλόν.

XLIX.

Βούλεται ἀπερόπος ἡμῖν εἶναι.

L.

Τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης.

O

sunt: Si πέπειρα per se subsistat, vertendum est *anus*: Hesychius in Lexico, Πέπειρα, γραῖα: Anus sunt difficiles & morosæ: Eo respicit vox ita adhibita post κνίζη. Alias jungendum κνίζη πέπειρα, *urtica matura*: Et hoc aptum, quia urtica vix urit & mordet, nisi cocta Sole, ut sciunt, qui ejus indolem exploratam habent. Sume, quod placet. Illud Etymologi, παρὰ Ἀνακρέοντι ἐν ἰάμβῳ, Metrum nobis commonstrat: Et hoc accurate servat Versus primus, Κνίζη τις ἤδη καὶ πέπειρα ξυρομβὴν: Nam ultima in πέπειρα corripitur, & non necesse, ut de Dactylo cogitemus: Eustathius pro ξυρομβὴν habit γίνομαι: Quod neque deterius, neque melius est. Sed quid dicendum de Versus alterius initio? An id Jambicum quoque? Nihil minus certe: Quare vel luxatum est, vel post Versum Jambicum Lyricus pro libertate sua alium adhibuit: Et hoc credere malo.

XLVI. Eustathius ad Odyss. Φ. Pag. 1901. Ἐν δὲ τῷ, μύθου ἐπισχεσίην, οἱ παλαιοὶ μῦθον μὲν ἐνταῦθα ἰδίως τὴν στάσιν λέγουσιν. ἐπεὶ καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν Σάμῳ θέλων εἰπεῖν στασιαστὰς, μυθηταὶ δ' ἐν νήσῳ, φησὶ, διέπουσιν ἱερὸν ἄστυ. ἀντὶ τοῦ, στασιασταὶ ἐπιῤῥέπουσι.

Tuam propter vecordiam.

XLVI.

Seditiosi autem in insula regunt urbem sacram.

XLVII.

Multum vero fremebundum Bacchum.

XLVIII.

Neque enim nostrum, neque pulchrum.

XLIX.

Vult impostor nobis esse.

L.

Ridet fabas miles.

Ille

τοι. Auctor Etymologici M. in V. Μῦθος: Μῦθος σημαίνει καὶ τὴν στάσιν. ἅπαξ εἴρηται παρ' Ομήρῳ· ἄλλων μύθων ποιήσασθαι ἐπισχεσίην. ὅθεν καὶ Ανακρέων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν, μυθίας, τοὺς στασιαστὰς, ἐπὶ τῶν ἁλιέων λέγει. Ubi μυθίας suspectum est mihi, & non invitus μυθητὰς etiam lego cum Viris Eruditis.

XLVII. Auctor Etym. M. in V. Δεύνυσος: Δεύνυσος, ὁ Διόνυσος. Ανακρέων· πολλὰ δ' ἐρίβρομον Δεύνυσον. τοῦ ι τραπέντος εἰς ι, γίνεται Διόνυσος. οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι· καὶ συναιρεῖται, Δεύνυσος· ὡς θεόδοτος, θεύδοτος. De hac & aliis id genus contractionibus, quæ tribuuntur Jonibus, nos diligentius alibi.

XLVIII. Auctor Etym. M. in V. Ημετέρειος: Ημετέρειος, κτητικόν ἐστι· σημαίνει δὲ τὸν τοῦ ἡμετέρου. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει Ανακρέων. οὔτι γὰρ &c.

XLIX. Auctor Etym. M. in V. Ηπεροπευτής.

L. Auctor Etym. M. in V. Σίλλοι: Σίλλοι, ἐπισκώμματα κατὰ τροπὴν τοῦ τ, εἰς σ, τίλλοι τινές. ἴλλειν δὲ τὸ σκώπτειν, ὡς λέγει Ανακρέων· ἴλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης. οἷον σκώπτει καὶ χλευάζει. & in V. Ιαλλοι: Ιαλλοι, τὰ σκώμματα, οἷον ἴλλοι τινὲς ὄντες. ὡς παρὰ Ανακρέοντι τίλλειν ἀντὶ τοῦ σκώπτειν. Illud

LI.

Ὁ δ' ὑψηλὰ νενωμένος.

LII.

Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί.

LIII.

Διὰ δεῦτε Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου
Χεῖρα τιθέμεναι.

LIV.

Ἀλιπόρφυρον ῥέγος.

LV.

Κόκκυξ ὄρνεον δειλότατον.

Σικε-

κυάμους accipiendum de fabis, quibus magistratus & Judices eligebantur per sortem: Res est nota ex Aristophane & Aliis: Hesychius, Κυάμῳ, δικαστικῷ ψήφῳ: Et Κυαμεύειν, κληροῦν: Præcessit ibi, Κυαμοτρὼξ, ἐν ταῖς διαψηφίσεσι κυάμοις ἐχρῶντο, καὶ ἐλάγχανον κυάμῳ, καὶ τοὺς τὸν λευκὸν κύαμον λαβόντας εἰληχέναι ἐνόμιζον: Et sequitur, Κυάμῳ πατρίῳ, Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ, ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτοὺς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν, ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους, ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ κυαμοβόλον δικαστήν. Istas fabas, & ipsa munera, quæ fabis istis obveniunt, ridet miles: Sententia apta est, & ἄλλως sic σκώπτει, χλευάζει recte exponitur. Barnesius pessime ita vertit locum, *Vellit fabas miles*: Id omnes vident nunc, ne pueris exceptis.

LI. Auctor Etym. M. in V. Νένωται.

LII. Auctor Etym. M. loco suo: Σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροί. ἐν δευτέρῳ Ἀνακρέων. μεμορημένοι πρὸς τὸ σίνεσθαι.

LIII. Strabo Lib. 14. Pag. 661. ubi de Caribus agit: Τοῦ δὲ περὶ τὰ στρατιωτικὰ ζήλου τά τε ὄχανα ποιοῦνται τεκμήρια, καὶ τὰ ἐπίσημα, καὶ τοὺς λόφους. ἅπαντα μὲν γὰρ λέγεται Καρικά. Ἀνακρέων μὲν γε φησίν. Διὰ δεῦτε ——— τιθέμεναι. ὁ δ' Ἀλκαῖος, Λόφον τὸ σείων Καρικόν. Eustathius

LI.

Ille vero alta ſapiens.

LII.

Exitiales pugnant janitores.

LIII.

Eja agite per Caricam bene fabricatam anſam clypei

Manum mittentes.

LIV.

Purpureum ſtragulum.

LV.

Cuculus avis timidiſſima.

Sice-

ſtathius ad Homerum Pag. 367. & 707. Auctor Brevium Schol. ad Iliad. Θ. Verſ. 193.

Καρικὸν εὐεργέος ὀχάνου] Hoc manifeſte corruptum eſt: An ex Euſtathio ſcribendum Καρικοεργέος ὀχάνου? Dubito, quia Geographus Emphatice ſcribit, ἅπαντα μὲν γὰρ λέγεται Καρικά, & ex Anacreonte, ut ex Alcæo, ipſum illud Epithetum produxiſſe videtur: Quamobrem credere malo, in Strabonis loco ſcriptum fuiſſe olim, Διὰ δ' αὖτε Καρικοῦ εὐεργέος ὀχάνου: Quod in Libris quibuſdam, & illis ipſis, quos Euſtathius deſcripſit, poſtea mutatum in Καρικοεργέος. Idem Euſtathius in voce Καρικοεργέος variat: Nam in loco altero Καρικοεργέος pro ea habet: Et ſic etiam citat Brevium Scholiorum Auctor: Fors illa diſcrepantia orta quoque ex Librorum diſcrepantia: Ut notum eſt ex Stephano Byzantio, Κάρικος & Καρικὸς utrumque dictum. Quare pro Καρικοῦ apud Strabonem etiam Καρὶν exaratum eſſe potuit in Libris nonnullis.

LIV. Auctor Etym. M. in V. Ῥῆγος: Ῥῆγος, τὸ πορφυροῦν περιβόλαιον. ῥέξαι γὰρ τὸ βάψαι, καὶ οἷον μεταποιῆσαι. ὅτι δὲ ῥηγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς, καὶ ῥέγος τὸ βάμμα, σαφὲς Ἀνακρέων ποιεῖ· ἁλιπόρφυρον ῥέγος. καὶ παρ' Ἰβύκῳ, ποικίλα ῥέγματα.

LV. Auctor. Etym. M. in V.

Κόκ-

LVI.

Σικελικὸν κότλαβον ἀγκύλῃ δαΐζων.

LVII.

Χεῖρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.

LVIII.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

LIX.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ·
Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν

Στε-

Κόκκυξ: Κόκκυξ, ὄρνεον ἰκελὸν παραπλήσιον ἱέρακι· ἢ δειλόζωον, ὡς φησὶν Ἀνακρέων. Quod posuimus, apud Lyricum extare potuit; an præcise extiterit, nescio.

LVI. Athenæus Lib. 10. Pag. 427.

ἀγκύλῃ δαΐζων] Elegantissimum est δαΐζων, & mire Emphaticum: Qui Cottabo ludebant, phialam vino plenam tenentes manu, ea ultra dimidium epota, quod vini reliquum erat, in lances jaculabantur, ut sonus excitaretur celebris: Ad istam divisionem vini pertinet δαΐζων: Nam vinum revera partiebantur ludentes, & partem sibi, partem Cottabo tribuebant: Vides? Vertendum, ut posui, *Sicelicum Cottabum manui curvatæ partiens*, ut eam scilicet pro Cottabo emitteret: δαΐζων ἀγκύλῃ Græcismus est purus putus: Manui inflexæ & lunatæ reservans, ut mox faceret, quod debebat in lusu: Nihil accommodatius: De lusore haud dubie sermo, qui ex phiala partem vini maximam jam eduxerat sibi. Casaubonus δαΐζων frustra suspectum habuit, neque locum intellexit Dalecampius.

LVII. Athenæus Lib. 6. Pag. 229. Ἡγήσανδρος δ' ὁ Δελφὸς, Συρακουσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον ξηροτήγανον. διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἔν τινι ποιήματι,

Τηγάνῳ εὖ ἥψησεν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ.

τὴν λοπάδα τήγανον προσαγορεύων. χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἤγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων, χεῖρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν. Ita perspicue Deipnosophista adducto Poëtæ Jonici loco: Quare apud Auctorem Etymologici M. in

V.

LVI.

Sicelicum Cottabum manui curvatæ partiens.

LVII.

Manumque in ſartaginem immittere.

LVIII.

Vini autem potor factus ſum.

LIX.

Fer aquam, fer vinum, o puer:
Fer & florentes nobis

Coro-

V. *Τάγηνον* ſcribendum autumo; *Τάγηνον, τοῦτο Ιωνικῶς ἤτοι ἤγανον λέγουσι. καὶ Ηρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήγανον· καὶ καθ' ὑπέρθεσιν· οἷον, ἐμοῦ δὲ ὥσπερ ἐπὶ ταγήνου ἔσιζεν ἡ καρδία, καὶ κατετήκοντο αἱ σάρκες, καὶ αὐτόματα ἐχώρει κατὰ τῶν γνάθων τὰ δάκρυα.* Male nunc legitur ibi *τίγανον*. Euſtathius ad Odyſſ. T. Pag. 1862. *ἤγανον* Doribus adſcribit: Cui ego vix credo: Nam quod de Syracuſiis, qui *ollam* vocabant *τήγανον*, *ſartaginem* autem *ξηροτήγανον*, ſcribit Athenæus, & ex Athenæo refert ipſe Euſtathius, Jonum quoque Dialectum inculcat: Syracuſii, ut notum, Dorice loquebantur, & *ἤγανον* dixiſſent, non *τήγανον*, ſi ita decurtate locuti fuiſſent Dores: Plura alias. Illud addendum eſt uno verbo: Verſus Theodoridæ male habet: Nam & ſenſu deſtituitur, & quod probandum erat, non probat: Scribe,

Τηγανῷ εὖ ἤψησεν ἐν ὀψητῆρσι κολύμβους.

Heſychius in Lexico, *Κόλυμβοι, αἱ κολυμβάδες, τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν κολυμβήθραις.* Eorum aliquid, & quidem, ut videtur, ipſum medium *κολύμβους* notat: Junge Athenæum Lib. 9. Pag. 395. Sed hoc in tranſitu, ne adſcriptus Theodoridæ locus negocium tibi faceſſeret.

LVIII. Athenæus Lib. II. Pag. 461.

LIX. Locus integer extat in fragmento Athenæi, quod Caſaubonus in lucem edidit Animadverſ. Libro Undecim. Cap. 4. Verſus primus eſt apud Demetrium Phalereum *Περὶ Ἑρμηνείας* Section. 5. Quartus cum parte tertii apud Eu-

Oo ſta-

Στεφάνυς· ἔνειχον, ὡς μὴ
Πρὸς Ερωτα πυκταλίζω.

LX.

Τίς ἐρασμίην, θρέψας θυμὸν ἐσέβην τέρεν
ὡς ἡμίοπον ὑπ᾽ αὐλὸν ὀρχεῖσθαι.

LXI.

Ορσ᾽ ὀλέπ© μὲν Αρης, φιλέει μὲν αἰχμάν

LXII.

Οὐδέτι τοι πρὸς θυμὸν, ὅμως γὲ μὲν ὡ
ἀδοιάσως.

LXIII.

Αδυμελὲς, χαρίεσσα χελιδοῖ.

Αρθεὶ

ſtathium ad Iliad. ψ. Pag. 1322. qui male tamen Πρὸς τὸν Ερωτα pro Πρὸς Ερωτα habet.

LX. Athenæus Libro 4. Pag. 177. Οἴδαμεν ἢ καὶ τοὺς ἡμιόπους καλυμβοὺς, περὶ ὧν φησὶν Ανακρέων, Τίς —— —— ὀρχεῖσθαι. εἰσὶν δ᾽ οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν πλείων. Depravatus eſt Lyrici locus: Scribe minima mutatione, τίς, ἐρασμίην, τέρψις θυμὸν ἐσέβη, τέρεν᾽ ὡς ἡμίοπον ὑπ᾽ αὐλὸν ὀρχεῖσθαι; ὡς pro οὕτως poſitum hic: Una tibia ſufficit, & eo mirabilior puellæ lubentia: Nam plures ſaltem requirebantur ἡμίοποι, ut vim animi & pedum excitare[t] vigorem: Hoc longe appoſitiſſi[mum]: Saltas ad ἡμιόπους, & quide[m] unum, non plures: Quæ iſta vo[luptas] luptas tua, o bellatula? Cui bon[um] illud ſedatum nimis, & alacritate[m] potius deprimens, quam attollen[s]. Sentis? Caſaubonus, qui locu[m] minus dextre correxit, pro τίς ... ὡς. ἡμίοπον ὑπ᾽ αὐλὸν legebat περὶ ἡμιόπων ὑπ᾽ αὐλῶν, idque putabat ce[r]to certius, quia in progreſſu ſcrib[it] Athenæus, Εἰσὶ δ᾽ οἱ, ἡμίοποι, ... τοὶ τοῖς παιδικοῖς καλυμβοῖς, οἷς ...

Coronas: fer cito, ut ne diutius
Contra Amorem ut pugil contendam.

LX.

Quæ, amabilis, voluptas mentem invaſit teneram ita ad tibiam hemiopam ſaltandi?

LXI.

Criſtam quatiens Mavors amat ſtrenuum.

LXII.

Nec omnino ex animo, veruntamen indubitanter.

LXIII.

Suaviſona, amabilis hirundo.

Sub-

ῶσιν ἐναγωνίοις, πρὸς τὰς εὐωχίας χρῶνται. διὸ καὶ τέρψιας αὐτὰς κέκληκεν ὁ Ἀνακρέων. Sed rationem male ſubduxit Vir Eruditus: Nam Athenæus numero plurium ipſe utens, non potuit non eodem numero vocem Anacreonticam efferre, ſuis inſertam: Hoc quiſque videt, & vim omnem iſtius argumenti tollit: Quare ego propterea non mutabo, quæ adeo appoſita ſunt in ipſo Anacreontis loco.

LXI. Hephæſtion Pag. 51. Legendum, ut diximus in Notis,

Ὀρσολόπος μὲν Ἄρης φιλέει μεναίχμαν.

LXII. Hephæſtion Pag. 4. Ex Elegiis Anacreontis.

LXIII. Hephæſtion Pag. 22. Sequitur ibi,

Μνᾶται, δεῦτε, φαλακρὸς Ἀλέξις.
Uxorem petit, huc agite, calvus Alexis.

Qui Verſiculus male cum præcedenti conjungitur, & vocula ſeparandus eſt: Recte ea parte vitioſa lectio Editionis Juntinæ, quam poſt excuſum Hephæſtionem meum a

 Cl.

LXIV.

Αρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδ☉ πέτρης,
Ες πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

LXV.

Θεάων ἄνασσα Κύπρι,
Ιμερε κράτ☉ χθονίων,
Γάμε βιότοιο φύλαξ,
Υμέας λόγοις λιγαίνω,
Υμέας στίχοις κυδαίνω,
Ιμερον, Γάμον, Παφίην.
Δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο, κῶρε·
Εγρεο, μή σε φύγῃ πέρδιξ☉ ἄγρα.
Στρατόκλεις φίλ☉ Κυθήρης,
Στρατόκλεις ἄνερ Μυρίλλης,
Ιδὲ τὴν φίλην γυναῖκα.

Κο-

Cl. Dukero habui, καὶ μια'ῖται δ' ἐκύται φαλακρὸς ἀλέξις: Nam ϗ separat. Quid autem? An Anacreontis etiam est Versiculus? Ita videtur: Præmittit enim Hephæstion, ὕστερον δὲ Ανακρέων τούτῳ τῷ ϗ ὅλα ἄσματα συνέθηκεν: Quare duo Versus duorum Carminum mihi videntur initia: Primum ab Αδυμελὲς, χαρίεσσα χελιδοῖ, alterum a Μιᾶται, δεῦτε, φαλακρὸς Αλέξις incipiebat: Ita solent Grammatici.

LXIV. Hephæstion Pag. 70. Quæ ibi de his scripsi, non repetam hic: Vide Notas Pag. 168. & 175.

LV. Theodorus Prodromus in Amaranto Pag. 465. Ubi illud τὸ τῆς Ανακρέοντ☉ μούσης ambiguum est, &

LXIV.

Sublevatus autem tanquam a Leucade petra
In canum fluctum ùrinor ebrius amore.

LXV.

Dearum Regina Venus,
Amor Imperator mortalium,
Hymen vitæ tutela,
Vos carminibus celebro,
Vos verſibus laudo,
Amorem, Hymenem, Venerem.
Adſpice puellam, adſpice, puer:
Surge, ne te fugiat perdicis captura.
Stratocles amice Veneris,
Stratocles vir Myrillæ,
Vide tuam uxorem charam:

Flo-

& potius Verſus Lyricos & Anacreonticos, quam Verſus ipſius Anacreontis denotat: Nam Carmen ab Anacreonte profectum eſſe, ego vix ac ne vix credo: Recte Gaulminus Interpres, *Ego aliquot Anacreonticos feſti lætitiæ honorique canam.*

Ἵμερον, Γάμον, Παφίην] Ita eſt in Prodromo Gaulmini: Stephanus in Lyricorum fragmentis perperam, Ἵμερον γάμον Παφίης.

Δέρκεο τὴν νεᾶνιν] Ita Stephanus: Prodromus Gaulmini decurtate, Δέρκεο τὴν νέαν.

Στρατόκλεις φίλος Κυθήρης] Ita Stephanus: Verſum Anacreonticum ſic habemus purum putum: Pro-

Κομάει, τέθηλε, λάμπει.
Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
Ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι·
Κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ.

Οὐδ'

dromus Gaulmini, Στρατόκλεις φίλε Κυθήρης: Quo admisso, Versum habebimus Anacreontico æqualem ex Pæone tertio & Jonico a minore.

Κομάει, τέθηλε, λάμπει] Ita Stephanus: Prodromus Gaulmini male, Κόμας τέθηλε, λάμπει.

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει] Ita Stephanus: Prodromus Gaulmini pessime, Ῥοὰν ἀνθέων ἀνανεύει.

Κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ] Quid hoc? An inter præcipua fortunæ melioris dona Cupressus in horto? Scis, olim feralem fuisse arborem, & nihil minus, quam læta portendisse. Sed hoc forte apud Latinos, non apud Græcos: Geoponicôn Auctor Lib. 11. Cap. 4. Διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσι, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν καὶ φύειν παρίσους τοὺς π κλάδους καὶ τοὺς καρπούς. Ἐτεοκλέους δὲ αὗται καθεστήκασι παῖδες. ὑπορχούμεναι δὲ ταῖς θεαῖς, εἰς φρέαρ ἐξολισθοῦσαι πίπτουσι. γῆ δὲ ἐλεοῦσα τὸ πάθος, φυτὰ εὐθαλῆ ὅμοια ταῖς κόραις ἀνῆκε, τέρψιν ἀνθρώποις καὶ μνήμην ἐπ' αὐταῖς ἐμποιοῦντα. Pessime Interpres ibi, *Eteoclis filiæ hæ fuere: Saltantes autem ad æmulationem dearum, in puteum extra choream evolutæ delapsæ sunt*. ὑπορχήματα sunt saltationes liberiores, quas Satyri & Bacchantes amant: Inde ὑπορχεῖσθαι: Quod cum Eteoclis filiæ in honorem Dearum facerent, misellæ saltandi impetu abreptæ in puteum deciderunt ibique suffocatæ sunt: Θεαὶ vix dubito, quin Ceres sit cum filia sua Proserpina, quæ καθ' ἐξοχὴν ita dictæ: Sed hæc alias: Interpres balbutiit, ut vides. Quia igitur aspectus Cupressi jucundus, saltem apud Græcos, an hic forte optat Poëta ut in horto Stratoclis crescat Cupressus? Hoc, ita vivam, nimis leve, nec scopo Auctoris satis facit. Fabri Filia vitam diuturnam Cupresso optari censet, quia arbor est longæva: Sed id longe petitum & ineptum, inprimis ubi σεῦ ἐνὶ κήπῳ adest. Barnesius facit, quod solet, & scribit, quæ ipse non intelligebat, credo: Η κάπῳ κυπάρισσος in Epithalamio Helenæ, Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαρισσοτρόφων, vel ut scribendum sine dubio est cum Casaubono, κυπαρισσοφόρων in Mnesimach

Floret, viget, ſplendet.
Roſa floribus imperat:
Roſa inter virgines Myrilla.
Sol cubilia tua illuſtret:
Cupreſſus creſcat tuo in horto.

Non-

machi ῥῆσις, quid ad locum hunc? Nugæ nugaciſſimæ, quas nemo effutiet ſobrius. Illa ex Geoponicis jam adſcripta, quid etiam ad haſtæ virilis Allegoriam? Hercule, ad talia nauſeo. Locus eſt difficilis, & in quo aqua mihi hæret, quia nihil comminiſci poſſum, quod Cupreſſum hic commendet in horto: Viſne ſuſpicionem meam? Dabo: De lecto conjugali ſermo eſt in præcedenti Verſiculo: Quem cum protinus hicce excipiat, credo, κῆπον non proprie, ſed figurate accipiendum eſſe revera: Sic autem hortus mariti non intelligendus, ſed hortus uxoris, ut ſolet vulgo, ubi ea Metaphora utuntur Scriptores: Quo poſito, σοῦ & σέθεν non reſpiciunt Stratoclem, ſed Myrillam: Id autem cum non patiantur hodie Græca, perquam probabile eſt, ne dicam certum, Amanuenſes ea negligenter deſcripſiſſe more ſuo, & veram ſcripturam in præcedentibus etiam non extare: Quid plura? Cupreſſum minus felicem hinc abigo, & locum integrum ita ſcribo,

Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
Ῥόδον εἶ 'ν κόραις, Μυρίλλα.
Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι·
Κυπαρίσκος πεφύκοι σοῦ ἐνὶ κήπῳ.

Hiſce Myrillam alloquitur Poëta, ut præcedentibus allocutus fuerat Stratoclem: *Roſa floribus imperat; roſa es inter puellas, Myrilla:* Sic σέθεν & σοῦ appoſitiſſime ad Myrillam ſeſe referunt: εἶ 'ν pro εἶ ἐν poſitum eſt: Id non intelligentes Scribæ, pinxerunt εἰν conjunctim: Quod poſtea in ἐν mutatum: Nihil pronius. Ἥλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνοι: Cum in lectum veneris, ibi non pernoctes modo, ſed etiam eouſque hæreas, donec Sol cum omnibus radiis ſuis diurnis ſeſe in ejus ſecreta inſinuaverit, nec prius ſurgas: Notum eſt illud Callimachi de novis maritis,

Ἑσπέριοι φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷοι.

A quibus in partes plane contrarias abire ſolent novæ nuptæ, quæ ſi caſtæ ſint & pudicæ, Ἑσπέριαι ἀποστυγέουσιν, ἑῷαι φιλέουσι. Quid autem ex tam longo & ſuavi duello eventurum ſperat? Κυπαρίσκος πεφύκοι σοῦ ἐνὶ κήπῳ: *Maſculus fœtus*

in.

LXVI.

Οὐδ' ἀργυρέη 'κ κότ' ἔλαμπε Πειθώ.

LXVII.

Εκδῦσα χιτῶνα Δωριάζειν.

LXVIII.

Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς.

LXIX.

Ισχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι.

Τὸν

in horto tuo crescat: κύπαρος glans est partis, qua viri sumus, & per Metonymiam ponitur pro toto viro: Hesychius diserte, Κύπαρος. κυπάρους τὰ κοῖλα ἔλεγον ἀγγεῖα καὶ χωρητικά. διὰ τοῦτο καὶ τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, καὶ τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους ἐκ μεταφορᾶς κυπάρους λέγουσι. ὁ δὲ Θεόφραστος, προστίθησιν ἄνω τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος, κύπαρον λέγει. κύπαρος glans Viri: Inde diminutivum κυπαρίσκος, ut a τράγος τραγίσκος, a σίφαρος σιφαρίσκος, a Σάτυρος Σατυρίσκος, & alia id genus multa: Et hoc commode glandulam denotat pueri tenelli, quem post novem Lunas ex horto suo ederet Mater: Quid ais? Nunc appositissima sunt hæcce. Boni Amanuenses vocem abstrusiorem non intelligebant, & pro ea pinxerunt aliam sibi notam, quæ hortum proprie dictum exornare poterat. De loco Hesychii plura alias. Pro φαίνει ——— πεφύκοι σοῦ ἐνὶ κήπῳ, quæ Stephanus habet, Prodromus Gaulmini male, φαίνει ——— πέφυκεν σοῦ ἐνὶ κήπῳ.

LXVI. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. 2. Vers. 9. A Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν, οὐδ' ἐργάτις] νῦν φησὶ μισθοῦ συντίθησι τοὺς ἐπινικίους, πρώτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου. οὐδ' ἐργάτις, ὅ ἐστιν αἰτοῦσα μισθὸν, ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν. Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Υλλίχου νέπους. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. ——— ——— τοιοῦτον δέ τι καὶ Ανακρέων εἴρηκε· καὶ μήποτε ἡ ἀπότασίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου εἰρημένα. φησὶ γάρ. Οὐδ' ἀργυρέη &c. Joan. Tzetzes Chiliad. 8. Num. 228. ubi de Simonide loquitur,

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν

LXVI.

Nondum argentea effulgebat Suada.

LXVII.

Exuens tunicam Dorice nudari.

LXVIII.

Implicantes femoribus femora.

LXIX.

Fortes olim erant Milesii.

φὴν ἐποίει,
Ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει.

LXVII. Scholiastes Euripidis ad Hecub. Verf. 934. Δωρὶς ὡς κόρα] αἱ Λακεδαιμονίαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι, καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. κὴ Καλλίμαχος, Ἐστιν ὅτ' ἄζωστος, χ' ἀπερόπορπος ἔτι. καὶ ἐν ταῖς ἀρχαίαις γραφαῖς, οὐκ ὀλίγα ὅτ' ἔσταλται, καὶ Δωριάζειν τὸ γυμνὰς φαίνεσθαι τὰς γυναῖκας. Ἀνακρέων, ἐκδῦσα χιτῶνα Δωριάζειν Et ad vocem μονόπεπλος, quæ præcedit, αἱ Λακεδαιμονίαι γυναῖκες ἐν τοῖς ἀγῶσι μονοχίτωνες ἦσαν, ἐπιπορπίδας ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων ἔχουσαι, ὅθεν καὶ Δωριάζειν τὸ γυμνοῦσθαι Ἀνακρέων φησί.

LXVIII. Hesychius suo loco: Γυναῖκες εἱλίποδες, διὰ τὴν δῖσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. κὴ Ἀνακρέων, πλίξαντες &c. τὸ δὲ jungendum est cum πλίξαντες: παραπλίξαντες μηροῖσι μηρούς. Barnesius pessime πλίξαντες mutat in πλίξαντις: πλίσσειν est gradi: Quid illud ad locum hunc & Grammatici mentem ac verba? Apage, apage ineptias plus quam ineptas.

LXIX. Scholiastes Aristophanis ad Plut. Verf. 1003. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι] ἰσχυροί ποτ' ἦσαν οἱ Μιλήσιοι, ὡς Ἀνακρέων. πολεμουμένους δὲ Κᾶρας ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦτον λαβεῖν τὸν χρησμόν, πυνθανομένους εἰ προσλάβοιεν συμμάχους Μιλησίους. Ambiguus est locus, & an ipsa exhibeat Poëtæ verba, dubitari potest.

LXX.

Τὸν λυροποιὸν ἠρόμην, Στράτιν εἰ κομίσει.

LXXI.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ, πηκτίδ' ἔχοντα καλήν.

LXXII.

Καθαρῇ δ' ἐν κελέβῃ πέντε καὶ τρεῖς ἀναχείσθω.

LXXIII.

Ερως εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων πτερύγων ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω.

Εὖτε

LXX. Hephæſtion Pag. 56. Pro Στράτιν' ſcribendum eſt Στράττιν: κομίσει in κομίσσει vel κομίζοι non mutatur male: Diximus in Notis ad Hephæſtionem. Hic addo: Editio Juntina pro Στράτιν κομίσει habet Στράττιν κομήσει: Quod purum putum eſſe poteſt: κομεῖν ſæpe eſt curam gerere, & idem, quod κομίζειν: Vide Heſychium in Κομεῖν & Κόμειν, ut alia prætercam: *Lyrarum opificem rogabam, an Strattidis curam geret.* Poteſt etiam diſtinctio mutari, & Comma collocari poſt Στράττιν: *Rogabam Strattin Lyropœum, an curam geret; an adferet:* Quod non deterius ſane: Sed hæc incerta, & non nimis anxie diſquirenda.

LXXI. Hephæſtion Pag. 57. Pro Σίμαλον ibi legendum eſſe Σίμυλον conjecimus in Notis.

LXXII. Athenæus Lib. 9. Pag. 430.

LXXIII. Lucianus in Hercule Gallico: ἀλλ' ὅπερ ἀναμνησθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμᾶν,

LXX.

Lyrarum fabrum rogabam, Strattin an ducet.

LXXI.

Simalum vidi in choro, pectidem habentem pulchram.

LXXII.

Pura autem in Celebe quinque & tres infundantur.

LXXIII.

Amor videns me subcanum mento, auro splendentibus alis aërius prætervolet.

Quando

μῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνος· ὥστε ἰσχὺς μὲν, καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τήιε ποιητὰ, εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννων, εἰ βούλεται, πτερύγων, ἢ αἰετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ, νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἴη, καὶ ἕλκειν τῶν ὤτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὡς οὐδέν γε δέος, μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. Locus est corruptus: Scribendum suspicor, Ἔρως εἰσιδών με ὑποπόλιον γένειον, χρυσοφαέννοις πτερύξιν ἀίερος παραπετέσθω: Quod in Versione Latina expressi: In vocum terminationibus millies erratum est: ἦ ex Jonismo oriri potuit adscripto: Pro ἀίερος nempe aliquis ἠέριος notaverat: Correctio non est difficilis, si attendas. Quid autem præcise scripserit Lyricus, dici non potest, quia Lucianus verba Poëtæ ita cum verbis suis connectit, ut plane ad eorum normam redacta sint, sententiæque sequantur ductum: Hoc vident omnes, qui non sunt cæci.

LXXIV.

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμίξονται τρίχες.

LXXV.

Χηλινὸν ἄγγος ἔχον πυθμένας ἀγγελοσελίνων.

LXXVI.

Αγχε̃ δαὶ τεῦ Θησέος ἐςὶ λύρη.

Παν-

LXXIV. Julianus in Misopogone circa finem: Versus est Trochaicus Tetrameter Catalecticus, ut recte monuerunt Eruditi Interpretes.

LXXV. Pollux Lib. 7. Segm. 172. Πλοκεὺς, πλέκων, συμπλέκων, —— πεπλεγμένον καὶ τὰ ὅμοια. χηλινὸν δὲ ἄγγος, ἔχον πυθμένας ἀγγελοσελίνων, ὅταν εἴπῃ Ανακρέων, τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ. Ambiguus est Onomastico-graphi locus, & non eodem modo scriptus in Libris: Legere potes, χηλινὸν δὲ ἄγγος, ἔχον πυθμένας ἐλαιοσελίνων, ὅταν εἴπῃ Ανακρέων &c. Poëtice pro πυθμένα dixit πυθμένας numero plurium: Nisi forte singulo usus sit ipse Lyricus, & πυθμέν' vel πυθμένα ἐλαιοσελίνων scripserit: Sic mirum tamen, quod unum fundum ex Eleoselino contextum dicat, non integrum vas, præsertim ubi interpretatio Pollucis totam vasis structuram respicit, τὸ ἐκ σχοινίων πλέγμα δηλοῖ: Et hoc certe perplexum facit locum: Vasis fundus ex Eleoselino erat: Cur non & latera & parietes? Mirum: Nam de vase plexili agitur sine dubio, ut unum χηλινὸν probat statim: Hesychius in Lexico, Χηλινὸς, πλεκτόν: Ego sane post Jungermannum in isto loco nondum mihi satisfacio. Sed verbum: Si unam voculam, quæ facile excidere potuit, assumas & in locum immittas, omnes nebulæ dispulsæ erunt protinus, & quisque in eo sibi satisfacere poterit plene: Scribendum scilicet suspicor, χηλινὸν δὲ ἄγγος, οὐκ ἔχον πυθμένα, ἐλαιοσελίνων, ὅταν εἴπῃ &c. Vides? Sic totum vas habemus statim ex junco, & alia materies non datur fundo, alia parietibus: Eleganter autem vasis, quod vetustate sua fundum

LXXIV.

Quando mihi cani capilli nigris intermiſcebuntur.

LXXV.

Plexile vas habens fundos ex paluſtri apio.

LXXVI.

Prope Theſei eſt Lyra.

Omni-

dum amiſerat, meminiſſe potuit Vates, de pauperculo forte agens, inter cujus utenſilia & inſtrumenta viliſſima hoc unum erat: Nihil accommodatius vel apertius. In Libris, quos primi Editores ſecuti ſunt, erat ἀγγιλοστιλίνων: Quod nunc olfacio, unde enatum ſit: Ipſum nempe illud, οὐκ ἔχον πυθμένα, parum ad rem faciens, omiſſum fuit a Scribis & Grammaticis quibusdam in Anacreontis loco: Et ſic ſolummodo dederunt illi, χηλινὸν δὲ ἄγγος ἐλειοστιλίνων: Quod dein coaleſcendo tranſiit in ἀγγιλοστιλίνων: Talia ſunt infinita in Libris Polluceis, ut nemo neſcit, qui loca citata excuſſit ſedulo ad Librorum dictata diverſa: Et ſic ipſa ſuſpicio noſtra confirmatur etiam belle: Id vides, ſi attendas. ἐλείων σελίνων & ἐλαιοσελίνων Librorum quoque eſt diſcrepans lectio, de qua quiſque ſentire poteſt, prout lubet: Ego ἐλειοσελίνων hactenus præfero. δὲ eſt Pollucis, & verba Anacreontis quo modo cohæſerint ordinataque fuerint, neſcio.

LXXVI. Hyginus in Aſtronomico Poëtico, ubi de Engonaſi, *Hunc Eratoſthenes Herculem dicit ——— ——— Hegeſianax autem Theſea dixit eſſe, qui ——— ——— Hac etiam de cauſa nonnulli Lyram, quæ proxima ei ſigno eſt collocata, Theſei eſſe dixerunt: quod ut eruditus omni genere artium, lyram quoque didiciſſe videbatur. Idque & Anacreon dicit:* ἀγχοῦ δαὶ τοῦ Θησέως ἐστὶ λύρη. Græca ſine dubio ſunt corrupta: Nam quid δαὶ, quid τοῦ hoc loco? Legendum forte, ἀγχοῦ, δαιταλεῦ, Θησέος ἐστὶ λύρη. *prope eſt, epulo, Theſei lyra.* Quia Theſeus Lyram

LXXVII.

Πανδοσίαν. λεωφόρον. πολυΰμνον. μανιόκηπον.

LXXVIII.

Καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη.

LXXIX.

Ὁρᾷν ἀεὶ μὴν, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

LXXX.

Ἠλιε καλλιλαμπέτη.

Τί

eruditiſſime tractaverat, venuſte Lyram Theſei celebrare potuit Poëta: Fors verba hæc deſumta ſunt ex cantilena, quam cecinit Lyricus, cum Athenis eſſet apud Hipparchum: Sic enim Theſei Lyra magis adhuc convenit. δαιτεῦ pro δαιζαλεῦ ſcriptum more antiquo. Pro ἐστὶ in quibuſdam Apographis Hygini erat ἴσο: Quod appoſitiſſimum quoque, ſi ἴσω ſcribas.

LXXVII. Suidas in V. Μυσάχνη: Μυσάχνη. ἡ πόρνη, παρὰ Ἀρχιλόχῳ. ——— Ἀνακρέων δὲ, πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ μανιόκηπον. κῆπος γὰρ τὸ μόριον. Euſtathius ad Iliad. Ψ. Pag. 1329. καὶ μὴν ὁ Ἀνακρέων, τὴν τοιαύτην (πόρνην) οὐ πάνυ σφοδρῶς, ἀλλὰ σκερβόλως, πανδοσίαν ὀνειδίζει, καὶ λεωφόρον, καὶ πολύϋμνον. Et ad Iliad. Π. Pag. 1088. καὶ φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασὶν, ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν· ——— ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια, καὶ ἐργάτιν τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναῖκα, καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροφον· ἤδη δὲ καὶ πανδοσίαν παρὰ Ἀνακρέοντι· ἀκόλουθον δὲ τῇ πανδοσίᾳ, καὶ τὸ δήμιον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. Verba ſingula adducunt Suidas & Euſtathius, quibus meretricem inſigniverit Anacreon, ut aliis Alii ſimiliter: Quare inſigniter errant, qui ea cohæſiſſe putant, & quaſi Metro adſtricta proferunt.

LXXVIII. Euſtathius ad Iliad. σ.

in

LXXVII.

Omnibus ſe dantem. viam publicam. famoſam. natura rabidam.

LXXVIII.

Tunica vero diſciſſa eſt.

LXXIX.

Videre ſemper quidem: multis enim curæ es.

LXXX.

Sol pulchrilucide.

Quid

in principio: ὅτι τὸ, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τι σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, οἱ μὲν γραμματικοὶ, σχῆμα λέγουσιν ὑπερβατόν· οἱ δὲ ῥήτορες, οὐκ ἀξιοῦσιν οὕτω καλεῖν αὐτό. Διακεκόφθαι δέ φασι τὴν σύνταξιν ἐπίτηδες, ἵνα ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως, τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφήνῃ τῶν τὴν τάφρον διαβαινόντων. —— φέρουσι δὲ εἰς ὁμοιότητα, καὶ Ανακρέοντος τὸ, κάδδε λοπὸς ἐσχίσθη. ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον.

LXXIX. Priſcianus in Libello de Metris Comicis: *Anacreon teſte Heliodoro:* Ορᾶν ἀεὶ μὲν, πολλοῖσι γὰρ μέλεις. *Hic Jambus quartum Spondeum habet.* Græca non demonſtrant, quod debent, & corrupta ſunt ſine dubio: Vitium forte hæret in Ορᾶν ἀεὶ: Si legeretur Ορῶμεν ἀιεὶ, Verſus Senarius eſſet integer cum Spondeo in quarto loco,

Ορῶμεν αἰεὶ μὲν, πολλοῖσι γὰρ μέλεις.

Sed hæc incerta ſunt. Barneſius edidit,

Ορᾶν ἀεὶ μὲν, πολλοῖς γὰρ μέλεις.

Quod ego non probo, quia ſic Verſus mutilus ambiguum inducit; & Jonico πολλοῖσι caremus.

LXXX. Priſcianus Lib. 7. ubi de vocativo primæ declinationis in a & e: *Nec mirum, cum Græcorum quoque Poëtæ ſimiliter inveniantur protuliſſe vocativos in ſupradicta terminatione: Anacreon* ἥλιε καλλιλαμπέτη *poſuit pro* καλλιλαμπέτα.

LXXXI.

LXXXI.

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν;

LXXXII.

Φύγω μὲν ἐκ προσώπυ, μή σ' ἐμπεσὼν πρέσβυς οὐλῇ κατ' εὐθὺ βατηρίῃ καλύψῃ.

LXXXIII.

Σὲ γὰρ ταργήλιος ἐμμελῶς δισκεῖν.

LXXXIV.

Τέω Αθαμαντίδα.

LXXXV.

Ραδινὺς πώλυς.

Ὕμνος.

LXXXI. Plotius de Metris: *Acatalectum Archilochium Dimetrum Jambicum fit syllaba addita Anacreontio Dimetro Catalectico, ut est*, Τί μακρὰ *&c.*

LXXXII. Scholiastes Nicandri ad Theriac. Verſ. 376. ὀρειτύπτοιο βατῆρος Κόψαντες ῥάδικα πολυστιφέος κοτίνοιο] βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ κ, ὁμοίως καὶ ἐν ἡμιιάμβοις, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὕπνῳ, φύγω μὲν &c. Locum de verbo ad verbum non adduxit Grammaticus: Id apparet ex ſyllabarum modulis, qui Metrum Hemijambicum non ſervant: Quare de eo reſtituendo ego certe non cogito. Ipſa ſententia male etiam habet: Et hanc curare facilius & tutius longe: Scribe, φύγω μὲν ἐκ προσώπυ, μή μ' ἐμπεσὼν &c: Sic σε poſt φύγω ineptias non inducit: Barneſius ſcripſit, φύγω μὲν ἐκ προσώπυ, μή σ' ἐμπεσὼν &c: Quod non inluſum quoque: Quanquam articulus ſingulus poſt verbum plurale minus profecto quadrat. Illud βατηρίῃ in ipſis Hemijambis ita collocatum ſuſpicor, ut ſyllaba prima debuerit eſſe brevis: Ideo enim, ut in loco Nicandri, litera κ ibi detracta: δημοτικὸν autem & feſtivum βατηρίῃ καλύπτειν, quod Idiomata Hodierna ſimiliter dicunt: *fuſte & ictibus operire.*

LXXXI.

Quid magna cogitas, miser?

LXXXII.

Fugiam quidem ex conspectu, ne te irruens senex gravi statim baculo operiat.

LXXXIII.

Te enim - - - - concinne disco ludere.

LXXXIV.

Teum Athamantida.

LXXXV.

Celeres pullos.

Lessus.

LXXXIII. Apollonius Alexandrinus de Syntaxi Lib. 3. Cap. 15. in fine: ἦν δὲ καίτοι τὸ χρὴ τὸ πάθος παρεπόμενον, ὃ συνωνυμεῖ τῷ χρῶ καὶ χρίω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ χρέος, ὡς ἀπὸ τοῦ δέω τὸ δέον. καὶ δὴ παρέσπετο τῷ χρῶ παραγωγὴ τὸ χρῆμι, ὡς φῶ φημί· ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσιν, ὡς φησὶν· ἐξ οὗ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελεῖτο, ὁμοίως τῷ παρὰ Ἀνακρέοντι, σὺ γὰρ &c. Verba Lyrici depravata sunt: nam & παργήλιος nihil significat, & ipsum χρὴ, cujus gratia adducuntur, in illis non apparet: Corrigunt, χρὴ γὰρ Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν, *oportet enim in Thargeliis concinne disco ludere*. Non male forsitan: Quanquam sic aptius tamen ego, Σὲ χρὴ 'ν Θαργηλίοις ἐμμελῶς δισκεῖν: At nihil affirmo: Potest enim aliud latere, præsertim in παργήλιος.

LXXXIV. Strabo Lib. 14. Pag. 633. Τέω δὲ Ἀθάμας μὲν πρότερον κτίζει, διὸ Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Junge Stephanum Ethnicographum in V. Τέως, qui ista Geographi transcripsit.

LXXXV. Commentatores Apollonii Rhodii ad Lib. 3. Vers. 106. τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς] ῥαδινῆς, τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τῶν ταχέως ἔταξε τὸ ῥαδινὸν, ῥαδινοὺς πώλους.

LXXXVI.

Υμνος.

LXXXVII.

Ταχερὸς δ' Ερως.

LXXXVIII.

Αμιθα.

LXXXIX.

Εξυνῆκε.

XC.

Σαυλὰ βαίνειν.

XCI.

Ασυ Νυμφέων.

XCII.

Λυδοπαθής.

XCIII.

Θεσμόν.

XCIV.

Αὐτάγετοι.

XCV.

Γονύκροτοι.

Αιθιό-

LXXXVI. Eustathius ad Iliad. N. Pag. 928. Τὸ δὲ γυιούμενος, ἢ ἐν τῷ πέδῳ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ν. ὡς καὶ προῤῥέθη, ἔδει γὰρ εἶναι γυιούμενος ἤτοι ἀπονομάσεως· ἢ κατὰ ἴωνας, τὸ πρὸ αὐτοῦ ν παρενέπεσε. γυιούμενος γάρ φασιν εἰπεῖν βούλεται, ὁ ἔσω ἀθρωνῶντος. λέγουσι γὰρ παρ' Ανακρέοντι ἐπὶ θρόνου κεῖσθαι τὸν ὕμνον

LXXXVII. Scholiast. Apollonii Rhodii ad Lib. 3. Vers. 120. Μάργος ἔρως δὲ κατὰ μετωνυμίαν. ὁ μαργαίνειν ποιῶν. ὡς καὶ μαινόμενος Διονύσου. καὶ Ανακρέων, ταχερὸς δ' ἔρως.

LXXXVIII. Hesychius suo loco: Αμιθα. ἔδεσμα ποιὸν καὶ ἄρτυμα, ὡς Ανακρέων.

LXXXIX. Auctor Etymol. M. in V. Εσυνῆκεν: Εσυνῆκεν. Αλκαῖος ἰσυνῆκε καὶ Ανακρέων ἐξυνῆκε πλεονασμῷ. οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς, ἀλλ' Αττικὴ κλίσις, ὥσπερ παροινῶ, πεπαρῴνηκα, καὶ ἐνοχλῶ, ἠνώχληκα, καὶ παρηνώχληκα.

XC. Clemens Alexandrinus Lib. 3. Pædagog. Τὸ γὰρ ἁβροδίαιτον τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως, καὶ τὸ σαυλὰ βαίνειν, ὥς φησιν Ανακρέων, κομιδῇ ἑταιρικά.

XCI.

LXXXVI.

Leſſus.

LXXXVII.

Tabefaciens Amor.

LXXXVIII.

Amitha.

LXXXIX.

Intellexit.

XC.

Molliter incedere.

XCI.

Urbem Nympharum.

XCII.

Voluptuarius.

XCIII.

Theſaurum.

XCIV.

Inſolentes.

XCV.

Timidi.

Nigri-

XCI. Heſychius loco ſuo: *Ἀστυνυμφίων, τὴν Σάμον Ἀνακρέων, ἐπεὶ ὕστερον εὔυδρος ἐγένετο.* Ob fontium copiam ita Samum vocabat, credo: Gujetus ad Heſychium, de Polycrate non male cogitat, qui nempe urbem fontibus & aqua perenni exornaverat mirum in modum, Princeps magnificus & opulentus.

XCII. Athenæus Lib. 15. Pag. 600. *ἐπεὶ διαβαίνοντες ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοὶ, καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθὴς, ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθής.* Junge Scholiaſt. Æſchyli ad Perſ. & Euſtath. ad Iliad Σ. Pag. 1144.

XCIII. Auctor Etymol. M. in V. *Θύλαξ, τὸ θησαυροφύλαξ, ἐν Ὀδυσσείας Ν, καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ.*

XCIV. Heſychius in V. *Αὐθάγρετοι, ἀγάλματα ἑαυτοὺς, καὶ θαυμαστικῶς ἔχοντα ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνῃ. ἔνιοι δὲ αὐθάδεις, καὶ Ἀνακρέων οὕτω κέχρηται*

XCV. Euſtathius ad Iliad. N. Pag. 931. in fin. & 932. in pr. *Σημειῶσαι δὲ, ὅτι τὸ, ἐπ' ἀμφοτέρους ἵζει*

 πόδας,

XCVI.

Αἰθιόπαιδα.

Παμ-

πόδας, ἐφιμελωτυλκὸν ἐστι τοῦ μισγυλάζειν, ὅ ἐστι κλᾶται. ὃ πάσχει καὶ ὁ καθίζων. καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἵζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας, καὶ γονυκρότους τηνικαῦτα δερμιέως ἐστι προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ὧν εἷς φησὶν, ὅτι γονυκρότοι οἱ βλαισοί. Ἀνακρέων δὲ κέχρηται καὶ ἐπὶ δειλῶν.

XCVI. Hesychius in V. Αἰθιόπαιδα, τὸν Διόνυσον Ἀνακρέων. ἄλλοι τὸν οἶνον, ἄλλοι τὴν Ἄρτεμιν. Αἰθιόπαιδα est vel nigricantem puerum aut puellam, vel nigricantis filium aut filiam: Quid ea ad Bacchum & Dianam? An παῖς & vocis dimidium quadrat? Non video, & nisi me egregie fallam, alius etiam non viderit. Locum Hesychii leviter depravatum puto, & non invitus scripserim, Αἰθιοπίαδα, τὸν Διόνυσον Ἀνακρέων. ἄλλοι &c. Sic nihil convenientius: αἴθοψ & αἰθίοψ, ὁ ἐρυθρὸς, ὁ μέλας: Inde αἰθοπιὸς & αἰθιοπιὸς: Pro quibus αἰθοπίας & αἰθιοπίας ab Anacreonte & aliis quibusdam usurpata. Idem igitur αἰθίοψ, αἰθιοπιὸς, & αἰθιοπίας, neque in illis discrimen, nisi a forma: Unde αἰθιοπίας eodem sensu adhibitum, quo ipsum αἴθοψ & αἰθιοπιός: οἶνος αἴθοψ notissimum est: Idem οἶνος αἰθιοπίας: Diana dicta αἰθιοπία: Eadem & αἰθιοπίας: Bacchus denique αἴθοψ, ab Anacreonte vocatus etiam αἰθιοπίας: Vides? Hæc facilia sunt & plana. Epithetum Dianæ satis celebre est ex Stephano Ethnicographo in V. Αἰθιόπιον: Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας, παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Εὐρίπου. ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ, ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἑκάτῃ, ἥτις ἀεὶ δᾷδας κατέχει, ὡς Ἐρατοσθένης. Pro Αἰθιόπιον & Αἰθιοπία in Libris Palatinis legebatur Αἰθόπιον & Αἰθοπία: Quæ sine dubio sunt æque bona. Major difficultas in illis, πλησίον τοῦ Εὐρίπου: Nam Euripus certe nihil cum Lydia habet commune: Eruditissimus Holstenius corrigit πλησίον τοῦ Σιπύλου: Quod audaculum, & minus etiam probabile, ubi apud Harpocrationem & Suidam diserte legimus, Αἰθιόπιον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ: Non errabis, credo, si apud Stephanum scribas, Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, καὶ πλησίον τοῦ Εὐρίπου: Duo erant loca Αἰθιόπιον dicta: Unum in Lydia, alterum in Eubœa: Unius meminerunt Harpocration & Suidas; utriusque Stephanus Ethnicographus. Epigramma Ineditum est, quod Sappheni ambigue adscribitur, & ab Antiquo Librario literis ad utrumque latus appositis, dicitur

XCVI.

Nigricantem puerum.

Circum-

ἀζελαστὸν & ὁλόσφαλτον : In eo Epithetum illud Dianæ perſpicue etiam extat,

Παῖδες αἴφωνος ἴκσα τι τ' ἐνίέπω
αἴ ζε σι ρητα
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμβόα πρὸ
ποδῶν
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν
ἀερίσα
Ερμοκλείζεο τας αυω ἀίδα.
Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν
ἄσυχα ρεισα
Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

ut veriſſime animadvertit Richardus Bentlejus, qui Epigramma iſtud tentavit primus, ſed infeliciter: Videamus paucis, ubi verba nunc opportune adſcripta ſunt: Diſtichum primum ita conſtituit Vir Eruditus,

Παῖδες, ἄφωνος ἐοισά τ'. ἔτ' ἐνίέπω, αἴ ζες ἔρηται,
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμβόα πρὸ ποδῶν.

Perperam & inepte: Quid enim? An ſolos pueros alloquitur Statua, & præter pueros rogaret nemo? Hoc nimis lepidum profecto: Dein, quid ἔτι, ubi præcedit ἄφωνος ἐοισα de ipſa Statua? Idne convenit, aut convenire poteſt? Abſit, abſit: Ipſa illa vocula requirit, ut muta iſta loqui potuerit aliquando, & puellam nobis commonſtrat certo: Scribe igitur,

Παιδὸς ἀφώνω ἐοισά τ', ἔτ' ἐνίέπω, αἴ τις ἔρηζει,
Φωνὰν ἀκαμάζων κατθεμβόα πρὸ ποδῶν.

Sic ſententia & verba apta ſunt: Illud αἴ ζες ἔρηται, ſi attendas, παῖδες etiam longe exulare jubet: Nam orationem aperte implicat & ſtrangulat. Difficilius eſt Diſtichum alterum, & nullus ego dubito, quin ὁλόσφαλτον eo vel inprimis reſpiciat: Bentlejus ſcripſit,

Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν Αερισὼ
Ερμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα·

Satis prope ad lectionis depravatæ ductus: Sed quid, amabo, illud Σαϊωνιάδα? An Σαΐων nomen tibi repertum alicubi? Neſcio: Ego certe id fruſtra quæſivi hactenus: Quare pro commento mihi erit, donec ſtabilitum fuerit teſtimonio antiquo. Visne interim ſuſpicionem, quanquam locus ita comparatus eſt, ut ab eo manus abſtinere revera ſit tutius? Legendum fortaſſe,

Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατῶς ἀνέθηκεν Αερισὼ
Ερμοκλείδαο τῶ Σαΐω ἰδίᾳ.

Σάϊος Ethnicum eſt ſatis notum ex Stephano & Aliis: ἀνέθηκεν ἰδίᾳ, *dedicavit privatim*: non δημοσίᾳ, ſed ἰδίᾳ: Suo ſumtu privatim in horto forte vel domo: Hoc appoſi-

 tum

XCVII.

Παμφαλῶν.

XCVIII.

Τριστεχοϱημένον.

XCIX.

Διτόκον.

Κατα-

tum hercule. Addam, quod rem omnem adhuc illustret magis: Puella statuam Dianæ erigens ex voto, in medio opere diem obierat postremum: Quo factum, ut hæredes perficientes, quod illa inchoaverat, Epigraphen hanc marmori inscripserint: Vides? Sic παιδὸς ἀφώνα elegans & Emphaticum est: Mortua enim erat Puella, quando hæc marmori inscribebantur, & cum ipsa jam esset muta, marmor ejus adhuc loquebatur, & loqui poterat interrogantes sibi nactum: Nihil accommodatius, singulaque sic pulchre sibi constant. Sequitur tertium Distichum: Et huc ego non intelligo, etiamsi ita legatur cum Viro Docto,

> Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν·
> ἃ σὺ χαρεῖσα,
> Πρόφρων ἁμετέραν εὔκλεισον γενεάν.

Nam attende: Ubi Statua dicit, Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν, ἃ σὺ χαρεῖσα, eaque sine dubio ipsam Puellam dedicantem respiciunt; quo jure & quo nexu sequi potest, Πρόφρων ἁμετέραν εὔκλεισον γενεάν? An Statua habebat familiam, & neglecta familia dedicantis commendabat Deæ familiam suam? Id ἁμετέραν aperte ingerit, & adeo insulsum est, sive verba, sive sententiam spectes, ut non potuerit sano alicui in mentem venire. Et quid igitur? An aliam lectionem excogitabimus, quæ sententiam meliorem promat? Vellem, sed nequeo, & semper eadem difficultas recurrit, quicquid comminiscar: Alii itaque videant: Ego dicam, quod suspicor, & verum opinor plane: Distichum hoc postremum ab Epigrammate alienissimum est, & pessimi Amanuenses ei agglutinarunt tamen, cum alterius Epigrammatis pars esset residua: Inde tenebræ, ut sæpe alias in Florilegii congerie: Quæ omnes dispelluntur statim, si separanda rite separentur, & unum illum Distichum socio vel sociis destitutum, sibi relinquatur solum: Nihil apertius aut indubitatius. δέσποινα γυναικῶν minus venuste dicitur Diana, quæ virginibus præest, & rectius diceretur δέσποινα παρθένων: Illud incongruum nunc etiam cessat: Nam de ipsa Junone, aut alia quavis Dea, cui γυναῖκες proprie dictæ parent,

XCVII.

Circumſpectans.

XCVIII.

Sæpe ſcopis purgatum.

XCIX.

Bis puerperam.

Con-

rent, fragmentum accipi poteſt. ἀμετέρων, ut vides, ſic perquam appoſitum quoque eſt, & γονὰν, quod *familiam* vertitur, ſignatius *prolem* verti poteſt, ut non innupta, ſed nupta ſit, de qua agebatur ibi: Ego certe ita ſentio, idque tenebo, donec lectio offeratur mihi, quæ nexum oſtendat certum inter adeo diſſona. Viſne aliud? Illud περισσὸν, quod unum latus Epigrammatis occupat, ipſum illud innuere autumo, quod nunc tibi dico: περισσὸν ſcilicet eſt Epigramma in ipſo illo Diſticho, & præter σφάλματος, membrum etiam gerit redundans & reſecandum: Quod ab Apographo τοῦ Κυροῦ Μιχαήλου abeſſet, non erat ratio, cur περισσὸν dici poterat: Nam in eo non continebantur omnia adeo præciſe, ut quæ exularent inde, haberi poſſent pro περισσοῖς: Hoc ſentiunt omnes, qui animum advertunt: Aliud igitur erat, quod faciebat, ut περισσὸν eſſet Epigramma: Et hoc eſt ipſum illud Diſtichum temere aſſutum: Vides? Sic dicimus, quod Oculatior Grammaticus ad Marginem dixit. Et hæc ad illud Epigramma. Eſt alterum Antipatri δυσνόητον etiam & ἐσφαλμένον, in quo idem Vir Doctus nomen illud Dianæ a mendo liberavit, & pro Αἰθιόπης veriſſime reſtituit Αἰθιόπης, ſed id adſcribere animus non eſt mihi, quia adſcriptum diligentiam quoque noſtram requireret, idque longius nos abduceret, quam par eſt hic: De eo opportunius alias.

XCVII. Apollonii Rhodii Commentat. ad Lib. 2. Argonautic. Verſ. 127. Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ] πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.

XCVIII. Euſtathius ad Iliad. Θ. Pag. 725. Ἰστέον δὲ, ὡς ἐπεὶ τὰ τέλια καὶ πολλά εἰσιν, εἰ καὶ μὴ ἀντιστρέφει ὁ λόγος, διὰ τοῦτο τὸ τέλιστον καλῶς καὶ πολύλιστον λέγεται, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται· οὕτω δὲ —— —— Σοφοκλῆς δὲ, τρίδουλον, τὸν ἐκ προγόνων δοῦλον ἔφη. Ἀνακρέων δὲ, τρισκεκορημένον, τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον.

XCIX. Pollux Lib. 3. Segm. 49. τὴν δὲ μὴ τίκτουσαν, στεῖραν ἐρεῖς, ἄγονον, ἄτοκον καθ' Ἡρόδοτον· Πλάτων καὶ ἄλοχον αὐτὴν κέκληκεν. Ἀνακρέων δὲ,

C.

Καταπτύσης.

CI.

Φορτίον ἔρωτος.

CII.

Κάλυκες.

CIII.

Μυροποιός.

CIV.

Οἰνοπότις γυνή.

CV.

Οἰνηρὸς θεράπων.

CVI.

Στέφανον ῥοδιαῖον.

CVII.

Ἧδε.

CVIII.

Ανακρέων καὶ μύρτοις στεφανοῦσθαί φησι, καὶ κοριάννοις. καὶ αὐτῷ, καὶ Ναυκρατίτῃ στεφάνῳ·

δη, δίτονον, τὴν δὶς παῦσαν.

C. Pollux Lib. 2. Segm. 102. Καὶ μὲν τὸ ἀποῤῥέον τοῦ στόματος, πτύσμα, καὶ πτύελον, καὶ σίελος, καὶ σίαλος. καὶ τὰ ῥήματα, πτύειν, καὶ ἀποπτύειν, καταπτύειν, κατάπτυστον, ἀπόπτυστον. Ανακρέων δὲ, καὶ καταπτύστην εἴρηκε.

CI. Servius ad Virgilii Æneid. Lib. 11. Verſ. 550. *charoque oneri timet*] *Anacreon* φορτίον ἔρωτος, *id eſt, onus amoris.*

CII. Pollux Lib. 5. Segm. 95. ubi de mundo muliebri: σὺ δ' ἂν προσθέιης καὶ στεφάνην, ——— καὶ πυλεῶνας παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ κάλυκας παρ' Ομήρῳ τε καὶ Ανακρέοντος. Vide Homerum Iliad. Σ. Verſ. 401. & ibi Euſtathium.

CIII. Pollux Lib. 7. Segm. 177. Μυρεψὸς, Κρατῖνος γὰρ οὕτως ὀνόματι μυροποιὸς, οὕτω δὲ Ανακρέων.

CIV. Pollux Lib. 6. Segm. 22.

CV. Pollux eodem Lib. Segm. 23.

CVI.

C.

Contemptor.

CI.

Onus amoris.

CII.

Baccas.

CIII.

Unguentarius.

CIV.

Vinipota mulier.

CV.

Vinarius famulus.

CVI.

Coronam roſeam.

CVII.

Lætatus eſt.

CVIII.

Anacreon & myrtis coronari dicit, & coriandris: & vitice, & corona Naucratite,

CVI. Pollux Lib. eod. Segm. 107. Vulgati ibi, ut poſuimus, ῥοδιαῖον: Pro quo MSS. perbene ῥόδινον: Interpretes Onomaſticographum præ oculis habuiſſe locum iſtum Anacreontis, Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν, τοὺς μὲν, ῥοδίνους, τὸν δὲ, Ναυκρατίτην, ſuſpicantur probabiliter admodum: ῥοδιαῖον nullibi reperitur, ſi ab iſto loco diſcedas, & Linguæ Analogia reſpuit: ῥόδεον bonum eſt & uſu tritum: An duplex olim lectio apud Pollucem, una ῥόδινον, quam Libri MSS. ſervant & genuinam puto, altera ῥόδεον, quæ minus ſyncera, & cujus veſtigia in ipſo ῥοδιαῖον ſuperſunt? Id ſatis probabile: Nam ſic apparet, unde error profluxerit: ι & αι, ut notum, in chartis tineoſis confunduntur millies.

CVII. Pollux Lib. 3. Segm. 98.

CVIII. Pollux Lib. 6. Segm. 107. Pro αὐτῷ, quod nihili eſt, recte

νῳ· σάμψυχος ἦτος ἦν· καὶ ἀνήτῳ, ὡς καὶ Σαπφὼ, καὶ Ἀλκαῖος. ἦτοι δὲ ἄρα, καὶ σελίνοις.

cix.

Τῶκινάκη.

Jungermannus λόγῳ: Λ & Λ, Τ & Γ literæ ſunt perquam affines: λωτῷ longius abit, ideoque minus placet: De vitice autem & loto Anacreon æqualiter, ut notum. Pro ἀνήτῳ ſcribendum ἀνήθῳ: Et ſic etiam Anacreon, cui teſtes additi Alcæus & Sappho. Illud ἦτοι δὲ ἄρα de tribus quoque intelligo, ne male excludatur Anacreon, qui de corona ex apio diſerte meminit in his ipſis Fragmentis: Vide Num. 24.

cix. Auctor Etymol. M. in V. Κινάκη: Κινάκη. ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ. τὸ μὲν παρὰ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ι γέγραπται· καὶ γίγονεν ἔκθλιψις τοῦ ι· καὶ κρᾶσις τοῦ ωα, τῶκινάκη, ὥσπερ τὸ ἄπολλον, ὤπολλον. ἐὰν δ' ἔχῃ τὸ ι, δηλονότι ἀφαιρέσις τοῦ α· οἷον ἀστεροπὴ, στεροπὴ, ἀστραπὴ, στραπή. οἷον, σὺν τῇ δὲ τῇ στραπῇ. ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ι, καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Literam Jota

te, ex amaraco ea erat, & aniſo, ut & Sappho & Alcæus dicunt: Hi vero, & apiis.

CIX.

Acinace.

Jota intellige ſubſcriptam, quæ olim adſcribebatur: Ea adſcripta prohibet Craſin, & facit, ut locus ſit Aphæreſi: τῆι στρατῆι cum Jota adſcripto, poſitum eſt pro τῇ στρατῇ, καὶ ἀφαίρεσιν: τῇ στρατῇ ſine Jota adſcripto, pro τῇ ἀστρατῇ, καὶ κρᾶσιν: Et ſic ſimiliter τῶ κινάκη ſine Jota adſcripto, poſitum eſt pro τῷ ἀκινάκῃ, καὶ κρᾶσιν, τῶι κινάκηι vero cum adſcripto Jota pro τῷ κινάκῃ, καὶ ἀφαίρεσιν: Anacreonticum τῶ κινάκη abſque Jota, habebat Craſin, non Aphæreſin, & ſic ne hilum ad Sophocleum κινάκη pertinebat, in quo Aphæreſis manifeſta & certa: Ita hæc intelligenda ſunt: Qui ex illo loco Etymologi σὺν τῇδε τῇ στρατῇ, tanquam Anacreonticum, recenſent, lepide errant & cachinnos merentur.

E R R A T A.

Pag.	*col.*	*lin.*		*lege.*
12	1.	1	fingebatur.	fingebantur.
129	2	6	πιεῖν τὸν οἶνον.	πιεῖν τὸν θεὸν.
137	1	15	Τί φῂς,	Τί φῂς;
180	1	8	faciunt.	facit.
191	2	21	indicio.	judicio.
276		11	ἱερῷ	ἱερῶ.

TRAJECTI AD RHENUM,

Typis PETRI MUNTENDAM,

M. D. CC. XXXII.

